

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELFYRE

M A R I E L P O M E R O Y

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HELFYRE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MARIEL POMEROY

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Mariel Pomeroy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının ve/veya yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 979-8-9855446-0-2

Kapak tasarımı: Saskia Hubmann

Düzenleyen Taylor Robinson Taylored Text LLC'de

Yayınlayan Mariel Pomeroy

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TRIGGER WARNINGS

"Helfyre", grafik şiddet, genel karanlık temalar, küfür ve bazıları şüpheli rıza içeren seks sahneleri içeren bir yetişkin fantezi romantizmidir ve hiçbir şekilde sağlıklı bir ilişkinin tasviri olarak yanlış anlaşılmamalıdır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kırılmadın, ruhun sadece büyümek için yer istedi.

- M

OceanofPDF.com

GENELOLOJİ

Calmani Tanrıları

Eski Parlak Tanrılar

Aether (Ay-ther)

Theia (They-ah)

Eski Karanlık

Tanrılar Manāt

(Man-aht) 'Amm

(Ahm)

Tanrıların Çocukları

'Amm'ın Çocukları

Nefilim ırkı

Avarice

Leviathan

Sirenleri

Varcolac

Gölge Kafirler Syraphem

Şekil

Değiştir

enler

Wraithle

r

Shayṭān

Aljira ve Lyria'nın bazı bölgelerinde yaşayan çeşitli karanlık yaratıklar

Aether'in Çocukları+ Theia

Mithra ırkı

Dioscuri

Malek

Fae

Brite Heretics

Nymphs

Shifters

Moyrai

Keloseros ve Lyria'nın bazı bölgelerinde yaşayan çeşitli hafif yaratıklar

OceanofPDF.com

Manāt'ın Çocukları

Kaymaat

Kaymaat'ın Çocukları

Helren

Djynn

Lyria'da yaşayan diğer yaratıklar

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SCRIPT+ WORLD

Lujha

Nefilim dili

Athiran (Ah-tee-rahn) -

Sonunda **Ahid** Ah-heed) - Sakin

Taelma (Tah-ayl-mah) - Emirler

Ma hi (Mah Hee) - O nedir

Natye (Naht-yay) - Hayır

Čist (Shisht) - Mithra için aşağılayıcı bir terim

Sa'aqum 'ida laem tafeal (Sah-cuhm ih-da lay-em tah-fah-yell)- Eğer yapmadıysan onları öldüreceğim

Seyyid- Efendi

Ghabuin (Gah-shun)- Aptal

Ant hurun. aid tulum-(Aunt hu-ruhm. Aiid tuh-luhm) - Özgürsünüz. Öldürün onları.

Sho byaal hon (Shoh bee-ahl hone) - Onun hoş karşılanmaz

U tebya umy roht (Ou teb-yah uu-mee roht) - Akıllı bir ağzın var

Dreske (dreh-shkeh) - Kaydırıcı için aşağılayıcı terim

Asmaht (Ah-sh-maht)- Kapa çeneni

Altajue walaisla (Alta-sheh Wah-lays-lah) - Aşağı in **Lay**

man almun (Lay man Ahl-muhn) - Bu mümkün değil.

Mithrek Morta (Mithrek Mortah)- Ölüm Meleği

Hal ant malnunje (Hahl aunt mahl-nuhn-sheh) - Deli misin lan sen

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Gjóssa

Mithra Dili

Glykó skýs (gl-ee-koh sh-ish) - Tatlı köpek

Skotá (Sh-kot-ahh) - Nefilim için aşağılayıcı bir terim

Gamsió (Gam- ee-sou) - Siktir **git**

Majte-(Mah-sh-tsh-yeh) - Bal

Angeloj (An-gel-osh) - Melek

Thélo (Th-eh-loh) - Daha fazlası

Boríte nare kánete (Bo-ri- teh nah-reh kah-neh-teh) - Bunu yapabilirsin

Ágos ganto (Ah-gnosh gahn-toh) - Kutsal lanet

Pajdí (Pah-shdi) - Çocuk

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dünya

Girdap- Diyar içinde olduğu kadar diyarlar arasında da seyahat etmenin bir yolu

Eyrid- madeni para

Epísmos- Keloseros'taki iktidar merkezi

Alshaytan- Aljira'daki güç merkezi

Siada- Farklı Aljiran bölgelerinden sorumlu lordlar

Nahr Alnufus- Ruhlar Nehri

Glimmer- Fae'nin uzayda seyahat etme yeteneği

Gölge- Avarice'in gölgeleri aracılığıyla seyahat etme yeteneği

Solas- Aljira'ya güç veren enerji

Magyck- Hem Brite + Shadow Heretics tarafından kullanılan büyü, hem de farklı yaratıkların yeteneklerini veya güçlerini tanımlamak için kullanılan kelime

OceanofPDF.com

PRONÜNSİTESİ

İsimler

Aheia- Ah-hey-uh
Arioch- Ari-ock
Ophion- Oph-ee-on
Lúc- Luke
Shiron- Shy-ron
Emryn- Em-rin
Aylee- Ay-lee
Karyme_ Car-ee-may
Aljira- Ahl- hee-raw
Kal- Call
Siraj- See-raj
Mazikeen- Maz-eh-keen

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Bölümleri Teşekkür](#)

[Bölümleri](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER ONE

AHEIA

Çölün batan güneşi altında, Aheia'nın korkusu sıcak kum taneleri ve yaklaşan gölgelerin okşaması gibi hissediliyordu. Onu boynunu kavrayışından ve kalbini başını döndüren bir ritme sokuşundan tanıyordu ama dilindeki tat yabancıydı. Geçmiş günlerde korku, Aheia'nın midesini hayatta kalmak için yemek zorunda kaldığı çürümüş et gibi çalkalamıştı. Ondan önce durgun derelerin bayat sularında yaşamış, daha da eskilerde ise kilometrelerce ötede tek bir ruh bile olmaması gerekirken yaprak çıtırtıları gibi ses çıkarmıştı.

Kaçak olduğu süre boyunca korku hakkında çok şey öğrenmiş, korkunun sıradan yerlerde ve eylemlerde nasıl uykuda yattığını, onu uyandıracak bir hareket ya da düşünceyi beklediğini keşfetmişti. Bu, aynı görünmez canavarın farklı bir versiyonu *olan Keloseros*'taki evinden kaçmadan önce bile iyi bildiği bir duyguydu.

Yine de şu anda buna odaklanamazdı, odaklanırsa onu yavaşlatacağını biliyordu. Ne de olsa, arkasında kumları eşeleleyen, pençeleri ve dişleri olan, izin verirse onu öldürebilecek türden gerçek bir canavar vardı.

Aheia inledi, elleriyle bir kum tepesinin kenarına tutunmaya çalıştı, öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken tırnaklarının altındaki kum kesildi. Varcolac'ın gölgelerinin göz ucuyla görüş alanına girdiğini görebiliyordu ve nedenini anlamasa da yarattığın onunla oynadığını biliyordu. Bacakları elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama ayaklarının altında yol veren kumun üzerinde tam bir depar atsa bile, yarı kurt yarı kadim Calmani olan varlığa kıyasla yavaştı

magyck. Onu saatler önce yakalaması gerekirdi ama bunun yerine, yavaşladığında bile her zaman aynı mesafede onu takip etti. Sanki onu kovalamaya çalışmak yerine *Aljira* sınırına doğru sürüklüyor gibiydi.

Ellerinin tersiyle gözlerini sildi ve bakışlarını önünde yükselen kefene dikti. Çoğu insan için, doğru koştuğu sınır ölüm anlamına geliyordu - karanlıkla uğraşan ve ruhlarla pervasızca kumar oynayan bir diyara giriş - ölümlülerin hel dediği yer. Onun içinse kurtuluşa en yakın şeydi.

Aljira'yı ölümlüler diyarından ayıran koyu oniks örtü, mandalina rengine boyanmış gökyüzünü ve koyu kırmızı kumları, doğanın durağan bir bozulması gibi ikiye bölüyordu. Magyck ve koğuşlardan oluşan kalın duvar, sanki sınırın kendisi canlıymış gibi uğursuz gök gürültüsü bulutları gibi kıvrılıp yuvarlanıyordu.

Artık o kadar yaklaşmıştı ki, hedefine olan yakınlığı zihninin gerisindeki kötücül düşünceleri harekete geçirdi. Ophion'un adamlarının eline düşerse neler olabileceğine dair senaryolar gösterdiler; arkasındaki kumların arasından süzülen pençelerle acı dolu bir ölüme katlanacaktı ve bu ihtimal karşısında rahatlayacaktı. Onu en çok korkutan ikincisiydi çünkü teslimiyetten önce gelen şey ölümü kabullenmekti. Eğer şimdi pes ederse cinayet, kan, yorgunluk... hepsi bir hiç uğruna olacaktı.

Aheia'nın hayatı önünde iki dar yol varmış gibi görünüyordu: ölümlü dünyada kendi şartlarıyla ölmek ya da *Aljira* sınırını geçerek korkması öğretilmiş bir diyara gitmek. Keloseros'a geri sürüklenmeyi bir seçenek olarak düşünmesine izin vermemişti. Bir daha asla Ophion'un ona elini sürmesine izin vermeyecekti. Bir daha asla ağlamak isterken gülümsemeyecekti. Bir daha asla bu kadar *zayıf olmayacaktı*.

Işıl ışıl parlayan sokakları, anlamsız ve çökmekte olan partileri, atanmış kraliyet ailesi kılığındaki yılanları düşünmek, artık kâbuslarında ve sessiz yalnızlık anlarında yaşayan anıları tetikliyordu. Sanki geçmiş hemen arkasında belirliyordu ve ne zaman hareket etse, korkusu kadar başını kaldırmaya hazır bir şekilde onunla birlikte hareket ediyordu.

Kâbuslarına musallat olan yoğun kan, önündeki kuma damlıyor ve gerçeğe geçmişini öyle bir birleştiriyordu ki, gerçeği öğrenmek için çırpınıyordu.

Kısa hayatında çok fazla kan dökülmüştü, iyiler uzun zaman önce kötüler tarafından lekelenmişti. Bu durum onu, kendisine yakın tuttuğu anıları birbirinden ayıramaz hale getirmişti.

Kalbini yaklaşan karanlıktan ve damarlarında taşıdığı soğuk, buz gibi buzdan korudu. İyi ve kötü olan bu iki şey gri ve donuk bir şeye dönüşürken, zaman ellerinin arasından kayıp gitmiş, o da zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Aheia ölümlü yaşına göre sadece 28 yaşındaydı ama doğuştan sahip olduğu ölümsüzlük sayesinde o ana kadarki hayatı göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi görünüyordu. Gerçi daha önce zamanı hiç umursamamış, ne kadar yavaş ya da ne kadar hızlı ilerlediğini hiç fark etmemişti. Şimdiye kadar değil, artık günlerini Ophion'un ödül avcılarından kaçarak geçiriyordu. Şimdi önemli olduğunu hissediyordu. Artık önemli olan *tek* şey zamandı. Tellerin kendisi onu bir kum saatinin içine hapsedmiş, her geçen an onu gömmekle tehdit eden granüllerin saldırısına karşı savaşıyordu.

Aheia ellerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak kum tepesinin kenarına doğru baktı. Kan kaybolmuştu -her zaman onu takip edeceğini rağmen- ve yerini güneşi engelleyen uğursuz bir gölge bulutu almıştı. Aheia dişlerini birbirine geçirdi, ayağa kalkmaya çabalayıp çölü geçmeye devam ederken gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyordu, Varcolac da hemen arkasındaydı.

Hava boğazını yakıyor ve oksijeni yutarken göğsünü zorluyor, ciğerlerinin işlerini yapmasını istiyordu. Etrafını saran sıcaklık boğucuydu, saç çizgisinden boynuna doğru inen ter damlaları dudaklarını çatlatıyor ve derisini çatlatıyordu. Diyarında geride bıraktığı kışa kıyasla yabancı bir duyguydu bu, ama çılgınlık da öyleydi, yorgunluk da öyleydi, dönüştüğü kişi de öyleydi.

Bir başka kızıl kum tepesini aşmaya çalışırken dizleri büküldü, ayakları onu yere fırlatacak kadar kaydı, kum derisindeki kesiklere yapıştı.

Vazgeç.

Zihnindeki sözcükler ilk başarısızlık belirtisinde yer değiştiriyor, en az kendisi kadar yorgun, ıssız ve umutsuz geliyordu.

Pes et.

Sanki başarısız olmasını istiyor gibiydi, damarlarındaki karanlık kulağına yalanlar fısıldıyordu. Bunların yalan olduğunu biliyordu, daha önce de duymuştu ama kelimeler kulağına bu kadar tatlı gelirken ikiyüzlülüklerini hatırlamak zordu.

Seni yemelerine izin versen daha kolay olurdu.

Kendine aksini kabul ettirmek, başarabileceğini... şimdi pes edemeyeceğini söylemek zordu.

"Hayır," diye haykırdı Aheia kendi kendini küçümsemesine rağmen.

. Sınırı geçmek yeterli. Orada güvende olacağım.

Koşarken Aheia ile bariyer arasındaki mesafe yavaş yavaş sadece nefeslere indi, ayakları çılgık atıyor, eklemleri ağrıyor, ciğerleri göğsünde zorlanıyordu, çünkü sınır o kadar yakınlaşmıştı ki içindeki yansımaları görebiliyordu.

Görüntüsü, sanki durgun bir sıvıyı karıştırmış gibi değişti, dalgalar yüzeyde tekrar tekrar ilerleyerek yansımaları parçalara ayırdı. Önündeki *Dioscuri* bozulmuştu, magyck onu tekrar bir araya getirene kadar yüz hatları karanlık girdaplarla birlikte hareket ediyordu.

Aheia elini uzattı, parmakları magyck'e sürtünürken ayak bileğinde bir ağrı belirdi ve vücudu sarsılarak yere düştü. Çarpmanın etkisiyle soluk soluğa kalmış, kum tanelerini yutmaya çalışırken nefessiz kalmıştı. Aşağı baktığında Varcolac'ın dişlerinin derisinin derinliklerine gömüldüğünü, kırmızı kanın altındaki koyu kumla birlikte aktığını gördü.

Aheia çılgık atamıyor, acının ortasında sesini bulamıyor, nefesi o kadar hızlı kesiliyordu ki başı dönüyordu. Vücudu kumun üzerinde kayıyor, koyu renkli, çatlak pençeler onu sınırdan daha da uzağa çekerken granüller kollarını çiziyor, her geçen an zihnindeki umut azalıyordu.

İşin bitti. Sen öldün. Sen öldün.

"HAYIR!" diye haykırdı, gözyaşları öfkeyle dökülüyordu, vücudunun bazı kısımlarını yutan ve içindeki yarattığı koruyan dumandan başka bir şeye tekme atıp pençeliyordu. Acıyordu, *Tanrılar*, acıyordu. Ama ölüm daha çok acıttı ve başarısız olmak için bu kadar yaklaşmazdı. Bu onun çöküşü olmayacaktı.

Bir daha asla zayıf olmayacağım.

Kelimeleri zihninde bir hışımla dolaştırdı, elini önündeki mürekkep gibi karanlığa daldırıp örtünün içinde bir yer bulmaya çalışırken damarlarında adrenalin yükseldi. Gölge yaratık daha sert bir şekilde ısırıldığında parmakları sanki elini açık bir alev üzerinde tutuyormuş gibi kavruldu, acı her iki yanını da kemirdi. Kendini ileriye doğru çekti, ateş kollarını sardı, bacaklarındaki çekiş onu ikiye ayırmakla tehdit ediyordu.

"Tanrılar, lütfen, hayır!" diye bağırarak vücudunu neredeyse dirseklerine kadar bir sonraki âleme doğru bükte. Acı kör ediciydi, Varcolac çılgık atarken görüşü baş döndürücü aralıklarla görüşünü engelleyen yavaş kırmızı kirpiklerle titreşiyordu.

Bu anlık erteleme, yaratığın bacağını bırakması, ona kendini daha fazla zorlama fırsatı verdi ve uyuşmuş parmaklarının sert taşa sürtündüğünü hissetti. Kefen önce kollarını, sonra omuzlarını yuttu ve önündeki karanlığa doğru ilerledi, ateş tenini yakıyordu.

"Birisi." Bir fısıltıydı. Bir yalvarış. Bir duaydı.

Başı bariyeri zorlayarak devam etti, gözleri sıkıca kapalıydı.

Nefes almak imkansız hale geldi.

Çıglıklar boğazında düğümlendi.

Gözyaşları yanağına düştüğü anda buharlaştı.

En azından onu tekrar görecekim.

Kalbi, kemiklerine yerleşen yeni kabullenişle göğsünde burkuldu. Eğer bu onu öldürürse, Andromeda'yı, annesini tekrar görecekti; bu farkındalıkla ilgili bir şey acıyı hafifletti. Ne de olsa bu sadece fizikseldi. Katlanabileceği fiziksel acı. Hayatı boyunca buna katlanmıştı.

Görüşünü kaplayan öfkeli kırmızı kirpikler şiddetle titreşiyor, etrafını saran zifiri karanlığı parçalıyordu.

Seni özledim.

Acı aniden durduğunda zihni kekeliyor, gerçekliğin kıyısında sallanıyor, onu çağırıyor gibi görünen karanlık bir uçurumun üzerinde sallanıyordu. Hava ciğerlerine hücum ederken görünmez ateş etraftan kayboldu ve bacağı acı içinde zonkladı. İnledi, yan tarafına kıvrıldı, kan sıcak ve ıslak bir şekilde baldırından aşağı akarken göz kapaklarını geri sıyırdı ve hemen yapmamış olmayı diledi.

Elbette, canavar onu Aljira'ya kadar takip edebilir. *Elbette*. O kadar çaresiz ve yorgundu ki sınırı geçtikten sonra ne olacağını pek düşünmemişti. Kırmızı bulanıklığı göz kırparak dağıtmaya çalıştı, ilerlerken parmakları sert zemine sürtünüyordu.

Bu şekilde değil. Dizlerimin üzerinde ölmeyeceğim.

Aheia omzunun üzerinden yaratığa baktı, kefenin içinden uğursuzca süzülüşünü izledi, magyck bir şelale gibi etrafına damlıyordu. Aralarına biraz daha mesafe koydu, bacağındaki acı Varcolac'ın neler yapabileceğini, neler yapabileceğini hatırlatıyordu. Ayağa kalktı, eklemleri ağrıyordu, ayak bileğindeki yara her hareketinde zonkluyordu.

Yaralı bacağı baskı altında ezilirken ayağı emin değildi, zemin her adımda altından kayıyordu. Önündeki kendi elinin ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Sadece hissedebiliyordu - paniği, bacaklarındaki dumanı, ciğerlerinin yanışını - ta ki aniden yeni bir sıcaklık onu sarana kadar. Kefenin büyüğü gibi yakmıyordu ama yaralarını dudaklarının arasından bir tıslama çıkaracak kadar acıtıyordu.

Gözlerini yavaşça kırıştırdı, etrafındaki karanlık hafifçe inceldi ve yumuşak kehribar rengi ışık tarafından delindi. Sıcaklık vücuduna sızıp soğuk merkezini okşarken, ayakları altında güçlü ve sağlam yeni bir zemin buldu. İnledi, bacağındaki acı onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdü, çürük, kirli parmakları destek için harçlı taşa gömülürken kemiğin kayaya çarpma sesi etrafındaki sessizliği doldurdu.

"*Athiran.*"

Derin aksanlı bir ses Aheia'nın omuzlarını sararak sıktı ve eli şaşkınlıkla kayarken gözlerini önündeki zeminden ayırmasına neden oldu. Basit bir sözcüğün sesi tenine işlerken usulca soluklandı ve kaynağını bulmak için etrafına bakındı.

Yanmış sırlardan ve gri küllerden bahseden bir bakışla karşılaştı, korlarla beneklenmiş, karanlık ve öfkeli gözler. Bakışları bir dokunuş gibiydi, ellerin teninde sertçe kayması, sıkı kavrayışlar ve sert sözler vaat etmesi gibi.

Karşısındaki *Nefilim*'e bakarken ağzı kurudu: çizmelerinin içine soktuğu derisi, siyah gömleği ve göğsüne astığı hançerli kılıfı. Bıçaklar, alnına düşen bukleler, o çarpıcı gözleri çerçeveyeleyen kirpikler ve tenini boyayan mürekkep gibi diğer tüm karanlık unsurlarıyla uyumlu olacak şekilde siyahtı. Boynunun yan tarafına ve kollarına dolanan, parmaklarından aşağı doğru sivrilen dövmeler Aheia'ya gölgeleri hatırlatıyordu; sanatın vücudunun geri kalanında da devam edip etmediğini merak ediyordu.

Yutkundu ve kendini toparlamak için ani bir ihtiyaçla topuklarının üzerine geri itti. Ayağa kalktı ve elinden geldiğince doğruldu, ileri doğru bir adım attı. Yaralanmamış bacağına olabildiğince güç vermeye çalışırken, dikkatli bakışları onu izledi ve hareketlerinin ürkütücü bir şekilde farkına varmasını sağladı.

Boyu da en az bakışları kadar korkutucuydu: kaslarla örülü kalın kollar, göğüs kafesinin yarısını saracak kadar büyük eller ve kızgın ateşlerde dövülmüş gibi görünen yarım düzine yüzükle süslenmiş parmaklar. Ve yine de

Aralarındaki boşluğu dolduran onun cüssesi değil, varlığındaki bir şeydi.

Karanlık ve hükmediciydi ve ona gerçek kıyafetler, bir basamaklı tabure ve doğuştan sahip olduğu güçleri diletliyordu. Ama parmak uçlarında ışığı bulmak yerine, her iki yanında gölgelerden başka bir şey bulamadı ve hiçbir çıkış yolu yoktu.

Nefilim başını hafifçe eğdi, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bakışları onu dış görünüşünün çağrıştırdığı yırtıcı hayvanın her parçası gibi gösteriyordu.

Bakışlarını adamın ensesinde gevşek bir topuz yaptığı saçlarında ve omuzlarında gezdirdi, gömleğinin kumaşının altından süzülen gölgeleri fark etti. Gün doğumundan hemen önceki saatlerde bir gölün üzerindeki sise benziyordu, yumuşak dallar ona doğru sızıyor ve teninin üzerinde fısıldıyordu.

Bir Hurs

Bu Nephilim sıradan bir *Leviathan* değil, Dioscuri'nin ışığı bükebildiği gibi gölgeleri kendi iradesine göre bükebilen bir iblisti.

Kalbi göğsünde küt küt atıyor, bakışları onu kendine çekerek yaklaştığında arkasındaki tehlike çok uzaktaymış gibi geliyordu. Adamın gözlerinin ardında kalan bir şey ilgisini çekmişti; bakışlarını yakıcı kılan turuncu beneklerin, siyah gözbebekleri tarafından yutulan grinin, orada bulduğu öfkenin ötesinde. Sanki varlığı onu rahatsız ediyormuş gibi ona baktı ve uzun zamandır ilk kez, hayatı boyunca peşinden koştuğu ve hiçbir zaman tutunmayı başaramadığı ısının soğuk uzuvlarına sızdığını hissetti.

Avarice onu izlerken tüm vücudunu yaladı, bakışları o kadar ağırdı ki buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu, akıttığı kanın miktarıyla gerçekliği kavrama yetisini kaybetmişti.

Varcolac aralarındaki boşluğu yavaşça kapatırken önündeki iblis dudağını büktü.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

ARIOCH

Elbette Keloseroslu *Mithra* kraliyet ailesiyle ilgili söylentileri duymuştu: sevgili ailesinden kaçan nankör bir Dioscuri veledi. En azından bu şekilde çerçevelemişlerdi. Fısıltılar sarayında dolaşmış ama o bunlara pek kulak asmamıştı. Ta ki fısıltılar yüksek sesle, kaçma, cinayet ve akıl almaz yolculuk hikâyeleri anlatmaya başlayana kadar. Sınırına ulaşan bir ödül haberi ilgisini çekmeye yetmişti. Ophion'un teklif ettiği yüklü miktarda *eyrid* başkalarını da cezbetmiş olabilirdi ama Arioch'un paraya ihtiyacı yoktu ve ailesine yaptıklarından sonra o *Mithra'cılarla* asla çalışmazdı.

Açıkçası başarabileceğini düşünmüyordu. Kızıldeniz'i geçebileceğini, onu Borderlands'de canlı görebileceğini düşünmemişti. Ama yanıldığı kanıtlandığında -ki bu pek sık olmazdı- onu izlemeye başladı. Soluk mavi gözlerinde gördüğü yoğunlukta, tehlike karşısında bile, ayrıcalıklı küçük bir tanrıçayı bu kadar öfkeyle koşturan ve bu kadar acıya katlanmasına neden olan şeyi öğrenmek istemesine neden olan bir şey vardı.

Varcolac'larından birini onun peşinden göndermişti, insanları çılgık attıran ve merhamet diletken türden bir yaratıktı, çünkü aklını kurcalayan tek bir düşünce vardı.

Ölüm karşısında bocalayacak mı?

Bunu yapmadığında Arioch çok sevinmişti. Hayır, duraksamamıştı, geri de dönmemişti, hatta ona bir şans verdiğinde bile, gölgelerden kaçmak için ona yer açacak kadar sendelemişti. Ama Tarafsız Topraklar'a doğru çekilmek yerine, Aljira'ya doğru koşmuş ve onun

kurtuluşunu barındırıyormuş gibi bir sınır. Daha önce hiç kimse onun diyarına böyle bakmamıştı.

Aheia şimdi onun karşısında durmuş, sağ bacağı kanarken kendini sabit tutuyordu. Koyu kırmızının kayaya damlamasını, damlamasını, damlamasını, derisinin altında sürünen gölge magyck'in bu manzara karşısında kıvranmasını izledi.

Küçük Dioscuri'yle oynama düşüncesi onu bu kadar öfkelenmemeliydi ama onun gözlerinde umut görmesi -küçük boyuyla ona bakarkenki umut- çok lezzetliydi. Bu umudu ezmek, buraya gelmekle hata ettiğini anlayana, gözlerindeki korkuyu görene ve gerçekte kim olduğunu anlayana kadar onu gölgesinde boğmak istiyordu.

Onun aramış olması çaresizlik çılgınlıkları atıyordu, seçeneklerinin tükendiğini ve kendini son seçenekle karşı karşıya bulduğunu söylüyordu. Ondand bir iyilik isteyecekti -herkes iyilik isterdi- ve o da bunu bir bedel karşılığında yerine getirecekti.

Ve sonra oynayacak ve Ophion için tam olarak ne anlama geldiğini görecekti.

Kaçmasının bir nedeni vardı ve Keloseros'ta gücü elinde tutan kanatlı gerçekler *olan Malek*'in onu kovalamasının bir nedeni vardı. O mavi gözleri Lyria'nın yarısını peşine takmıştı, küçük bir tanrıça gözden düşmüştü ve eninde sonunda kapıyı çalacaklarını biliyordu. Ve bu sadece Aljira ve Keloseros arasındaki denge değil, bunun da ötesinde kendi krallığındaki zayıf siyasetti.

Yine de onunla kalmasının yaratacağı çatışma, onu küçük düğümler halinde bükmeye ve Ophion'un ulaşamayacağı bir yere sallamaya değebilirdi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye mırıldandı Aheia, sesi sanki Tanrı'nın lanetlediği parmaklarını derisinde gezdiriyormuş gibi adamın omurgasını okşuyordu.

"Şimdi istiyor musun?" Adam, kızın yalvaran gözlerle yaklaşmasını izlerken dudağını yavaşça bükte.

Arioch Varcolac'ı daha sıkı tutarak onun tepkisini dikkatle izledi. Her şey hesaplanmıştı. Kovalamaca, alay, acı. Arkasında yatan şeyden korkunun, önünde karşılaştığı şeyden daha büyük olmasını istiyordu.

"Ben sadaka dağıtmam."

"Bende eyrid var." Vücuduna zar zor tutunan kumaş parçasının yan tarafındaki bir keseyi açarken elleri titriyordu. Yaralanmamış bacağının üzerinde hafifçe sallanarak kesenin ağzını açtı, acı odaklanmış ifadesine yayılıyordu. Kesenin içinden birkaç parça madeni paranın yanı sıra

parlak beyaz ve mavi kristaller, hepsi de kendisi olmayan bir Nefilim'i baştan çıkarabiliyordu.

Bu kez bir adım daha yaklaştı ve mücevherlerden birini aldı, parmaklarının arasında evirip çevirdi, sonra tekrar avucuna bıraktı. "Hayır."

Gözleri büyüdü ama onu hazırlıksız yakalayan korku değildi.

Öfkeydi.

"Ne demek *hayır*?" Bir adım daha attı. "Benim ödemem de herkesinki kadar iyi."

Arioch kaşlarını kaldırdı ve ifadesinin yumuşak bir eğlenceye dönüşmesine izin verdi. "Mücevherlerini istemiyorum." Kadına yavaşça bir göz attıktan sonra arkasındaki gölge yaratığa baktı ve onu bir anlığına durdurdu. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Sonra topuklarının üzerinde döndü, bedeni onun her hareketinin farkındalığıyla uğulduyordu. Daha fazla zorlanmaya ihtiyacı vardı, onu yapmak üzere olduğu istekten koruyan mantığın sınırından temizlenmesi gerekiyordu.

Arkasındaki Dioscuri kımıldadı ve yumuşak bir ses duydu - tam olarak bir inilti değil, tam olarak bir inleme değil - ama her parçası baştan çıkarıcıydı. Bir dahaki sefere böyle bir ses çıkardığında onun yüzünü görmek istiyordu.

"Bekle!"

Durdu ve omzunun üzerinden baktı.

"Her şeyi yaparım." Hazinelerini tekrar deri kesesine soktu ve bir adım daha atarak ondan sadece bir kol boyu uzaklaştı. "Sana her şeyi veririm."

Yaratıkları onun arkasında bir yerden hırlarken Arioch yüz hatlarını nötr tutarak başka tarafa baktı. Gözleri bir kez daha onunkileri bulmadan önce kızın kendisi için kıvranacağını bildiği için o anın uzamasına izin verdi. Kahretsin, eğer baştan çıkarıcı değilse... Gerçekten yalvardığında neye benzediğini görmek istedi ve bunun çok güzel olacağını hayal etti. Onu bu şekilde görmek sadist bir yanını okşadı, narin yüz hatlarındaki ham duygular - o kadar parlak ve saftı ki, bozulmaya kesinlikle hazırды. Kızın, onun gölgelerin ardındaki canavar olduğunu düşünmemesi, saflığı çok tatlıydı.

"Ne teklif ettiğinizi bilmiyorsunuz." Sesi amaçladığından daha alçaktı, aksanı kelimeleri çekiyordu.

Yutkundu.

"Sadece... Sadece bir iyiliğe ihtiyacım var." Çenesi sıkıştı ve deri keseyi yanındaki kayanın üzerine bıraktı, gevşek paralar kayanın üzerine saçıldı.

Yerde. Hızla kan kaybediyordu, gözlerinin parladığını görebiliyordu. "Bana bir şey verecek misin?" diye sordu, sesi kalındı.

Dudakları aralandı ve bir an için düşündü. Saniyeler, Arioch'un Varcolac'ı daha da içeri çekmesi için yeterince uzun sürdü, siyah kütlenin içinden vahşi bir hırıltı duyuldu. Kadın ciyaklayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, elleri sanki içine girip saklanmayı düşünüyormuş gibi adamın gömleğini kavradı. Parmak eklemlerinin kumaşın üzerinden göğsüne, ön kolunun karnına süründüğünü hissedebiliyordu; vücudu o kadar yakındı ki aralarındaki hava kaynıyordu. Derisinin altındaki gölgeler kayıyordu - dokunmak istiyorlardı ve o da istiyordu. Bu yüzden bir kolunu onun beline doladı, parmakları göğüs kafesinin üzerinde gezindi. Korkutucu derecede küçük ve soğuktu... ölü gibi soğuk. Ve kısa bir an için onu ısıtmak için ne gerektiğini merak etti.

"Cevap ver," diye hırladı.

Onun bu kadar uzun süre koşmasını izledikten sonra sabırlı değildi. "Ne olursa." dedi sonunda.

Dudağı kıvrıldı.

"Bir ruh pazarlığı," dedi sakince, kadının yüzündeki şokun tadını çıkararak. "Hayır," diye fısıldadı, gözleri büyümüştü, "başka bir şey... I ..."

"Senden başka bir şey istemiyorum," dedi, saç örgüsünün ucuyla oynayarak.

Sanki sahip olduğu son umudu da söndürmüş gibi ona inanamayarak baktı; canavarı, sözlerinin altını çizmek istercesine gölgelerin derinliklerinden çılgılık attı.

"Devam et." Başını hafifçe eğdi, onun kendisini reddetmesini, Varcolac'la şansını denemesini bekledi. Çünkü onun için özgürlükle sonuçlanacak tek yolun ölüm olduğunu anlayacak kadar zeki olduğunu biliyordu. Geri dönmek, şeyle yüzleşmek anlamına geliyordu ve onun şartlarını kabul etmek, kendini ona teslim etmek demektir.

"Karnı aç," diye tembelce söylendi, canavara doğru başını sallayarak, "ve ben kim oluyorum da onu hak ettiği avdan mahrum bırakıyorum?"

Gözlerinde öfkeli bir şey parladı.

İlginç.

"Ruhum..." dedi tereddütle, kelimeleri dilinde tadarak, "..."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Arioch, örgüsünü yumruğunun etrafına bir, iki kez dolayarak.

Yutkundu, adı konmamış bir şey yüz hatlarını yırtıyordu, karanlık ve çelişkili bir şey.

Düğümlemiş saçlarının beyaz tellerini çekti, dişlerini lezzetli bir şekilde meydan okurcasına gıcırdatırken çenesini kendisine doğru eğdi.

"Evet, *ruhun...* ya da kefenin ardında yatan şeyle şansını deneyebilirsin." Soğuk kayıtsızlık yüz hatlarını kaplarken, derisinin altında ateş kıvılcımlar saçıyordu.

"Sığınak," sözleri tıpkı ona bakarkenki gözleri gibi soğuktu, dakikalar önce gördüğü korku küçümsemenin ardına güvenli bir şekilde saklanmıştı, "ve güvenlik vaadi."

Dilini dişlerinin dibinde gezdirdi. "Güvende olacaksın."

Tsk tsk tsk, küçük tanrıça. Açık konuşmalısın, yoksa tüm gücü bana verirsin ...

"Hepsi bu kadar mı?" Bir kaşını kaldırdı, onun bir zaman dilimi belirtmesini bekliyordu, belirtmezse onun yerine seçim yapacağını biliyordu.

Yutkundu ve Varcolac'a son bir kez bakıp başını salladı.

"Kelimelerini kullan. Bana ruhunun benim olduğunu söyle," diye homurdandı ve kızın kaşlarının arasında öfke ve kin dolu ince bir çizginin seğirmesini izledi.

"Ruhum senindir," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, gözlerinin kenarları buz tutarken.

Saç örgüsündeki tutuşunu sıkılaştırdı, boynu çıplak ve gergin olana kadar başını geriye yatırdı, vücudu öfkeyle titreşiyordu, gözleri soğuk bir teslimiyetle ona bakıyordu, bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu, bu da meydan okumayı daha da tatlı hale getirdi. Onun gözlerine değil, sadece ağzına ihtiyacı vardı; her ne kadar bir yanı her ikisini de istese de, ona ne yaptığını tam olarak izlemesini istese de.

Arioch parmak eklemlerindeki örgüyü çözüp elini çenesinin üzerinde gezdirirken burun delikleri alevlendi, saçlarının baskısı hâlâ tenindeydi. Dudaklarını izledi, şimdi ayrılmıştı, sadece bir nefes uzaktaydı. Onun nefes verişini paylaşacak kadar yakındı ve bunu yaptığında kemiklerinin ötesinde bir yerden bir şeyin kıvrandığını hissetti, eğer bir ruhu olsaydı onu barındırabilecek bir yerden. Bu his, varlığına işlenmiş kaderin gümüş iplerine çarpıyordu ve her ruh alışında yeniden ortaya çıkıyordu.

Bunun rahatsızlığını ısırarak geçiştirdi, çünkü o soğuk gözler onu şekilde görmezden geldiğinde, başka hiçbir şeye tam olarak odaklanamıyordu. Bu

Gözlerindeki kararlılık o kadar parlaktı ki, onu kırmak için ne gerektiğini öğrenmek istemesine neden oldu.

Ruhu onundu.

Onun.

Bunu düşünmek, daha da yaklaşırken derisinin altındaki gölgelerin kaynamasına neden oldu. Bu sürecin bir parçası değildi ama dayanamadı, burnunun köprüsünü onunkine yasladı ve dilini alt dudağının üzerinde yavaşça kaydırıldı. Adam onu hücrelerine kadar tadarken kollarında kaskatı kesildi.

Achlys ve bal.

Onu içine çekti ve ayrıcalıklı bir Keloseros kaçağının içinde onu ölümün çiçeği ve Tanrıların nektarı gibi tatlandırıran ne sakladığını merak etti.

"Bir Dioscuri'nin tadının nasıl olduğunu hep merak etmişimdir," diye mırıldanarak onu kendine doğru çekti.

Ağzını onunkine değdirmeden önce başparmağını alt dudağının üzerinde kaydırarak yavaşça ayırdı. Kadından bir ses kaçtı, yumuşak bir inilti gibiydi ve adam kadından başka sesler de duymak istiyordu.

Oyalanırken elinin kızın saçlarına kaymasına engel .

Uzun süre oyalandı, dişlerini alt dudağına geçirdi, *sadece tadına* baktı, onu ağzına çekti ve dilini üzerinde gezdirdi.

Kıpırdamadan durdu, kalp atışları kaburgalarını zedeledi, her işkence dolu vuruş parmaklarından yukarı ve vücudundan aşağı bir nabız gönderirken, ağır bir sıcaklık istemediği her yere yerleşti.

Bundan uzaklaş.

Bunun yerine onu daha yakına çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, kız ona karşı eridi ve gömleğindeki eli sıkılaştı. Onun havasını bir yaşam gücüymüş gibi aldı, dudakları hareket etmeye başladığında nefesi sığlaştı. Adam da onun kendisini öpmesine izin verdi, yumuşak ve ürkekti, zihninin her bir parçası dilinin ıslak kayışını hissederken o ağzın vücudunun geri kalanında nasıl bir his uyandıracığını hayal ediyordu.

Sıca

k.

Isla

k.

Olmayı bekleyen bir baş ağrısı.

Dilleri durgun, tembel kayışlarla birbirlerinin üzerinden geçerken son düşünceleri de aklından uçup gitti. Bal ve kül, ateş ve çiçekler, iyi ve kötü olan her şey lezzetli bir karışıma dönüşmüştü. Ta ki aniden keskin bir şey sisi yarana kadar. Ariocho tısladı, dişleri sertçe kenetlendi ve sıcak bir acıyla derisini parçaladı.

Kız inleyip dudağını bırakana, göğsü kabarana ve ağzı onun kanıyla lekelenene kadar saçlarını sıkıca kavradı. Arioch dişlerini sıkı, dilinde metal tadı vardı, sarhoş edici bir öfke ve boynuna dolanan daha uğursuz bir şey. Dioscuri'ye baktı, gözleri soğuk bir ateşle parlıyordu ve bu ateşe uzun süre maruz kalırsa derisinin kabaracağını hayal ediyordu.

Aferin kızıma.

Bu düşünce istemeden de olsa zihnini tırmaladı. Savaşmadan pes etmeyecekti ve Arioch kanayan dudağında onaylayan bir gülümseme buldu.

Bu eğlenceli olacak.

"Tanrılar bana yardım etsin," diye fısıldadı titremesini engellemek için elinden geleni yaparken.

Alevler Arioch'un tenini yaladı, ilahi müdahale için yakarışı duyduğunda göğsünün içinde öfkeli ve çatlak bir şey mayalandı. Dişlerini alt dudağında gezdirerek, bir kez daha kendisini avuçlarından koparmakla tehdit eden kontrolü dizginledi.

"Burada Tanrı'ya en yakın bulabileceğiniz şey benim," diye homurdandı.

Onu ayaklarının dibine bırakırken sözlerine öfke karıştı, beklentisi her yanını sarıyordu. Kız saçlarını daha sıkı tuttu ve ağzı boyayla açıldı, sadece onu bir öpücüğe çekmesi için yeterli oldu.

Gölgelerin ruhunu kandırdığını, ona seslendiğini, fısıldadığını... onu varlığının dokusundan ayırdığını hissedebiliyordu. Boğuluyordu, hava almak için savaşıyordu, adamın çaldığı şey için savaşıyordu, bir hızla ikiye dönüşürken. Ruhunun ilk damlaları boğazından geçerken ona karşı kıvrandı, rahatsızlığa santim santim katlanırken destek için göğsünü kavradı. Parlak özün diline dökülmesi ve varlığının içine işlemesi sadece birkaç dakika sürdü. Ruhu bedeninde yer değiştirip nane gibi soğuk ve sert dudaklarına doğru akarken ikisinin de içinden bir ürperti geçti.

, tadı çok güzeldi.

Kız onun çekim alanına yerleşirken vücudu aydınlandı, ruhu boğazının arkasından kemiklerine doğru damladı. Boynundan omuzlarına ve sağ ön koluna doğru kayarken arkasında bir ateş hattı bırakarak içinden geçtiğini hissetti ve sonunda dirseğinin hemen altına yerleşti.

Ondan ayrıldı, yorgun bedeni kollarına yığılırken görüşü hafifçe titredi. Ruhu, herhangi bir Nefilim'in ruhundan çok daha parlak bir şekilde onun içinde yanıyor ve koluna buzdan sarsıntılar gönderiyordu. Şu anda bile hâlâ savaşıyordu.

Koluna baktığında orada bir glif buldu; hilal üzerine tünemiş bir alev, yumuşak beyaz hatları koyu mürekkebine karşı göze çarpıyordu. Kadının özü varlığının her zerresine işlerken, gölgeleriyle iç içe geçip bir ruhun eksikliğiyle yaşamaktan kaynaklanan o boş ağrının yerini alırken çenesi sıkıştı.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve şakaklarında yavaş bir nabız başlatan tek bir düşünceyle onun tadının her bir zerresini yakaladı.

Ölümün çiçeği dış dünyaya ait değil. Benim dünyama ait.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

AHEIA

Aheia soluk soluğa uyandı, hava tanıdık bir tatla boğazını yakıyordu. Temizdi ama içini burkan türdendi ve ona sert kimyasallar kullanılarak yerlerinden kan ve bağırsaklar temizlendikten sonra bir odanın nasıl koktuğunu hatırlattı. Tadı ağzını kapladı, göğsü daralırken dilini ağırlaştırdı, paniği bastıran tanıdık bir mengene. Mide bulandırıcı hava ciğerlerine dolmayı reddederken göz kapaklarını geriye doğru sıyrıp odaya baktı.

Hayır.

Birden ayağa fırladı ve elleriyle, sanki o uyurken biri yatağı düzeltmeye çalışmış gibi vücuduna gerilmiş olan beyaz çarşafları kavradı. Bacaklarını aşağıya doğru hapsetmişlerdi, sanki ipler vücudunun onlara çarpmasından rahatsız olmuş gibiydi.

Bakışları odanın diğer ucunda, tanıdık altın süslemeli bir kapının yanında duran tanıdık beyaz bir masanın üzerinde asılı duran tanıdık bir tabloya takıldı. Mithra'nın gözleri, kalın pigmentli yağlar içeren bir fırça tarafından okşanarak var edilmişti ve bakışlarında zehirle ona bakıyordu. Sanki her gün ona bakmak zorunda oldukları gerçeğinden rahatsız olmuş gibiydiler.

Hayır, .

Aheia zihnine uzandı, gölgelerin ve dişlerin anılarını, uzun boylu Avarice'in anılarını ve bacağındaki acıyı buldu.

"Bu olamaz," diye fısıldadı kendi kendine, vücudunu saran kumaşı sıkıca kavradı, tam da yankılanan adımlar etrafındaki sessizliği bozarken.

Clack.

Clack.

Clack.

Bu sesi defalarca duymuştu ve seferinde saklamaya çalıştığı yerden korku salıyordu. Aheia bu ayak seslerini havadaki kokuyu ve parmaklarına dolanan çarşafları gibi tanıyordu. Keloseros'a geri dönmüştü.

Odasının kapısı o unutulmaz gıcirtısıyla açıldı ve tanıdık bir düşünceyi tetikledi. *Kapı neden gıcırıyor? Tüm o süslü altın detaylara rağmen kapı neden gıcırıyor?*

Koridordan gelen ışığın yatağın üzerinde uzun, ince bir sütun oluşturarak onu ortadan ikiye ayırmasını izlerken, nefes almak için harcadığı çabayla görüşü yüzmeye başladı. Sanki ışığın hayali dokunuşu bir şekilde zırhını soyacak ve kendisine dokunmasına izin verirse sırlarını ortaya dökcekmış gibi geri çekildi.

"Aheia, canım." Ophion, Aheia'nın çok iyi tanıdığı bir gülümsemeyle, bembeyaz giysiler içinde, kanatlarını kapı aralığından geçirerek odaya daldı.

İlk bakışta kır saçları, düzgün kesilmiş sakalı ve temiz hatlarıyla zararsız görünüyordu. Ama onu çok uzun zamandır tanıyordu, gülümsemesinin ayak izlerini takip eden kanı örttüğünü biliyordu. Mavi gözleri boynuna soğuk, iğneli iğneler gönderdi; genetiğin bununla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen renk onunkine çok benziyordu.

"Güzel. Uyanmışsın."

Malek'i iki Dioscuri muhafızı takip ediyordu; ikisi de temiz traşlı ve kısa saçlıydı, aynı kalıptan çıkmış gibi görünüyorlardı, yüzlerinde boş ifadeler vardı. Onlar da tıpkı Aheia gibi hafif yaratıklardı ama güçleri, tıpkı onunki gibi, Ophion'un evinin duvarları içinde işe yaramıyordu. Aheia doğmadan çok önce, alanı nötralize eden koğuşlar yerleştirmişti. Bunun oyun alanını eşitleyeceğini düşünüyordu.

-Eğer tahtanın ve üzerindeki taşların sahibi olmasaydı, bu duvarların içinde onun zihnini okşamasını engellerdi.

"Ne istiyorsun?" Sesi dalgalandı ve bunun için kendine lanet etti.

Seni görmesine izin verme.

"Ses tonuna dikkat et," diye tersledi Ophion, "babanla böyle mi konuşulur?" diye mırıldandı, yüzüne sadist bir gülümseme yayıldı.

Malek, bir Dioscuri olan Andromeda ile iki ırk arasında kuracağı bağlar nedeniyle evlenmişti ama Aheia bunun bir ürünü değildi.

Birlik. Ophion onun babası değildi, kan bağı yoktu ve ne zaman aksini ima etse göğsünde bir öfke sızısı hissediyordu.

Eğer onun kızı olsaydı, diğer eşlerinden olan çocukları gibi kanatları olurdu. Eğer onun kızı olsaydı, belki de Aheia'nın hayatı damarlarında dolaşan soğuk ve karanlık şeyler tarafından tüketilmezdi. Eğer onun kızı olsaydı, belki de ona zarar vermezdi.

Ve iradesini kaybettiği, sıcaklık hissetme umuduyla umutsuzca sarıldığı o kıvılcımı yitirdiği günlerde, kendini onun kızı *olmayı* dilerken buldu. Çünkü o zaman böyle bir hayatı asla bilemezdi.

Ama *gerçek* babası ölmüştü ve Aheia onun kim olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi. Bazen onun kendisini anlamasına yardım edip edemeyeceğini merak ediyordu. Ona sorular sorabilirdi; onun da üşüyüp üşümediğini, onun da kanında keskin pençelerle göğsünü delen bir karanlık hissedip hissetmediğini öğrenebilirdi. Belki halkı da onu terk etmişti, belki de bu ikisinin de içinde yaşayan başka bir çürümüş şeydi - başkalarının dayanamayacağı kadar kırık ve ağır bir şey. Aheia başkalarının gitmesine alışkındı. Herkes her zaman giderdi. Ve nedense, genetiğinin derinliklerinde gömülü bir şeymiş gibi davranmak, bunun kendi hatası olduğunu daha az hissettiriyordu.

"Raporlar var..." Ophion gülümsemesini genişleterek devam etti. Bu ifade onun alışlagelmiş yakışıklı yüz hatlarını sinir bozucu bir şeye dönüştürdü. "Yine Güney topraklarında görülmüşsün Aheia. Orada bulunmana izin verilmediğini biliyorsun."

Kanı dondu.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

Bir anı olmalıydı, çünkü tam olarak bu konuşmayı hatırlıyordu, dikkatini dağıtmak umuduyla gizlice dışarı çıktıktan sonra çok dikkatli olduğunu düşünerek onu nasıl ziyaret ettiğini hatırlıyordu.

"O aşağılık Fae asilerinden biriyle görülmüşsün."

Siktir, siktir, siktir.

Eski haline, kızıl kumlar boyunca koşmayan, hayatta kalmak için öldürmeyen, zar zor hayatta kalan haline geri çekildi.

"Bu bizi kötü gösteriyor."

İsimsiz bedenlerle gizlice buluşup birkaç saatliğine karanlıkta kaybolurken bile dikkatli davranmış, çevresinin farkında olduğundan emin olmuştu. Ama yeterince dikkatli değilmiş gibi görünüyordu.

"Muhbirlerinizin yanıldığına eminim," dedi sesi hafifçe titreyerek.

Fark etti.

"Öyle mi dersin?" diye güldü, kara tahtaya çivi çakar gibi. "Numara yapmayalım. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun Aheia ve ben bundan bıktım. Belki de camın içinde birkaç gün daha geçirmenin zamanı gelmiştir."

Bir sonraki nefesinde boğuldu, kalbi sanki onu hayatta tutmaya yetecek kadar kan yokmuş gibi kan hücumuna uğradı.

"Hayır."

Bir fısıltının hayaletiydi.

"Yerini öğrenmen gerekiyor." Çenesini eğip burnunun ucuyla ona bakarken muhafızlarına işaret etti. Yüz ifadeleri hiç değişmeden yaklaşımaya başladılar. Kal için çılgık atma dürtüsü başını kaldırdı, hemen ardından utanç geldi çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu. Kal -her günün büyük bir kısmını onunla geçiren kişisel muhafızı- buradaki tek arkadaşı, kendisini daha az yük gibi hissetmesini sağlayan tek Dioscuri olmuştu. Ona yardım etmiş, onu dinlemiş, tamamen yıkıldığını görmüştü - annesinin vefatından sonra aileden biri gibi hissettiği tek kişi oydu. Ama geceleri buralarda olamazdı ve olsa bile bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bu aileyi kötü göstermene izin veremem."

Ophion, Dioscuri'ye son bir bakış atmadan önce 'aile' kelimesini bir lanet gibi söyledi. Ophion'un iğaretiyle muhafızlar ona doğru ilerledi; biri ayak bileğinden tutup onu yatağa sürüklerken, diğeri bileklerine soğuk, sert bağlar doladı. Metalin onu ısırması karşısında inledi, kaçma umudu olmadığını bildiği halde bağlara karşı kıvrandı ve dişlerini öyle sert sıktı ki başı ağrımaya başladı. Kafesteki bir hayvanın korkusu ve aceleciliğiyle mücadele etti, nafile olduğunu bilse de tekmeledi ve Dioscuri'lerden birinin kaval kemiğine vurdu. Adam tıslayarak yanağına bir tokat attı, acı sıcak ve hızlı bir şekilde teninde hissediliyordu.

"Yüz değil," dedi Ophion tembelce.

Karyola direğinin etrafındaki bağları bağlayıp şakağı beyaz taşla bastırılana kadar sıktıklarında inledi ve *babasıyla* yüzleşmeye zorlandı.

Sol eli bileğindeki altın zincirle oynarken ve kanatları seğirirken sırtışı yılan gibi oldu. Böyle anlarda hep kıpırdanırdı, sanki cezaları kendisi vermek isterdi ama kendini tutardı.

Arkasındaki takım elbiseler değişti.

Sırtını ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı sıyıran eli omuzlarında hissetmeden önce kumaşın hareket ettiğini duydu. Aheia bundan sonra ne olacağını biliyordu çünkü bu hikyeyi daha önce defalarca yaşamıştı. Her zaman gece gelirler, kanıtların çoğunu iyileştirirler -Ophion'un hatırlamasını istediği zamanlar hariç- sonra da gün doğarken onu kırık dökük ama tertemiz bırakırlardı.

İlk kırbaç her zaman onu nefese bırakırdı. Acı keskindi, deri derisiyle her buluştuğunda sırtını kesiyordu. Kendini hazırlamaya çalıştı, buna hazırlıklı olmaya çalıştı ama Ophion onlara hızlarını ve güçlerini değiştirmeleri talimatını vermişti, böylece onları tahmin edemezdi. Ne kadar çok dvşrse, seansları o kadar uzun sürüyordu. Gözleri acıdan yanarken Aheia çenesini sıktı, zihni dikkatini dağıtmak için yalvarıyordu.

İşte o zaman Ophion bir adım daha yaklaştı. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akarken ve teri teninde inciler gibi süzülürken ses çıkarmayı reddetti, ona istediğini vermedi.

"ok inatsın kızım," diye alay ederek elini ceketinin içine gömdü. Takım elbisenin kıvrımlarından bir bıçak çıkardı ve kızın önünde dengeledi. Bıçağı yanağından aşağı doğru sıyıırken korkusunu gizleyemeyen kızın mavi gözlerinin yansıması altın rengindeydi. "Bakalım kuralları o küçük güzel kafana yerleştirmek için ne yapabiliriz?"

Hayır. Hayır. Bu doğru değil.

Ophion daha önce hiç böyle bir şeye karışmamıştı. Ophion gözden kaybolduğunda Aheia'nın nefesi kesilmişti. Aheia bilekleri acıyana kadar bağlarını çekti.

Hayır, hayır, hayır.

Nefes alamıyordu, konuşamıyordu, düşünemiyordu.

Sonra bıçağın sırtında zaten açık olan yaraya saplandığını hissetti ve çığlık attı.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

AHEIA

"."

Aheia yutkunup soluklanırken ciğerleri sıcak havayla doldu, boğazı kurudu ve sıkıştı. Mide bulantısı midesini öylesine sıkıştırdı ki, dakikalar sonra ağzındaki safranın tadını aldı ve kendi üzerine kusmamak için onu yan yatmaya zorladı. Kusmuk ağzından döküldü, sinüslerini yaktı ve kaygan, karanlık bir yüzeye sıçradı, sesi etrafında yankılandı.

Elinin tersiyle ağzını ovuştururken gözlerindeki bulanıklığı tam olarak giderememiş gibi yavaş ve bulanık görüyordu, kalan ekşi tat midesini çalkalıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefes alıp vermelerinin arasında.

"Bunu ben temizlemiyorum," dedi yabancı bir ses.

"Siktir git, Lúç." O da tanımadığı bir hırıltıyla cevap verdi.

Aheia gözlerini kırpıştırarak kuruluğu giderdi ve kendini hiç tanımadığı, siyah gömleği kusmuğuyla ıslanmış bir Nefilim'e bakarken buldu. Gözleri harap olmuş kumaşı yüzüne kadar takip etti, boynundaki ve çene hattındaki mürekkep izlerini yakaladı. Koyu ten rengiyle neredeyse karışmış ve kehribar rengi gözlerini rahatsız edici derecede parlak bir şekilde öne çıkarmıştı. Adamın bakışları, kızın aklından geçen her düşüncüyü görebiliyormuşçasına rahatsız ediciydi; kaşlarını çatarken yüz hatlarına sert bir ifade kazınmıştı.

"Gömleğini mahvettim," dedi yorgun bir sesle, zihni hâlâ Ophion'un anısını önündeki gerçeklikten ayırmaya çalışıyordu.

"Önceliklerin çılgınca çarpıtılmış." Yumuşak, kadifemsi bir yastığa yaslanmasına yardım ederken sesi sakindi, nasırlı eli ensesindeydi.

Aheia gözlerini ona dikmiş, her hareketini izliyordu, ta ki başının hemen arkasında bir titreşim gözüne çarpana kadar. Çenesini çevirdiğinde tepesindeki karanlık tavanı kaplayan ve ona sönmekte olan yıldızları hatırlatan küçük küreler gördü. Her biri kendi süpernovasıydı, kendi üzerine çöküyor, tüketiyor ve kenarlarını aşağıdaki odaya bir ışık kaleydoskopu fırlatan yeni renklerle değiştirmeden önce bir boşluğa yuvarlanıyordu.

Karmaşık detaylarla işlenmiş koyu mermer duvarlarda kırılıyor, altın damarlar içinden geçerek zemine akıyordu. Mekânın kendisi büyüktü, çiçeklerle kaplı kalın, uzun sütunlarla bölünmüş oyuklarla kaplıydı Aheia bu narin siyah bitki örtüsünü Keloseros'ta okuduğu bir kitaptan tanıdığını düşündü. Eğer haklıysa, bunlar Achlys ya da daha uygun bir deyişle ölülerin çiçeği idi. Bunların kokusu sarhoş ediciydi, keskin, neredeyse baharatlıydı ve odanın etrafında asılı duran buhurdanlardan çıkan küçük tütsü dumanlarına karışıyordu. Her biri koyu altın rengindeydi ve hiçbirisi birbirinin aynısı olmayan karmaşık bir tasarıma sahipti. Siyah mermer zemin üzerinde ağır altın ayaklar üzerinde duran mücevher tonlarında koltuklar ve sandalyeler, her mobilya kümesine eşlik eden altın masalarla uyumluydu.

Aheia sarsıcı bir nefes aldı ve vücudunun, gördüğü kâbusun sadece bir kâbus olduğunun farkına varmasına izin verdi. Keloseros'ta değildi. O... Aljira'daydı.

Gözlerini yavaşça önündeki Nefilim'e çevirdi; bir eliyle gömleğini silerken örgülü koyu renk saçlarından bir tutam kehribar rengi gözlerine düşüyordu; kir ve ter kumaşa bulaşmıştı.

Onun kiri. Onun teri.

Sıcak, kırmızı kumlar görüşünü doldurup ayak tabanlarına bastırdıkça midesi çalkalandı; çekirdeklerin ellerindeki kesikleri nasıl yaktığını hissetti, kan sıcak ve yapışkandı, Varcolac'ın dişleri ...

Nefes nefese kaldı, panik içinde doğruldu, parmakları hatırladığı uzun, kanlı yaraları aramak için bacaklarına doğru uçu.

Hiçbir şey

bulamadı. Yara

faan yok.

Yara izi yok.

Hafızasında yer etmiş olan acıya dair hiçbir kanıt yoktu.

İblisin onu iyileştirip iyileştirmediğini sormak niyetiyle ağzını açtı ama sorar sormaz başka bir mide bulantısı dalgası onu altına çekti. Aheia kendini altındaki yanık turuncu mindere dayadı ve ayağının topuğunu ovuşturdu.

Avucunu gözlerine götürdü, şakağında yeni bir acının toplandığını hissetti. Zihnine saplandı ve omurgasından aşağıya doğru kayarak, rahatsızlık içinde iki büklüm olana ve tüm vücudu zonklayana kadar karnına doğru kıvrıldı.

Göğsü daraldıkça nefes almak imkânsızlaşmaya başladı, sanki etrafında yavaşça sıkılan bir mengene varmış gibi hissediyordu. Göğsünden uzuvlarına yayılan boş basıncı hissettikçe gözleri yanmaya başladı; bu, zihnini acımasız bir patlamayla vuran yeni bir duyguya verilen fiziksel bir tepki gibiydi. Üzüntü.

Başını yana salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bu his boğazını sıktı, tanıdık bir yumru sanki büyük bir kayba tanık olmuş, hatta biri ölmüş gibi oraya yerleşti. Kalbi işte bu kadar acımasızca ağlıyordu ve en kötüsü de bu duygunun kaynağını, *nedenini* anlayamamasıydı. En azından, önündeki Nefilim gözden ve kibirli ve öfkeli, kül grisi gözlere, koyu buklelere ve dalgın omuzlara bakmak zorunda kalana kadar. Sınırdan gelen Avarice, uzun bir şömineye bakan geniş, yeşil bir sandalyenin arkasına yaslanmış, hançerleri hâlâ göğsünde asılı, siyah kolları ön kollarının üzerine kıvrılmıştı. Onu görünce Aheia'nın hüznü sanki kemikleri onu tüketmek istiyormuş gibi daha da derinleşti, görünmez mengene göğsünü bir kez daha sıktı. Nefes nefese kaldı, kalbinin üzerindeki kumaşı tutmaya çalıştı, etrafındaki baskı onu boğuyordu.

Bu yanıştı. Yanlış olan bir şey vardı.

"Alışırısın *Ruhi*," dudaklarının bir kenarında gölgeli bir gülümseme belirerek, "ruhunun yerleşmesi için biraz zamana ihtiyacı var."

Ve sanki emir almış gibi, vücudu her zerresinde titreşen içi boş bir yankı daha verdi. Farkındalık, göğsündeki gerginlikten sıyrılıp kaburgalarının arasına, görmezden gelmesine izin vermeyen cezalandırıcı bir gürültüyle yerleşti. Ona bakarken, dudaklarını, ruhunu bedeninden çekerken göğsünde hissettiği acıyı, damarlarındaki paniği, gerçekliği etrafına yıkıldı.

Özlemli - Aheia'nın hissettiği buydu. İçinde bir şeyler eksikti ve kalbi yas tutuyordu.

"Üzerimde iyi hissediyorsun." Sesi keskin bıçaklarla kesilmiş siyah kadife gibiydi, başparmağı ön kolundaki beyaz bir kabartmanın kenarından geçiyordu.

Ruhum.

Dudaklarını aralayarak baktı, adamın bronzlaşmış parmaklarının hemen dışındaki teni okşadığı parlak hattan büyülenmişti, gümüş halkalar yukarıda parlayan gözlere karşı parlıyordu. Omurgasından aşağı istenmeyen bir kıvılcım akarken vücudu öne doğru sarsıldı, elleri altındaki mindere kenetlendi. Tırnaklarını o kadar sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu, vücudunun onun ilgisine verdiği tepkiye karşı savaştı, dudaklarının arasından sıcak, ıslak hava fişkırdı. Dişleri sertçe kenetlendi, içinden kaymaya başlayan üzüntü ve öfkeyi tutma çabasıyla birbirlerine *karşı* gıcırdadı ve yerini tamamen başka bir şeye bıraktı.

"Yapmamalıydım..." diye boğuldu, nefesi kesildi. Yumuşak beyaz çizgiye bir kez daha dokununca kalçalarını birbirine sürttü, bacaklarının arasına bir ağrı yerleşirken utanç ensesini kavradı.

Ne yaptım ben? diye düşündü, *yaptıklarının* farkına varmak ile apaçık ortada olan arasında mücadele ediyordu. Çok yorgundu, çok korkuyordu, ölüyordu; ruhunu neredeyse hiç pazarlık yapmadan teslim etmişti. Hiç soru sormamış, direnmemişti - olması gerektiği gibi değil.

Neyim var benim?

"Hayır, ." Sesi keskin ve sinirliydi. "Öldüm mü ben?" diye homurdandı.

Bir tokat daha attı, midesinin çukuruna ağır bir yük yerleşti. "Bu... karmaşık bir soru."

"Kimsin sen?" diye sordu dişlerini sıkarak, altındaki kanepenin içinde gittikçe eriyerek.

"Daha da karmaşık."

"Bildiğin tek kelime bu mu?" diye tersledi, bir anlık güç topladı ve minderde boğulmadan önce kendini titrek bacaklara zorladı.

Ona karanlık bir kıkırdama verdi, sesi sanki bir şekilde derisine sızmış gibi içini titretirken, gözlerindeki korlar alevlendi ve onu yakacak bir ateş vaat etti.

Hata.

"Dikkatli ol."

Zihnini onu ittiği delilikten çekip çıkaran ve vücudunda soğuk buz iplikçikleri oluşturan bu kelimeydi. Bu uyarıyı daha önce Keloseros'ta defalarca duymuştu ve bu basit emre duyduğu öfkeyle Avarice'le arasındaki mesafeyi kapattı, iblis bir kol boyu uzağında yükseliyordu. "Yoksa ne olur?"

Hata.

"Yoksa ağzını da almak zorunda kalırım," dedi sakince, ama ellerini yaslandığı sandalyenin arkasına götürürken gözlerinin derinliklerinde parlayan ateşi gördüğünü düşündü. Adam sıkılmış bir kibir abidesiydi, ama Aheia onun şu anda takındığı yüz ifadesinin, sahip olduğu karanlığı, kanı ve gölgeleri saklayan bir maskeden başka bir şey olduğunu düşünmenin aptallık olacağını biliyordu.

Titrek bir nefes aldı, adamın bunu fark etmesinden nefret ediyordu, göstermeye çalıştığı güce ihanet etmesinden nefret ediyordu. Ama adamın dokunuşunun etkileri hâlâ azalıyor, geri gelen hüznle karışıyor ve birbirine karışıyordu; bu iki çelişkili duygu birbirinin içine giriyor, hangisinin hangisi olduğunu anlayamayana kadar bir dalga gibi kabarıp kırılıyordu. Öfkeliydi; ruhunu ele geçirdiği için ona, ona istediğini verdiği için kendine, öldüğü için annesine, onu öldürdüğü için Ophion'a öfkeliydi. Çılgılık atmak, tırmalamak, pençelemek ve canını yakmak istiyordu çünkü acı çekiyordu ve bunu kendisiyle birlikte hissedecek başka birine ihtiyacı vardı.

"*Skotá.*" Mithra dili *olan Gjóssa*'da Nefilim için kullandıkları bu hakaret, tedaviden çok daha fazlasını yaptığını hayal ederken dilinde sıcak bir his uyandırdı.

Karşısındaki Avarice onu yavaşça içine aldı, boynunu kırdı ve sanki bu söz onu en ufak bir şekilde etkilememiş gibi omuzlarını yuvarladı. Ancak gözleri aksini söylüyordu; sadece kutsal günlerde Aether'i onurlandırmak için yaktıkları parlak ateşlerde görebileceği bir yoğunlukla yanıyordu.

Yutkundu.

Hata.

"Kızgınsın," dedi yırtıcı bir hayvanın sesiyle. Sonra kadın daha yolundan çekilemeden elini ona doğru uzattı ve boğulana kadar parmaklarını boğazına doladı. "Bu çok tatlı."

Sesinin tonu sıcak ve yoğun bir bal gibi vücuduna damlıyor, onu daha fazla sese ihtiyaç duyacak şekilde sarıyordu. Ona bu kadar yakın olmak *iyi* hissettiriyordu, hem de çok iyi. Ama nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğu gibi onun yakınlığına ihtiyaç duyan kendisi değildi; aralarındaki pazarlıktı, avucunun içinde tuttuğu onun parçasıydı.

Sanki ruhu onu çağırıyormuş ve bedenine geri dönmek için her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordu. *Her şeyi.*

Tırnaklarının hissi onu bacaklarının arasında zonklayan ağrıdan uzaklaştıran kadar parmaklarını avucunun içinde kıvırdı. Çabası kollarını sarstı ama keskin acının zihnindeki karmaşayı bir bıçak gibi kesip gerçekliğin fısıltılarını görmesine izin vermesine değdi. Ne yazık ki gerçekliği, etrafında oluşan yalandan daha cazip gelmiyordu, yine de ruhunun zihnine zorla soktuğu zevki sınırlayan duyguları sindirmek daha kolaydı, çünkü anlamlıydılar. Tiksintiyle başa çıkabilirdi. Öfkeyle başa çıkabilirdi. Küçümsemeyle başa çıkabilirdi. Aralarında yaptıkları pazarlıkla onları zorlayan her neyse, bunu yapamazdı.

Onun bakışlarından başka bir yere bakarken gözleri yaşlarla doldu, bu bakışlar çok ağırdı. Ağır bakışlara, sığ bakışlardan başka bir şey olmayan bakışlara alışık değildi.

Etrafına bakındığında odada hiçbir cevap yoktu; Nefilim'lerden biri yüzünde kan donduran bir sırıtışla duvara yaslanmış, kusmuğunu taşıyan ise uzun berjer koltuklardan birine uzanmıştı. Çığlık atarsa, kaçmaya çalışırsa, dövüşürse ne yaparlardı? Sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri olmasa da kaçması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Ne kaçabilirdi, ne de burada kendi isteği dışında bulunuyordu, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor, zihninin kırılman manzarasında kendini küçümseyen düşünceleri harekete geçiriyordu.

"Devam edin ve çığlık atın Majesteleri," dedi Avarice sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, alçak ve öfkeli bir sesle, yaklaşıp elini sıkarken. "Onlar da en az benim kadar eğlenecekler."

Majesteleri.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye başardı, nefes almak neredeyse imkânsız hale gelirken görüşünün etrafında küçük lacivert daireler dans ediyordu.

"Evet, *Aheia*, kim olduğunu biliyorum. Görünüşe göre avantaj bende, çünkü dikkatsiz sözlerin kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin olmadığı anlamına gelebilir," diye devam etti. "*Benim krallığımda* kimse benimle böyle konuşamaz." Dişlerini gösterdi, ondan bir nefes uzakta, boynunu gerilene kadar geriye doğru zorladı. "Hayatlarına değer veriyorlarsa konuşmazlar."

Benim bölgem.

Farkına varmak iliklerine kadar işlemişti.

Onun diyarı.

Dudakları aralandı.

Onu bir muhafız, sınırı gözetleyen biri sanmıştı. Ama o bundan çok uzaktı. O *Alshaytan*'dı.

Onun hakkında ikinci el hikâyeler duymuştu, gölgeleri, ruhları ve ölümü biliyordu. Adamın gözlerindeki ateşle karşılaştığında kanı dondu ve tek bir düşünce eliyle birlikte boğazına dolandı.

Ruhunu Arioch'a verdin.

Bildikleri çok azdı ama Ophion'un Aljira'daki eşdeğeri olduğunu, Gehenna'nın bekçisi olduğunu ve ölümlüler tarafından sık sık *Mithrek Morta* olarak anıldığını biliyordu.

Alshaytan'a bakıyor olduğunu bilmek onu korkutmalıydı. Boğazını kurutacak ve kalbini kaburgalarına çarptıracak bir his için kendini hazırladı ama kalbinin yanındaki boş alanda karşılaştığı tek şey öfke ve kayıptı.

"Senin hatan acı tehdidinin beni sanman," diye mırıldandı, konuşurken damarlarındaki tanıdık karanlık tenini kaplıyordu.

Aralarındaki sessizlik gergindi, sınırın akik taşı kadar siyah gözlerle konuşmadan önce boynundaki tutuşu bir an için sıkılaştı. "Bana bir daha saygısızlık edersen."

Bu bir meydan okumaydı.

"Saygı hak edilir," diye soludu, ayak parmakları yere zar zor değiyordu. "Evimde dizlerinin üzerinde sığınma hakkı için yalvarırken değil." "Senin için asla diz çökmeyeceğim," diye hırladı.

Onun asla anlayamayacağı bir sırrı biliyormuş gibi sırıttı. "Kalmak istiyorsan kalacaksın Ruhi."

"Bir anlaşma yapmıştık."

"Ben üzerime düşeni yaptım. Size Varcolac'ımdan sığınma ve güvenlik sözü verdim, ancak izin verdiğim süre benim ellerimde."

Varcolac'ım.

Siktir, tabii ki. Eğer Alshaytan oysa, onu Sınır Toprakları'nda kovalayan canavarlar da onundu, onun tarafından yönetiliyor, ruhunu teslim edip etmemesini umursamıyormuş gibi davranarak onu bekleyen kollarının arasına çekiyordu.

Tanrım, bu çok boktan.

Onu incitmişti.

Onu *gerçekten* incitmişti.

Kafasını karıştıran da bu değil, adamın neden bu kadar zahmete girdiği idi. Neden bu kadar ileri gittiğini anlamamıştı. Zaten kendi isteğiyle Aljira'ya doğru koşarken neden onu böyle takip etmişti? Sırf yapabildiği için onunla oynamak için miydi? Onu Ophion'a teslim etmek ve Ophion'un onu geri getirecek herkese vereceğinden emin olduğu ödülü almak için mi?

"Gamsió, skotá." Siktir git.

Gözleri, dudaklarına ulaşmayan gizli bir gülümsemeyle parladı. "Lanet olası pis ağız, Ruhi."

"Bana öyle deme," diye tükürdü, ne anlama geldiğini bilmeden. "Bu benim adım değil."

"Talepte bulunacak durumda değilsin," dedi, sonunda boynunu bıraktı, vücudu parçalandı, nefes nefese kalırken bacakları güçsüzleşti, parmakları ağrıyan boğazını okşadı.

"Keloseros'tan gelen bir velet senin ilgi görmek için ne yapmak zorunda? O küçük güzel vücut için neden bu kadar yüksek bir fiyat teklif ediyorlar?" Kollarını kavuşturarak sandalyeye yaslandı.

"Beni ihbar mı edeceksin?" diye sormayı başardı, duygularını göğsünün karanlık köşelerine iterek, ensesinde soğuk bir sığağı hissetmeye başlayan paniği bastırmak için elinden geleni yaptı.

"Bu size bağlı."

Umut parmaklarının arasından kayıp yere damladı.

"Bana kibarca sor Ruhi... Pençelerini gördüm ve kaldığın süre boyunca sırtımı deşmelerini emin değilim." Dudaklarının bir tarafı sırttı, gözlerinde bir şeyler titreşti. "Bakalım ne kadar tatlı olabiliyorsun."

"İğrençsin," diye tükürdü. "Canavarlarını peşimden gönderdin, tek yapman gereken bana biraz zaman vermekken buraya sığınmanın bir bedeli varmış gibi davrandın."

Öfkeli kelimeler dudaklarından hızla döküldü ve tenini bir zırh gibi kapladı. Ellerini kaldırdı ve adamın göğsünü itti, öfke mantığını yıpratıyordu. Adam kıpırdamadı, yüzü soğuk ve kayıtsızdı, kızın ise tüm vücudu temasla aydınlandı.

"Benim bölgeme girdiğinde neyin tehlikede olduğunu biliyordun. Saf numarası yapma, sana yakışmıyor." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, imalar aralarında sıcak bir şey gibi kaynıyordu ve

Somut. "Ben senin alışık olduğun *Cist* gibi değilim Ruhi. O güzel yüzün sana burada istediğini vermeyecek... ve kesinlikle benden de bir şey alamayacaksın. Hayatını Cehennem'e götürmek ya da seni Lyria'ya geri göndermek yerine sana bir anlaşma teklif ettiğim için şanslısın, ki bu düşünce seni ölümden daha çok korkutuyor gibi görünüyor... *benden daha çok.*"

Aheia'nın gözleri adamın ön kolundaki yumuşak beyaz çizgiye kaydı ve adamın başparmağıyla kenarını okşamasını izlemekten başka bir şey yapamadı, vücudu gerildi. İşareti adamın koyu teninde çok küçük ve önemsiz görünüyordu; kollarını boyayan koyu mürekkepli gölgelerle çevrili bir alevle evli küçük bir hilal.

Yutkundu, sıcaklık içinde yuvarlandı, sözlerinin karanlıktan çıkardığı buzla savaştı, en kötü haliyle don yanığı.

"Ben seninle şey arasında duran şeyim. Şansını denemek istiyorsan, tamam." Dişlerini sıktı ve bir sonraki sözlerini arkasındaki Nefilim'e yöneltti. "Lúc, onu bariyere geri götür."

Aheia başını diğer iblislere doğru çevirdi ve duvara yaslanmış olanın kendini ayağıyla itmesini izledi.

Hayır. Siktir.

Arioch yanından geçerken dudakları aralandı, vücudu onunkine sürtündü, aralarında küçük şimşekler çaktı.

"Bekle!" Adamın gömleğine tutundu, kumaş soğuk tenine karşı sıcaktı. "Yapamazsın, sen benim ruhuma sahipsin..." Bedeni onu kendine çekmek isterken, zihni elini yanağına götürmek istiyordu.

"Yapamaz mıyım?" Çenesini eğip dizlerini zayıflatan bir güçle ona baktı.

Yutkundu, hava hızla inceliyordu, "Tanrım... sen-" diye duraksadı.

Gözlerini kısmıştı. "Cümleyi tamamlayın. Bana kendimden biraz daha bahset,

küçük tanrıça."

Bir an durdu, sessizliğin aralarında kaynaşmasına izin verdi.

Korkunçsun.

Sen yemişsin.

Sen bir

monter'sın.

Ama bunun yerine kelimelerini dikkatle seçti, düzgün bir kabuğun içinde kötücül alt tonları saklayan türden bir duygusallık. "Olacağını söyledikleri her şeysin."

Adamın bakışları kızın vücudunda gezinip gömleğinin içine soktuğu parmaklarına takılınca kız olduğu yerde durdu. "Bir gün," diye tısladı, sanki iğreniyormuş gibi elini çekti.

"Bir ay."

"Bir hafta." Arioch saç örgüsünü tuttu ve boynunun dibinde acı hissedene kadar başını geriye çekti. "Daha fazla değil."

Aheia dişlerini sıktı, adamın sözlerinin sanki yaptıkları pazarlık tenine ateşle yazılmış gibi bedenini yaktığını hissetti. Ve sonra dudaklarından bir inilti çıkaran başka bir çekişle. "Adımı biliyorsun. Kullan onu."

Safraya bulanmış Nefilim'e Shiron diye hitap ederek dışarı çıktı, o da hemen onu takip etti; aralarına koyduğu her adım, göğsündeki çekimin yerini ağır, boş bir his alana kadar artmasına neden oluyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE

AHEIA

Aheia nefes alış verişini düzene sokmak için odaklanmak zorundaydı, Ariocho giderken gözlerinde biriken yaşları nasıl durduracağını bilmiyordu, onu takip etme ihtiyacı içini parçalıyordu.

Adamın yüzünü tırmalamak istiyordu ama aynı zamanda kollarındaki dövmeleeri yalamak da istiyordu. Zihni ikiye bölünmüştü, ondan olabildiğince uzağa kaçma ihtiyacı ile onun aralarına koyduğu her adımda boğulacakmış gibi hissetmek arasında gidip geliyordu.

Bu yüzden gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, bu yüzden durduğu yerde titredi, bu yüzden teni çok gergin hissetti. Kalbi yas tutuyordu. Etrafını saran, onu güvende tutan, hayatta tutan şeyi kaybetmişti. Arıyordu ve Aheia ona bunun bir faydası olmadığını söyleyemiyordu.

Elini yüzüne silerek gözyaşlarını derisini kabartan kirlere bulaştırdı ve döndüğünde Lúe'u ayakta, dirseğini bir sandalyenin arkasına dayamış, hâlâ sırtırken ve elinde siyah bir bıçakla buldu.

Aheia çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı, fiziksel acıya odaklandı çünkü bu onu göğsündeki boş yankıdan uzaklaştırıyordu. Bu onun her zamanki oyunuydu; derisindeki yara izleriyle baş etmek, içindeki yaralarla baş etmekten daha kolaydı.

"Hadi bakalım prenses." Lúe başını yavaşça eğdi, elinin altındaki hançeri çevirdi, deri bir kayışla arkaya topladığı siyah saçlarının bir kısmı badem şeklindeki ince gözlerine düştü. Bakışları siyahtı, gözbebeği ile iris arasında hiçbir ayırım yapılamayacak kadar karanlıktı ama yine de kolayca parçalara ayrılan Mithra mavisi gözlerde gördüğünden daha etkileyiciydi. Renk, kollarının etrafında dönen mürekkeple uyumluydu.

ve boynuna, çenesinin yan tarafına ve vücudunun sağ tarafındaki kulağına. Nefilim dili olan *Lujha*'daki glifler sol taraftaki boğazının sütununu kaplarken, sağ tarafa koyu renkli hayvan pençeleri çizilmişti. Çenesinin kenarını okşuyorlardı, uzun çizgiler yüzünün yan tarafını ve kulağının karşısını süslüyordu, sanki gömleğinin siyah kumaşının altındaki derisinde her ne yaratık varsa yüzünün yan tarafını yırtarak açıyordu.

Kulaklarına ve boynuna taktığı gümüşe küstahça bakmasını izlerken dişleri ona doğru parladı, ellerini nasıl sıkıp açtığını açıkça fark etti, gözleri sol yumruğundan sağ yumruğuna kaydı.

"Nereye?" Kelimeleri dişlerinin arasından geçirirken sesi zayıf ve gergindi, bakışlarına toplayabildiği kadar buz koyuyordu. Kendini ne kadar küçük hissettiği önemli değildi; rol yapacaktı. Bir kez olsun öyle değilmiş gibi davranacaktı.

Ona bir kez daha sıırttı ama cevap vermedi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu, sonra ona yavaşça bir göz attı, dili ağzının köşesinde duruyordu, bıçağının geniş tarafı parmak eklemleri üzerinde tekrar tekrar kayıyordu.

Aheia kaşlarını çattı ve adamın parmaklarındaki belli belirsiz çizgileri fark etti. "Sen bir şekil değiştiren misin?" Soru, onu dizginleyemeden ağzından kaçtı; Keloseros'tayken ağzından kaçırmış olsaydı başını derde sokabilecek bir açık sözlülüktü bu. Ama yetiştirilme tarzının getirdiği alışkanlıkları bir kenara bıraktı ve güney bölgelerine kaçıp isyancılarla vakit geçirdiğindeki davranış biçimine sıkı sıkıya sarıldı. Karşısındaki iblis onu ne kadar tedirgin ederse etsin, buraya geri çekilmeyecekti. Bir şekil değiştiren olmalıydı ve Aheia, vücudundaki sanatta yaşayan hayvan her neyse, dönüştüğü şeyin o olduğunu tahmin etti. Gözleri parmak eklemlerine, hemen üstündeki beyaz ince çizgilere kaydı ve pençelerinin de tırnakları kadar siyah olup olmayacağını merak etti.

"Çok fazla soru var prenses." Lúç başını kapıya doğru sallamadan önce bir kaşını kaldırdı. "Gidin."

Ama kıpırdamadı, sadece Lúç'un yolu göstermesini bekledi ve bu meydan okuma küçük de olsa kendine olan güvenini hafifçe sarsmaya yetti. Lúç gözlerini devirdi ve Aheia'yı geride bırakıp sağındaki koridora adım atarken nefesinin altında kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. Aheia onun uzun adımlarına ayak uydurmak için adımlarını hızlı atmaya devam etti, gözleri hançerinin bıçağının tünediği parmağının üzerinde kabaran siyah kan damlasına takıldı. Ağzının içini ısırды, o anki halini hayal etti.

Kendi derisini delen metalin hayali acısını duyuyordu ama Lúe'un yüzüne baktığında, ileriye dikilmiş o koyu renkli, ince gözlerde herhangi bir rahatsızlık görmedi. Kapalı kapıların ve taş heykellerin yanından geçtiler, Lúe bıçağı sık sık döndürüyordu. Aheia dönüşleri saydı. *Bir, iki, üç* tur, sanki hiçbir şey yokmuş gibi yavaşça yere damlayan kan. Adamın kana yabancı olmadığını, kanın sık sık derisini kapladığını, saçlarını geriye yatırdığını ya da sırtırken ağzını boyadığını hayal etti. Dövüşmek için dişlerini kullanan bir tipe benziyordu ve belki de, sadece belki de, kan onu çağırıyordu ve o da zevkle karşılık veriyordu.

Aheia'nın bakışları mermer levhaların arasına asılmış tablolara takıldı, hepsi de insanın derinliklerinden çıkarması gereken bir hikâye anlatan zengin renklerle doyurulmuştu. Ophion'un evine astıklarından farklıydılar; yağlıboya kadın ve erkekler, hepsi de solgun tenli, özenle düzenlenmiş sahneler içinde resmedilmişti. Onlar duygusuzdu, oysa Aheia'nın şimdi gözlerini üzerinde gezdirdiği resimler hiç de öyle değildi. Renklerin kendileri, Mithra resimlerindeki insanlardan daha fazla duygu uyandırıyor gibiydi. Bunun nedeninin, tarihlerini bir resim için mümkün olabileceğini hiç düşünmediği klinik bir şekilde anlatmaları olduğunu tahmin etti. Şimdi gözlerini kapatsa onları hayal edebilirdi: Ophion'un yemek odasını birbirine bağlayan dört altın kaplı tuval, her biri zamanın farklı bir anını tasvir ediyordu.

Masada oturarak geçirdiği birçok geceyi hatırlıyordu, tepesindeki duvar resmine bakarken etrafını saran tatsız yemek kokusu. Kalın boya, Dioscuri Brite magyck patlamaları tutan altın avizelerin etrafında kıvrılıyor, yukarıdaki gölgeli yüzler boyunca yavaşça titreşiyordu. Aheia'nın halkı Dioscuri'nin hemen üzerinde tünemiş olan kalın, beyaz kanatlı meleksi varlıklar olan Malek'i tasvir ediyordu; tıpkı bir zamanlar onun sahip olduğu gibi ışığı parmak uçlarında tutan yaratıklar. Tarih Mithra'dan söz ettiğinde, Keloseros'ta yaşayan Brite varlıklarının en güçlüsü olan bu iki ırktan bahsedirdi: iktidar koltuklarında oturan Malek'ler ve saray mensupları ve uygulayıcılar rolündeki Dioscuri'ler. Fae'lerden, Nymph'lerden, Şekil Değiştirenlerden ya da şehirlerde ve Callay Ormanları'nda yaşayan diğer ışık varlıklarından nadiren bahsedilirdi, ancak birçoğu güç dinamiklerinin kurulduğu ilk yıllarda hayatlarını kaybetmişti.

Malek, kendilerini ve Dioscuri'yi en yüksek form, Aether ve Theia'nın, Eski Brite Tanrılarının en *saf* soyundan gelenler olarak gösteren bir anlatı oluştururken, diğer tüm yaratıklar sadece çağlar önce ölümlülerle çiftleşmenin bir ürünüydü. Aheia bunun saçmalık olduğunu düşündü. Ama bunun bir önemi yoktu.

Ne kendisinin ne de Keloseros'taki çoğu kadının ne düşündüğünü, çünkü onların düşünmemesi gerekiyordu. Yine de ara sıra genç Dioscuri'ler arasında farklı bir yaşam tarzına dair ipuçları yakalamıştı. Annesinin ölümünden sonra sık sık Ophion'un evinden gizlice kaçmış, dikkatini dağıtmak için güney bölgelerine gitmişti. Onun yerine bulduğu şey, hepsi de farklı bir hayatın hayalini kuran heyecanlı yeni zihinler, Nimfler, Fae'ler ve Şekil Değiştirenlerdi. Ve kısa bir an için, ne zaman kendini o topluluğun içinde kaybetse, o da bunu görebiliyordu. Ama sonra o eve geri çekildi ve zihninin açıldığı yol, etrafındaki yaldızlı kafes tarafından sıkıca kapatıldı.

Keloseros'un merkezindeki kilisenin sıralarında diz çökmüş, kuru vaazı dinlerken ve dua ediyormuş gibi yaparken hayal kurmasına neden olan bu insanlardı, oysa bağışlamak, onlara eski metinlere getirdikleri yorumların ne kadar bıktırıcı olduğunu söylemek istiyordu. Ve bunlar sadece yorumlardı, bu yüzden kolayca yanılabileceğini varsaydı. Yönetici sınıf olan Yüce Mithra'nın ellerinin daha aşağı gördüklerine dayattığı ayrımcılık Tanrıların niyeti olamazdı. Varlıkları sadece yoksulluk ve acı içinde yaşamaları için yaratmak için zalim bir tanrı olmak gerekirdi. Eğer Tanrılar gerçek olsaydı, ki buna inanmakta güçlük çekiyordu, tüm yarattıkları için huzurlu bir yaşam isteyeceklerine inanmak zorundaydı. Malek'in istediği bu değildi ve Dioscuri de onların yolundan gitti; çoğu şehrin elit kesiminin merkezinde rahat hayatlarını yaşamaktan mutluysen, diğerleri kenar mahallelerde acı çekiyordu.

"Bu kürelere ne deniyor?" Aheia koridorun tavanını kaplayan küçük yıldızları seyrederek Lúe'a sordu. Keloseros'ta şehirleri Dioscuri magyck kullanarak aydınlatıyorlardı, Malek'in onları tercih etmesinin bir başka nedeni de buydu ama bu farklıydı. Aheia'nın Brite magyck'i her zaman sade ve parlaktı, kör edebilecek ve yakabilecek bir ışıktı, bu ise yumuşak ve renkliydi, sanki doğrudan dışarıdaki galaksiden çekilmiş gibiydi, bir uğultu yayılıyordu, sadece ayak sesleri arasında yakalayabileceği kadar yumuşaktı.

Lúe onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını kaldırdı. "Biz ona Solas diyoruz. Bu-" bıçağını parmak eklemlerine vurarak sözcükleri gözden geçirdi, "bu enerji."

"Nereden geliyor bu?" diye sordu.

"Bu kadar konuşkan olacağını düşünmemiştim," dedi yüzünü ovalayarak. "Akşamdan kalma gibiyim, sakıncası var mı?"

"Bu benim sorunum olmamalı gibi görünüyor," dedi yüz hatlarını nötr tutarak.

Lúc ona ifadenin hak ettiği bir bakış fırlattı ve sessizce ilerlemeye devam etti, etraflarındaki iç mekan şık, siyah mermerden kaba, bej taşa dönüşmeye başlayana kadar farklı koridorlardan geçtiler. Sanki farklı bir dünyaya girmişlerdi, yeni çevreleri Aheia'ya yolculuğunda Lyria'da karşılaştığı harabeleri hatırlattı. Tonoğlu tavanlar ve vitray pencereler görmeyi bekliyordu ama fuayeye adım attıklarında böyle bir şeyle karşılaşmadı. Odanın sekiz uzun duvarı daire şeklinde bir araya getirilmişti, yolun karşısında büyük bir şömine, solunda tahtalarla kapatılmış bir kapı ve sağında büyük bir çift merdiven vardı. Etraflarındaki eski mobilyalara baktı; soğuk, sert yüzeyler tozla kaplıydı.

Aljira'da toz olduğunu fark etti ve bunun yersiz olduğunu düşündüğü için kendini saçma hissetti.

Şömine sanki yıllardır yakılmamış gibiydi, alevlerin tavana doğru yaladığı yerde siyah lekeler vardı. Yanında, üzerinde boş cam sürahiler bulunan eski bir el arabası duruyordu, etrafı sandalyeler ve masalarla çevriliydi ve aynı şekilde unutulmuş görünüyordu. Lúc hiçbir açıklama yapmadan mekânı geçip ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Kadın onu merdivenlerden yukarı ve başka bir koridora kadar takip etti, ışık küreleri sonunda kaybolana kadar yürüdükçe azaldı. Ani yoklukları onları karanlıkta bıraktı, ta ki iki tarafı pencerelerle çevrili dar bir koridora geçene kadar. Aheia dışarı baktığında gördüğü manzara onu durdurdu.

Bu mümkün değil.

Gözlerini yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne ve farklı takımyıldızların arasından geçen mavi ve mor renkteki girdaplara dikti. Bakışları parıltıyan yıldızları takip ederek ışıklarla ve yüksek binalarla dolu bir ufuk çizgisine takıldı - yerden sert, temiz çizgilerle yükseliyordu - tıpkı oniks sınır kadar karanlıktı.

Penceredeki yerinden gözlerinin takip edemeyeceği kadar uzağa yayılmış, binaları yerleşkeden ayıran geniş, yanardöner bir nehirle sınırlanmış bir şehirdi. O kadar geniş görünüyordu ki bir göle rakipti, suyun parlaklığı sanki içinde milyonlarca ateşböceği varmış gibi parlıyordu.

Cama yaslanıp aşağıdaki siyah taşa çarpan dalgalara bakarken Aheia'nın kalbi boğazında atıyordu.

Su, sanki gitmesi gereken önemli bir yer varmış gibi hiddetle akmaya devam ediyordu. İzlerken dudakları aralandı, aklı başından gitti.

Aljira'yla ilgili hikâyeler duymuştu ama bunlar ateş, kükürt ve çığlıklarla doluydu - karanlığın ortasında, alevlerin yuttuğu harap bir şehir. Ama bu... bu en çılgın rüyalarında bile hayal edemeyeceği bir şeydi.

"Bu gerçek değil." Gözleri önündeki sahneye takılıp kalırken başının sallandığını hissetti.

"Hayır, elbette olamaz, "diye alay etti Lúç. "Sizin türünüz biz canavarlar ve şehrimiz hakkında bu kadar güzel bir tablo çizmişken olmaz."

Ona bir bakış fırlattı ve yüzünde beliren sert ifadenin yerini hemen daha önce takındığı gülümsemeye bıraktığını fark etti.

Dışarıdaki gökyüzüne dönmeden önce kaşlarını kaldırdı. O kadar sakin, o kadar durgundu ki... *Bu gerçek olamaz.*

"Gündüzler de geceler gibi aynı mı görünüyor?" diye sordu.

Şekil Değiştiren, onun sorularından sıkılmış gibi sertçe nefes verdi ve başını sıkıca salladı.

"Ne zaman uyuman gerektiğini nasıl ?" Yavaşça eğildi, sırtışı genişledi. "Yoruluyorum."

Herhangi bir bilgi edinmenin bile bir savaş olacağını fark ederek ters ters baktı. "Neden buradayım?" diye sordu, omurgasına bir ürperti yayılırken kollarını kavuşturarak.

"Size sormam gereken bir soru, değil mi?" diye sordu Lúç.

Kaşları çatıldı. "Neden *buradayım*?" diye tekrarladı, koridoru işaret etti ve elini temiz, siyah mermerden çok olan eski taşta gezdirdi. "Burası farklı bir yer."

"Bu benim verebileceğim bir cevap değil," dedi basitçe.

Hepsinde bu bakış var mı? diye merak etti. Bu, dikkatin bölünmediği bir bakıştı. Bırakın dikkat edilmeyi, duyulmaya bile alışık değildi.

"Burası neresi?" diye eliyle şehri işaret etti. "Bu olamaz..." "Burası Aljira, prenses. "Lúç sırtı, tüm dişlerini göstererek Elindeki bıçağı. "Beklediğin gibi değil mi?" Bıçağını döndürmeye devam ederken pencerelerin arasındaki taş a yaslandı. "Işığın sana söylediği gerçeklere inanma. Alışık olduğun aydınlık, gölgelerin en acımasızını yaratır." Aheia onu takip ederken sözlerini düşündü. Burada hiçbir şey beklediği gibi değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

AHEIA

Lúc'un onu götürdüğü koridor çıkmaz bir sokaktı, taşı parçalayan eski püskü bir kapı vardı. Şekil Değiştiren başka bir şey söylemeden onu kapının önünde bıraktı ve hançerini döndürmeye devam ederek geldiği yere geri döndü. Aheia içeri girdi, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak Aljira'da uyandığından beri tutunduğu her şeyi dışarı attı.

Tanrım, hâlâ inanamıyordu. Başarmıştı.

Yere düşerken göğsü ağrıyordu, içinde yaşayan karanlık damarlarında nabız gibi atıyordu. Onun varlığına alışkındı ve korkusunu ortaya çıkaran şey karanlık ya da hatta kırık parçaları değildi. Kemiklerinin iliklerinde taşıyor gibi görüldüğü dondurucu soğuktu, her geçen gün daha da kötüleşen, yıllar geçtikçe daha da derine batan buz. Her çürükte ve her kırık komutta kalbinin daha da donduğunu hissetmek onu dehşete düşürüyordu. Bu onu dikkatini dağıtacak şeyler ve kendini ısıtacak yollar aramaya itmişti. Onu tehlikeli durumlara iten, isimsiz bedenlerin olduğu karanlık sokaklara girmesine neden olan, parmaklarını açık alevlerin üzerinde bir saniye bile fazla tutmasına neden olan şey buydu. Ama hiçbirisi işe yaramadı, her başarısız mengene onu biraz daha soğuk ve biraz daha yanmış bıraktı.

Soğuk her zaman onu buluyor gibiydi. Yerde kayarken, elbisesi annesinin kanıyla ıslanmışken, elleri o kadar kaskatı kesilmişti ki hareket parmaklarının kırılacağını düşünüyordu. Ophion'un onu düzeltici bir önlem olarak zorla soktuğu cam kafesten çıkmak için mücadele ettiğinde, kolları dirseklerine kadar kırılma tehlikesi geçirdiğinde onu buldu. Iaonnis'i bıçakladığında onu buldu.

O gün onu diğerlerinden daha çok rahatsız etmişti. Soğğun buz gibi ellerini göğsünde kavuşturup sıkıdığı, Ophion'un odalarındaki törenden sonrasını hatırlamaya çalıştığında hafızasının zayıfladığı gündü. Her şey zihninde bir sisten ibaretti. Bıçağı nasıl ele geçirdiğini, karşısındaki kaba saba adamı nasıl alt ettiğini ve bıçağı onun göğüs kafesine nasıl sapladığını bilmiyordu.

Aheia'nın zihni bu anıya takıldı ve elleri titredi ama onu avucunun içinde tutan sessizlikte rahatlamaya çalıştı. İlk defa koşmuyordu, ayak seslerini dinlemiyordu, omzunun üzerinden bakmıyordu ve bu çok etkileyiciydi. Aciliyetin yokluğu onu yorgunlukla sarmaladı, başını kapıya yaslariken vücudu kemiksiz hissediyordu. Her zaman tetikte olan bir yanı vardı, Keloseros'taki yaşamı onu bilinçaltında Lyria'daki koşusuna hazırlıyordu. Geceleri Ophion'un ayak seslerini dinleme şeklini, avcıları, toynakları ve köpekleri dinleme şekliyle değiştirmişti. Lycan'lardan, ölümlü derisi içinde yürüyen kurtlardan ve kanla beslenen Helren'lerden uzak durmuştu. Karanlık ormanda yaşayan yaratıklardan kaçtı; sonunda ona doğru koşmak için defalarca kesin ölümden kaçtı.

Dudaklarından uzun bir nefesin süzölmesine izin verdi ve bakışlarını kaba taş tavandan, ortada duran büyük, siyah yatağı doğru kaydıldı - koyu renkli ahşap üzerinde basit bir şilte. Burada renkli küreler yoktu ve mekânı aydınlatan tek ışık uzak duvarı kaplayan uzun pencerelerden geliyordu. Odanın geri kalanında köşede küçük bir masa ve eski bir gardırop vardı, duvarlar kanadın geri kalanı gibi kaba ve bejdi. Gözleri pencerelere kaydıldı ve hipnotize edici hareketlerle birbirlerinin etrafında dönen galaksileri izledi.

Manzara beklediğı gibi değildi ama Aljira'daki pek çok şey de öyle değildi. Ona tam tersi öğretilmişken Nefilimler bile neredeyse medeni görünüyordu.

Arioch'un da beklediğı gibi biri olmadığını tahmin ediyordu. Duyduğı hikâyelerden onun Alshaytan'ın başına geçmek için babasını soğukkanlılıkla öldürdüğünü biliyordu. Arioch iktidara geldiğinden beri Ophion'a sorunlar çıkarmıştı, kapalı kapılar ardında ve gece geç saatlere kadar süren toplantılarda bunu duymuştu ama bunun ötesinde bilgisi bulanıktı. Adamın ailesi ya da motivasyonları hakkında daha fazla bir şey bilmiyordu, sadece ona ruhunu vermişti... yeterli zaman karşılığında. Ruhunu almadan önce şartlarını belirtmesi gerektiğini biliyordu ama o kadar yorgun ve korkmuştu ki,

çok bitkin düşmüştü. Beynini kontrol edemediğini hissediyordu ve içinde bir şey huzur için yalvarmaya hazırды.

Yedi gün hiçbir şeydi. *Hiçbir şey*. Ve içindeki ses ona öngörü eksikliğinden dolayı ne kadar aptal ve zayıf olduğunu söylemeyi ihmal etmedi.

Aheia titreyen bacakları üzerinde kalktı ve pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyüp altındaki minderin üzerine kıvrıldı. Gözleri aşağıdaki manzarada gezinirken nefesi kesildi. Koridordan gördüğü yanardöner nehir, yerleşkenin bu tarafında akışını sürdürüyor, bir boşluğa düşüyormuş gibi görünen uzun bir şelalenin kenarından dalıyor, püskürtme kenarın etrafında bulutlanıyor ve dibini görüş alanından çıkarıyordu.

Su ona Keloseros'taki tek güzel yeri, Ophion'un onun için mahvedemediği yeri hatırlattı: Callay Ormanı'nın beyaz ağaçlarına yaslanmış gölleri. Theia tarafından yaratıldığı söylenen, güneş doğru vurduğunda parıldayan beyaz bir yansıma havuzuydu. Huzurlu suları çevreleyen enerji iyi saklanmış bir sırды; düzensiz bir kalp atışını yavaşlatabilir veya endişe boğucu hale geldiğinde gergin ciğerleri sakinleştirebilirdi. Andromeda onu küçük yaşlardan itibaren oraya götürmüş ve üşüdüğünde, üzüldüğünde suya dokunmasını, etraflarında ne olursa olsun oranın her zaman onların yeri olacağını söylemişti.

Aheia annesi öldükten sonra bile geri dönmüş, hayatının sayısız saatini bir ağaç gövdesine yaslanmış, ayak parmaklarını serin sıvıya daldırıp kitaplarını okuyarak geçirmişti. Orada yalnız kalmayı tercih ediyordu ama ara sıra Kal'ı da oraya sürüklediği oluyordu. Kal her zaman onunla birlikte Ophion'un kurallarının sınırlarını zorluyor ve ev içinde karşılaştığı zorlukların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğu konusunda ona güven veriyordu. Zihnindeki göllerin yerini odasının ve Kal'ın onu Iaonnis'in cesedinden ayırdığı, elinde kanlı bıçak, dudaklarında manyakça bir kahkaha olan görüntüsü aldığı anda anılar hızla karardı. O olmasaydı Keloseros'tan asla kaçamayabilirdi.

Parmaklarını bacaklarına doladı ve bir anlığına -sadece bir anlığına- kendini şimdiki zamana geri getirirken dağılmasına izin verdi. Eninde sonunda, bu odanın dışında onu bekleyen şeyle yüzleşmek için kendini tekrar toparlaması gerekecekti ama damarlarındaki karanlık onu aşağı itti ve kulağına, yaptıklarıyla Kal'ın ölüm fermanını imzalamış olabileceğine dair kötü şeyler fısıldadı.

Gözyaşları ön kollarına düştü, göğsü rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Zihnini Arioch'a ve ruhunu onun koluna doğru çekti. Midesi bulandı,

Adamın tenindeki elleri, dilindeki tadı ve canı yandığında nasıl sırttığını hatırladıkça vücudu karıncalanıyordu. Aheia etkileşimlerinin uğursuz kısımlarına odaklanmaya çalıştı ama öfkesine ne kadar tutunmaya çalışırsa çalışsın, sıcak ve baş döndürücü bir şey vücudundan aşağı kayıyordu. Uyluklarının arasında oluşan sızıdan kurtulacakmış gibi başını salladı, sıcak bir ihanet ve vücudunun onun dokunuşunu, yakın olmasını istediğinin bir kanıtıydı bu. Zihni de aynı şeyi istiyordu ama onun yerine boğazını kesmek istiyordu. Çünkü parmakları teninde ruhunun üzerinde gezinirken ona hissettirebildiği şey onu öfkeliendiriyordu.

Hep böyle mi hissedecekti? Onun diyarından ayrıldıktan sonra bile onu böyle hissedecek miydi?

Kendini toparla. Onu böyle istemezsin, diye kendi kendine bir mantra gibi tekrarladı yerinden kalkıp odanın karşısındaki gardırobu açıp koyu renk kumaşları karıştırırken. Giysiler büyük boydu, Arioeh, Lúe ve Shiron'un giydiğini gördüğü gömleklerin aynısıydı ve bu ona buranın kimin odası olabileceğini düşündürdü. Aramasına devam etti, yeterince rahat görünen rastgele bir giysi çıkardı ve sağındaki yan kapıya yöneldi.

Geniş, karanlık bir tuvalete adım attı ve ellerini solundaki kaba, taş makyaj masasına dayadı, gözlerini yansımasına kaldırmadan önce uzun bir nefes aldı. Cildine vuran gölgeler yüz hatlarını çukur ve kırık gösteriyordu; yüzüne kızıl kum bulaşmış, saçları bir yuva şeklinde düğümlenmiş, kollarındaki ve ellerindeki silik yara izleri solgun tenine karşı pembeleşmişti.

Onu iyileştirmişlerdi.

Yaralar bilerek yaratılmışken neden beni iyileştiriyorsunuz?

Başını iki yana salladı, bir daha asla görmek istemediği elbisesini çekiştirerek çıkarırken bacaklarındaki hayali acıyı hissetti. En sevdiği, sahip olduğu en rahat elbiselerden biriydi ama şimdi ipliklerinin arasında kötü anılar barındırıyordu. Aynada kendini görünce ürperdi - bacağındaki küçük kılıf dışında çıplaktı.

Boş bir kılıf.

Beyaz saplı hançer - kahretsin, çok güzeldi - günler önce elinden düşmüştü. Kara Orman'da yaşayan küçük kurtlardan birine karşı savaşırken onu kaybettiği anı hatırlıyordu. Deriyi bir hatıra olarak saklamıştı, ya da en azından, kim olsa böyle söylerdi.

sordu. Çünkü işin aslı, kılıfın kapasitesini aşan kısmını çekiştirildiğinde bacağındaki acının keskin bir şekilde netlik sağlamasından hoşlanıyordu

Aheia tokayı çözdü, deriyi sıyrırken tısladı, derisi öfkeli, kırmızı bir iz ile sızladı. Acı iyi hissettiriyordu. Gerçektir. Zihnini birkaç dakikalığına hayatından uzaklaştırdı.

Yutkundu, uzun bir nefes aldı, hava hâlâ ağır ve yanıltıcı, sanki onunla savaşıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı boş odaya, elindeki kılıfa bakarak. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama düşünce daralan göğsüne doğru ilerlemişti. "Tanrım, keşke burada olsaydın." Gözleri bir an için aynadaki yansımasıyla buluştu, mavi parıltı annesiymiş gibi davrandı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kendini çok yalnız ve çok çaresiz hissediyordu. Aljira uzun zamandır onun hedefiydi, ama zihninde inanılmaz derecede nihai bir hedef gibi görünüyordu - o kadar ki, sonrasında ne olacağını düşünmesine izin vermemişti. Şimdi buradaydı ve hiç de umduğu gibi hissetmiyordu.

Yedi gün sonra ne olacak, Aheia?

Deri kayışı yere bıraktı ve avuçlarının topuklarını gözlerine sürterek karanlığın içinde renkli lekeler belirmediğini gördü.

Beyni karmakarışık, düşünceleri elindeki konudan uzaklaşıyordu. Sanki bir sonraki hamlesini düşünmesine *izin* vermiyordu, sanki kendi benliği bu konuda ona karşı çalışıyordu.

Neden düşünmeme izin vermiyorsun? Odaklan. Odaklan. Odaklan.

Ellerini çekti ve kafasının içindeki sesi çözmeye çalışarak gözlerini kırptırdı.

Acıktım.

Enerji nereye gitti? Burası neden bu kadar karanlık? Çok acıktım.

Aheia dişlerini gıcırdatarak aynada kendine son bir kez baktı. "Yarın. Yarın düşüneceğim."

Yansıması gözlerinde şüpheyle ona bakıyordu, ama o zaman her zaman şüphe, her zaman güvensizlik, her zaman zihninin arkasında her kararı sorgulayan dırdırcı bir ses vardı.

Çok yorucuydu.

Seçeneklerini yarın değerlendirecekti ama şimdilik beynini olabildiğince kapatmaya çalışıyordu. Aheia, Keloseros'ta kullandığı bir şeyin daha arkaik bir versiyonuna benzeyen bir küvet ve pencere gibi görünen bir şey arasında yer alan daha büyük, gölgeli bir mağaraya adım attı. Eğer haklıysa, tavandan su çağırmak için kullanabileceği bir tür dğme olmalıydı. Aheia karanlığa doğru ilerledi, parmaklarının kaba taşın üzerinde rehberlik etmesine izin verdi, bir ışık kaynağı aramış olsaydı bunun ne kadar kolay olacağını düşündü. Ama şu anda görmek istemiyordu. Her şey çok fazlaydı ve eğer karanlığı etrafına sararsa, bu sadece rüyalarından biriymiş gibi davranabilirdi.

Parmakları kaygan metali kavradı, sonunda yol verene kadar itti ve çekti. Yukarıdaki karanlıkta bir yerden yumuşak bir soğuk su iselemesi tenine çarptı. Elini uzatıp suyu hissetmeden önce bir an bekledi. İnce bir damlaydı, birkaç dakika içinde avucunda küçük bir havuz oluşmasına yetti ama vücudundaki kumu temizlemeye yetmedi. Duvara döndü ve düğmeyi daha sert çevirdi, yerdeki sıçramanın sesini duydu ve damlacıklar bacağına düştükçe su daha da ısındı. Bekledi ve sıcaklığı test etti, sonunda yeterince sıcak hissettiğinde spreyin altına girdi. Dudakları bir iniltiyle ayrıldı ve su teninden aşağı akarken öyle kaldı.

Yandı.

Son kez yıkanmasının üzerinden günler geçmişti ve kir onun bir parçası haline gelmiş gibiydi, sadece tırnaklarını kullanarak kazıyınca gevşiyordu. Aheia yıldızların sağladığı azıcık ışığı kullanarak kendini temizleyebileceği bir şey bulup bulamayacağını görmek için diğer duvara doğru ilerledi. Parmakları st üste yığılmış cam kapların bulunduğu küçük bir oyuk keşfetti ve beceriksizce içeri uzanırken bu kapları devirdi. Yere düşmeden önce bir tanesini yakaladı ve derin kokulu bir aromayı koklayarak üstünü açtı. Fazla yaklaştı, burnunun ucu soğuk bir jele battı ve içine çekti, baharatlarla karışmış karanfıl ve tarçın kokusu onu içine çekti.

Aheia bunun sabun olup olmadığından tam olarak emin değildi ama hiç yoktan iyidir diye düşünerek biraz aldı. Kıvamı soğuk ve parlaktı ama ellerinin arasında hızlıca köpürtüp cildine sürdüğünde köpürmeye başladı ve kokusu vücuduna sindi. Saçları daha karmaşıktı ve onları çözmesi ve parmaklarını uzun beyaz tellerin arasından geçirmesi biraz zaman aldı, her çekişte kafatasına acı saplanıyordu. Tatmin olduktan sonra suyu kapattı ve

Odaya girdiğinde soğuk havanın ıslak tenine değdiğini hissetti ve gözlerini kısarak bir havlu aradı ama bulamayınca pek de umursamadı.

Islak soğuk, kuru soğukla aynı hissi veriyor, diye düşündü gardıropta bulduğu gömleği alıp başına geçirirken. Sonra tuvaletten çıktı ve kendini yatağın yumuşak ipeğine bıraktı, saçlarının hâlâ sıırılsıklam olmasına ve satenden su damlamasına aldırmadı. Kendini inanılmaz derecede yorgun, bitkin hissediyordu ama şimdi sessizlikle çevrili, ona göre çok büyük bir yatakta yatarken kendini uyanık hissediyordu. Vücuduna birkaç yastık doladı ve onlardan birine sarıldı, bakışları komodine kaydı.

Sktotá.

Sınırdaki düşürdüğü kese orada tünemişti. Arioch, nazik bir jest olarak gizlenmiş bir alay gibi hissettiren bir şekilde onu geri vermişti. Yastıkları kenara itti ve dizlerinin üzerine çökerek keseyi kavradı ve kabaca gevşetti.

Derinin arasına yerleştirilmiş kristallerin ve altın paraların görüntüsü her şeyi daha da kötüleştirdi. Bunların ona biraz zaman kazandıracağını düşünmüştü ama hiçbir işe yaramadılar. Parmakları mavi taşlardan birini çekip çıkardı, gördüğü manzara karşısında göğsü sıkıştı. Bu annesinin mücevherlerinden biriydi, ondan geriye kalan tek şeydi.

İşe yaramaz.

Bir damla gözyaşı serbest kaldı, kızgınlığın arasında yavaşça akan bir kederdi ve bir anlık öfkeyle kendini kaybederek çantayı yere fırlattı. İçindekiler kaba taşın üzerine saçıldı, mavi kristali tutarken parmakları titriyordu.

Öfkenin sıcaklığı geçtiğinde, göğsündeki boş acıdan başka bir şey kalmamıştı; soğuk, kırık bir acı, onu yatağa doğru geri çekmiş ve amansız pençeleriyle onu aşağıda tutmuştu.

CHAPTER SEVEN

ARIOCH

Arioch sandalyesinde arkasına yaslandı ve zihnini bulandırmak umuduyla içinde kendisinden daha eski likör bulunan koyu renkli bir bardağı dengeledi. Aheia'nın ruhunu kolunda taşıdığı için her zamankinden daha fazla gergindi. Çok yoğundu, küçük ve hafif hatları tenini yakıyordu, sanki bedeninde ve gölgelerinin arasında var olma savaşı veriyordu. Daha önce hiç Mithra'sı olmamıştı ve lanet olsun ki

Masasında oturmuş, Aljira'yı bölgelerine ayıran büyük haritaya odaklanmaya çalışıyordu ama gölgeleri işine odaklanmasına izin vermiyordu. Onlar da küçük tanrıçayla aynı derecede ilgileniyor gibiydiler, zihninde sinir bozucu bir fısıltı yayını sürdürüyorlar, onun solgun tenini dallarında hissetmek istiyorlardı. Kabaca nefes verdi ve parmaklarını esnetti, ruhunun tendonları üzerinde hareket edişini izledi, ondan uzaklığı yakınlığından neredeyse daha kötüydü.

Hiç kimse onun dış hatlarına dokunmasına onun kadar tepki vermemişti ve bunu öfkesinin arkasına saklamaya çalışması neredeyse komikti. Bunun anısı, zaten şişmiş olan sikiinin derisinin içinde seğirmesine neden oldu. Kız geri çekildiğinden beri, o parlak mavi gözlerinin etrafında dönen ve saklamak için savaştığı sırların zenginliğini ima eden karanlık bir şeye bir anlığına göz attığından beri sertleşmişti. Onunla oynadığında tükürdüğü ateşin ötesinde, çok daha derinlere kök salmış bir şeydi bu. Bunu biliyordu çünkü onu tanıyordu, iblislerinin gözlerinde bu tür gölgeler görmüştü ve bir kez daha onun hiç de Mithra'ya benzemediğini düşündü.

Arioch, biyolojisinin göz kamaştırıcı hatırlatması karşısında omuzlarını devirdi.

Kadının *onlardan* biri olduğu gerçeği onu caydırmalıydı, ama bir şekilde tüm bunları çok daha tatlı hale getirdi. Onu Cist'e teslim etmek gibi bir planı yoktu ama planladıkları şey için onu mahvetme fikri yine de omuriliğinin dibindeki beklentiyi daha da sıkılaştırdı.

Kahretsin, ellerini o uzun beyaz saçlarına dolamak ve kızgın gözleri ona bu fikirden ne kadar nefret ettiğini gösterirken onu önünde diz çökmeye zorlamak istiyordu.

Arioch masasının kenarında duran küçük ahşap kutuyu kaptı, önceden sarılmış inhalantlarından birini çıkardı ve yakmadan önce dişlerinin arasında kaydırđı. Uzun bir nefes çekti, duman ciğerlerini yakıp kaslarını gevşetirken Achlys'in kokusu etrafına yayıldı.

"Siktir," diye mırıldandı, avucunun topuğunu derisinin dikişinden aşağı kaydırđı, sürtünme zevkini daha da artırdı. Dumanın vücudundaki gerginliğin bir kısmını gevşetmeye yardımcı olabileceğini umuyordu, ancak bunun olmayacağına dair göz kamaştırıcı bir şüphesi vardı. Beyaz kabartmaya baktı ve sikiinin nabzının atması için tek gereken buydu. Kahretsin, sadece bu düşünce bile... Dumanı üfledi, zihni yeni bir bulanıklıkla uğuldarken tahriş onu keskin bir bıçakla kesti.

"Tanrı aşkına." Dişlerini birbirine geçirdi, elini boyunun başının etrafına kapattı ve kalın kumaşın içinden kendini sıktı, deriye karşı biriken meniye hissetti.

Yeterli değildi, neredeyse değildi.

Inhalasyon ilacının ucunu ısırdı ve uzun bir nefes çekti, ciğerleri çığlık atana ve gölgeleri hafifçe yerleşene kadar tuttu, bu sırada Aheia'nın hayalleri göz kapaklarının arkasına girdi. Adam boynuna masaj yaparken, gözbebekleri sönmüş, pembe dudakları aralanmış ve hava almak için çırpınıyordu.

Şaftının uzunluğunu onu düşünerek okşadı, şehvet elini boğazına doladı, dumanı ciğerlerinde rahatlık noktasını geçmeye zorlarken, görüşü karanlık noktalarla sınırlanmaya başlayana kadar. Gözleri bu bağın onu ne kadar kötü etkileyeceğinin, teninin altında otururken ne kadar tamamen ona ait olduğunun farkına vararak irileşirken, solgun yüzünün etrafında dans ediyorlardı. Ona gösterecekti, *lanet olsun*, ona gösterecekti.

Ve bu düşünceyle dumanı dışarı verdi, ciğerleri hava almak için savaşıyordu, içindeki gerginlik kadar sıkıydı ki bir darbe daha alsa kırılacaktı. Ama o

elini sikinden zorla çekip mermer masanın kenarına koydu ve parmaklarını gevşek buklelerinin arasından geçirerek kendini toparlamaya çalıştı.

Ondan korkmamıştı ki bu ya cesurca ya da aptalcaydı. Hayır, onu sınıra bırakmaktan söz edene kadar korku görmemişti. O korkuyu tekrar bulacak ve tam olarak kimde olduğunu anlayacaktı. Zavallı zihni zaten bağla mücadele ediyordu ve sakladığı şeyle, onun için güzelce kopacağını hayal etmesi için fazla eğilmesi gerekmeyecekti.

Ama bunu yapan kişi olmak istiyordu.

Ve gördüğü kadarıyla, yolculuğu sırasında karşılaştığı tek canavar o değildi. Bayıldıktan sonra onu sınırdan eve taşımıştı, başı göğsüne yaslanmıştı, kalın beyaz saçları kesiklerine ve sıyrıklarına yapışmıştı ve bu kesiklerde onun parmağı yoktu. Kendisinden başka herhangi birinin ona elini ya da pençesini sürdüğü düşüncesiyle öfke duydu. Ama bu duygu kendisine ait değildi ve dişlerini dizginlemek için birbirine vurmasına neden olan şeyin bağ olduğunu biliyordu.

Bu düşünce ruhunu yaktı ve gölgeleri onu kendine doğru çekmeye çalıştı, odasına hızlı bir yolculuk vaadiyle ayaklarının etrafından dolandı.

Hayır.

Sandalyesinden kalkarken gözleri duvardaki haritayı taradı ve zihnini kendisinden sadece birkaç oda ötedeki küçük tanrıçadan başka bir şeyle meşgul etme ihtiyacı duydu. Ülkesinin topraklarına bakmak, soğuk suyla yıkanmakla eşdeğer bir işe yaradı.

Sahren'i, babasını ve Aljira'nın farklı bölümlerine hükmeden *Siada*'ları düşündü, isimleri her bir bölgeye kabaca karalanmıştı. Harita, her bir toprak parçasının yüzyıllar önce kararlaştırılan bölünmesiyle, soluk siyah çizgilerle ayrılmış şehirleri gösteriyordu. Siada'ların çoğu uzun zaman önce seçilmişti, aileleri yönetimi soylarına aktarmıştı ve babasının hükümdarlığı altında, herhangi bir Nefilim'in sahip olması gerekenden çok daha fazla güce sahip olmuşlardı. Arioch Aljira'daki yasaları değiştirdiğinde, birçoğu ona karşı bir araya geldi ve bu da hayatını lanet olası bir kabusu çevirdi. Çünkü Arioch Alshaytan olsa da, iktidar koltuğunda kalabilmek için Siada'nın çoğunluğunun onu desteklemesine ihtiyacı vardı. Ve Aljira'daki tek Avarice o olmadığı için, kendi türü nadir olsa da, krallığın hükümdar olarak tek seçeneği o değildi.

"Arioch," Shiron'un sesi düşüncelerini böldü, Leviathan uzak duvara yaslanmış, adak boncuklarını avuçluyordu. Bu onun için bir alışkanlıktı.

Bıçaklar Lúç için bir alışkanlıktı.

"Aylee eve bir sokak köpeği getirdi," dedi, kehribar rengi bakışları sertti.

Arioch kaşlarını çattı, inhalantı dudaklarının arasından çıkardı, kırmızı duman yanaklarına ve gözlerine doğru kıvrıldı. "Şimdi mi?"

"Lúç bu işi halletmek için can atıyor ama önce bunun söyleyeceklerini duymak istersiniz diye düşündüm."

"Eminim," dedi Arioch, Shiron'u odadan çıkarken takip etmeden önce önündeki haritaya son bir kez bakarak.

Arioch'un gölgelerinin arasından geçerek yerleşkenin yan odalarından birine çıktılar; çok fazla oda vardı ve çoğu boş duruyordu, sadece bu gibi şeyler için kullanılıyordu.

Emryn -siyah bukleleri ensesinde toplanmış, kendi deri takımını giymiş, şık kanatları arkasında sıkıca toplanmıştı- dişi bir Nefilim'in yanında oturuyordu. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş ve birbirine dolanmıştı, yeşil gözleri şişkin ve kırmızı çerçeveliydi. Gözyaşları daha çok bir çuvala benzeyen kirli, bej renkli elbisesine damlarken, kollarında çürükler ve ayaklarında kir vardı.

Lúç bağlı bir Leviathan'ın arkasında duruyor, en sevdiği kılıcını çenesinin altında tutuyor ve iblis kendini kurtarmak için çabalarken onu yukarı kaldırıyordu.

"Ral," diye mırıldandı Lúç, kulağına eğilmeden önce. "Onun gözlerinin içine baktığından emin ol *ghabiun*, ona saygısızlık ettiğini düşünmesini istemeyiz, değil mi?"

Leviathan hırladı, koyu renkli kirli saçları gözlerine dökülüyordu. Arioch onu tanı mıyordu ama boynunun kenarındaki mürekkep Bassam'ın adamlarından biri olduğunu gösteriyordu, bu da Siraj'ın topraklarında yaşayan Nefilim'birine ait olduğu anlamına geliyordu.

Harika.

Siraj, Arioch'un başının belasıydı.

"Tabii ki hayır, çünkü eğer yaparsan, bu güzel bıçağımı iyi bir şekilde kullanmak zorunda kalacağım ve bu fikir sadece birimizi heyecanlandırıyor," diye devam etti Lúç, burnunu iblisin boynunun uzunluğunda gezdirerek, yüzündeki sırıtış

Bu da onu şeytani formunun ardında sakladığı jaguara benzetiyordu.

Arioch gözlerini mücadele eden Leviathan'ın kirli görüntüsüne ve ardından Emryn'in yanında sinmiş, gözleri onun yönü dışında her yere bakan dişiye kaydırdı.

"Ne oldu?"

"Aylee onları sokaklarda koşarken yakaladı. Kız yardım için çılgık atıyordu ve neredeyse çıplaktı. Ama burası Azalam," alay etti Emryn, "yani Aylee Lynx'ten çıktığı için şanslı, biliyorsun başka kimse müdahale etmezdi." Yüz hatlarında iğrenmiş bir ifade belirdi.

Arioch omuzlarını yuvarladı, öfkeden içi içine sığmıyordu. Güney Azalam bölgesi Aljira'nın eteklerindeydi ve sokaklarda devriye gezdirdiği Nefilimlerin *Nerium*, Arioch'un uzun zamandır yasakladığı uyuşturucular ya da kan ticaretiyle ilgili haberlerle ona gelmeleri sanki gün aşırı oluyormuş gibi geliyordu.

"Bu lanet olası bir *yalan*," dedi Ral, Emryn'in yanındaki kadına bakarken yere tükürerek.

"Lúc iblisin bacaklarının arkasına tekme atarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Sana bir soru sorulmadıkça konuşmayacaksın."

Arioch onlara sırtını döndü ve odayı geçerek kızıl saçlı kadının önünde çömeldi.

Omuz silkerek koltuğa geri döndü, ellerini kucağında sıkarken nefes alış veriş düzeni düzensizdi, korkusu yüzünden okunuyordu. Arioch'un eline uzanıp parmaklarını düzeltmesini ve parmak eklemlerindeki çürükleri incelemesini izlerken dudakları titredi.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı.

Hafifçe nefes nefese kaldı, ona bakarken gözleri irileşmişti. "Yapamam." Başını salladı, taze gözyaşları yanağından aşağı süzülüyordu. "Lütfen beni öldürme."

Arioch onun bakışlarını karşıladı ve başparmağıyla avucunun arkasına masaj yaptı. "Burada güvendesin."

"*Güvenli mi?*" Gözleri parladı ve kısa bir an için o açık yeşil, kaynayan bir zümrüde dönüştü, tüm yüzü korkudan öfkeye dönüştü. Sanki bir saniyeden diğerine tamamen farklı bir iblise dönüşmüş gibiydi. "Sen bir canavarsın."

Bakışlarının bir anlığına düşmesine izin verdi. "Sabrı tükenmekte olan bir canavar," sesi ölçülü kaldı. "Görünüşe göre canavarlardan bir seçiminiz var." Omzunun üzerinden hâlâ onlara doğru bakan Ral'e bir bakış fırlattı. "Akıllıca seçin."

Dikkatini tekrar ona verdiğinde, koyu zümrüt rengi yerini daha açık bir renge bırakmış ve yüz hatları yumuşamıştı. Bu hızlı değişim karşısında kaşlarını çattı.

İlginç.

"Geri dönemem," dedi, sesi o kadar kısıktı ki adam zar zor duydu. "Dönmeyeceksin."

Bir an için seçeneklerini tartar gibi oldu, önce birleşen ellerine sonra da ona odaklandı, konuşurken sesi aceleyle çıkıyordu. "Bassam'ın ondalık vergisini ödeyemedik. O-" Nefesi kesildi, parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "İyi hizmet edeceğini düşündüğü bazı Nefilimleri kan ticaretine zorluyor." Sözlerini bitirmek için çabalarırken ifadesi tamamen bozuldu. "Ben kaçtım ama bizden daha fazlası var, ondalıkları artırıyor ve bazılarının ödemesi neredeyse imkânsız."

Arioch çenesini sıktı, gölgelerini kontrol altında tutmak için çalışmak zorunda kalana kadar öfke ona saldırdı.

"*Yalan* söylüyor, Arioch. O sadece hayalperest bir fahişe," diye tükürdü Ral arkasından.

Kadın ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Bassam'ın böyle bir şey yaptığını düşünmek çok da uzak bir ihtimal değildi. Siraj'ın gözdelelerinden biri olarak özgürlüklerini zorlamayı severdi. Ral onun için işe yaramazdı ve onu dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Onunla ilgilenirsin, değil mi?" Arioch Emryn'e elini bırakmadan önce dışının elini sıktığını ve gölgelerini arkasında topladığını söyledi. Odanın iki tarafı arasında bir duvar ördüler, böylece Ral'in diğerleriyle bağlantısı kesildi ve Arioch parmak uçlarına birkaç tane daha çağırıp Ral'in uzuvlarının etrafına dolayarak onu havada asılı tuttu.

"Bana böyle hitap edebileceğini mi sanıyorsun?" Arioch kaşlarını kaldırdı, hançerlerinden birini çözüp odayı geçerken Lúç sırtarak yüzen bedenin yanından geri çekildi. Aklının bir köşesinde Şekil Değiştiren'in Ral'i parçalamasına izin vermek vardı ama Aheia'nın derisinin altında ürettiği yanlışı yerleştirilmiş enerjinin bir kısmını boşaltması gerekiyordu. Ral'in göğsü kabarıyor, kolları bağları çekiştiriyor, gözleri tahrikle parlıyordu.

Arioch gülümseyerek iblisin yanaklarından tuttu ve bıçağının düz kenarını dilinin üzerine kaydırmadan önce ağzını açmaya zorladı. Bıçağı bir süre orada tuttu, Ral'ın yüz hatlarına korkunun sinmesine ve kendini beğenmiş ateşin yerini almasına yetecek kadar uzun bir süre. Arioch'un kalbi sertçe atıyor, eli kesmek için kaşınıyordu ama bekledi, iblisin bir sonraki hamlesini sorgulaması için zamanın yeterince uzamasına izin verdi. İşte o zaman bıçağını içeri soktu ve ağzının arkasını keserek dilinin kalın etini kopardı.

Ral'ın ağzı ağzına kadar kanla dolup yüzünün kenarlarından aşağıya doğru inerken, gölgeleri önündeki gürül gürül akan Leviathan'ı geriyordu, her bir uzvu sınırına kadar gerilmişti. Arioch dilini yuvasından koparıp iblisin siyah gözlerinin önünde sallandırmadan önce çılgılık atma fırsatı bile bulamadı ve o karanlık irisleri bulanıklaştıran gözyaşlarındaki yansımasını gördü.

"İşte," dedi Arioch, sesindeki sakinlik kalbinin hızlı örtüyordu. Et parçasını yere fırlattı, taşa çarparken çıkardığı ses mekânı fiziksel bir varlık gibi doldurdu, ağır ve tüketici.

Ellerine baktı, yüz hatlarında hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Bu daha iyi." Bıçağı kabaca derisine silerek temizledi. "Sesin sinirlerimi bozuyordu."

Gölgeleri bir sonraki anda geri çekildi ve cesedin yere düşmesine izin verdi, iblis kasılıyordu, kan deri çizmelerinin üzerine kalın ve sıcak bir şekilde sıçradı. Arioch çömeldi, elini dehşetin vurduğu ağzın üzerine kapattı, ta ki avucu açık deliği bir mühür gibi kapatana ve iblisin uğruna savaştığı oksijen tamamen kesilene kadar. "Umarım bundan sağ çıkamazsın," diye tükürdü ve onu yere bırakmadan önce, Ral'in gözleri kan kaybından pırpır ediyordu.

Çatlak.

Ses Arioch'un kemiklerinde yankılandı ve omurgasını okşayarak onu işi bitirmeye teşvik etti. Onu boğmak, adını o pis ağzına aldığı için onu daha fazla kesmek istedi ama bunu engelledi, ayağa kalktı ve hançerini kılıfına soktu.

"Bununla ilgilenin," dedi boynunu kırarak, yeni muhafızlarından birinin koşarak gelmesini izlerken, hareketlerinde hafif bir tereddüt vardı. Shiron'a bir bakış attı ve onun da bunu not ettiğini, Arioch'a sıkı bir baş selamı verdiğini gördü. Tereddüt işe yaramazdı. Ve eğer o iblis -şimdi kana bulanmış, almak için yaygara koparıyor

Vücudunu yerden kaldırıp etrafta kalmak istiyorsa, bunu çabucak öğrenmesi gerekirdi.

"Bassam'ı getirin," dedi Arioeh, Lúe'a dönerek. "Siraj'ın da orada olması gerekecek."

Şekil değıştiren başını salladı, gözleri yerdeki kana yapışmıştı, Arioeh'un gölgeleri kaslarında gezinirken orada tanıdık bir parıltı vardı.

Hiç rahatlama hissetmedi.

Bu yeterli değildi.

Yeterince lanet değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

AHEIA

Aheia onun dokunuşunun altında kıvranıyor, yumuşak elinin göğüslerinin üzerinde ve karnında kaydığını hissediyordu. Aheia istediği ama bir türlü istemeye cesaret edemediği her şeyi zapt etmek için elinden geleni yaparken, adamın dudakları onunkilerin üzerinde nazık ve çekingendi. Ellerini sabit tutmak için mücadele ederken elleri titriyordu, vücudunun hızı o kadar yavaştı ki neredeyse dayanılmazdı. Kendini hiç olmadığı kadar soğuk hissediyordu ve üstündeki Dioscuri saray mensubu tatlı, tüy kadar hafif ilgisiyle onu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Parmakları gömleğinin içine kıvrılıp onu daha ileriye, daha hızlı, daha sert bir şekilde iterken hayal kırıklığına uğradı. Ama adam buna uymadı.

Çenesini bıkkınlıkla yukarı kaldırdı ve dişlerini sıktı, zihni kendi fantezilerine dalarken başının arkasını yatağa gömdü ve Dioscuri'nin dokunuşuna odaklanmak için elinden geleni yaptı. Ama hiçbir şey hissetmedi; ne kıvılcım, ne ateş, hiçbir şey. Uzuvarlarının soğuktan acıması, soğuşun kollarından göğsüne doğru kayması, bunun son kez olacağını açıkça gösteriyordu çünkü ihtiyacı olan şey bu değildi.

Öpücükleri vücudunda gezdiriyordu ama zihninin gizli köşelerinde yaşayan karanlık ihtiyacı, daha sıkı tutmasını, daha sert ısırmasını ve tenini morartmasını isteyen şeyi kavradığı için onun hareketlerini zar zor fark ediyordu. Uyluklarını aralayan yumuşak ellerin sert ve nasırlı olduğunu, bacaklarının üzerinde gezinirken yakıcı olduklarını ve tutuşun biraz fazla sıkı olduğunu hayal etti. Neredeyse gerçek gibiydi.

Ön kolunu gözlerinin üzerine atarak tüm ışığı engelledi ve biraz daha rol yaparak, tırnaklarının uyluklarına sürtündüğünü hissedene kadar nefes aldı. Acı onu inletti, ağrıyı besledi

Bacaklarının arasında, onu kavrayan eller cezalandırıcı hale gelirken nefesi hafifçe düzensizleşti. Sırtını yataktan kaldırdı ve ellerini yumuşak pamuklu çarşaflara gömdü. Ama bunlar pamuk değildi.

Gözlerini açtığında yatak odasını, süslü yatağını, beyaz mobilyalarını görmeyi bekliyordu ama kendini karanlığın içinde buldu. Gözlerinin alışmasına izin verdikten sonra, yumuşak hatlar görebildi, kehribar rengi ışık şeritleri şimdi etrafında kıvrılan gölgeleri kırıyordu, parmakları koyu ipek çarşaflarda bükülmüştü.

"Mükemmel olacağını ." Arioch'un sesi alçak bir törpüydü.

Aheia'nın nefesi kesildi, adamın ağır kolu karnını sararak sırtını şilteye yasladı ve omurgasından aşağı sıcak dikenlerin kaymasına neden oldu. Adam bacaklarının arasında yatıyordu, göğsü kalçalarını ayırmaya zorluyordu, aralarındaki sıcaklık yanaklarına kırmızı bir renk veriyordu. Onun bu kadar yakınında olmak neredeyse dayanılmazdı; varlığının her zerresi onun için çılgılık atıyor ve her mantıklı düşünce, iliklerinde hissettiği özlemin ortasında dışarı atılıyordu.

"Hayır, nerede..." etrafı bulanıklaşırken ve hareketleri yavaşlarken sözünü yarıda kesti. Arioch başını kolunun hemen altına eğdiğinde, bukleleri soğuk tenine düşerken kayıyordu, her şey kayıyordu. Kolundaki ruhu midesine değdi ve bu ruh onu en sarhoş edici şekilde yaktı. Adamın dokunuşu sinirlerini gerip düğümleyerek vücudunun gerilmesine ve gerilmesine neden oluyordu; öyle gergindi ki, adam yaptığı şeyi bırakırsa ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordu.

Arioch dilini sağ kalçasında gezdirmeden önce kalçasını sıktı, tenindeki ıslak kaymayı bir ateş hattı izledi. Arioch önce yumuşak sonra sertçe ısırırken, dişlerinin verdiği his vücudunda acı ve zevk sarsıntıları yarattı. Bacaklarının iç kısmına doğru öpücükler bıraktı, boştaki eli kıvrılıp kıcını sıktı.

Ona doğru eğildi, onu yaklaştırmaya, en çok ihtiyaç duyduğu yere getirmeye çalıştı. Ama adam geri çekildi, kolu karnına daha sert bastırdı.

"Tsk, tsk, tsk. Açgözlü olma, *küçük tanrıça*," diye azarladı, "sana vermek istediğim kadarını alacaksın."

Sırıışı vahşiydi, eğer düşünceleri tutarlı olsaydı kızın içinden öfke geçerdi. Şu anda göğsündeki özlemden başka bir şey anlamıyordu, kalçalarının arasındaki sızıdan ya da onun sunabileceği sıcaklıktan başka bir şey.

Aheia ihtiyacı olan sürtünmeyi bulmak için dönüp durdu, ta ki vücuduna bastırılan ısı aniden yok olana kadar. Etrafındaki hava sanki mumlarla dolu bir odadan karanlık, unutulmuş bir koridora geçmiş gibi değişirken, soğuk ve ağırlı bir halde kalakaldı. Uyanık mı yoksa uykuda mı *olduğunu* söylemek zordu ama bir yanı ikincisini umuyordu çünkü eğer uyanıksa, o zaman Arioeh'u bacaklarının arasında hayal ettiği ve bundan *hoşlandığı* gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Çok beğendim.

Sadece bu da değil, ona daha fazlası için yalvarmak ve verebileceği her şey için yanıp tutuşmak istiyordu. Gözlerini daha sıkı kapattı ve midesinin çukurundaki rahatsızlığı hissetti.

Onu istemezsin.

Bu sözler göğsünün ihtiyaçla daralmasına neden oldu, ruhunun ihtiyacı - ikisinin de tekrar yanında olması, çünkü eğer olurlarsa kendini bütün hissedebilirdi.

Dudaklarından hüsrana dolu bir inilti dökülürken, uzuvları onu ceza olarak boğmak ister gibi görünen çarşafı çekiştiriyor, kendini kurtarmaya çalışıyor ama işleri daha da kötüleştiriyordu. Akıl sağlığını korumaya çalıştı ama bunun için artık çok geçti. Kendini kalın ve yağlı bir şeyin içine sokmuştu, teninden temizleyemediği, çok sert çeken ve çok tatlı fısıldayan bir şeyin.

İhtiyacı olan rahatlama fizikseldi, ama kendisine dokunma ihtiyacıyla parmaklarını sıkmasına neden olan şey zihinsel olarak ona sunacağı şeydi. İşkence gibiydi. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı ve ne yazık ki zihni ona bunu pek sağlamıyordu. Hem uyurken hem de uyanıkken makaraya sarılıyor ve onu tamamen bitkin bırakıyordu. Pek çok farklı çare bulmaya çalışmıştı ama en etkili olanın tüm farklı şekil ve boyutlarıyla seks olduğunu fark etmişti. Kısa bir süre için bile olsa, içindeki soğuğu uzakta tutan tek şey buydu.

Pek çok farklı yaratık onu ısıtmaya çalışmış, ancak çoğu kendi ihtiyaçlarını tatmin ederken yetersiz kalmış ve ona narin bir çiçekmiş gibi davranmışlardı. Hepsi yanılmıştı. Daha sert, kimsenin sağlayamadığından daha çığ bir şey istiyordu ve bu ihtiyaç onu rüyasındaki düşüncelere geri itti, Arioeh'un nasırlı ellerinin teninde kaydığı, gövdesinden aşağıya, kalçalarına, elbisesinin eteklerine ve bacaklarının arasına doğru yol bulduğu görüntüler gözünün önünden geçti, ta ki Arioeh'un söylediği kalpsiz sözleri hatırlayamayana kadar.

Sözlerinin bir önemi yoktu -şimdi yoktu- sadece ellerinin ve ona bir anlığına kendi adını unutturan sert, süpürücü bir öpücükle dudaklarının hatırası vardı. Adamın dudağını ısırarak ve ruhunu çalmadan hemen önce kaybettiği kontrolünün bir kısmını yeniden kazanmaya çalışmak için sahip olduğu tüm gücü kullanmıştı. Bu sarhoş edici bir şeydi, sadece anısı bile vücudunu herhangi bir gerçek insanın dokunuşundan daha fazla ateşlemişti. Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, sert meme uçlarını parmak uçları arasında acıyana kadar cımbızladı, ta ki kalçaları her türlü sürtünme ihtiyacıyla birbirine sürtünene kadar. Dudağını ısırdı, bir elini aşağı kaydırarak ve parmaklarını uyluklarının tepesinde kaydırmak için gömleğinin yumuşak kumaşının altına gizlice girdi. Tanrım, sırlıslık olmuştum. *Onun* düşüncesi yüzünden ıslanmıştı. Utanç o kadar parlaktı ki teninin parladığını hayal etti, ama bu onu klitorisini okşamaktan alıkoymadı ve siyah buklelerinin karnının üzerinde fırçalandığı görüntüler görüşünü bulanıklaştırırken dudaklarından bir inilti geçmesine izin verdi.

Yarın bunun için kendinden nefret edebilirsin.

Kalçalarını parmaklarına doğru yuvarlarken saten çarşafın belinin etrafında sıkılaştıran bir kavrama ile büküldü, sıcak, ağır özlemle sargısının her parçasını hissetti. Kontrolünden çıkmış, alnında ter boncukları oluşana, uyarılmışlığı yatağa damlayana ve parmakları aceleci ve koordinasyonsuz hale gelene kadar onu çekip itiyordu. Dudakları aralandı, ciğerlerine dolan hava kesifti - sanki orada olmak istemiyormuş gibi, kısa nefesler halinde ağzına çektiği anda kaçmaya çalışıyordu. Orgazmını kovalarken ağzından anlaşılabilir kelimeler dökülüyor, kendini daha da yükseğe sarıyor, neler olmuş olabileceğine dair düşüncelere teslim oluyordu. Parmaklarını içine nasıl sokmuş olabileceği, onu sikinin etrafında nasıl germiş olabileceği, gölgeleri boğazına dolanırken dişlerinin boynuna gömüldüğünü nasıl hissetmiş olabileceği. İnledi, iki parmağını içine sokarken bacaklarını daha geniş açtı, klitorisini avucunun topuğuna bastırdı, göz kapaklarının arkasında kıvılcımlar çıktı, tıpkı göğsünün içinde şiddetli bir çekişme gibi.

Neredeyse yerinden sıçrayacaktı, odanın karanlığını ararken içinden bir buz parçası geçti. Uzun, işkence dolu bir an boyunca sessizlikten başka bir şey yoktu, sadece düzensiz nefes alışları ve kulaklarında çıldırmış kalp atışları vardı. Boşalmaya o kadar yaklaşmıştı ki, bedeni acıyor, fiziksel olarak sınırlarının ötesinde sarılmış bir bobin gibi hissediyor, içindeki her şey o dar yerde kilitleniyor, o karanlık, öfkeli, gri gözlerle karşılaştığında kasları çığlık atıyordu.

Bir eli cebinde, diğeri çenesinin yan tarafını ovuşturan Arioch'un gölgelerinden kan akmasını izlerken, boştaki eli çarşafı yumruklayarak inledi. Arioch başını yana eğip gözlerini yavaşça vücudunda gezdirirken bakışları, varlığının dokusundan geçen bir şimşek gibi içinde bir şeyleri sarstı.

Oda aniden dar gelmeye başladı, sanki gölgelerinin varlığı odayı küçültmüştü, hava o kadar ağırdı ki nefes almak imkânsız hale gelmişti.

Arioch başparmağını alt dudağında gezdirerek başka tarafa baktı, diğer eli ise cebindeydi. "Bitirdin mi?" diye kaşlarını kaldırarak.

Aheia soğuk sıcaklığın yanaklarına değdiğini ve onları utançtan pembeye boyadığını hissetti. Utangaç değildi ama adamın küçümseyici ses tonunda yatağın onu yutması için dua etmesine neden olan bir şey vardı.

"Neden buradasın?" diye sordu, elini daha güvenli bir yere götürmeye çalışırken sesi hayal kırıklığıyla kesilmişti, ipek ihanet içinde parmaklarına yapışmıştı.

Kıkırdadı, alçak ve titreşimli bir ses vücudunun ortasından aşağıya doğru okşadı, varlığı onu deliliğin eşiğinden döndürmek için hiçbir şey yapmadı, sadece onu daha da zorladı.

"Adımı söyledin." Dudağının kenarı seğirdi ama ifadesi ölçülü kaldı.

"Hayır, yapmadım." *Lanet olsun*, öyle miydi?

"Çok tatlı bir iniltiydi Ruhi. Lütfen söyle, ne düşünüyordun?" Çenesini eğip elini sağ koluna götürdü.

Artık kıpkırmızı olduğuna ikna olmuştu. "Çık dışarı."

"Tekrar dene. Bu sefer biraz daha inandırıcı olsun." Adamın yüzündeki eğlence, kızın boynuna sıcak ve öfkeli bir şey doladı. "Bana tekrar gitmemi söyle, gideceğim."

Çık dışarı. Siktir .

Arioch başparmağını sağ kolunun üzerinde gezdirirken kelimeler boğazında düğümlendi, vücudu Arioch'un ruhuna ilk kez dokunduğunda olduğu gibi uğulduyordu.

"Bekliyorum," diye mırıldandı Arioch, kesin bir gülümseme dudaklarını okşarken, Aheia'nın kalbi serbest kalıp kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"Dur," diye hırladı.

Bir adım daha yaklaştı, başparmağı glifin üzerinde yavaş bir daire çizmeye devam ediyordu, bu da kadının her hayali dokunuşa doğru eğilme dürtüsüne karşı savaşmasına neden oluyordu

ona veriyordu. *Tanrım*, sanki onun içine girmiş ve her şeyi kendi isteğine göre yeniden düzenlemişti.

"'Hayır' ve 'dur' kelimelerinin aramızda yeri yok," dedi, sesi bir oktav daha alçaktı. "Eğer yaptığım şeyi durdurmamı istiyorsan, *tatlım* kelimesini kullanacaksın, anladın mı?"

Vücudu o kadar çok ağrıyordu ki, düşünceleri bir rahatsızlık gibi geliyordu. Başını salladı, çenesi sinirden gerilmişti.

"Benim için ."

Burun delikleri "Tatlım," diye mırıldandı.

"Aferin kızıma."

Övgü vücudunda küçük zevk patlamaları yarattı, aralarındaki gerilim hissediliyordu, sanki Aheia uzanıp ona dokunabilirmiş gibi, birbirlerine bakarlarken, gözleri dudaklarında oynayan zalim gülümsemenin sıcaklığıyla eşleşen parlak korlarla bantlanmıştı.

"Şimdi ne var, küçük tanrıça?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Gelmek istemiyor musun?"

Aheia, beyni onu itiraz etmeye zorlayamadan, "Evet," dedi.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun," diye homurdandı Arioch, gözleri kızın vücudunda gezinirken.

Çaresizlik ve meydan okuma, ihtiyaç ve öfke arasında asılı kalmıştı ve bu onu çekiştiriyor, kenarlarını yıpratıyor ve onu ikiye bölüyordu.

Arioch'un gözleri onun tereddütü karşısında kararmış ve vahşileşmişti. "Bana bir daha sordurtma Ruhi."

"Yoksa ne olur?" diye sordu, hâlâ olduğu yerde donakalmıştı.

"Arkadaşlığımın zevkini kaybediyorsun." Arioch dilini ağzının sağ köşesine dayadı. "Ya da belki de senin hakkında yanılıyordumdur ve bu durum senin saf ve masum Mithra doğana göre fazla ahlaksızdır."

Küstah piç kurusu.

Dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı, sözlerinin meydan okumasını hissederken dilinde bir dizi küfür kabardı.

"Senin için şu dudağını ısırayım," dedi, sağ eli seğiriyordu.

Tanrım, buna hayır dememe yardım et.

"Asla," diye başardı, dilini acının üzerinde gezdirerek. O izlerken midesinin çukurunda parlak ve keyifli bir şey kıvılcımlanıyordu.

"Tıpkı benim için *asla* diz gibi *mi*?"

"Aynen böyle, *Skotá*," dedi, parmaklarını sakladığı çözerek.

"Pis ağız," dedi, elini satenin altına ve bacaklarının arasına geri götürmesini, son bir protesto şekli olarak iç uyluğunu kavramasını izledi. Ama acı onu caydırmak için hiçbir şey yapmadı ve parmaklarına karşı uyarıldığını hissedebiliyordu. Beyninin ona hatırlatmaya çalıştığı gerçekler vücudunun umurunda bile değildi.

Dilini alt dudağında gezdirdi, parmakları tekrar bacaklarının arasına kayarken adamın bakışlarının ağırlığı altında titriyordu, boğazında bir inilti yükseldi. Parmakları klitorisinin etrafında dönerken, utanç ve mahcubiyet düşüncelerini odanın uzak bir köşesine itme çabasıyla gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Midesinin çukurunda kıvrılan basıncı hafifletmekten başka hiçbir şeyin.

"Gözlerini aç," diye homurdandı Arioch, sesi öncekinden daha yakındı.

Aheia, adamın üzerine eğilmesini izlerken keskin bir nefes çekerek itaat etti. Adamın eli, ağırlığının altında alçalan yanındaki şilteye dayanmış, Aheia'nın başı adamın kolunun sıcak tenine doğru kayıyordu.

"Ne kadar oldu, hmm?" diye fısıldadı, gözleri geziniyor ve kızın yaptığı her küçük hareketi içiyordu.

Cevap verecek kelimeleri bulamadı, sadece sığ nefesler aldı ve kendine dokunup onun olduğunu hayal ederken yarı kapalı bir bakış attı. Arioch öne doğru kayarak Aheia'nın kalbinin dört nala atmasına neden oldu, devam ederken dudakları kulağını sıyırdı. "Biri seni boşaltıp durması için yalvarmalı ne kadar oldu?"

Parmaklarını boynunda gezdiren adamın avuçlarının boğazında sertçe kaydığını hissederek inledi. "O kadar uzun, ha?" diye mırıldandı yanağına karşı, sonra kulak memesini ısırdı. "Bu yüzden mi böyle lanet bir veletsin?"

Çenesini sıktı, içinde kükreyen ateşin arasında bulabildiği kadar buz koyarak baktı. Ama adam fark etmemiş bile görünüyordu.

"Nasıl dokunulmaktan hoşlanırsın, küçük tanrıça?" Arioch dudaklarını onun çenesine götürdü ve başparmağıyla nabız noktasına masaj yaptı. "Tatlı mı? Yumuşak mı?"

Kavrayışı tüy kadar hafifledi, neredeyse hiç yoktu, neredeyse yeterli olmayan bir fısıltı. İnledi, vücudu kendi aklına sahipmiş gibi kendini onun eline bastırırken parmakları titriyordu. Yol boyunca bir yerlerde tüm çekincelerini kaybetmişti, onun dokunuşunun baskısına ihtiyaç duyuyor, onu *arzuluyordu*. Arioch başını kaldırdı, dudaklarında sapkın bir gülümseme oynayıyordu.

"Hayır, sen hiç tatlı ya da yumuşak olmadın, değil mi?"

Aheia iki parmağını sokup kıvrırırken başını güçlükle sallamayı başardı, avucunun topuğu klitorisini uyarıyordu. Arioch'un nefesi teninde düzensiz hissediliyordu, sesine karanlık bir onay sesi karışmıştı.

"Bana ne istediğini söyle Ruhi."

"Dokun bana," dedi, zihninin arkasında belli belirsiz bir ses onu bunun için azarlıyordu.

"Hayır," dedi, kelimeleri neredeyse zorlanarak.

Reddetmesinin acısını üçüncü bir parmağını içeri kaydırarak atlattı, o anda kendisine sağlayabileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Sana dokunamam Aheia, çünkü dokunursam durmam. Hızlı ve sert olacak ve senin başka bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandı şakağına karşı.

Sikeyim.

"Tenimde kıvrandığını ve buna daha ne dayanabileceğimden emin değilim Ruhi. Benim için gel."

"*Senin* için gelmiyorum," diye inledi, yalan dudaklarından dökülüyordu.

"Bu seni kızdırıyor mu? Sözlerim yüzünden yıkılman?" homurdandı, onu görmezden gelerek.

"Siktir git."

"Hmmm, belki kibarca sorarsan," diye homurdandı, boğazına masaj yaparak, tutuşunu hafifçe sıktı. "Sen de bunun için bana teşekkür edersin, *Aheia.*"

Adını mırıldanma şekli onu kırdı, sesi karanlık ve çökmüştü, sanki herkesin içinde konuşulmaması gereken bir sır gibiydi. Ona doğru eğildi, parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, sınıra çok yakındı, daha fazlasına ihtiyacı vardı, sormadığı şeylere ihtiyacı vardı. Ona sormayacaktı. Başını iki yana salladı çünkü ağzını açarsa kelimeler bir kez daha ona ihanet edecekti ama adam yine de anlamış görünüyordu, boğazındaki kavramasını sıkılaştırdı.

"Benim için

bırak." *"Siktir,*

Ari."

Kavrayışı o kadar sıkı kapanmıştı ki kulaklarında bir vakum hissetti, görüşünün kenarları karanlıkla çevriliydi, orgazm onu yıkarken zihninde dans eden ışık noktaları vardı. Sanki içinde bir şey çatlamış, salıverilmesi içinden geçerken vücudunun santimine parlak, titreşen bir ateş sızdırıyormuş gibi hissetti. Bu onu altına çeken bir gelgitti, dalgalar kafasına çarpıyordu

Nefes nefese kalana kadar ve geldiğinden beri ilk kez
Sıcak.

"*Tanrılar,*" diye fısıldadı, koyu renkli çarşaf lar tenine yapış an tere yapış ırken kendini yatağ a bıraktı, elleri ıslaktı ve bacaklarının arasında titriyordu.

"Onların bu iş le bir ilgisi yok," dedi Arioch, elini gevş etirken sözlerinin arasına sert ve tedirgin bir şeyler karış mış tı.

Odanın duvarları Aheia'nın tepesindeymiş gibi hissediyordu, sanki hareket ederse daha da içeri girip onu dar bir karenin içinde boğacaklardı. Parmaklarını bacaklarının arasından çekip yanındaki çarşaf lara gömdü, yarılan dudağ ının acısı nihayet baş ını kaldırmış tı. Daha önce umursamamış tı ama şimdi acıyordu. Egosu da öyle. Gerçeklik bir ç ırpıda yüzüne ç arptı; odadaki hava, parmaklarının her hareketiyle kapının altından dış arı sızmış gibiydi ve ardında karıncalı bir bekleyiş ten baş ka bir şey bırakmıyordu. *Yine* fazla kandırmaya gerek kalmadan çok fazla şey sunmuş tu. Çölde geçen günlerin ardından bir bardak su gibi davranmış tı. Ama şimdi onun yerine deniz suyu yutmuş gibi hissediyordu; sanki bir el onu sıkıca yatağ a itiyormuş gibi, göğsünde bir boşluk, bir batma hissi vardı.

Hel.

Gözlerini görebileceğ i kadar arkasına yaslandığında nefes alış veriş i onunkiy le eş leşt i. Bakış ları ağır ve sıcaktı; Arioch bunun ağırlığ ını kaldıramadı ve bakış larını artık rahattan çok boğucu hissettiren ipeğ e odakladı. Arioch uzandı ve çarşaf ın içine gömdüğ ü elini ipekten kurtardı. Elini çekmeye ç alış tı ama bunu yapamadan Arioch eğildi ve dudaklarını parmaklarının etrafına doladı. Adam onu tadarken, diş leriyle tenini sıyrırken, gözleri onunkileri hiç terk etmezken, dilinin yavaş ve sıcak kayış ını hissederek neredeyse boğulacaktı. Adam emerken ciğ erlerindeki hava durdu, parmaklarını serbest bırakıp diliyle takip etmeden önce bu his omurgasından aş ağı bir ateş hattı gönderdi.

"Çok tatlısın Ruhi. En azından bir parç an öyle," diye mırıldandı, dilini alt dudağ ının üzerinde gezdirmeden önce çenesi biraz gerildi.

"Neden buraya geldin?" diye sordu, nefesi çok titriyordu, göğsü çok ağırdı ve vücudundaki ağır hafiflemiş ti ama geçmemiş ti.

"Muhakeme hatası." Omuz silkerken sözleri kırılmış tı; onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu.

"*Git.*" Sözlerinden zehir damlıyordu, onu kızdırmayı, o mermer kabuğu kırmayı, oyun alanını *bir şekilde dengelemeyi* umuyordu.

Çatlak

yok.

Fırfır yok.

Sadece soğuk bir kayıtsızlık.

"İşte bu inanç." Gölgelerine geri dönmeden önce gözlerine ulaşmayan bir sırtış attı ve onu, sıcaklığı ayaza dönmüş bir odada kendi çevresiyle baş başa bıraktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

AHEIA

"Şşş, tatlı kız." Sesi sıcak bir kucaklama gibiydi. "İşte."

Andromeda, Aheia'nın parmaklarını avuçlarının arasına alıp yumuşak bir şekilde ovuşturdu, sürtünme Aheia'ından geçen ısıricı soğuğu çok az azalttı.

"Acıyor anne, ne yapacağımı bilmiyorum." Gözyaşları Aheia'nın yüzünden aşağı akarken, beyaz mermer dizlerine sertçe vuruyordu. Odasının en karanlık yerinde battaniyelerin altına saklanmaya çalışmıştı ama soğuktan saklanmak mümkün görünmüyordu.

Işık.

"Biliyorum canım, biliyorum." Annesi ellerini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü, o mavi gözler derin ve hüzünlüydü.

"duydu. Düşüncelerimi duydu, düşünmek istememiştim, bir an için nerede olduğumu unuttum," diye hıçkırdı, bakışları annesinin yanağında iyileşmeye başlayan ve kenarları sararmaya başlayan koyu morluğa takıldı. "Bana evin dışında tetikte olmamı söylemiştin ama elimde değildi. Çok üzgünüm, bu benim hatam, hepsi benim hatam. Sana yine zarar verecek."

Lanet olsun. Onun yerine bana zarar vermiydi. Bana, ona değil.

"Hayır. Hey," dedi Andromeda yaklaşarak, ince bir kolunu kızının omuzlarına doladı ve Aheia'nın soğuk ellerini vücutlarının arasına sıkıştırdı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Ama o sana zarar verecek ve bu *benim yüzümden* olacak," diye ağladı Aheia, gözyaşları beyaz pamuklu elbisesine damlıyordu. "Dün geceki konuşmamızı düşündüm ve o... O *duydu*."

"Bana bak, *pajdi*." Andromeda Aheia'nın çenesini eğerek gözlerindeki yaşları sildi. "Bu-" Aheia'nın parmaklarını tuttu ve parmaklarını

yanağındaki çürük. "Bu bir şey değil. Bunu kolayca atlatabilirim." Aheia başka tarafa baktı, hırpalanmış derinin dokunuşuna karşı nasıl attığını hissediyordu, sanki Andromeda'nın kalbi parmaklarının arasında zıplıyordu.

"Ama bu," diye devam etti, Aheia'nın elini bırakıp onun yerine yanağını avuçlayarak, "Bu bakışa dayanamam. Benim için güçlü ol. Bu geçici, tamam mı? Bunların hepsi geçici."

Aheia'nın gözleri onunkilere kaydı. "Öyle değil, bu bizim hayatımız."

"*Andromeda!*" Ophion'un sesi Aheia'nın odasına açılan çatlak kapıdan yankılandı.

"Saklan," dedi annesi hızla uzaklaşarak, ama Aheia ona tutundu, panik göğsünü kavradı ve sıkıca büküldü.

"Hayır." Gözleri geniş ve telaşlıydı.

"*Aheia,*" diye nefesinin altından tısladı annesi, Aheia'nın ellerini ondan çekip aldı ve onu arkasından ayağa kaldırarak dolabının süslü kapılarına doğru çekti. "Ne duyarsan duy, sakın dışarı çıkma. Anladın mı?"

Aheia başını iki yana salladı, yutkunurken saç telleri ıslak tenine yapıştı. "Hayır. *Hayır.* Anne, lütfen ona gitme." Aheia kapıya tutunmaya çalıştı ama annesi onu geri itti, omzunun göğüs kafesine uyguladığı kuvvet dudaklarından kesik kesik öksürükler çıkmasına neden oldu. Aheia tökezledi, elleri dolabı kaplayan beyaz giysilere çarptı, askılar çarpmanın etkisiyle takırdadı.

"Saklan. Güvenli olduğunda seni almaya geleceğim."

"Hayır." Aheia kapıya doğru hamle yapmaya çalıştı ama Andromeda kapıyı çarptı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Kapı koluyla uğraştı, kapıyı açmaya çalışırken altın ellerini kesti.

"Dur. Aheia, dur," diye cevap veren bir tıslama diğer taraftan geldi.

"Bu kararı benim için veremezsin," diye ağladı. "Benim yaptığım bir şey yüzünden dayak yemene izin veremem, *lütfen.*"

Düşündüğüm bir şey için.

"Her şey girecek," dedi Andromeda'nın sesi. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Buz Aheia'yı sarmaladı, süslü tasarımın altında derisinin kırıldığını hissedene kadar topuzun etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı, hareket edemedi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye defalarca tekrarladı, kendini hareket ettirmeye çalışıyordu ama başaramadı. "Anne."

Kapının diğer tarafında bir sürtünme sesi duydu, ardından ahşaba çarpan titreşimleri hissetti ve ardından ağır bir *gümbürtü* duydu.

"Anne, yapma. Lütfen çıkar beni," diye bağırdı, sesi o kadar bozuktaki ki Andromeda'nın onu duyup duyamayacağını bilmiyordu.

"Yapacağım. Yapacağım, *pajdi*."

"Andromeda." Ophion'un sesi boğuktu ama Aheia'nın omurgasından aşağı buz, midesinden aşağı korku fırlatarak onu kurşuna çevirdi.

"Geliyorum!" Andromeda bağırdı ve sonra alçak bir sesle, "Bu geçici bir durum, sevgilim."

Aheia başını çılgınca salladı, omuzlarının hareket etmesini istedi, kapı tıkırdadı ama ona boyun eğmedi.

Sonra mermerin üzerinde geri çekilen ayak seslerini ve odasının kapısının kapandığını duydu.

Aheia dudağını o kadar sert ısırды ki kan tadı aldı, annesinin morarmış teninin görüntüleri zihnini doldurdu. O kadar çok çürük, o kadar çok iyileşmiş kemik, o kadar çok kan vardı ki.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Bu benim hatam. Benim hatam. Benim hatam."

Aheia olduğu yerde donup kalmaktan başka bir şey yapamadı, kalbi boğazında atıyordu, göğsündeki ritmin sesi etrafındaki sessizliği dolduruyordu, ta ki yerini daha önce duyduğu tanıdık çıgıllıklara bırakana kadar.

"Hayır!"

Panik içinde doğruldu ve kaşları çatılmış halde karşısında duran Lúe'la yüz yüze geldi.

"Sakin ol prenses, nekrofiliyle ilgilenmiyorum," diye alay ettikten sonra ona beyaz bir kumaş parçası fırlattı. Ellerinde çevirdi, çarşaflarla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Gidelim," dedi omuz silkerek.

"Nerede?" diye sordu, teninde taze gözyaşları hissediyordu, nefes alış verışı hâlâ biraz sığıdı.

Ama cevap vermedi, sadece siyah bıçaklarından birini göğsünde tutan küçük deri parçasını sıkıp açmakla meşguldü.

Aheia bıçağa uzanıp o güzel bıçağı omzuna saplama isteğini bastırdı. "Kendi başıma giyinebilirim," dedi sertçe, adamın elinin bıçağı çekip çıkarışını ve bıçakla oynayışını izlerken. Bilinçaltı bir eylem gibi görünüyordu, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Ama bunun neresi eğlenceli?" Ona ukala bir gülümseme fırlattı. Rahatsız edici ama tehditkâr değil.

Burnundan sertçe nefes verdi, sessizlik uzadı.

"Tamam, ama acele et. Çok acıktım. Günün çoğunu uyuyarak geçirdin ve ben sabahdan beri bir şey yemedim." Lúç odanın öbür ucuna yürüyüp kapıyı arkasından kapatmadan önce ona son bir kez dar gözlerle baktı.

"*Skotá,*" diye mırıldandı bu hakareti, diyara girdiğinden beri onuncu kez mırıldanıyormuş gibi hissetti. Bu Nefilim'i umduğu kadar rahatsız etmiyor gibiydi ama ne zaman dudaklarından dökülmesine izin verse, solgun tenine bir zırh parçası daha ekleniyor gibi hissediyordu.

Kendini topladı -ya da toplamaya çalıştı- dün gece ona sıkıca sarılmış olan ipeği bedeninden uzaklaştırdı.

Siktir, siktir, siktir. Aheia başını ellerinin arasına aldı, çıplak ayakları aşağıdaki soğuk ve sert zeminle buluştu. O kadar *aptalca* davranmıştı ki. Arioeh'un elini hâlâ boğazında hissedebiliyor, kulağının kabuğuna çarpıp tenine batan iğrenç sözlerini hâlâ duyabiliyordu. Neredeyse hiç mücadele etmeden teslim olmuştu, peki ne için? Kendini boşaltmak ve onun izlemesine izin vermek için mi?

"Ne halt ediyorsun?" diye kendini azarlarken, titrek bacakları üzerinde kalktı ve beyaz kumaş parçası yanında gevşekçe sallanarak odanın içinde ilerledi.

Pencereden dışarı baktığında gökyüzü hâlâ karanlıktı ve sersemlemiş zihni bunun aslında yeni bir gün olduğu gerçeğini kavramakta zorlanıyordu. Göğsü hâlâ boş, hatta daha da kötü hissediyordu, sanki ağrıyormuş ve buzul hızında iyileşiyormuş gibi. Arioeh uzaklaştıkça vücudu daha da geriliyor -neredeyse beklenti içine giriyordu-. Arioeh yaklaştıkça o da daha çok şey yapmak istiyordu... şey...

Dişlerini sıktı.

Odaklan.

Karşısındaki aynaya baktı ve kumaşı bıraktı, gözlerinin yansıması midesini

Onlar *onun* gözleriydi. Andromeda. Yıllar geçti ve hala...

Onları tanımak onu takip eden gölgelerde yaşıyordu ve onu kendi yansımasını değil, annesinin cansız ve kan sıçramış bakışlarını görmeye zorluyordu. Bu ürperti ve uykusuz gecelerine musallat olan anıyı atlatması her zaman birkaç dakikasını alırdı, ama sonunda atlattığında, Aheia tezgâhı kavrayıp öyle dikkatle arkasına bakıyordu ki neredeyse bocalayacaktı.

Yutkundu.

Gitti. Gitti. Gitti.

Aheia morarmış parmaklarını lavabonun kenarından sıyırdı ve bir süre göğsüne bastırarak kırılan tüm parçalarını yerine oturtmaya çalıştı. Kendini yeterince toparladığında önündeki musluğu açtı ve parmaklarının arasından soğuk suyun akmasına izin verdi. Su hızla ısındı ve yüzüne çarpmadan önce canının yanmasını bekledi, zihnindeki sisin geri kalanını temizledi. Kendisini yargılıyor gibi görünen, tüm kusurlarını önüne seren ve onları bir enstrümanın telleriymiş gibi koparan yansıma baktı. Nasıl çalınacağını bir bilse.

Güzel yüz hatlarını kesen gölgelere -kirpiklerinin beyazı, tenini örten siyah kumaşın üzerine düşen su damlacıkları, yanaklarının çukurları, boğazının dış hatları- baktığında göğsü de parmakları kadar morarmış hissetti. Bir hayalet benziyordu ve öyle olduğunu düşünüyordu - çok daha iyi, çok daha güçlü birinin fısıltısı sadece - bir yere ait olan birinin. Yavaşça nefes verdi, aynadaki yansımasının çalmaya başladığı melankolik melodiyi duymazdan geldi ve onun yerine asi, beyaz saçlarını evcilleştirmeye çalıştı. Bir süre kısa tutmuştu ama Ophion bu şekilde sevdiğini söyleyene kadar. Sonra uzamasına izin vermiş ve bir daha asla kesmemeye yemin etmişti.

Böyle anlarda saçlarının kısa olması, kafasına ağır gelmeyecek basit bir stil, ağırlığını desteklemek için birden fazla kumaş kayış kullanmak zorunda kalmadan geriye çekebileceği bir uzunluk iyi olurdu. Ne yazık ki orada öylece durmuş, parmaklarını ipeksi, beyaz saçlarında gezdirerek onları başının üstüne yığmıştı. Sabitlemek için herhangi bir yolu yoktu ama saçları yeterince uzun ve kendi içinde toplayıp ördüğünde yeterince iyi duracaktı - en azından şimdilik. Saçlarını yoldan çektikten sonra elini boynunun yan tarafına doğru kaydırıp, nabzının parmaklarına karşı dengesiz bir ritim tutturduğunu hissetti, orada bir çürüğün silik hayaleti oluşuyordu.

Neyin var senin?

Dün gece, yanaklarının ısınmasına neden olan bir öfkeyle geri döndü. Sanki ellerini, nefes alışını, kalbini, hiçbirini kontrol edemiyordu. Arioch o acımasız sözleri ve sıkı tutuşuyla ortaya çıkmadan önce bile onu düşünmüş, rüyasında görmüştü. Ve bundan hoşlanmıştı.

İstedim. *Daha
fazlasını*
istedim.

Boynunu kavrayan soğuk sıcaklık dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışırken nefesi titriyordu.

Sadece onun dokunuşu değildi, değil mi? Ses zihninin arkasında mırıldanıyor, onu unutulmaya iten kaba ve ikna edici sözlerin anılarını gönderiyordu. *Sen de bundan hoşlanmıştın, hatırladın mı?*

Dırdırcı hatırlatıcıyı kenara itti ve beyaz kumaşı almak için eğildi, kendisinden çözdü. Bir elbise. Beyaz bir elbise. Burada hiç beyaz bir şey görmemişti. Ne dolaplarda, ne koridorlarda, ne de Nephilim'in üzerinde.

Neden ona beyaz veriyordu? Onunla alay mı ediyordu? Bu bir şaka mıydı? Onu değerli tutsağı gibi etrafta dolaştırıyor muydu?

Kendi özgür iradenle buradasın, diye düşündü, kelimeler zihnini tırmalıyordu, istenmeyen.

Başka hiçbir yerin yok.

Başka hiçbir şeyiniz yok.

Başka kimse yok.

Bunun gerçekliği kenarlarını buz gibi yaptı. Altı günü vardı. Geçmişini göremediği altı gün.

Geri dönmeyeceğim. Bu ne anlama gelirse gelsin.

Bu düşünce ona ait değilmiş gibi geliyordu, ama yine de kelimeler kolay geliyordu. Aklında hiç şüphe yoktu. Diğer tarafta annesine katılmadan önceki son durağı burası olacaktı. Çünkü bu hayatta onun için başka bir şey yoktu. Mithra'nın ona tekrar dokunmasına, onu tekrar kontrol etmesine, güç ve politika için onu başka bir evliliğe zorlamalarına izin vermeyeceğinden emindi.

Hayır.

Ophion annesini, çocukluğunu, kendisi için yarattığı mutluluk kırıntılarını almıştı. Onu bir daha asla ele geçiremeyecekti ve bunun farkına varmak bu kadar huzurlu hissettirmemeliydi.

Altı gün.

Aheia gömleğini çıkardı ve elbiseyi giydi. Yıkanmış keten gibi temiz ve taze kokuyordu, kumaşı tenine karşı yumuşaktı. Dar ama rahattı, ipeksi ve hafif bir kumaştan yapılmıştı. Kayışları kollarının üzerinden geçirdi, etekleri uyluğunun ortasına kadar iniyordu, basitti, beklediği gibi değildi. Kayışlar, metal tokalar ya da abartılı kesikler yoktu. Sadece... bir elbiseydi.

Yavaşça nefes verdi, nefesindeki titremeyi sabitledi.

"*Boríte nare kánete.*" *Bunu yapabilirsin.* Odadan çıkıp koridorda Şekil Değiştiren'le karşılaştığında yansıması bundan şüphe duyuyor gibiydi.

Lúc karşı duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Bu, burada tanıştığı tüm Nefilimlerin paylaştığı bir karakter özelliği gibi görünüyordu. Kapıyı arkasından kapattığında, çenesini koridora doğru eğmeden önce karanlık gözlerinde bir şeyler parlayarak ona kısa bir bakış attı. Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, tek ses mermere vuran ayak sesleriydi.

"Gülümsemek iyi gelir," dedi aniden, yüzü derin düşüncelere dalmış gibi dalgındı.

"Gülümsemiyorum," diye cevap verdi, iğrenmeyle yarışan bir şey omuzlarının üzerinden süzülüp ona bakıyordu. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söyleme cüretini göstermesinden nefret ederdi, özellikle de erkeklerin. Buna katlanamazdı ve eğer parmaklarının ucunda ışık olsaydı, o ukala piçin kıcına tekme basardı. Ama bunun yerine, silahlarını kelimelerinin arasına gizledi, dilini keskin ve duygularını kısa bıraktı.

"Senin mutlu ve güneşli olman gerekmiyor mu?" diye dürtüklendi.

Köşeyi döndüklerinde, onları fuaye olarak hatırladığı yerden ayıran başka bir koridor uzanırken, "Sadece iyi arkadaşlarla," diye karşılık verdi ona.

"Alınan küçük şey," mırıldandı, "burada olmak *istediğini* düşünürsek."

"Burada olmak istemiyorum," dedi ve bu sadece yarı yalandı. O burada olması .

"Elbette," diye yanıtladı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Bu kanattan nefret ediyorum," derken ondan çok kendi kendine konuşuyordu. "Seni neden buraya koyduğunu bilmiyorum. Buraya hiç kimseyi koymaz."

"Neden?" diye sordu ama adam onu yine duymazdan geldi ve dilini son gördüğünde takmadığı gümüş dudak yüzüğüne bastırdı.

İkinci koridoru geçtiklerinde "Bu ne yemeği?" diye sordu.

"Sabah ile akşam arasında bir yerde. Sizin dünyanızda buna ne diyorsanız," diye yanıtladı Lúç, bakışlarını ileride tutarak.

Altı günden az.

Sessizliğe sesler karışana ve koridor yerini, içinden altın damarlar geçen kaygan, siyah mermerden bir başka fuayeye bırakana kadar devam ettiler. Alan geniş ve açıktı, kapısız odalar dört noktada dallanıyor ve ikinci bir kata çıkan merdivenler onları ayırıyordu. Etraflarında kahkahalar ve konuşmalar uçuşuyordu, beklemediği bir şey daha vardı. Çığlık belki, ama kahkaha değil.

Lúç onları fuayeden geçirdi ve büyük bir... atriuma açılan bir kemerden geçerek yan tarafa götürdü.

Aheia önündeki manzarayı seyrederken dudakları hayretle aralandı. Arka plana galaksiler ve yıldızlar serpiştirilmiş, tamamı pencerelerden geniş, açık bir alanın eşiğinde duruyorlardı. Ufuk yoktu, sadece gökyüzü vardı ve bu ona sıcak çöllerde soğuk kumlara sırt üstü uzanıp yıldızlara baktığı ve Tanrıların dualarını duyup duymadığını merak ettiği açık geceleri hatırlattı.

Pencereler, Achlys olarak tanıdığı, odanın her santimini yapraklarla kaplayan, sadece sağındaki duvar tarafından kesintiye uğratılan kokulu siyah çiçeklerle bölünmüştü. Sanki bir dağın içine inşa edilmiş gibiydi, sivri kayalar bitki örtüsünün narin güzelliği ve mimarinin geri kalanının düz, temiz çizgileriyle tezat oluşturunuyordu. Gözlerini pürüzlü taşla dikmiş, yarıklardan akan su damlalarının siyah mermer zemine sabitlenmiş büyük altın leğenlere doğal bir çeşme gibi damlamasını izliyordu. Birkaç Nefilim altın tasların kenarına tünemiş hararetsiz hararetsiz konuşuyor, kiminin elinde kitaplar, kiminin elinde kadehler, kiminin elinde de taslara küçük gümüş paralar atılıyordu.

Ellerindeki kitaplar, duvarlara yaslanmış, pelüş, kestane rengi kanepeler ve karmaşık, altın desenli masalarla bölünmüş, çok sayıda sıradan yığınlardan geliyor gibiydi. Gözleri yapının kubbeli tavanında gezindi, kırık camın üzerinde ona büyük bir örümcek ağını hatırlatan küçük desenler çizdi, avizeler ince iplerden çeşitli uzunluklarda sarkıyordu. Küçük enerji kürelerinin kristal adakların arkasında zıplayıp dans etmesini ve ışığı aşağıdaki sahnede bir renk kaleydoskopu halinde kırmasını izledi.

Hava, kurutulmuş çiçekler ve otlar kokan ve çeşitli masalarda üst üste yığılmış yiyeceklerin kokularına karışan tütsülerle yoğundu.

Etraflarında oturan Nefilimler birbirlerine yaslanmış konuşuyor, gülüyor, hem iki ırkın paylaştığı ölümlü dilinde hem de kendi dillerinde odanın dört bir yanına hakaretler ve şakalar savuruyorlardı.

Sandalyelerin yerini, süslü mumlarla kaplı altın masaların altında duran koyu renkli, kalın yastıklar almıştı. Odanın etrafında her türden Nefilim vardı; bazı sıradan Leviathan'lar, pençelerini sergileyen bazı Şekil Değiştirenler, kanatlarını arkalarına sıkıca sıkıştırmış bazı *Syraphem*'ler ve daha sıradan karanlık yaratıklar aralarında oturuyordu.

Aheia eşikten geçip aslanın inine adımını atarken gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı.

OceanofPDF.com

CHAPTER TEN

AHEIA

Lúc onu masaların arasından geçirdi, etraflarındaki sohbet onların varlığıyla yavaş yavaş boğuldu. Mermer ayaklarına soğuk geliyordu ve odadaki hava tenine sıcak geliyordu, bu da en çılgın hislerin birleşimini yaratıyordu. Lúc etrafındaki Nefilimlerin arasından geçerek bazılarının sert dikkatini çekerken bazılarının da sırtmasına ve fısıldaşmasına neden oldu; tüm bunlar Aheia'nın onun Alshaytan'ın yanındaki yerini düşünmesine neden oldu.

Bakışları Arioch'u atriyumun diğer ucunda bulmadan önce göğsü Arioch'un varlığının farkında olduğundan emindi, gözleri Shiron'un yanında oturan ve uzun kanatlarını arkasında sıkıca tutmuş bir Syraphem'e takıldığında neredeyse tökezlemesine neden oluyordu.

özel bir yanı yoktu; odanın baş köşesine kurulmamıştı ve diğerlerinden daha büyük de değildi. Onu benzerlerinden, buz ile donmuş suyu ayırt edebildiği kadar iyi ayırt edebilirdi. Ve nedense onu en çok duraksatan ayrıntı da buydu.

Keloseros'ta bir odanın hiyerarşisi rütbe ve geleneğe işaret ederdi. Mithra'lar uzun, düz masalarda oturur, her hanenin reisi kendi belirledikleri yerlere yerleşirdi. Güç sırası yemek adabıyla aşağıya doğru akar ve toplantılarda olduğu gibi sınıfın altını çizirdi. Ama burada... hiçbir kafiye ya da sebep yokmuş gibi görünüyordu.

Arioch, Alshaytan dinleyip gülümserken konuşurken el kol hareketleri yapan Shiron'a bakıyordu. Hatta öfkeli olmaktan çok sakın olan gözlerine bile ulaşmış gibiydi. Koyu renkli minderlerden birinde bağdaş kurmuş oturuyordu, omuzlarından sarkan siyah gömleğinin kolları gevşekti.

Dirseklerinin hemen üzerinde yuvarlanıyor, mürekkep karanlık, gölgeli dallar halinde kollarından aşağı akıyordu.

Ensesinden yukarıya doğru bir sıcaklık süzüldü ve zihni dün gece aralarında olanları düşünürken kızarmaması için bu alemde onu duyabilecek herkese dua etti. Adamın yüz hatlarındaki sapkınlığı, elinin boğazını sertçe kavrayışını, doğru düzgün düşünemeyeceği kadar sıkmadan önce boynuna doladığı kelimeleri hatırladı. Onun yanındayken kendini kontrol edememesi, duygularının derisindeki küçük, parlak bir işaret tarafından belirlenmesi canını acıtiyordu -asla acıtmayacaktı-.

Onu da hissetmiş olmalıydı, çünkü o sakın gözler ona döndü ve bakışları odanın diğer ucunda bulunduğu tanıdık bir fırtınayı çağırdı. Dişlerini sıkı ve omuzlarını dikleştirdi, yüz hatlarını yıllarını verdiği rahatsız edici sosyal taahhütler ve siyasi akşam yemekleri için geliştirdiği maskelerden birinin arkasına sakladı. İfadesi sıkılmış bir zarafete işaret ederken, hafif, tehditkâr olmayan bir gülümseme tek yapmak istediği şeyin kaçmak olduğunu gizliyordu.

Lúc onun önüne geçti, komşu masadan bir parça meyve aşırıldı ve arkasından savrulan bir elden kıl payı kurtuldu. Onlar geçerken kafalar arkalarından döndü ve Aheia giderek gerildi, kalbi hızlandı. Ellerinin yanlarındaki kumaşa dolanmasını engellemek için çok çalışması gerekiyordu; bu, gençlik yıllarından kalma ve annesinin onu her zaman azarladığı sinirsel bir tikti. Ama odadaki en parlak şey oyken, karamsar bir tuvalden aşağı akan beyaz boyanın yavaşça damlamasıyken parmaklarını sabit tutmak zorlaştı.

Artık sadece birkaç nefes uzaktaydılar, Lúc Shiron ve Syraphem'in yanına oturmak için onun yanından ayrılırken Aheia olduğu yerde durdu. Göğsü ona yaklaşması için yalvarıyordu ve bu düşünce zihnini parçaladı.

"Otur," dedi Arioeh sonunda, çenesini yanındaki minderlerden birine doğru eğerek. Sözleri kesik kesikti, sesindeki emir göğsüne öyle bir işliyordu ki, karşı koyması kabul etmek istemediği kadar zorlaşıyordu. Sanki onun içine ulaşmış ve kalbine giden doğrudan bir hat çekmiş gibi hissetti.

Saniyeler arkalarındaki mermerin üzerinden kayarken Arioeh tabağından kırmızı bir meyve aldı, beklerken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Sonra, sessizlik rahatsız edici bir şekilde gıcırdayan bir şeye dönüşükten sonra

dilini dişlerinin dibinde gezdirdi ve yüz hatlarını kırıştıran hayal kırıklığını yakaladı.

"Ya oturacaksın ya da diz çökeceksin." Sesi pasifti, ancak o karanlık gözlerde en zayıf parıltıları yakaladı.

"Fazla seçeneğin yok, değil mi?" diye sordu, sözlerine soğuk bir hava karışmıştı.

"Seçim mi? Anlamadığınız kelimeleri kullanmayın," diye çıkıştı. "Burada yaptığınız ve daha önce yaptığınız her şey özgür iradenizle oldu, *Majesteleri*." İfade, umutsuzca unutmak istediği her şeyi imalı bir şekilde içeriyordu.

"Unvan," dedi, sesi titreyerek. "Unvanımı kullanmıyorum." Bundan nefret ediyordu. Bu ona zorla içine sokulduğu aileyi, kırılğan gülümsemeleri ve beyaz zeminlere damlayan kanı hatırlatıyordu.

Başını salladı ve önündeki egzotik meyve dağının üzerine tünemiş portakallardan birine uzanarak onu sözsüz bir şekilde başından savdı. Birdenbire, oturup oturmaması onun için hiç de önemli değilmiş gibi görünmeye başladı. Ve onu önündeki mindere çeken şey, berbat zihninden asla tam olarak atamadığı kırık onaylanma ihtiyacıydı. Elleri alışkanlıktan katlanmıştı ve söyleyeceklerini düşünmeden farkına vardığı şeyi söyledi.

"Yemekten önce dua etmiyor musunuz?" Keloseros'ta Aether'e teşekkür etmeden önce bir lokma yiyeceğe bile dokunmamışlardı.

Lúc homurdanarak tabağını doldurdu.

"Henüz yapmadığımızı düşündüren nedir?" Arioeh göğüs kemerinden bir hançer çıkardı ve siyah ucunu yanındaki masanın üzerinde dengeledi.

Kadehini turuncu bir sıvıyla doldururken yumurtalarını karıştırmaya başlayan Lúe'e sert bir bakış attı. Ardından, diğerlerine katılan bir başka zihinsel not daha aldı.

Yemekten önce dua etmezler.

"Beni yataktan sürükleyerek çıkaramazsın," dedi, rotasını değiştirdi, siniri daha da sıkılaştıkça kelimeleri kontrolünden daha da uzaklaştı.

"Öyle düşünüyorsun, değil mi Ruhi?" Ağzının kenarı gülümsemek ister gibi seğirdi. "Onu yataktan ben mi kaldırdım?" diye sordu ve gözleri ona dikilmiş olsa da sözleri masanın öbür ucuna yöneldi.

"Herhangi bir sürükleme yok," dedi Lúe koyu renkli ve kömürleşmiş et ısırıkları arasında.

"Hayır, sadece takip ediyor ve bakıyor," diye ısırđı, kendini koruyacak kadar güçlü kelimeler bulmaya çalışıyordu.

Arioch bir an için gözlerini kıstı ve Lúe'a yakıcı bir bakış fırlattı. Şekil Değıştiren omuz silkti, ancak sakın tavrı da onunla birlikte omuz silkiyor gibiydi.

"*Ghabiun*," dedi Syraphem gözlerini devirerek, Aheia'ya hızlıca bir göz atıp yemeğine dönmeden önce.

"Siktir git Emryn," diye çıkıştı Lúe ona, kadehini dudaklarına içmeden önce dudak halkasını ısırđı.

Arioch'un bakışları uzun bir dakikanın ardından Aheia'ya döndüğünde, yüzündeki ifade yine kibirli bir can sıkıntısına dönüşmüştü.

Elindeki portakalı tepesine vurdu. "Haydi o zaman, duanı et," diye mırıldandı, "gerekiyorsa."

Aheia ona küçümseyen bir bakış attıktan sonra gözlerini önünde yığılı duran yiyeceklerin üzerinde gezdirdi. Hatırlayabildiğinden çok daha uzun zamandır gerçek bir yemek yememişti. Ve o kadar güzel kokuyordu ki, ağzı sulandı ve midesi guruldadı. Dua etme zahmetine girmeyebilirdi ama şimdi bir meydan okuma gibi hissettiğinden başını eğdi ve kendi dilinde birkaç kelime mırıldandı. İçinde yetiştiiğđ geleneğđ boş bir kalple sürdürürken dilinde ağırlaştıklarını hissetti. Bu kadar zorluktan sonra inancı korumanın ne kadar zor olduğunu düşündüğünde kelimeler neredeyse göğsündeki yankı kadar boştu.

Sana daha önce hiç yardım etmediler Aheia... Ve sen de bu sözlere hiç inanmadın, diye söylendi zihnindeki ses, arkasını dönerek. Uzun zamandır kendi inançlarını araştırıyordu, annesiyle birlikte inancını kaybetmişti, ama Eski Tanrılar ve onlarla bağlantılı tüm ilimler hakkında ne hissedeceğini bilmesede, daha büyük bir resim olduğu fikrine tutunmak, önceden planlanmış bir kader ona teselli veriyordu. Yine de, sözlerinin gökyüzünde büyük kulaklara düştüğüne inanmıyordu, bunun yerine belki de evrenin onu duyacağını düşünüyordu. Bu yüzden dualarını evrene, varlığını ona kanıtlamış olan tek şeye ediyordu.

Sözlerini bitirip başını kaldırdığında masadakilerin dikkatini üzerinde buldu, hepsi farklı derecelerde şaşkın görünüyordu. Bu onu neredeyse gülümsetiyordu. Nephilim'in bu kadar... normal olduğunu hiç düşünmemiştir.

"Bu kadar yeter," dedi Arioeh sert bir sesle ve Nefilimleri şaşkınlıklarından uyandırdı. Aheia ona minnettarlık sınırında bir bakış fırlattı, ta ki o devam edene kadar. "Bizim kendi geleneklerimiz var. Kendi insanlarımızın uğruna çok çalıştığı yiyecekler için Tanrılara teşekkür etmek bunlardan biri değil."

Şaşkınlık onu sarmıştı. Bu düşünceye katılmıyor değildi.

Hepsi yemeklerine geri dönmüş olan diğer Nefilimlere baktı ve diğerlerinin kendisi hakkında ne düşünmüş olabileceğini merak etti - evden kaçan şımarık bir Dioscuri. Bunu onların gözlerinde açıkça görebiliyordu ve fikirlerini değiştirmeye çalışmaktansa varsayımlarına oynamanın daha kolay olacağını düşündü.

"Bir sinire mi dokundum?" Başını Arioeh'a doğru eğdi ve parlak kırmızı bir elmaya uzandı, balmumu kabuğunu dudaklarına bastırarak hırslı bir ısırik aldıktan sonra tekrar yerine koydu.

"*U tebya umy roht*," diye gürledi Arioeh, anladığı az sayıdaki kelimenin arasında şanssızca gezinirken. "Bunu sana vereceğim."

Dilini portakalın üzerinde kullandığı siyah bıçağın üzerinde gezdirdikten sonra bıçağı tabağın yanına, kadının elinin yanına bıraktı.

"Burada istediğinizi söyleyebileceğinizi ve yapabileceğinizi düşündüğünüze göre, kuralları *çok* açık bir şekilde belirtmem izin verin. Keşfedebilirsiniz." Bir kavanoz balı tabağına doğru çekti ve dikkatini önündeki altın renkli sıvıya odakladı. "Muhafızlarımdan biri yanınızda olduğu sürece tabii. Bir kadın, eğer bu sizi daha rahat ettirecekse." Bakışlarını kadına çevirmeden önce kapağını açtı. "İş olduğunda ortalıkta görünme çünkü çoğu insan senin türünden birinin bırakın burayı, dünyamızda kalmasından bile hoşlanmayacaktır. Ve son olarak," dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, "o parmakların çok meşguldü... artık yok."

Dudakları aralandı. *Az önce-*

"İzin almadan olmaz, Ruhi."

Herkesin gözlerinin bir kez daha kendisine kaydığını hissettiğinde boğazında düğümlenen ve dudaklarından dökülmek üzere olan sesi bastırdı. Aheia öne doğru eğildi ve sanki bir fark yaratacakmış gibi, sanki fısıldamak bu konuşmayı daha özel hale getirebilirmiş gibi sesini alçalttı.

"Sen psikozlusun."

Dikiş yerinden kopardığı kan portakalını yırtarken dudaklarından onaylayan bir mırıltı çıktı, koyu kırmızı suyu elinden aşağı damlıyordu.

"İtaatsizlik edecek durumda değilsin." Çenesini hafifçe eğerek kıza hararetli bir bakış attı. "Burada kurallar var. Onlara uyacaksın."

"Yoksa ne olur?" diye cevap verdi.

Masanın etrafında tedirgin bir kıpırdanma vardı ve Emryn önce Lúç'a, sonra da Shiron'a bakmaktan kendini alamadı; her ikisi de kadehlerini aniden inanılmaz derecede ilginç bulmuştu. Bu sırada Emryn kolunu masaya yaslamış, çenesini avucuna dayamış, her kelimeyi içtenlikle dinliyordu.

"Beni dene ve öğren," diye hırladı, gözlerini ona dikerek. "Benim evimde, adımı söylediğinde, bunu bilirim."

Küçük, altın kaşığı bala batırdıktan sonra oyduğu koyu kırmızı portakal parçasının üzerine gezdirdi. Yutkundu ve etraflarındaki konuşma yavaşça arka plana kayarken onu izledi.

"Yani," diyerek meyve parçasını aldı, dudaklarına götürürken parmaklarından masaya meyve suyu ve bal damlıyordu. "Ağzını aç." Kadın tereddüt etti ama adamın gözleri öncekinden daha az sabırlı olduğunu gösteriyordu. O da söyleneni yaptı ve dudaklarını adamın parmaklarına doladı. Meyvenin yumuşaklığını tadarken dilinin üzerinde lezzetli bir tatlılık patlaması ve ardından hafif bir ısırik yayıldı. Parmaklarını dudaklarından aşağıya, çenesinin etrafında sıkı bir kavrayışla dolaştırırken gözleri kızın ağzına sabitlenmişti, gri ipliklerin arasında parlak ve kaynayan bir şey vardı.

"O güzel parmaklarınla benimmiş gibi davranarak kendini gerdiğinde, bunu bileceğim."

Ağzının kenarından bir portakal damlası süzülürken boğuldu. Meyve parçasını yutmak canını acıttı, sanki içine çekmişti ve şimdi suyunu burnunda hissediyordu. Gözlerini kapattı, boğazından aşağı inmeye zorladıkça tatlılık ekşiye dönüşüyordu. Gözlerini tekrar açtığında Ariocho elinin kenarındaki balı yalıyordu, gözlerindeki öfke neşeyle dağılıyordu.

"Çok tatlı, sence de öyle değil mi?" Sözleri yeterince masumdu ama onun yerine kendi parmaklarını ağzının içinde hayal etmesine neden olmuştu.

"Çok tatlısın... en azından bir parçan öyle."

Dişlerini sıktı ve boğazının arkasından sinüslerine doğru ilerleyen turuncgillerin acısına karşı boğazını temizledi. En azından bu rahatsızlık onu yanaklarını kızartan utançtan, beyaz elbisesinin içinde çok fazla görünür, çok fazla açıkta olma hissinden uzaklaştırmıştı. O

İçinde soğuk bir sıcaklıkla kabaran öfkeye odaklandı ve karanlığı derisinin altından çekip çıkardı.

Arioch'un yüzündeki ifade içini burktu, bir Mithra'dan ziyade yaralı bir hayvan olduğunu düşündüren bir bakıştı bu. Bundan nefret ediyordu. Bu onun en karanlık tarafını gıcıkıyor, umutsuzca tutunduğu akıl sağlığını ulaşamayacağı bir yere itiyordu. O gitmişti, o kadar gitmişti ki önündeki bıçağa uzanan tam olarak kendisi değildi, bıçakla kendini Alshaytan'a fırlatan tam olarak kendisi değildi. Çünkü eğer o olsaydı, kendini dizginler, bu girişimin tehlikeli olduğunu bilirdi.

Kadın adamın peşinden pençelerini savururken, adamın eli kadının koordinasyonsuz bileklerini sıkıca kavıyor, siyah bıçak boynundan sadece birkaç santim ötede duruyordu. Titriyordu, öfkesi inip çıkıyor, çarpıyor ve yuvarlanıyor, onu altına çekiyordu. Her şey aydınlıktı -çok aydınlık- nefes alamıyor, göremiyor, *düşünemiyordu*.

"Aheia." Arioch'un sesi dikkatini boğazından çekip gözlerini onunkilere dikmesine yetecek kadar keskindi. Arkasında kıpırdanmalar duysa da, görüş alanına giren karanlık dalları görse de, bakışları tarafından kısıtıldığını hissetti.

"Şimdi ne olacak Ruhi? Ya o bıçağı bana saplamana izin verirsem?" diye homurdandı, yüz ifadesi kayıtsızdı.

"Öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından, kalbi hızla çarpıyordu.

Arioch diğer kolunu kızın beline doladı ve onu daha sıkı kendine çekti, kız bacaklarının arasında diz çökmüş, bıçak aralarında asılı dururken göğsü göğsüne yaslandı. Hafifçe eğilip elini kızın boğazına doladıktan sonra onu ve bıçağı kendine doğru çekerken gözleri dans ediyordu, sanki kız ona tam da istediği şeyi vermişti.

"Göster bana." Arioch hâlâ yapamayacağını düşündüğü bir şeyi yapması için ona meydan okuyormuş gibi sırıtıyordu.

Bileğini bıraktı, böylece bıçağı teniyle aynı hizaya getirebildi ve bunu yaptığında hava durdu, oda sessizleşti. Aheia'nın her çift gözün onların üzerinde olduğunu, etraflarında muhafızlar olması gerektiğini, istese onu zincire vurdurabileceğini bilmesi için bakmasına gerek yoktu.

"Gel hadi."

Sesi bir oktav alçaldı, dilini ağzının içinde gezdirip köşede dinlendirirken aksanı bu kelimeleri çekiyordu. Bu

Sanki onun her düşüncesini okuyor ve zihnine sürüklendikçe onlara meydan okuyordu.

Aheia hırladı, daha sert itti, kan bıçağı takip ettiğinde dişlerinin arasından çıkan tıslamanın tadını çıkardı. Siyah çizginin adamın derisinden aşağıya ve gömleğine damlamasını izledi, bunu tekrar yapmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti, onun başka bir ses çıkarmasını duymak istedi.

"Kendine zarar verme." Sesi boğuk ve kalındı tenine karşı.

"Bıçağın ucunda olan sensin." Onu tekrar ısırды ve dudaklarının arasından bir hırıltı çıkardı.

"Olmak istemesem olur muydum sanıyorsun?"

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

ARIOCH

Dişlerini sıktı, gözleri kararlı bir şekilde ona bakıyordu, o açık mavi irisler gözenekli kâğıdı yiyen mürekkep gibi karanlık bir şeyle doluyordu. Titriyordu, kimsenin fark etmeyeceği kadar hafifti ama adam bıçağın titremesini teninde hissetti. Gözleri ne yapacağına karar veremiyormuş, buraya nasıl geldiğini anlamıyormuş gibi geniş ve telaşlıydı, nefes alış veriş sığıdı. O anda hem dişleriyle boğazını parçalamak ister gibi hem de ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Buraya kadar gelip de hayatını koruyabilen çok az kişi vardır," diye homurdandı, bir kolunu kadının ortasına doladı ve onu göğsüne doğru çekti, bıçak onu daha da derinden kesti.

"Beni öldüremezsın," dedi, sözleriyle birlikte tavrı da değişti, omuzları sertleşti ve çenesi gerildi. Sanki daha önce karşılaştığı kararsızlık onu bırakmış, arkasında onun kanını görmekten zevk alacak bir Siren bırakmıştı.

Adam sırtarak yutkundu, kadının gözlerinde kopan soğuk fırtına onu tüm gücüyle karşılayınca siki derisinin içinde kalınlaştı. "Aklımdaki seni öldürmek değildi." Elini kızın sırtının alt kısmına kaydirdi ve kız kaskatı kesilip nefesi hafifçe kesildiğinde onu yakınında tuttu.

"Yapma bunu," dedi, sesi alçak bir tıslamaya dönüşmüştü. "Ne yapıyorum ben?" diye sordu.

Çenesini sıktı, öfkeli gözleri onunkileri görmezden gelirken ruhu adamın kolunu yakıyordu.

"Eğer bana zarar vereceksen, bunu yaparken gözlerimin içine baksan iyi edersin."

Bakışları tekrar onunkilere kaydı, dudağı seğirdi ve parmak eklemleri yeniden ayarlanırken onun köprücük kemiğine sürtündü. "Göz temasıma olan hasta hayranlık."

Esprili lanet ağız.

Bu hoşuna gitti.

"Bu sadece iyi bir davranış." Dedi, parmakları kızın teninde gezinirken. *Ah lanet* olsun. Ona doğru bastırıldığında kendini iyi hissediyordu. Çok iyiydi. Elini kışından aşağı kaydırmamak ve tam olarak-

"Neden beni sınırınıza doğru sürdünüz?" dedi aniden, sanki ondan gerçeği öğrenebileceği tek zamanın bu olabileceğini fark etmiş gibi düşüncelerini keserek. Yalan söylemenin, harcamayı düşünmediği bir enerji gerektirdiğini bilmiyordu.

"Çünkü istedim," dedi, tam olarak neler merak ediyordu. Böylece onu daha da zorladı. "Çünkü ölümün bu kadar parlak ve saf bir şeyin dudaklarında nasıl bir ses çıkardığını bilmek istedim. Ve lanet olsun, çıkardığın o sesler - canavarım bacağını ısırıldığında çok güzeldi Aheia. O iniltiyi tekrar duymak için sabırsızlanıyorum." Gerçeğin kırıntıları arasında yaşayan kaba bir yalandı bu.

Alay etti, yüz hatlarında inançsızlığa benzer bir şey kıvrılıyordu. "Sen-"

"Bir iblis, küçük tanrıça. Aradığın kelime bu," dedi sessizce, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı, "sana karşı anlaştığımızın ötesinde hiçbir yükümlülüğü olmayan."

Sonra, tam adamın derisini yüzmeye karar vermiş gibi görünürken, bıçağı boynundan çekip masanın üzerine düşürdüğü elmaya sapladı, tahta bıçağın altında çıtırdadı.

"Yazık," dedi Ariocho, zihninin hayal kırıklığının acısını hissederek. Gördüğü, duyduğu her şeyden sonra daha fazlasını beklemişti. Ama birkaç dakika önce gözlerinde beliren şey artık yoktu. Başını çevirdi, bir kez daha onun bakışlarından kaçındı, burnunun köprüsü boyunca yayılan kırmızı bir kızarıklık.

Kendini onun pembe tenini izlemeye bıraktı, renk tonu beyaz elbisesinin yakasının altında kayboluyordu. Hâlâ bacaklarının arasında diz çökmüştü, ona yakınlığı dün gece ona verdiklerinden daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Sadece bu düşünce bile sikişini seğirmesine neden oldu ve kızın ayrılmış dudakları arasından küçük bir nefesin geçtiğini duyduğunda bunu hissettiğini biliyordu.

"Sen hastasın," diye tısladı, daha da kızarmıştı.

Kıpırdandıkça kalçaları adamın derisine sürtünüyor, başının tepesine yığıldığı beyaz saçları yüzünün etrafına gevşek bukleler halinde düşüyordu. Ariocho bir an için yüzünü daraltarak ona baktı, gerçekten ona bakıyordu.

Güzeldi ama hayalet gibiydi. Elbisesinin kumaşı ince bedenini sarıyor, ne kadar yetersiz beslendiğini gösteriyor, beyaz teniyle karışıyor, neredeyse onu hasta gibi gösteriyordu. Beyazı seçmişti çünkü bir Mithranın bunu düşünmüştü. Ama doğru görünmüyordu.

Gözleri artık odaklanmamış bir şekilde ona bakıyordu, sanki bir saniyeden diğerine ona olan hakimiyetini kaybetmiş gibiydi, oysa ona fiziksel olarak hiç bu kadar yakın olmamıştı.

O kafanın içinde neler oluyor?

Kadını biraz daha tuttu, çünkü kolunu hareket ettirmek imkânsız gibi geliyordu. Ruhu yapmaması için yalvarıyordu, gölgeleri yapmaması için yalvarıyordu ve bu iki güç arasında kalan her ne parçası varsa o da pek istemiyordu.

Ensesindeki ıslak kanı hissetti ve sonunda bırakırken onun yerine acıya odaklandı. Aheia topuklarının üzerine çöktü, ona göz kırptı, kendini toparlayıp minderine geri oturmadan önce gözleri hafifçe parladı.

"Ye," dedi Ariocho tembelce, cömertçe bir kepçe pirinç alıp tabağına bırakarak.

Kadın onu görmezden gelerek elbisesinin kenarıyla oynadı.

"Hayır." "Bu kelimeyi sevdiğine eminim."

"Ve sen de bunun anlamını anlamış gibi görünmüyorsun."

Dikkatle eğildi, masanın karşısındaki altın sürahiye uzanırken kolunu onunkine sürtecek kadar yaklaştı.

"Bitirdin mi?" Kadının ikiye böldüğü elmalardan birini kaptı ve bir ısırık aldı. "Ye."

Aheia seçeneklerini tartıyormuş gibi görünüyordu, sonunda yüzünde ekşi bir ifadeyle diğer yarısına . Bir ısırık aldı ve Ariocho bir an için yüz hatlarının yumuşadığını gördü. Acıkmıştı ve yememesinin tek nedeni Ariocho'un ondan bunu istemesiydi.

Bu . Hem de hiç.

O bitirene kadar bekledi, her şeyi temizledi ve ince çekirdeği geride bıraktı.

İyi. Yeterli değil ama daha iyi.

Arkasına yaslandı, gözleri bir süre önündeki yemekte kaldı. "Gitmekte özgür müyüm, yoksa bunun için de savaşmak zorunda mıyım?"

"Gitmekte özgürsünüz," diye yineledi, ona doğru bir bakış bile atmadan tabağından bir şeyler aldı.

Onun hareket ettiğini duydu ve avluya açılan kapılardan geçip gözden kaybolduğunu anlayana kadar bakışlarını ondan uzak tutmak için mücadele etti, göğsü mesafeyle birlikte fiziksel olarak rahatladı. Sonra Emryn'e bir bakış attı.

"Yanına biraz yemek al ve emin ol."

Syraphem sinirli bir bakış attı ama düşüncelerini kendine saklayarak elini savurdu ve Dioscuri'yi odadan çıkarken takip etmeden önce birkaç et parçasının havada kaybolmasını sağladı.

O seni ilgilendirmez.

Arioch omuzlarını yuvarladı ve parmağını boynundaki yaranın üzerinde gezdirdi.

"Malek'ten haber aldık mı?" Arioch Shiron'a sordu, Aheia'nın elmayı parçaladığı bıçağı alıp siyah peçetesine sildi.

Leviathan başını salladı. "Hiçbir şey. Onun peşindeki avcılar Fae'ydi ve Tarafsız Topraklar'dan diyara geri dönmenin bir yolu yok. En yakın Mithra girdabına ulaşmaları en az bir gün sürer."

Tarafsız Topraklar, tıpkı Mithra'nın Aljira'da ya da Nefilim'in Keloseros'ta armağanlarını çağırmasına benzer şekilde, bazı büyücü türlerinin kullanılmasını imkânsız hale getirmiştir. Doğanın kuralları türe ve ırka bağlı olarak değişiyordu. Örneğin, Şekil Değiştirenler hâlâ kendi formlarını alabiliyor ve Kâfirler hâlâ belirli sihirleri uygulayabiliyordu. Ancak aydınlık ve karanlık büyüler, tıpkı ışık ve gölgeler gibi, atmosferik olarak zor görünüyordu. Bunun nedeni dünyanın enerjilerinin genetikleriyle nasıl çatıştığıydı. Her iki ırkın da kendi girdapları, Keloseros ve Aljira'ya yeniden giriş yolları vardı, bunların her biri gizliydi ve yalnızca diyarların yerlileri tarafından erişilebilirdi.

"Onun buradaki varlığını kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum," dedi Lúç, gözleri odanın diğer ucunda, karanlık bir sütuna yaslanmış kitap okuyan, siyah boynuzlu, uzun boylu bir Leviathan olan Tariq'a odaklanmıştı. "Ophion hakkında bir şey biliyorsak, dramatik bir yeteneği olduğunu da biliyoruz."

Arioch minderinin üzerinde yeniden konumlandı, bedeni Aheia'nın aralarına koyduğu mesafenin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. "Burada saklı kalamaz; Siada henüz duymadıysa bile onun gelişini duyacaktır. Eğer Ophion onun

bizi hazırlıksız yakalayabilir, o yanılıyor. Yakında Aljira'da ortaya çıkması gerekecek ve bu bizim şartlarımıza göre olmalı" dedi.

"Arioch." Kar'ın yumuşak sesi arkasından içeri süzüldü, yeşil saçlı empat birkaç dakika sonra görüş alanına girdi. Kar, yerleşkede kalan Nefilim'lerden biriydi ve şimdiye kadar karşılaştığı en tatlı iblis olmakla birlikte kışkırtıldığında gördüğü en acımasız dişlere sahipti. Emryn ile yakın çalışıyordu, özellikle de derinlemesine duygusal çalışma yapılması gereken Nefilimlerle. "Mazikeen haber gönderdi. Seninle konuşması gerekiyormuş."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWELVE

AHEIA

Aheia avludan çıkarken midesi gurulduyor, öfkesi açlığını bastırmaya yetmiyordu. Daha fazla yemeliydi ama ne o odada ne de onunla kalamazdı. Üzerlerinde çok fazla göz vardı ve her tartışmada -kelimeler dilinde adil ve doğru hissettirdiğinde bile- zırhının küçük parçalarını kaybediyor gibiydi. Sanki Arioch onları koparıp almış ve en ufak bir çaba göstermeden arka cebine tıkmıştı.

Neredeyse odasına dönmek üzereydi, siyah mermer eşikten geçip yerleşkeyi ikiye bölen kaba bej kayanın üzerine adımını atmıştı ki masasındaki Syraphem topuklarının ucunda belirdi.

"Çok dramatikti," dedi ve Aheia Lúç'un ona Emryn diye seslendiğini hatırladı.

Aheia onun varlığına omuz silkti ve ayak sesleri Syraphem tarafından yankılanan merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

"Ben çocuk değilim. Gözetime ihtiyacım yok."

Tanrı aşkına, ölümlü yıllarda 28 yaşındaydı, ancak zaman her iki alemde de farklı hareket ediyordu, bu da hayatlarının uzadığı ve günlerin daha uzun hissettiği anlamına geliyordu.

"İkimiz de burada olmak istemiyoruz," diye cevap verdi Emryn arkasından, bir avuç dolusu kuru ve kahverengi bir şeyi görüş alanına itmeden önce. "Bu pek de bir seçim değil Dioscuri. Şimdi, ye."

Aheia merdivenin başında durdu ve önündeki iblise bakarak eti aldı. Koyu kahverengi saçları ve kirpikleri vardı, Arioch ve diğer erkeklerle aynı derileri . Ten rengi

Dövmelerle bezenmişti, ki bu Nefilimlerin, en azından Aheia'nın şimdiye kadar karşılaştıklarının bir özelliği gibi görünüyordu. Emryn'in bazı Lujha glifleri Lúç'ünkilere benziyordu, bu da Aheia'nın ne anlama geldiklerini merak etmesine neden oldu.

Aheia belli belirsiz bir ısırtık aldı ve neredeyse inleyecekti, keskin baharatların ve dumanın tadı diline yayılan ekşi endişeyi kesti. Aheia, Emryn'in kendi kalçasını sıyırıp elbisesinin kumaşını yana çekişini izlerken dudakları aralandı ve ten rengi bacağına işlenmiş, şeklini çevreleyen karmaşık desenlere sahip uzun, ince bir hançerin görüntüsünü yakaladı. Emryn parmaklarını tenine doğru kıvırdı ve aniden, sanki mürekkebe uzanıp hançeri yuvasından çekmiş gibi, şimdi Aheia'nın dilinde hâlâ duran et kadar gerçek bir bıçak tutuyordu. Elinde parlıyordu, bıçağı kaldırıp havadan kopardığı bir elmanın kenarını oyarken bıçaktan ışık süzülüyordu. Aheia önce kalçasındaki hançersiz noktaya, sonra da meyveden bir parça koparıırken sıkılmış görünen Emryn'in yüzüne baktı.

"Magyck." Omuz silktilti. "Biliyorsun, yemek yemeyi reddetmek sadece sana zarar verir, ona değil," dedi ısırtıkların arasında gerçekçi bir şekilde.

"Tüm Syraphem-"

"Hayır." Aheia'nın yanından geçerek odasına doğru yürüdü.

"O zaman nesen sen?"

Emryn omzunun üzerinden, "Sizin türünüzün görgülü falan olması gerektiğini sanıyordum," dedi. "Sormak kabalık olur."

"Görgü kuralları seni hayatta tutmuyor, değil mi?" Aheia ona yetiştii ve Emryn ona bakarken adımlarını hızlandırdı, gözlerinde bir şey dans ediyordu ve Emryn kırılmayacağına karar vermiş gibi görüldüğünde cevap verdi. "Ben bir *Gölge* Kâfiriyim," dedi Emryn, ilk pencere setinin önünden geçerken bıçağını döndürerek.

"Syraphem Kafir olabilir mi?" Keloseros'ta Brite'lar vardı ama çoğu ölümlüye yakındı, soyları Malek standartlarına göre "saf" tutulmuştu.

"Herkes bir olabilir. Annem bir Gölge , babam ..." duraksadı, düz yüz hatları sertleşti. "O Syraphem." Kelimeler kulağa asitli geliyordu.

"Annen, o-" "Öldü."

"Peki ya baban?" "Öyle olmalı."

"Bunu anlıyorum."

"Umurumda değil."

Aheia hakaretin içinde yuvarlanmasına izin verdi ve Emryn'in kanatlarının arkasında bir parça gerilmesini izledi. Konu soğuk patlamalarla etraflarında gerginliğe yol açıyordu ve Aheia öfke başını kaldırdığında tutuşunu gevşetmeyi seçti, bunun yerine konuyu değiştirdi. "Alshaytan'ın masasında oturuyorsun. Statünüz var mı?" Keloseros'ta kadınların iktidar mevkilerinde bulunmasına izin verilmezdi.

Syraphem gözlerini kısıtı ve ıslak hançeri önündeki kayanın üzerinde gezdirirken dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "İrkımız hakkında ne biliyorsun?"

Aheia başını eğerek sırtını soğuk pencereye yasladı. Soğuk, dışarıyı soğuktu.

Dilinin ucundaki her bilgi kırıntısı birdenbire yargılayıcı ve genelleştirilmiş gibi hissettirdi. Buraya geldiğinden beri hiçbir şey ona söylendiği ya da beklediği gibi olmamıştı. Şimdi karşısındaki Nefilim'e bakarken, ne kadar dikkatli seçerse seçsin, her kelimenin yanlış olacağını hissediyordu.

"Karanlığın yaratıkları olduğunuzu duymuştum." Duvarı kazımaya devam eden Emryn'in kılıcını izledi. "Kaos içinde büyüksünüz ve Karanlık Tanrılara taparsınız." Burada durdu, tüm kötü bilgileri bir kenara bıraktı.

"Yani hiçbir şey bilmiyorsun?" Emryn kaşlarını kaldırdı. "Gerçi kaos içinde gelişmek sanırım hepimizi tanımlamaya yakın." Bıçağı yanına bıraktı ve siyah mürekkebe dönüşene kadar uyluğuna bastırdı, sanki teninden hiç ayrılmamış gibi kalıcı ve hareketsiz görünüyordu.

Aheia kollarını kavuşturup sırtını dikleştirerek, "Aydınlat beni," dedi.

"Böyle bir şeyi yapmak çok uzun sürer." Emryn, Aheia'yı taklit ederek kollarını kavuştururken sırtışında küçümseyici bir ton vardı. "Ama Keloseros'taki dişiler hakkında duyduklarımın doğru olduğunu tahmin ediyorum. Hizmet etmek için yaşadığınız, amacınızın üremek olduğu mu?"

Aheia konuşmak için ağzını açtı ama sözcükler onu boğdu.

"Bir ırk olarak tüm çeşitliliğimize rağmen," diye devam etti Emryn, "değişen inançlar, dini kavgalar, magyck boyunca bir şey tutarlı olmuştur: ilim her zaman dişileri tercih etmiştir, 'Amm bizi yarattığında hepimiz bir dişiden *geldik*. Erkeklerle aynı şekilde hizmet ediyoruz, savaşıyoruz, yontuyoruz,

ve bizim burada bir yerimiz var." Sözlerinde gurur ve savunmacı bir tavır vardı. "Bağlılık yemini ettik ama biz nesne değiliz, sizin dünyanızda dışilerin nesne olduğu gibi değil. Hizmet eden bizler bunu kendi özgür irademizle yapıyoruz." Gözleri pencereye kayd ve uzaklara bakmaya başladı. "Her zaman böyle değildi. Sahren'in hükümdarlığı sırasında hayat hepimiz için çok daha zordu. Arioeh bunu bizim için değiştirdi ama bunun ağır sonuçları oldu. İçeri girdiğiniz şey... karmaşık."

"Anlamı?"

"Burada hassas bir denge var ve sen bunu tehdit ediyorsun," dedi, sözleri dakikalar önce tuttuğu hançer kadar keskindi. Ve birden öfkesi anlam kazandı; Emryn'in onun varlığından nefret ediyor gibi görünmesinin nedeni buydu. Bu yüzden Aheia, eski koridordaki yolculuklarını tamamladıklarında Syraphem'in onlara cevap vermeye tenezzül edeceğinden şüphe duyarak sorularının geri kalanını kilit altında tuttu.

Pencerelerin olduğu koridora ulaştıklarında Aheia son bir şey daha denedi.

"Ruhi ne demek?" diye sordu.

Syraphem omzunun üzerinden baktı, kara gözleri mizahla dans ediyordu. "Hiç şansın yok."

Kapısına vardıklarında Emryn elini arkasına götürdü ve tıpkı elmada olduğu gibi, üzerinde taşıyamayacağı bir şeyle geri döndü. Altın sırtı olan, deri ciltli bir kitaptı bu.

"Bunun seni beladan uzak tutacağını umuyorum," dedi gözlerini kısarak, hızlı ve hesaplı bir ifadeyle. "Seni takip edecek vaktim yok."

"Yapmamayı tercih ederim." Aheia kitabı aldı ve eski sayfalardan karıştırdı. Kenarlarda notlar ve altta kanatlı yaratıklar, kılıçlar ve ateşle ilgili bazı çizimler vardı. "Bu senin mi?"

"Evet, yüzden mahvetme; bu benim tek kopyam." "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Dünyamızdan bir süreliğine kaçmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Birkaç farklı dile kaymış olsa da çoğunu anlamalısın." İfadesi bir anlığına yumuşadı, sonra sert dış görünüşü zayıf bedenini tekrar sarmaladı. "Ama kitaba zarar verersen ben de sana zarar veririm." Geldikleri yoldan geri yürümeden önce kalçasının yan tarafına hafifçe vurdu.

Aheia odasındaki pencere kenarına kıvrıldı ve önündeki kitaba baktı. Huzursuzdu, zihni son bir gün içinde öğrendiği ve gördüğü her şeyi kavramaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kendi kendine, milyonuncu kezmiş gibi gelen bir sesle. Oturduğu süre uzadıkça kontrolün kendisinde olduğunu daha az hissediyor ve damarlarında bir aciliyetin dolaştığını daha çok hissediyordu. Günleri zaten azalıyordu ve zaman eskisinden daha da az elle tutulur hale gelmiş gibiydi.

Sonraki hamlelerinizi belirlemeniz gerekiyor. Sırada ne var? Aljira'dan sonra ne geliyor?

"Sorun da bu değil mi?" diye kendi kendine cevap verdi, başını pencerenin serin camına yaslayarak. Aljira'nın ötesini tam olarak göremiyordu.

Ya kalmanın bir yolunu bulursan?

Yanağının içini ısırdı.

Bir Mithra'nın Karanlık Diyar'da yaşamasına karşı doğrudan bir yasa yoktu ama bu pek duyulmamış bir şeydi. Arioch'un onayını alması gerekecekti ama davranışlarına bakılırsa onun varlığı bir baş belasıydı - sadece yeni bir şeyle oynamak için bir fırsat. Buradaki yerinin iyi karşılanmayacağını ve bir kez daha yük olacağını hayal ediyordu.

"Değerinden fazla sorun."

Yavaşça nefes verdi ve kitabı açtı, birkaç sayfayı karıştırdı, kendinden şüphe etmenin batan hissinin onu altındaki yastığa çektiğini hissetti.

Bir Nephilim asla bir Mithra'ya yardım etmezdi... yani, karşılığında bir şey olmadan.

Ve sunacak başka bir şeyi yoktu.

CHAPTER THIRTEEN

ARIOCH

Arioch işaretlenmemiş mağaranın çatlak zemininde adım atarken göğsünde huzursuz bir his vardı. Gehenna'ya yaklaştığında her zaman bir tür hürmet hissedirdi ama bugün farklı hissediyordu, yine de etrafındaki hiçbir şey yersiz görünmüyordu.

Mağara önünde uzun ve geniş bir şekilde uzanıyordu, tıpkı Aljira'nın hemen altında baş döndürücü bir labirentte uzanan ve hem istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak hem de Gehenna'nın duvarlarının ardında hapsolmuş şeyleri içeride tutmak için tasarlanmış binlerce mağara gibi. Ölümlüler sık sık bu yerden bahsederlerdi ama hikâyelerinde Aljira ve Gehenna'yı tek bir canavar olarak şekillendirir, her ikisi için de hel terimini kullanırlardı.

Ama bu sadece isimlendirmenin ötesine geçmişti. Ölümlüler korkudan onun ırkı için kendi ilimlerini yaratmışlardı; alevlerle yanan, çürüyen bedenlerle dolu, ruhlarla bulutlanmış şehirlerden bahseden bir ilim. Maleklerin çağlar önce Lyria'ya inip ölümlülere kendi tarih versiyonlarını vaaz etmelerinin de bir faydası olmamıştı. Kendilerini daha yüce bir gücün bekçileri olarak resmederken, Nefilimleri ve savundukları her şeyi kutsal olmayan ve Tanrıların iradesine karşı olarak çerçevelemişlerdi.

Arioch çıplak mağara duvarlarına baktı, ölümlülerin alevler tarafından yutulduğunu hayal ettikleri duvarlara. Gehenna onların hayal ettiği cennet manzarasından çok uzaktı. Ama Gehenna'nın olmadığı her şeye rağmen, karanlık ve pis bir yerdi, gölgelerinde hüznün ve ölüm saklıyordu. Arioch'un damarlarında da aynı gölgeler dolaşıyordu; tüm Avarice'lerin doğuştan sahip olduğu, tanrıça Amm'ın etraflarında döndürdüğü gölgeler. Çorak arazide ilerlerken dalların derisinin altından kaydığını hissetti.

ve onu evlerine, Calmani magyck'inin çoğunun dinlendiği yere yaklaştırıyordu. Ayaklarının altındaki uçucu enerjiyi hissettikçe etrafındaki baskı artıyordu; aynı öz, Kafirlerinin yardımıyla Aljira'ya güç vermek için kullanmayı öğrendiği özdü ve evlerini aydınlatmak için ateşten uzaklaşıp enerjiye yönelmelerini sağlıyordu.

Gehenna'yı yaratan Tanrılar uzun zaman önce onları terk etmişti ve onların yokluğunda Nephilim ve Mithra onlara eşitmiş gibi davrandılar, ancak sihirleri orijinal dördünün pençe uçlarında taşıdıkları Calmani'nin yanına bile yaklaşamıyordu.

Malek'ler Keloseros'taki Mithra'lar arasında kısa sürede üstünlüğü ele geçirmiş ve aralarında seçilen bir *epísmos* ile eski aile soylarından beş kişinin sorumlu olduğu katı bir hiyerarşi yaratmışlardı.

Arioch her iki diyarın hükümdarlarının da kendilerini ilah olarak görmelerinin çok kolay olduğunu biliyordu; bunu babasında görmüştü ve şimdi de Ophion'da görüyordu. Arioch hiçbir yanılsama içinde değildi; hiçbir Tanrı değildi. Onlar bir başkasının ölümsüz can sıkıntısının sonuçlarını omuzlayan talihsiz piçlerdi.

Alşaytan olarak kendi rolü ona zorla kabul ettirilmişti. O olmamalıydı, kardeşi Kazım olmalıydı - en büyüğü oydu.

Arioch ailesini hatırlayınca elini büktü.

Bunca yıl sonra bile, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bastıramadığı bir acı, suçluluk ve kayıp karışımı, nefes alamayana kadar sıkkan sıcak pençelerini hala ortasına sarıyordu. Alşaytan olmayı hiç istememişti, bunu beklemiyordu ve Kazım'ın hayatını takas edebileceği anlamına gelse bundan bir çırpıda vazgeçerdi. Kardeşinin onun için aynı şeyi yapmamış olması önemli değildi, çocukluklarının büyük bölümünde birbirlerinden nefret etmiş olmaları önemli değildi, ne pahasına olursa olsun babalarının onayı için mücadele etmiş olmaları önemli değildi. Bu, Malek Kazım'ı öldürdüğünde Arioch'un çılglık atıp kavga ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu, onu durdurmaya çalışırken neredeyse çırılçıplak kaldığı gerçeğini de .

Hayır.

Ve asla da olmayacaktı.

Arioch bu anıyı hatırlayınca dişlerini sıktı, içi nefes almakta zorlanana kadar sıkıştı.

Malek, Dioscuri-tümüyle Mithra'cı, onu ilgilendiren her şey için çürüyebilirdi ve bu Aheia'yı teslim etmemek için yeterli bir sebep olurdu.

Bu aynı zamanda ondan nefret etmesi için de bir motivasyon olmalıydı ama kendini buna ikna edemiyordu. Onda parçalanmış bir şeyler vardı, kontrolünü kaybeder gibi görüldüğü o kırık anlarda gördüğü karanlık bir şeyler; tam da o alıştırmış, sakın bakışını tekrar yerine yerleştirmeden önce. Ondan nefret edemezdi çünkü bütün bir ırkın suçunu tek bir varlığa yükleyemezdi. Ruhuna ona dönmesi, yakınında kalması için yalvarırken bedeni de buna izin vermezdi. Yine de bunların hiçbirisi, özellikle de dün geceyi zihninde tekrar canlandırdığında, türüne ihanet gibi hissettiren şey için kendinden biraz daha fazla nefret etmesini engellemedi.

Ahlakı ve ne olması ya da yapmaması *gerektiği* hakkında fısıldayan ses zayıftı, gölgeleri, istekleri, Aheia'nın onun için tekrar kıvrınmasını izleme arzusu tarafından kenara itildi. Ve bundan da öte, bu süreçte onun küçük kirli sırlarını çözme dürtüsü.

Nahr Alnufus'a, Ruhlar Nehri'ne doğru adım atarken bazı kelimeler zihninde tam olarak şekillenmemiş olsa da soruları vardı. Ayaklarının dibindeki durgun suya baktı, yüzey durgun kalırken cesetler yüzüyordu. Burası ölü ruhların dinlendiği pek çok yerden biriydi, her birinin Lyria'nın çekirdeğinden daha derinlere ulaştığı rivayet edilen bunun gibi yüzlerce nehirden . Orada asılı duran ruhlar sadece fısıltıdan ibaretti - yaşanmış bir hayatın yankısı, her ölümle birlikte duvarlardan damlıyor ve nehirde toplanıyordu. Arioch'un botlarının altında çatlayan kaya kadar canlıydılar. Ölümlülerin hikâyelerinde anlattıkları gibi de değildi. Öldüklerinde onları karşılayacak bir "öteki taraf" kavramları vardı. Ama ruhlar ve bedenler, hayatları tamamen tükendiğinde birbirlerinden ayrılıyor ve Cehennem'de ayrı dinlenme yerlerine yerleşiyorlardı; bedenler derin mağaralarda saklanırken, ruhları sonsuza dek büyük halkalar halinde, cansız ve gri, gözleri ifadesiz, hepsi aynı şekilde yüzüyordu.

O gözlerden nefret ediyordu.

Göğsünün içinde biriktirdiği, hayatındaki herkesten sakladığı, en yakınındaki Nefilim'i bile kol mesafesinde tutmaya özen gösterdiği yaralı içini güçlendirmek için kullandığı tüm gölgelerin ötesini görüyor gibiydiler. Böyle bir şey imkânsız olsa da cansız gözleri gülüyor gibiydi.

Cehennem'in girişi suyun karşısında, yaklaştığında onun için ayrılacak olan mağara duvarında gizliydi.

Arioch, kendisini görünmez bir bariyerin üzerinde taşıyan suyun yanardöner yüzeyine adım attı, ayaklarının altında kıvrılan karanlık dumanlar

diğer tarafa doğru ilerledi. Yanındaki havada bir değişim hissettiğinde Mazikeen'in yanına süzüldüğünü anlamak için bakmasına gerek kalmadı, koyu tenine işlenmiş korlar her adımda bariyeri yakıyordu.

Sözsüzce hareket ettiler, her şeyden çok kas hafızası olan bir eylem, yıllar boyunca binlerce kez tekrarlanan aynı hareket, ölümü birlikte geçtiler. Başka hiç kimse olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Buna izin vermezdi. Paylaştıkları yük sadece onların ve böyle kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Maz ölümler için yapılmış gibiydi.

Djynn binlerce hayat yaşamış, sanki onun için sadece bir sıkıntı gibi zamanın içinde yuvarlanmıştı. Gerçekte çok daha kısa olmasına rağmen, eonlar gibi hissettiren şey için ona bağlıydı. O bir Ifrit'ti, Nephilim ve Mithra Heretiklerine benzer şekilde parmak uçlarında magyck taşıyan bir Djynn'di, ancak onunki çok daha tehlikeliydi. Hikâyesi üzücüydü ve bundan pek sık bahsetmezdi, adam da onu zorlamamıştı. İkisi de gölgelerini ve karanlıklarını, uğursuz fısıltılarda ve kırık aynalarda gizlenen şeyler gibi, gözlerden uzak tutuyordu.

Nahr Alnufus'u geçtiklerinde ona bir bakış attı ve bileklerini süsleyen kırmızı mürekkebin hatlarını yakaladı. Onu bu bedene, bu forma bağlayan şey o büyüydü ve hayatının teklifini kabul ettiği anda ortaya çıkmıştı. Ona bağlılık sözü vermiş ve sözünü tutarak onun en yakın ve en sadık tebaalarından biri olarak hizmet etmişti. Maz'un neredeyse siyaha çalan çarpıcı, koyu renk gözleri vardı, burnunda ve kulaklarında onu hiç onsuz görmediği altın takılar taşıyordu; bunlar geçmişinin onunla birlikte taşıdığı tek parçalarıydı. Bazen ona baktığında, derisinin altında sürünen ve şu anki haliyle zar zor kontrol altına alınmış olan şeyi görüyordu. Şu anda bile doğanın bir gücüydü, ama bağları çözüldüğünde onu tüketiyordu.

Yaklaştıklarında sanki Gehenna onları yakınında hissetmiş gibi zemin kaydı. Kaya duvar yeniden konumlandı, gevşek taşlar yerden sekti, karanlık ve sivri köşeler yana yuvarlandı ve geride iki kişinin sığabileceği genişlikte uzun bir çatlak bıraktı. Tavan boyunca uzanıyordu, o kadar uzundu ki nerede bittiğini ayırt etmek neredeyse imkânsızdı, sınırı geçer geçmez tekrar birleşecek olan alçak sarkıtları parçalıyordu.

"Etkileyici değil," dedi derin, boğucu bir sesle. "Nedense bir Dioscuri'nin... parlak olacağını düşünmüştüm."

"Bu alemde değil Mazikeen. Burada ölümlüden başka bir şey değil. Benden ne istiyorsun?"

"Emin misiniz?" Ifrit kaşlarını çatdı, uzun siyah elbisesi vücudundan hiç çıkmayacakmış gibi duran akik yağı gibi yere damlıyordu. Bu haliyle neredeyse onun kadar uzundu ama serbest bırakıldığı haliyle kıyaslandığında küçük kalıyordu. Saçlarında cızırdayan her zamanki ateş, hayal kırıklığı alevlendikçe boynunun etrafında yanan yumuşak közlere indirgenmişti. Eğer bir bakışını ayırırsa, turuncu kıvılcımlarla çevrelenmiş koyu renk gözbebeklerini göreceğini, teninin saçlarını takip eden aynı küçük korlarla karıncalandığını biliyordu. Duyguları onu ele geçirdiğinde ateş alevlenirdi, her ne kadar duyguları yokmuş gibi davranmayı sevse de. Arioch daha iyisini biliyordu ve bu çok da iyiydi.

"Neden sordunuz?"

"Bir sorun var." Mazikeen başını salladı, yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Yanlışı mı?"

"Bir kesinti oldu. Şehir kısa bir kesinti yaşadı, o kadar hızlıydı ki kimse fark edemezdi, Solas'taki basit bir aksaklık. Ama ben burada hissettim; kafesten geliyordu."

Ifrit'e bakarken Arioch'un gölgeleri sarsıldı. "Bu mümkün değil." "Ama yine de oldu," dedi sıkılmış bir ses. "Çatlaklar oluştu ama zamanlama çok garip görünüyor."

"Mithra'dan mı bahsediyorsun?" Arioch'un nabızı sıçradı.

"Evet. Korkarım bu işin düşündüğünden daha fazla katmanı var Alshaytan. Bırak onu sorgulayayım. Bıçak kullanmama izin verirseniz hızlıca halledebilirim."

"Dokunmak yok Maz," diye homurdandı Arioch, gölgeler derisinin altından kayarken. Dakikalar sonra ortaya çıkan Varcolac'ına sesleniyordu, dalları onaylarcasına bacaklarının etrafında kıvrılıyordu. Yaratığını sadece birkaç kez, dumanı kendi isteğiyle sıyırdığında görmüştü. İri bir yaratıktı, ne tam bir köpek ne de tam bir kurttu; uzun kulakları, çıkık dişleri olan ağır bir burnu ve yaşanmış hayatları anlatan gözleri vardı. Sadece birkaç dakika içinde vahşi bir canavardan uysal bir evcil hayvana dönüşebiliyordu ve zaman zaman ona isim vermeyi düşünüyordu.

Maz, uzun kara parmaklarından birini dalların arasında gezdirdi ve birlikte Cehennem'e doğru ilerlerken derinliklerinden gelen bir hırıltıyla alay etti.

CHAPTERFOURTEEN

ARIOCH

Gehenna'nın yaratılışı kaynağına göre değişen efsanelere konu olmuştur. Hikâyeler ayrıntılar konusunda anlaşmazlığa düşse de, hepsi tek bir bilgi üzerinde birleşiyordu: ilk olarak Manāt ve onun ellerinde Lyria'yı kirleten ölümler için yaratılmıştı.

Eski Tanrıların tarihi zaman içinde farklı kahinler tarafından yazıya dökülmüştü ve Aljira'nın yaratılışını, kısa bir süre sonra yalnızlıktan Nefilim ırkını yaratan 'Amm - kendini yıldızlara ve yumuşak gölgelere saran Karanlık Tanrıça - tarafından nasıl varlığa çekildiğini anlatıyordu. 'Amm'ın diyarındaki yaşam hem Theia'yı hem de Aether'i cezbedti, iki Brite Tanrısı Calmani sihirlerini dünyanın ıssız bir bölgesine sokarak Keloseros'u çorak kayadan çıkardılar. Diyar sürekli ışık içinde yaşadı ve Işık Tanrıalarının çocukları olan Mithra'lara ev sahipliği yaptı.

Tanrıların gelişi sırasında Lyria tamamen boş değildi. Kıtalara yayılmış birkaç şehir, yörüngelerine giren gezegenlerin yaydığı ışık dışında, etrafları sürekli karanlık olan sert ortamlarda yaşamayı öğrenmiş ölümsüzler tarafından doldurulmuştu. Ve diğer Tanrılar yaşamdan etkilenirken, Lyria'daki soğuk ve aç varoluş, en acımasız olan Manāt'ı cezbeden şeydi.

Dünyanın hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığı bir belaydı o. Şehirlerde yaşayan ölümsüzlere tehlikeli bir hayranlık duyuyor ve yaratılışa karşı bir susuzluk geliştiriyordu. Manāt tıpkı diğer Tanrıların Mithra ve Nephilim'lerine sahip olduğu gibi kendi ırkını istiyordu; ona tapacak ve hayatlarını tıpkı onun gibi açlıkla yaşayacak çocuklar. Kaymaat bu şekilde ortaya çıktı.

Manât'ın yaratma ve karanlık gücünü miras alan Demi Tanrılar var oldu.

Demi Tanrılar açgözlüydü, hayatta kalmak için enerjilerle beslenme ihtiyaçlarını doyumak için ölümsüzleri avlıyorlardı. Bir zamanlar Lyria'yı dolduran sonsuz yaşamları kesip biçtiler ve onları bir süreliğine yeterli gibi görünen kısa ve kırık varoluşlara zorladılar.

Ancak ölüm dünyalarının bir parçası haline geldiğinde, artık ölümlülerin enerjisi Kaymaat'ın dürtülerini tatmin etmeyi bıraktığında aynı şey değildi. Çok geçmeden diğer Tanrıların çocuklarına yöneldiler, Keloseros ve Aljira arasında ölümü yaymak için her iki sınırı da yıktılar, Manât'ın aynı ölümsüz can sıkıntısı diyarları kana buladıkça damarlarında dolaştı.

Sadece Calmani doğumlu yoğun büyücülükleri nedeniyle değil, diğer ırkların aksine her diyara girdiklerinde güçlerini korudukları için daha tehlikeliydiler.

Diğer Tanrılar, bu gezegende kalmak istiyorlarsa Manât ve Kaymaat'ın devam etmesine izin veremeyeceklerini biliyorlardı. Bu yüzden 'Amm ve Theia bir araya gelerek Brite ve Dark Calmani magyck ile Manât ve çocuklarını içinde tutabilecek bir kafes yaptılar. Onu kandırdılar, 'Amm'ı canını vermeye zorlayan bir hile, onun son parçaları gökyüzüne süzüldü ve ayla birleşti. Alt-âlem, Manât ve Kaymaat'ın sahiplendiği ölü ruhlar için bir dinlenme yeri olacaktı. Geriye kalan Tanrılar ölümü yok edemeseler de, çünkü ölüm milyonlarca an boyunca parçalanmış gölgelerde gizliydi, ölümlerin ölümlerinden sonra Cehennem'de hak ettikleri yeri bulacaklarına söz verebilirlerdi. Wraith'leri yarattılar, dünyanın yüzeyinden cesetleri toplayan ve onları Cehennem'e geri getirerek orada huzur bulmalarını sağlayan hayalet yaratıklar.

Lyria, Demi Tanrılar babalarıyla birlikte hapsedildikten çok sonra Kaymaat'ın elindeki serpintiyle uğraştı. Çöküşlerinden önce yıllarca yaratılışla oynamışlar, kendi çocuklarını şekillendirmişlerdi: Djynn, Helren ve daha pek çoğu, hepsi güçlü, hepsi tehlikeli ve hepsi umursamadan dünyaya atılmıştı.

Arioch Eski Tanrıların varlığını kabul ediyordu ama geçmişte dualarını hiç duymamış gibi görünüyorlardı. Sadece gölgelerinin dişlerini gösterdiğini hissettiğinde onları kabul etmeye kendini bırakmıştı. Kontrolü ele geçirdiklerinde tam olarak kendinde değildi ve bazı günler onları geri tutmak için tüm konsantrasyonunu gerekiyordu. Çünkü her şeye rağmen o

gölgelerin şeytani olduğuna inanıyordu. Zihnini dengede tutmak için elinden geleni yapsa da şiddete susamışlardı.

Kendisini Gehenna'nın derinliklerine götürecek olan uzun, dolambaçlı merdivenden inerken güçleri kayıyor ve çekiliyordu, etrafındaki karanlık yerini yumuşak, gri bir belirsizliğe bırakıyordu. Neredeyse fırtına bulutları tarafından yutulmak gibiydi, kırmızı ve kehribar rengi şimşekler etrafında belli belirsiz desenlerle yanıp sönüyordu. Burada korkuluk yoktu ve kenardan baktığında bir son olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu; sadece aşağıdaki dumanın içinde kaybolan kömürleşmiş, siyah merdivenler vardı. Aşağıya inmesi günler alacaktı ya da en azından öyle hissediyordu; kendi gölgelerinin aciliyeti her adımda artıyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştükçe kana susamış, daha öfkeli hale geldi. Can yakmak istiyordu, savaşmak istiyordu, acı vermek istiyordu ama bu ihtiyaçların hepsi kendisine ait değildi. Gölgelerinden geliyorlardı ve enerjinin Manât'ı hapseden kafese bu kadar yakinken onlarla şekli. Burada, alışkın olduğu gibi kendini ayıramıyor, onu *onlardan* ayıran çizgiyi bulamıyordu.

Arioch son basamağı çıkarken dişlerini sıktı, göğsü zonkluyor ve derisi geriliyordu. Altında beliren kafesin ilk savunma hattı olan görünmez bir bariyeri aşan, boşlukta asılı duran dar bir geçitte duruyordu. Yavaşça nefes aldı, gölgeleri her zaman olduğu gibi omuzlarından sekerek onu görüşü neredeyse imkânsız kılan sisin içine doğru yönlendirdi. Hapishanenin kendisi aydınlık ve karanlık tarafından inşa edilmişti, Nefilim siyasi sisteminin tamamını kuran bir ayrıntı dışında ayrıntıları zaman içinde kaybolmuştu. Bu ayrıntı, Avarice'in, bariyer boyunca çatlaklar oluşması halinde, korunan duvarlara dokunabilen ve onları onarabilen tek tür olduğuydu. Parmak uçlarında gölgelere sahip olan tek tür onlardı. Bu yüzden Avarice'in Alshaytan olma geçmişi vardı. Çoğu yaratıkta olduğu gibi büyücülüğün de bir bedeli vardı. Arioch ve onun türü için bu, o karanlık dumanlı dalların yerine bir ruhun olmaması anlamına geliyordu. Berbat ve çarpık bir şekilde şiirseldi; bir ruha sahip olmamak, ancak başkalarınınkini arzulamak. Çünkü başka bir varlığın özü olmadan uzun bir süre geçirirlerse, gölgeleri zayıflıyor ve bedenleri de zayıflıyordu.

Yürüyüş yolunun sonuna geldi ve aşağıya baktı, bakışlarını karşılayan zifiri karanlık, sadece başının üzerindeki kehribar rengi ışık parıltılarıyla kırılıyordu. Bunun bir kasırganın gözünde durmak gibi bir şey olduğunu hayal etti.

Merkez sakinken etrafında bir fırtına kopuyormuş gibi hissedebilirdi. Elini aşağıdaki görünmez kafesin üzerinde tuttu, gözlerini kapatırken yeni bir sıcaklığın tüm koluna yayıldığını hissetti. Gölgelele dolaştı ve kapalı göz kapaklarının arkasında kaybolmalarını izledi, dallar onlardan kayarak aşağıdaki boşluğun derinliklerine daldı, herhangi bir düzensizlik olup olmadığını kontrol etmek için Manāt ve çocuklarını çevreleyen kaygan duvar boyunca sürünerek ilerledi. Havaya kazınmış kadim semboller, ikinci savunma hattını ve bu kanına ateş düşürerek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Gölgelelelerin eski magyck'ın tadına bakmasına her izin verdiğinde, o çıkıntının kenarında kalmak, onları takip etmemek, kendisinden daha büyük olan, hapsedilmekten bıkmış bir Tanrı tarafından söylenen siren çağrısına cevap vermek için sahip olduğu her şeyi aldı.

Dişlerini sıktı, güçlerinin yayıldığını ve tüm yüzeyi kapladığını hissetti, dikiş yerlerinden parçalanabileceğini düşünene kadar azar azar. Göğsünden bir kahkaha koptu, acı içini parçaladı ve bağırsaklarını büktü. Etrafında yankılanan ses çılgıncaydı, vahşi ve bağımsızdı. Öldürdüğü zaman böyle gülerdi.

Arioch tırnaklarını yürüyüş yolunun kenarına geçirdi, sert taş parmak uçlarını keserken, seslendiğinde gölgeleleleri geri dönüp onu yavaşça sürünmeye zorlamadan önce son koşulları kontrol etti. Magyck sağlam duruyordu ve derisinin altında tozunu hissedebiliyordu, çatlak, kırık, yerinde olmayan hiçbir şey yoktu.

Maz'un bu değişimi hayal edip etmediğini merak etti. Gerçi bu da en az değişimin kendisi kadar olası görünüyordu.

Kendisiyle kafes arasına mesafe koyarak merdivene geri dönmenin yolunu buldu, güçleri derinliklerden geri geldiğinde magyck asit gibi yanıyordu.

Ayağa kalkmak için mücadele etti, merdivenin ilk basamağını çıkarken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boğazında hissetti. Kasları direndi, onu tekrar sürünmeye zorladı, gölgeleleleri de kendini daha yükseğe tırmandırdığı kadar isyan etti. Sanki içindeki her lif hem kalmak hem de gitmek için savaşıyor, onu ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Baskının hafiflemesi, tüm diyarını tüketecek bir ateş yakma arzusunun zihninden çekilmesi için birden fazla iniş yapması gerekti.

Tepeye çıkması saatler sürdü ama sonunda nefes alabildi, kenarda oturdu ve alnını ellerinin arasına aldı. Böyle anlarda keşke her şeyi geri verebilseydim diyordu.

Önemsiz. Bir kalp atışı daha hissetmesine izin verdikten sonra bu duyguyu sıkıca bir kenara bıraktı ve Maz ile Gehenna'nın girişinde tekrar buluştu.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTEEN

AHEIA

Uyumuştı.

İlk kez zihni sessizdi ve geçmişinin müdahalesinden kurtulmuştu. Uyku onu öylesine yoğun bir dalganın içine çekmişti ki, uyandığında nerede olduğunu anlaması nefes nefese bir anını almıştı.

Penceresinin dışındaki gökyüzü, bilincini kaybettiğinde olduğu gibi görünüyordu ve bu da onu günün hangi saatinde olduğunu söyleyebilecek herhangi bir gösterge aramaya itti. Onu kapısının önünde, yiyeceklerle dolu bir tepside otururken buldu.

Daha önce atriyumda gördüklerine benziyordu: çeşitli etler, pirinç ve meyvelerin yanı sıra tepsinin ortasında bala bulanmış, oyulmuş bir kan portakalı vardı. Yanaklarının kızardığını hissetti, kızarıklık vücuduna yayıldı, zihni Ariocho ve onun elleriyle ilgili anıları mantıklı düşüncelerinin önüne geçirdi. Midesi kurşuna dönüştü ve yemeğin kokusuyla hissettiği açlık, onu kapı aralığına yaslayan, bacaklarını dengesizleştiren muhtaç ve ağırlı bir şeye dönüştü. Kendini toparlamak için bir süre bekledikten sonra, siyah tabağın altına sıkıştırılmış parşömene uzandı ve onu çözdü. Orada, kalın, mürekkepli harflerle yazanları okudu:

Bu sabah yemekten önce dua etmeyi unutma, küçük tanrıça.

Kaşları çatıldı ve kalbinin atışları kulaklarını tırmaladı.

Günaydın.

Bütün bir gün uyumak ve okumakla geçmişti. Kendini dinlenmeye bırakmıştı ama şimdi içinde yeni bir aciliyet vardı

Zihin. Zaman hızla azalıyordu ve bir planı olmamasına rağmen ayaklarının onu eski fuayeye giden taş koridora götürdüğünü fark etti. Zihni dönerken nabızı da adımlarıyla aynı anda atıyordu.

Aljira'da kalmanın bir seçenek olmadığını varsayın. O zaman ne yapardınız?

Adımları daha da çılgınlaştı.

Belki batıya gideriz.

Djynn'in yaşadığı söylenen Çorak Topraklar'ı düşünmüştü, kendi dileklerini yerine getirdiklerini biliyordu, ancak varlıklar hakkındaki bilgisi gerçek olmaktan çok efsaneydi.

Batıda hiçbir şeyin garantisi yoktur, dedi kendi kendine, düşünceleri onu merdivenlerden aşağıya ve fuayedeki şöminenin önünden geçmeye yönlendirdi.

Batıya gitmezseniz, sıkışıp kalırsınız. Doğuya giderseniz, lanet olası dünyanın etrafından dolanıp başladığınız yere geri dönersiniz ve hiçbir paralele geçme imkanınız yoktur.

Ayakları onu odasının dışındaki koridorun aynısı olan uzun bir koridora götürdü. Ancak burada dalgalar cama çarpıyor, yanardöner su sanki onu kovalıyormuş gibi yuvarlanıyor ve dönüyordu.

Lyria'da kalarak öleceksin. Onlardan sonsuza dek saklanamazsın. Ve sonra derisinde bir bıçak gibi, Her şekilde öleceksin... ya da daha kötüsü.

Bu düşünce omurgasından aşağıya buzlar indirdi, o kadar soğuktu ki parmakları ağrıyordu, ensesinde boncuk boncuk biriken ter onu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Adımlarını hızlandırdı, ayakları altındaki sert kayaya sürtünüyordu, gözleri koridorun sonuna ve karanlık bir gece gökyüzünün aydınlatığı iki uzun çift kapıya odaklanmıştı. Parmakları altın düğmeleri karıştırdı, kapıları açtı ve tökezleyerek açık bir balkona çıktı, soğuk bir rüzgâr etrafını sararak yanaklarını okşadı ve saçlarını karıştırdı.

Su iki yanında kükrüyor, tıpkı bu kanadın geri kalanı gibi eski taştan yapılmış balkonu çerçeveliyor, onu geçip aşağıdaki karanlık boşluğa yuvarlanıyordu. Öne doğru bir adım attı, siyah metal korkuluklara tutundu ve hafifçe öne doğru sallanarak kenardan aşağıya baktı.

Dibi göremiyordu ve atlarsa aşağıda kalan şey tarafından yutulmadan önce ne kadar düşeceğini merak ediyordu.

Bir düşünce ...

"Dikkat et." Bu ses, korkuluğu daha sıkı kavrayarak uçurumun kenarında sallanmasına neden oldu.

Omzunun üzerinden baktığında Shiron'u arkasındaki uzun kapıya yaslanmış, kollarını göğsündeki bıçakların üzerinde kavuşturmuş halde buldu. Gözleri boynuna taktığı koyu renkli boncuklara takıldı ve onları tanıdığını düşündü. Mithra'nın taktığı bağlılık boncuklarına benziyorlardı ama söz konusu Tanrılar olduğunda Nefilimlerin bu kadar derin bir inanca sahip olduklarını düşünmüyordu.

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Hayatta kalmak," dedi, hiç eğlenmeden.

"Abartıldığını düşünüyorum," dedi Aheia. Neşeli olmak istemişti ama kalın ve hüzünlü çıkmıştı. "Hayat..." aşağıya, boşluğa baktı, parmaklıklara doğru ilerledi, "ölümlüler için geçici. Bizim içinse sadece... acıdır." Son kelimeyi kendi kendine mırıldanırken yüzüne ılık spreyin bir kısmı çarptı.

Arkasında bir kıpırtı duydu ve ardından Shiron yanındaki korkuluğa yaslandı.

"Tanrılara inanıyor musun?" diye sordu. "Dün dua ettin."

Aheia aşağıdaki boşluğa dönmeden önce ona yan yan uzun bir bakış attı.

"Bilmiyorum; onların varlığını hiç hissetmedim. Tanrılar daha önce hiç cevap vermedi, beni duyuyor gibi görünmedi. Bu arada, Mithra da en az onlar kadar güçlüymüş gibi davranıyor ve benzer bir muamele bekliyor," diye alay etti. "Tek bildiğim, bu dünyada gördüğüm tüm dualara rağmen, fakirlerin daha da fakirleştiği ve aramızdaki çatışmanın her geçen gün arttığı."

Devam etmeden önce yanındaki Leviathan'ı inceleyerek birkaç dakika bekledi. "Aradığın cevap bu değildi. İnanıyor musun?"

Shiron'un cevap vermesi de bir o kadar uzun sürdü.

"Evet," dedi, Aheia'dan çok kendi kendine. "Çok fazla şey gördüm. Tüm bunların bir amacı olduğuna inanmak zorundayım. Bu dünyadaki varlıklarını biliyorum -Aljira ve Gehenna güçlerinin kanıtı- ama daha yüce bir gücün benim durumumda ne yapabileceğini merak etmektense kendi kararlarımı yönlendirmeyi seçiyorum."

Aheia bir an için onu düşündü. "Bence kısmet ve amaç Tanrılardan ayrı olabilir. Annem bana evrenin enerjisinin üzerinde yaşadığımız fiziksel kayadan çok daha önce var olduğunu söylerdi. Tanrılar Lyria'yı oyun alanı haline getirmeden yüzyıllar önce güçler ve kaderler dağıtılmış, kadere yerleştirilmişti."

"Peki ölümden sonra ne olduğuna inanıyorsun?" Shiron yüzündeki sert ifadeyle sordu.

"Hiçbir şey," dedi

Aheia. "Hiçbir şey mi?"

"Sanırım sadece yok oluyoruz, rüzgarda toz oluyoruz, unutuluyoruz ya da Cehennem'de cesetlerimiz var ama yine de ölüyüz. Orada yaşamaya devam etmiyoruz, değil mi? Orası sadece bir dinlenme yeri." Kulağa ne kadar acı geldiğini biliyordu. "Bizi neden hatırlıyorlar? Bizi bu kadar özel yapan ne?"

Shiron dirseklerini korkuluklara dayadı. "Hatırlanmak istemiyor musun?"

"Geçmişte beni hatırlayan insanların çoğu, bunun yerine beni unutmalarını tercih edeceğim insanlardı." Aheia parmaklıkların üzerinden baktı, ta ki su sıçraması küçük şekillere dönüşürken gözleri ona oyun oynamaya başlayana kadar.

Mithra ve Gehenna düşüncesi zihnini kurcalayan bir başka soruyu alevlendirdi. "Arioch'a neden *Mithrek Morta* diyorlar?" diye sordu. Aklına ölüm meleği gibi bir şey gelmişti ama aynı zamanda bu kelimeyi Nefilim'e değil Mithra'ya bağlıyordu.

Shiron'un dudağı seğirdi. "Ölümlüler var olan her şeyin saf ve adil olarak ortaya çıkması gerektiğine inanırlar. Nefilim'in 'Amm'ın ellerinde yaratıldığı gerçeğine asla inanmazlar çünkü hepimizin canavar olduğuna inanırlar. Irkımızın günahı ya da sapmadan doğduğunu düşünüyorlar - iyi ahlakımızı erkenden bozmak için korkunç bir şey olması gerektiğini düşünüyorlar." Başını iki yana salladı. "Düşmüş Mithra."

Aheia'nın kaşları bu bilgi karşısında çatıldı. "Ölümlüler Nephilim'in bir zamanlar Mithra olduğuna mı inanıyor?"

Shiron konuyu geçiştirerek, "Buna benzer bir şey," dedi. "Uçurumun kenarından atlamam konusunda endişelenmeme gerek var mı?" Ona bir bakış fırlattı. "Hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim. Başka insanlardan sorumlu olmaktan hoşlanmıyorum ve sen bana bunun neden sinirlerimi bozduğunu hatırlatıyorsun."

"Hayır," dedi Aheia, ses tonuna sinirlilik karışmıştı ve bunda ciddiydi.

Shiron korkulukları geriye doğru itti. "Canım yanar. Gerçekten acıdı," diyerek ne demek istediğinin altını çizdi. "Odana geri dön, Aheia. Sana eşlik ederdim ama gitmem gereken bir yer var."

"Boncuklar," dedi kadın, adam gözden kaybolurken, "tespih mi onlar?"

Shiron arkası dönük bir şekilde durdu. "Evet."
Ve bununla birlikte, kapılar arkasından kapanarak ayrıldı.

Aheia dışarıdaki dünyanın güzelliğinde kaybolmuş, farklı takımyıldızlara ne dendiğini merak ederken kendini yıldızların arasına bırakmıştı. Ophion'un kişisel kütüphanesindeki kitaplardan ve güney bölgelerindeki daha radikal zihinlerden bazılarıyla yaptığı sohbetlerden öğrenebildiği kadarını öğrenmişti. Güneş döngüsü kadar yıldızların da hayatlarının büyük bir kısmını belirlediği söyleniyor, farklı varlıkların kişiliklerinin doğum ay ve saatlerine bağlı olduğu açıklanıyordu. Ayın bir insanın davranışlarını nasıl etkileyebileceğine dair de gevşek spekülasyonlar vardı, gelgitler ve vücut yapısıyla ilgili bir şeyler. Koridora geri adım atıp gözlerini dışarıdaki galaksiye dikerken, her zaman var olan yıldızların ve ayın burada farklı çalışıp çalışmadığını merak etti.

Aheia döndüğünde, kapı arkasından kapanırken sarsılmaz bir karanlıkla karşılaşarak irkildi. Gözleri uzun, keskin, tanıdık dişlerle ve etrafındaki koridoru yutan boğucu gölgelerle karşılaştı. Kapıya doğru tökezledi, kalbi kaburgalarına çarparken kendini olabildiğince küçülttü, sınırın hemen dışında aynı dişlerin derisini kazdığını hatırladıkça bacaklarında hayali bir acı belirdi.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu, balkondan kaçış yoktu ve kapıların böyle bir yarattığı tutamayacağını hissediyordu, tıpkı sınır magyck'inin etrafında eridiği gibi, direnci sadece bir fikirdi.

Düşünebildiği tek şey onu geçmeye çalışmaktı, pazarlığını aklında tutarak, burada güvende olacağını bilerek... Gerçi Varcolac, devasa gövdesinin yanından geçerken ona pek de öyle hissettirmedi, yaratık başını çevirirken dişleri onu takip ediyordu. Artık canavarı iyi tanıyor, oyununu biliyordu. En azından Lyria'da biliyordu. Burada kurallar farklıydı.

Diyarı koruması gerekiyordu ve Aheia, onun bir tehdit oluşturup oluşturmadığına karar veremediği hissine kapıldı. Kalp atışları hızlandı ve ayakları da hızlandı. Tekrar koşmaya başladı ve Varcolac da onu takip ederek hızına ayak uydurdu.

Tanrılar.

Fuayeden uçarak geçti ve yeni, siyah mermerin üzerinde, boş koridorlarda ilerledi, gerekmediği halde ara sıra geriye baktı. Aheia onun hâlâ orada olduğunu biliyordu; onu duyabiliyor, gölgelerin kıvrıldığını görebiliyordu. Ona saldırmak için bir hamle yapmamıştı, sadece sinir bozucu bir yakınlıkla takip ediyordu.

Ayakları kaygan zeminde kayarak dizlerinin üzerine çöktü, sonra tekrar ayağa kalktı, yara bere içindeydi ama en yakın kapıya doğru ilerliyordu. Kapı kilitliydi, bu yüzden sıraya devam etti, her birini denedi ama hiçbir yerinden kıpırdamadı.

"Bir insan neden bu kadar çok kapıya ihtiyaç duyar ki?" diye inledi ve diğerleri kadar hareketsiz olduğunu kanıtlayan bir diğerini itti. Gölgeler bacaklarına doğru kıvrıldı ve dokununca çığlık attı. Sis gibi hissetti.

Onu tekmeledi ve yaratıktan yavaşça uzaklaştı, kütle önünde yuvarlanan bir bulut gibi kasılıyordu, ta ki sırtı duvara çarpana kadar. Duvar boyunca kayarken parmakları elbisesinin kumaşını karıştırdı ve başka bir kapıyla karşılaştı. Gözlerini kapatarak geri bastırdı, koyu renkli kapı kolu avucunun baskısı altında aşağıya doğru eğildi. Kımıldamasını beklemeden, kapı açıldığında ellerinin üzerine düştü ve onu yerde dağınık bir halde bıraktı.

CHAPTER SIXTEEN

AHEIA

Aheia dönüp beceriksizce ayağa kalktı, beyaz saçları sanki onu odadan gizlemeye çalışıyormuş gibi yüzüne dökülüyordu.

"Nasıl giriş yapılacağını biliyor."

Gözlerini açtığında kendini vücudunun her yerinden kan fışkıran bir sahnenin ortasında buldu. Lúe karanlık odanın ortasında duruyordu, elleri kan içindeydi, ellerinden biri Aheia'nın tanımadığı bir iblisin koyu gri gömleğine sıkıca sarılmıştı. Yüzü o kadar parçalanmıştı ki, Aheia onu tanısa bile tanıyamazdı. Shiron'un elleri de aynı şekilde dağınıktı, ancak kıyafetleri bir şekilde hâlâ mükemmeldi, yüzü sakın ve ölçülüydü. Az önce önündeki Leviathan'ı öldüresiye dövdüğünün tek kanıtı parmak eklemlerindeki dağınıklık ve yüzündeki kan damlalarıydı.

Arioch'un yanan gri gözleriyle karşılaştığında göğsü daraldı ve neredeyse ikinci kez ayakları yerden kesiliyordu. Odanın karşısında durmuş, duvara yaslanmıştı, duruşu rahattı ve yüz hatları saf bir öfkeye işaret ederken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yutkundu, bakışları ona doğru yürüyen Emryn' kayd, kanatları bir an için parladı, Aheia'nın omzunu tutarken yüz ifadesi öfkeliydi. "Sanki canını yakmaya çalışıyorsun," diye tısladı Syraphem.

"*Sho byaal hon.*" Arioch'un solunda duran bir Nefilim, onu içeri alırken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Onun türü hoş karşılanmıyor."

Arioch duvara yaslandı, bakışları Aheia'ninkilerden hiç ayrılmadı. "Kendi kuzenin sürgünün eşğinde dururken, kimin hoş karşılandığına *takılmayalım* Siraj."

Emryn Arioeh'a baktı ve o da hızlıca başını sallayınca Syraphem elini Aheia'dan çekti ama kollarını kavuşturarak ona yakın durdu.

Siraj'ın yanındaki sarışın Nefilim, "*Saygısızlık* etmek istemem ama bu da ne Alshaytan," dedi, siyah boynuzları kısaydı ve saçlarından dışarı taşıyordu. Siraj gibi koyu gri bir takım giymişti, temiz hatlara sahipti ve Aheia'nın söyleyebildiği kadarıyla silahı yoktu.

Arioeh omuzlarını yuvarlayarak duvarı itti. "Neydi o atasözü?" Odanın ortasındaki ölü ve kanlı Nefilim karmaşasına yaklaştı ve Lúe gözlerinde vahşi bir parıltıyla ona bakarken bakışlarının cesetlerin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Eğer bu terimi *saygılı* bir şekilde kullanman gerekiyorsa, o zaman keyfimi kaçırma ihtimalin var, Eros."

Sarışın alay etti ama Sirac elini onun omzuna koydu. "Alshaytan-" Arioeh, "Onun bizimle birlikte olması bir tartışma konusu değil," diyerek kesti. "Ancak Bassam ile tam olarak ne yapmamız gerektiği ."

"Yeter. Derslerini aldılar," dedi Siraj, Arioeh'u odanın ortasına kadar takip ederken gözleri sürekli Aheia'ya kayıyor, sanki onun varlığından emin olmaya çalışıyordu.

Arioeh'un sakın dış görünüşü iblise baktığında dalgalanıyor gibiydi. "*Onlar* yaptı Siraj," başıyla cesetleri işaret etti, "*o* yapmadı."

Onun sözleri üzerine odanın karanlık kısımlarından birinde duran bir Nefilim gölgelerin arasından çıktı, sarı saçları kısaydı, burnunda ve kulaklarında altın takılar parlıyordu, mavi gözleri deliciydi. Eros'un yanına sinmiş olan bir Nefilimi yakaladı ve onu Shiron'un adak boncuklarını yeniden ayarladığı ve Lúe'un sırtarak durduğu, dilini kanlı eklemlerinde gezdirdiği yere doğru çekti.

Aheia titredi.

"*Lütfen*, sadece sosyal bakım yapıyordum," dedi Aheia'nın Bassam olduğunu tahmin ettiği iblis, kısa boylu sarışının tutuşunda debelenirken.

"Bakım..." Arioeh gözlerini kıstı, sanki söylerken tadına bakıyormuş gibi kelimeyi uzattı. "Böyle bir görev için nitelikli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ondalık vergiyi ödeyemediler, Arioeh.

Onlar-" "Az önce ona ne dedin sen?" Lúe tersledi.

Arioeh başını sallarken Bassam omuz silkti ve gömleğindeki görünmez bir tiftik lekesini temizledi. "Bana hangi yetkiye sahip olduğunu düşündüğünü hatırlatır mısın?"

"Ben, şey... Bu benim..." Bassam'ın gözleri, kollarını kavuşturmuş ona bakan Siraj'a kaydı.

"Senin... *neyin*?" Arioch Nefilim'i incelerken sıkılmış gibiydi. "Buradaki hiçbir şey senin değil. Gücün olduğunu mu sanıyorsun?" Aheia izlemekten başka bir şey yapamazken kaşlarını çatı. "Göster bana. Sevgili Aylee'mizi seni bırakması için ikna et ya da belki de Lúç'un içini söküp atmasını engellemek için elini denemek istersin."

Bassam bir kez daha Aylee'nin kucağında çırpındı ama bu sefer yarı yürekliydi, gözlerine bir şey batıyordu.

"Lütfen, ben sadece-"

"Kadınları *kan ticaretine* zorladın," Arioch bu sözleri bir lanetmiş gibi söyledi ve Aheia onun taş gibi dış görünüşünü ikiye bölen ince bir öfke çizgisi görebildiğini düşündü. "Kanuni olmayan bir vergiyi ödemedikleri için."

Bassam sadece yutkundu, gözleri tekrar Siraj'a kaydı, Siraj bütün bu durumun yanlış bir tadı olduğunu düşünüyordu. Öyle de oldu; o kadar yanlış ki Aheia'nın soğukkanlılığını koruması zordu.

Ağzını bir şeyle yıkamak istedi, ekşi acıyı giderecek herhangi bir şeyle.

Kadınları kan ticaretine zorlamak.

"Sana her şeyi veririm," diye yalvardı Bassam sonunda, son direnişinden de vazgeçerek.

Sana her şeyi veririm. Kendini Arioch'un diyarına attığı gece ona söylediği buydu. Bunlar asla geri alamayacağı sözlerdi, artık ona ait olmayan sözlerdi çünkü ona sadece bir şey vermemişti; ona *her* şeyini . Ve bu hatırlatma, karşısında dimdik duruyordu, yüz hatları artık öfkeyle çarpılmıştı.

"Siraj," dedi Arioch, sırtını Aheia'ya dönerek. "Senin onayına ihtiyacım var."

Aheia, Eros'u Siraj'ın arkasından ona bakarken yakaladı, gülümsemesi onu bir sürüngen gibi gösteriyordu.

"Onu savunmuyorum Alşaytan ama onun da bir ailesi var," derken Sirac'ın sesi tanıdık bir şekilde alçaldı. Sanki bu ifadenin Bassam'ın eylemini mazur göstermesini bekliyormuş gibiydi.

"Evet!" Bassam, Aylee'nin tutuşuna karşı mücadele etti, gözleri Nephilim'in etrafında geziniyordu. "Benim bir kızım var, sana kızımı verebilirim."

Kelimeler odada elle tutulur bir şey gibi yayılırken sessizlik oldu.

Sana kızımı verebilirim.

Aheia'nın kalbi kaburgalarına çarptı. Siraj'ın gözleri o kadar hızlı tavana kaydı ki neredeyse kaçıracaktı. Sinirli görünüyordu.

"O çok güzel, tıpkı annesi gibi ve size iyi hizmet edecek." Telaşlı, korkmuş, korkakça sözler.

"Kızını mı satacaksın? *Alshaytan'a mı?*" Aheia nefes aldı, Siraj'ın yanında duran Nefilim dikkatlerini ona çevirdi.

"*Asmaht*, Mithra," diye tısladı Sirac'ın adamlarından biri, gözleri karanlık ve öfkeliydi. Kız onun bakışlarını güçle karşıladı, Bassam'ın çağrıştırdığı öfkeye tutunmaya çalıştı.

"Onunla konuşmuyorsun," diye tersledi Emryn ama konuşan iblis gözlerini Aheia'dan ayırmadı. Etraflarındaki enerji vızıldıyor gibiydi ve tüm oda beklentiyle yer değiştirdi.

"Burada olmamalıydı," diye devam etti iblis, yüzü tiksintiyle buruşarak. "Bu yanlış."

Arioch kollarını kavuşturarak, "Siraj, yavrularını kontrol et," dedi.

"Bu yanlış!" İblis ağzından tükürükler saçarak bağırdı.

Aheia onun hareket ettiğini gördü. Çok hızlıydı. Adam odayı geçerken hareketlerini zar zor takip edebildi, gri giysisi bulanıktı, elinde bir bıçak . Adam Aheia'ya doğru hamle yaptı, tam Aheia geri çekilirken kolu darbeye karşı koymak için havaya kalktı, kalbi göğsünde zıpladı. Kendini metal hissine, derisini kesecek bir bıçağa hazırlamıştı ama bıçak hiç gelmedi, yumuşak bir hava dalgası yanağını okşadı. Aheia'nın gözleri odaya yayılan, Nefilim'in içinde bir fırtına gibi esen ve merkezinde Arioch'un bulunduğu gölgelere kaydı. Elini onun için olan bıçağın etrafına sarmış, metali yüzüne birkaç santim uzakta tutuyordu. Bıçak onu derinden kesiyordu, avucundan yere kan damlıyordu. Arioch'un bıçağı iblisin elinden çekip almasını ve kabzasını yaralı olmayan eliyle kavrayıp Nefilim'in boynuna saplamasını izledi.

Etraflarındaki hava gölgelerle birlikte durgunlaşmış gibiydi, Nefilim'in dizlerinin üzerine çöküşünü ve Aheia'nın ayaklarının dibinde biriken kanı izlerken herkesin nefesi kesildi.

Arioch'un göğsünden vahşi bir hırıltı koptu ve Aheia göz ucuyla Lúe'un uzun pençelerini parmak eklemlerinin üzerinden çıkardığını gördü. Keskin ve siyahtılar ve gözlerine baktığında siyahtan koyu bir mora dönüşmüşlerdi. Yavaşça gözlerini kırıştırdı, köpek dişleri dudaklarını itiyordu.

"*Hal ant malnunje,*" diye bağırdı Siraj, gözleri alev alev yanarak. "Benim iznim olmadan *asla* hareket etmeyeceksin."

Odanın etrafındaki Nefilimler geri çekildi, yüzlerinde öfke okunuyordu ve elleri silahlarının üzerindeydi.

"Alshaytan, özürlerimi kabul et," dedi Siraj ama Arioch'un gözleri Aheia'nın yüz hatlarında bir şey arıyormuş gibi gezinirken, yaralı eli yanında kenetlenmişti. Kalbi göğsünde sıkıştı ve onun hayatını kurtardığını fark etmesine izin verdiğinde onun için mırıldanıyormuş gibi hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sıcak bir minnettarlık dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti.

"Bunu kişisel algılama." Gözleri soğukkanlılığını korurken ağzının kenarı seğirdi ve kolundaki glifine dokundu.

Doğru.

Çok gerçekçi bir duyguydu. Ama tabii ki değildi, bu onun ruhuydu. Çenesini sıktı, içine yayılan ılık karıncalanma Arioch ona uzanıp göğsüne doğru çektiğinde şiddetlendi, hiçbir şey olmamış gibi Siraj'a hitap ediyordu, sesi sıkılmış ve kibirliydi. Aheia onların konuşmalarını duymadı, bakışları önündeki zemine odaklanmıştı. Giysilerinin kumaşından ruhunun ona karşı yandığını hissedebiliyor, göğsündeki çukur daha da kötüleşiyordu. Kana, cesetlere, göğsündeki acıdan kaçmasını sağlayacak her şeye odaklanırken gözleri istemediği yaşlarla dolmaya başlamıştı. Düşman tarafından öldürülmüş bir sevgilinin hayaletiyle birlikte durmak gibiydi bu; iblis hançeri ona saplamayı başardığında hançerin bıçağının sahip olacağını hayal ettiği şeye benzer bir ihtiyaç ve özlem duyuyordu.

"Güçlü mü olacaksın yoksa bunu görmelerine izin mi vereceksin?" Aheia onun kucağında sıçradı. Kulağının kabuğuna karşı konuşuyordu, sesi yumuşak bir törpüydü, sadece onun duyabileceği kadar alçaktı, başparmağını göğsünün daha da daralmasına neden olan yavaş bir ritimle nabız noktasının üzerinde okşuyordu.

Tekrar tekrar yutkundu, kalbini sakinleştirmeye çalıştı, gözlerindeki yanma Arioch çenesini başının üzerine yasladığında daha da kötüleşti. Derin bir nefes alarak, odanın karanlığında duran, iri cüssesiyle hükmedici bir duruş sergileyen Leviathan'ı işaret etmesini izledi. Başının tepesine dolanmış iki siyah vardı, ensesinde geriye doğru çekilmiş siyah buklelerle sınırlanmıştı.

Gözleri neredeyse siyahtı. Elinde ışıktta parlayan gümüş bir makine tutuyordu; bir ucunda uzun bir iğne, diğer ucunda ise cam bir haznede tutulan koyu renkli bir sıvı vardı.

"Sanırım seni şimdilik hayatta bırakmak istiyorum," dedi Arioch, çenesini Aheia'nın başının üstüne yaslayarak, boynuzlu uzun Leviathan'ın Bassam'ın önündeki yerini alabilmesi için onu yoldan çekerken. "Ama sana bir hatırlatma yapacağım."

"Hayır, lütfen Siraj, lütfen!" Bassam Aylee'nin elinde çırpınıyor, boynundaki yaradan siyah kan damlıyordu.

Arioch boynuzlu Leviathan'a, "Bana bir iyilik yap, Bassam'a eşsiz bir şey ver - o gözler için özel bir şey vermeyi unutma," dedi.

"Hayır, yapamazsın," diye bağırdı Bassam.

"Merak etmeyin, Tarık'ın zamanı çok kıymetli. Hızlı çalışacaktır," dedi Arioch, Tarık elinde tuttuğu pırıl pırıl metal mekanizmayı vızıldamaya başlayacak şekilde yeniden ayarlarken.

"Görevden alındın," dedi Arioch Siraj'a. "Adamlarını hizada tut." Bu, odayı kaplayan ve aralarında ağır bir şekilde asılı duran bir uyarıydı.

CHAPTERSEVENTEN

AHEIA

Arioch gölgelerini etraflarında topladı ve Aheia onu iterken nefesini tuttu, suya batmış gibi nefesini tuttu. Garip ve sıcak hissetti ve eğer bu kadar çılgın olmasaydı, huzurlu bile hissedebilirdi. Ama karanlığın diğer tarafından tökezleyerek çıktığında, Arioch'un eli hala boynuna sıkıca sarılıydı, sakın olmaktan başka bir şey değildi.

Dudaklarından bir çığlık koptu, elleri göğsüne doğru uçtu ve gömleğinin kumaşına gömüldü, ayakları yerleşkenin eski kanadındaki balkonu kaplayan korkuluğun kenarına tünedi. Adam onu boynundan tutuyordu, rüzgâr saçlarını savururken bu tutuş onunla kesin ölüm arasındaki tek engeldi. Yaklaşmak için mücadele etti, hayatını ellerinde tutan adamın gömleğinde daha fazla yer bulmak için ayak parmaklarının ucunda salındı. Dişlerini sıktı, metalin üzerinde kalmaya çabalarken topuklarının hafifçe eğildiğini hissetti, yanardöner nehir suyu güröldeyerek iki yanından aktı ve spreyci yanaklarını buğulandırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı kükreyen suyun sesine karşı, gözleri aşağıdaki boşluğa sıkıca kilitlenmişti.

"O sivri diline dikkat et, küçük tanrıça," diye homurdandı Arioch.

"Bırak beni," diye tısladı, zihni az önce olanlardan dolayı hâlâ ağırı. Neredeyse susuz geçen bir günün ardından uyanmış gibi hissediyordu, beyni yavaşlıyor ve nabzı atıyordu.

Arioch gözlerini kısıtı, onu tutuşunu hafifçe gevşeterek gömleğini daha sıkı kavramaya zorladı. Eğer onu bırakırsa, güçlü olamayacaktı.

Çürük kumaşı tutmaya yetecek kadar.

"Dur." Bu bir iniltiydi ve Tanrıların lanetlediği kadar zayıftı ki bir gözyaşı kaçtı.

Dur. Kendini azarladı, *burada olmaz, onunla olmaz.*

Arioch'un gözleri konuşana kadar bir parça yumuşar gibi oldu ve sözleri kadının teninde jiletler gibi gezindi. "*Durmak mı?*" diye kıkırdadı. "Hadi ama, sen daha iyi bilirsin."

Başını iki yana salladı, parmaklıkların kenarında kendini tutmaya çalışırken ayak parmakları acımaya başlamıştı. "*Sen delisin.*" Niyet ettiğinden daha fazla gıcırdadı.

Kenardan aşağı bakarken midesi ayaklarının dibine çöktü, aşağıdaki uçurum görüş alanını daraltıyordu. Kalbinin boğazında attığını hissetti ve öylece durdukça nabızı daha da hızlandı. Damarlarında panik vardı ve bu onu nefessiz bırakmıştı ama aynı anda, sıkı bir beklentinin ortasını kıvırdığını hissetti.

Senin derdin ne lan? Korkmalısın. Korkmalısın.

"Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Arioch mırıldandı ve neredeyse sıçrayacaktı. O aşağıdaki kesin ölüme odaklanmışken Alshaytan eğilmişti, sesindeki törpü ellerini göğsünde dolaştırıyormuş gibi iç organlarını okşuyordu.

Yutkundu, başını ona doğru çevirdi, diğer elini çenesinin yanına getirip ensesine doğru götürürken dudakları onunkinden birkaç santim uzaktaydı, her dokunuş midesindeki alevi besleyen bir kıvılcımdı. "Nabzın hızla atıyor," dedi, konuşurken dudakları onunkileri okşuyordu. "Ama bu korku değil, değil mi?"

Etraflarını saran tüm rüzgâra rağmen hiçbir ciğerlerine dokunmak istemiyor gibiydi. "Bunu neden yapıyorsun? Bunun bir ceza olması mı gerekiyor? Sözünü kestiğim için mi?" Sözleri titrekti ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Seni cezalandırıyor olsaydım," dedi, kelimeleri yırtıcı, "bilirdin."

Ortasındaki yavaş alev kükredi ve bir iniltiyi ısırarak bastırdı. Bu bir işkenceydi... ve kesinlikle ceza gibi *hissettiriyordu*. Ama bunu saklamaya çalışacak, ona bu gücü vermeyecekti.

"Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu ağzını boynuna götürüp dişlerini teninde gezdirirken.

Kadın sözsüzce başını salladı ve adam bir an için boynunda hareketsiz kaldı. Sonra dişlerini hissetti, keskin bir nefes almaya zorlayacak kadar güçlü bir ısırık.

dudaklarının arasında.

Dili acıyı kovaladı, kulağının altındaki noktaya vurarak sırtının hafifçe ona doğru eğilmesine neden oldu. "Yine de benden korkmuyorsun." Adam onu tekrar ısırdı, bu sefer daha sertti ve kız tısladı, acıyı azaltmak için adamın ağzına doğru eğildi.

"Hayır."

Ve bu bir yalan değildi. Arkasında beliren bağ ve pazarlık varken, bunların hiçbirinden korkmaya kendini tam olarak ikna edemiyordu.

"Bu düzeltmemiz gereken bir şey, küçük tanrıça. Bir avcıdan korkmak sadece hayatta kalma içgüdüsüdür."

Onun sözleriyle çenesi kapandı, zihni Ariocho'un onu *yiyip* bitirdiği ve geride hiçbir şey bırakmadığı görüntülerle boğulurken boğazında bir protesto düğümlendi.

Vay anasını.

İstekleri ve ihtiyaçları baş döndürücü bir ritimle birbiriyle çarpışıyor, istenmeyen düşünceler beynini dolduruyor, ta ki ruhunun talep ettiklerinden kendini ayırt edemeyene kadar.

"Korktuğunu gördüm - sınırda ve seni geri göndermekle tehdit ettiğimde gördüm," dedi, elini daha da gevşeterek. "Keloseros'ta biri korkunu avucunun içinde tutuyor ve sıkıldığında senden sağıyor. Orada bir bakış var, gözleriniz donuyor, dudaklarınız ayrılıyor, nefesiniz kesiliyor. Başka birine adanamayacak kadar tatlıdır."

Adamın kolu bir varlık olmaktan çıkıp bir öneriye dönüştüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ancak, şu anda bunu göremiyorum. Dehşete kapılman gerekirdi - o kırılğan hayatını kesin ölümün üzerine sarkıtırken, ama öyle değilsin. O odada dehşete kapılman gerekirdi, ama bunun yerine kendini savundun. Söyle bana, ölümden korkmayan bir yaratığı böylesine kararlılıkla koşturan nedir?"

Gidecek hiçbir yeri yoktu. Onu başka bir kafese, parmaklıksız bir kafese tıkmış, tek istediği sessiz kalmakken onu söz söylemeye zorlamıştı. Ama neden korktuğunu düşündüğünde, verdiği cevapla bir nebze olsun güç buldu ve son zerresine kadar onun bakışlarına karşılık verdi.

"Yaşam korkusu."

Ve söyledikleri doğruydı. Ölüm, Keloseros'a geri götürülürse karşılaşacağı hayatla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Ariocho'un gözleri kısıldı ve elini kızın boynunun arkasından tamamen çekerek onu parmak uçlarında bıraktı.

Hayat.

"*Tanrım*," kıvrandı, "bunu neden yapıyorsun?"

"Ölmek mi istiyorsun?" Çenesini eğdi, sanki her tepkiyi katalogluyormuş gibi yüzünü inceledi.

Yutkundu, başını hayır anlamında sallarken nefes alış veriş i düzensizdi. "Yalan söylüyorsun." Gözleri parladı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Arioch'un dudağı eğilmeden önce kıvrıldı. "Öyle değil mi? Seni bu kadar kızdıran da bu değil mi, küçük tanrıça? Diğerlerinden saklandığın gibi benden saklanamaman gerçeğı mi?" Ellerinden biri sırtına doğru kaydı, tüy kadar hafıftı, direnç gösterecek kadar değil ama tenine çakıl taşları atacak kadar. Gözleri kolundaki glifin üzerine kaydı. "Şu anda senin hakkında herkesten daha çok şey biliyorum. Rol yapamazsın, o kibirli, güzel maskeleri takıp beni kandıramazsın." *Ruhun bedenimdeyken olmaz*. Sözünü bitirmesine gerek yoktu ama gözlerindeki bilmiş parıltı bunu doğruluyordu.

Aheia bakışlarını kaçırdı, utanç küçük buz dikenleri halinde omurgasından yukarı kayıyordu, ama Arioch çenesini kavradı ve çenesini yukarı kaldırmaya zorladı, tutuşu cezalandırıcıydı. "Yapma," diyerek başparmağını dudaklarında gezdirdi ve dudaklarını ayırdı, yaralı elindeki kan teninde soğuktu. "Hayat utanmak için çok uzun, Ruhi. Sen neysen osun ve neyi seviyorsan onu seversin."

Aralarındaki bağ uğulduyor, zihni sözlerinin kontrolünü ele geçirirken her santiminde titreşiyordu. "Peki sen nelerden hoşlanıyorsun?" diye fısıldadı sözcükleri tekrar dizginleyemeden.

Hay sikeyim. Bunu *gerçekten* sormak istememişti.

Ağzının kenarı seğıirdi. "Öğrenmek istiyor musun?"

Başka bir yalanla başını salladı. Ama bilmek isteyen o değildi, gerçekten değil. En azından, baş döndürücü bir mantra içinde kendine söylediğı buydu -Yeniden bir bütün olmak, kendini geri kazanmak için duyduğu o şaşırtıcı acıydı.

"Anlaşmamızı bozarsam ne olur?" diye sordu, gözleri küpeştenin yanından güröl güröl akan nehre kaydı.

Yapma bunu.

Arioch bir kaşını kaldırdı.

Yapma bunu.

Adamın dokunuşunun çenesinde kaldığını hissetti.

Yapma bunu.

Aheia nefesini içine çekti ve mantıklı yanı tekrar üstünlüğü ele geçiremeden ellerini serbest bırakarak kendini yere bıraktı.

Arioch'un güçlü kolları ortasına dolanmadan ve onu kabaca kendine çekmeden önce hareket ettiği milisaniye boyunca ciğerlerindeki hava *vınladı*. Biri kükreyen bir ateşin üzerine yanıcı bir şey atmış gibi alev aldı, uzun zamandır hissetmediği bir telaş sardı içini. Pervasız, çıldırtıcı ve *dikkat dağıtıcıydı*. Onu kendine çekmesine izin verdi, her iki kolu da ona sıkıca sarılmıştı ve onun güldüğünü hissettiğine yemin edebilirdi. Ama sonunda başını kaldırıp baktığında, göğsü kabarmış, gözleri parlıyordu, adamın yüzü okunamaz haldeydi.

Aheia ellerini göğsünün kalın kaslarına koyarak, "Güven düşüşü ifadesine yeni bir ağırlık kazandırıyor," diye nefes aldı.

Başını sallamadan önce bir süre ona baktı. "Sakin böyle bir hata yapma."

"Ne?" "Bana
güvenmek."

Elbette ona güvenmiyordu. Ve içinde yaşayan karanlık düşünceler arasında göremeyene kadar kenara ittiği gerçeğin olduğunu varsayıyordu. Onu düşürmüş olabilirdi. Kız ölebilirdi. Ve ölüm daha kolay olabilirdi.

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi, onları birlikte battıkları şeyden bir cankurtaran salı gibi çekip çıkarabilecek bir şey arıyordu.

"Kanamam var," dedi boğazını temizleyerek.

"Benim her zaman kanamam olur," dedi adam,
sesi sertti. Kadın onun bakışlarıyla karşılaştı.

Karanlık.

Kavurucu.

Tüketiyor

m.

Tabii ki kanadı. Bıçaklarını göğsünde taşıdığı için kendi savaşlarını kendisi verir ve derisinde bunu anlatan yara izleri taşırdı. Ophion gibi kirli işlerini adamlarına yaptıran biri değildi, iş ciddiye bindiğinde değil.

Aheia adamın yaralı elini vücudundan ayırıp parmaklarını birbirinden ayırırken bakışlarını ondan ayırmadı. Avucunun ortasında uzun bir yara vardı ve iyileşmezse yara izi kalacaktı. "Senin gibi biri için bu sadece bir çizik değil mi?" Yavaşça nefes verdi, onu sarsan gerginliğin bir kısmını dışarı attı, elindeki yarayı tekrar dürttü, meydan okuma olarak

kelimelerinde oyalandı. Gözleri onu parçalara ayırdı, soydu, zırhını bir hiçmiş gibi eritti. Hiç bu kadar soğuk bir rengin bu kadar yakıcı olduğunu görmemişti.

"Bırakın düzelteyim," dedi. Yaraları nasıl dikeceğini olması gerekenden daha erken öğrenmişti.

"Hayır," dedi yavaşça, elini onun elinden çekerek. Ama kadın elini bırakmadı, tırnakları adamın derisini kazıyordu.

"Bırak ben yapayım."

Canını yakmama izin ver, sonra da bunun için bana teşekkür ettiğini duyayım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu korkuluktan çekip titrek bacaklarının üzerine oturttu, gözleri sanki düşüncelerinin bir anlık görüntüsünü görmüş gibi kıza dikilmişti. Aheia onu soğuk balkonun ortasında öylece bırakışını izledi, adam karşı duvara doğru yürüyüp balkon kapısının yanındaki çıkıntıya otururken sıcaklığı buharlaşıp gitmişti. Aheia'nın orada öylece durmasını izledi, gözleri Aheia'nın her yerini okşuyordu, derin düşüncelere dalmıştı, sonra elini uzattı ve iki parmağını kıvrarak yaklaşmasını işaret etti. Aheia tereddüt etmeden karşıya geçti ve elleri kucağında, kalbi boğazında, onun yanına oturdu.

"Güzel yaratıklardan gelen şiddet," dedi elini sallayarak ve gölgelerinin içinde bir yerden bir iğne ve iplik çıkardı. Sonra eğildi, tam iki şeyi kızın küçük ellerine bırakırken, dudakları kızın kulağının kabuğunu okşadı, "sevdiğim şeylerden biri."

CHAPTER EIGHTEEN

ARIOCH

Aralarında cevaplanmamış çok fazla soru vardı ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, yığına o kadar çok soru ekleniyordu. Yedi gün - ona bir hafta vermişti - çünkü bu onun magyck numarasıydı. Genelde oyun arkadaşlarına olan ilgisini çok geçmeden kaybederdi.

Ama bu, bu ilgi çekiciydi, o ilgi çekiciydi.

Görünüşe göre ölüm onu korkutmuyordu, bu da Keloseros'ta karşılaştığı şeyin bu olmadığı anlamına geliyordu. Bu düşünce merakını daha da artırdı ve kızın yanından çekilip gözlerinin avucunda duran iğne ve ipliğe kaymasını izledi.

Küçük hayvanının kendini korumadaki eksikliği onu hazırlıksız yakalayan şey değildi, son birkaç günden sonra değil, ama sahip olduğu gibi görünen ölüm arzusunu tahmin etmemişti. Adam onu balkondan aşağı sarkıtırken kız onu bırakmıştı, gözleri parlıyordu ve göz bebekleri heyecandan büyümüştü. Ve tüm bunlardan sonra, onun derisini dikmek istemişti. *Derisini*. Işık âleminde gelen şımarık bir kraliyet mensubu yaraya dikiş atmayı nereden biliyordu ki?

Bu soruyu sonraya sakladı ve yaralı elinin tersini kızın kalçasına koydu. Hafifçe sıçradı, parmak eklemleri tenine bastırıp elbisesini yukarı doğru sıyrırken bacakları birbirine kenetlendi.

Çok gerginim.

Onun gergin olmasından hoşlanıyordu. Bu onun ruhunun biraz daha parlak yanmasına neden oluyor, acısı doğrudan sikine vuruyordu.

Kahretsin, o kadar yumuşak ve esnek görünüyordu ki, kesinlikle Tanrı'nın cezası *yenilebilirdi*. Bu da ondan tam olarak ne istediğini düşünmesine neden oldu. Sonunda onu öldürebilirdi, Malek'le gerçekten uğraşabilirdi - çünkü onu elde etmek

Lyria'da peşine düşecek kadar önemliydi. Onu öldürürse halkının kaçınılmaz sorularını susturacak ve Keloseros'a karşı bir tavır alacaktı ve bunun Nefilimler arasındaki desteği kendi lehine çevireceğini hayal ediyordu.

Ya da... ya da bacaklarını ayırabilir ve aralarındaki bağı ne kadar zorlayabileceğini görebilirdi. Güç her ikisiyle birlikte gelirdi ve o pembe dudaklardan çıkarabileceği güzel küçük sesler ve tatlı, yüksek çığlıklar da öyle.

Arioch sırf onun kıpırdanışını görmek, dokunuşunun altında teninin nasıl çakıllandığını, nefes alış verişinin nasıl sığlaştığını, ellerinin şu anda kenetlendiği iğne ve iplikle nasıl uğraştığını izlemek için parmak eklemlerini daha yukarı kaydırdı.

Onu burada becerebilirsin ve kimse çığlığını duymaz.

İğneyi yavaşça geçirirken, elleri hafifçe titrerken, penisi derisinin içinde kalınlaştı ve dikişlerine doğru acı verici bir şekilde titreşti. Dudakları aralandı, gözleri konsantrasyonla parlarken dilinin ucu alt dudağının üzerinde gezindi. *Tanrım*, o dilin vücudunun geri kalanında nasıl hissettirdiğini öğrenmek, nefes alamayana kadar ağzına almak, uzunluğunun etrafını sardığını görmek istiyordu.

Önündeki sert zeminde elleri ve dizleri üzerine çökmeye zorlanan kızın görüntüleri zihnine hücum ederken bir iniltiyi ısırarak bastırdı ve omuriliğinin dibindeki gerilimi, iki eliyle dizginlerini tutmak zorunda kalana kadar sıkılaştırdı. O kırılgan boynundan tutup onu aşağı itmek, kalçalarını ayırmak ve o aptal, dayanıksız beyaz elbiseyi üzerinden yırtmak çok kolay olurdu. Kızın solgun teni korkunç bir şekilde çizilecek, kanı taşı boyayacak ve adam, kız *konusamaz* hale gelene kadar, o küstah ağız hava almak için savaşmaktan başka bir şey yapamaz hale gelene kadar, kızın amını sikinin etrafında gererken kızın acısını kolunda hissedecekti.

Ama sonra tam olarak nerede olduklarını hatırladı ve arzularını sıkıca kilitledi. Onu ilk kez babasının eski kanadında beceremeyecekti. Eski balkona açılan kapının hemen ötesindeki eski fuayeye sıkışmış eski anılara duyduğu öfke içinde alevlenirken, tiksinti ortasına kıvrıldı.

"Dikiş atmak istiyordun," diye homurdandı, "devam et o zaman."

Gözleri sanki transa geçmiş gibi onunkilere dikildi, nefes alış veriş düzensizdi ve adam orada bir şeylerin titreştiğini gördüğünü sandı, ama kadın çabucak kontrol altına aldı ve kendi içine çekildi.

Bu işe yaramaz.

Boynunu kırdı, gerginlik içinde yuvarlanıyordu, gölgeleri yanında oturan küçük Mithra'ya ulaşmak için onu parçalamak ister gibi kasları boyunca tıngırdıyordu. Arioeh daha da yaklaştı, boştaki kolunu Mithra'ya doladı ve onu kucağına çekerek hem onu çıldırtacak hem de Mithra'nın itiraz etmesine izin verecek kadar boşluk bıraktı.

"Ne oluyor lan?" diye sızlandı, göğsüne bastırıldığı koluna tutundu, kalbi çarpıyordu. Bacağının üzerinde doğrulurken adamın kasıklarına kucağında kaydı.

"Kıvrınmayı bıraksan iyi olur. Kıcını bana böyle sürtmeye devam edersen kendimi tutacağıma söz veremem."

Sertleşti. "Sadece kendimi dengelemeye çalışıyorum." Kelimeler dudaklarından titrek dökülüyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye sırttı, ellerini karnına götürdü ve birbirleriyle aynı hizaya gelene kadar vücudunu kendi vücuduna doğru çekti. Kız inledi, sırtı hafifçe kamburlaştı, destek için kanlı elini kavrarken kalçaları adamın sikine sürtündü. Onu hissedince inledi, elini karnından kalçasına kaydırıp ve soğuk tenine dayadı. "Artık hepimiz *alıştığımıza göre...*" Çenesini kızın başının üstünden geçirdi ve yaralı elini kızın önüne getirdi.

Aheia bacaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarını uyluklarının arasındaki narin kumaşa geçirerek onu siyaha boyadı. Kaskatı kesilmişti, adamın kalçasına tünemişti, kadının soğuğu ve adamın sıcaklığı baş döndürücü bir şey yaratıyordu. Kadının saçları sırtından aşağı dökülüp aralarında birikiyordu, o kadar uzundu ki, adam parmaklarını saçlarına geçirip çekmek istiyordu. Oynanacak o kadar çok şey vardı ki...

Onun onaylamamasını, kendisine karşı çıkmasını bekliyor, karşı çıktığında söyleyeceklerini hazırlıyordu. Ama daha fazla sessizlikten başka bir şey olmadı. Dakikalara dönüşen anlardan sonra rahatlamaya başladı, sanki kendine yeniden düşünmek için zaman tanımaya çalışıyormuş gibi her seferinde bir omurgasını ona yasladı. İpin bir kısmını çözdü ve daha önce yüzlerce kez yapmış gibi iğneye iplik geçirmeye başladı.

İpin ucunu düğümleyip elini indirirken hiç tereddüt göstermedi, iğneyi avucunun bir ucuna batırma şekli neredeyse mekanikti. Acıtmıştı ama alışık olmadığı bir şey değildi.

"Güzel," dedi şakağına doğru, onu dikkatle izliyordu, onaylaması onu dizginleyemeden kaçtı. Onu ödüllendirmek *istememeliydi, onlardan biri olduğunda değil*, ama kalçalarını salladığında

Sözleri üzerine uzun boyuna doğru geri çekildi, onu yeni bir çıkıntıya ikna etme ihtiyacı zihnine kazındı.

Aheia övgüyü sever. Tıpkı ölüme yakın bir deneyimin heyecanını sevdiği gibi. Bununla başa çıkabilirdi... O bacakların omuzlarına dökülmesini, onun sıkmasını hissetmek istiyordu-

"Sana zarar vermemi mi *istiyorsun*? Kıpırdamadan dur," diye tısladı.

Evet.

"Devam et," dedi çenesini avucuna doğru eğerek, aralarındaki bağın bedenini zorladığı uğultudan umutsuzca uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Aheia omuzlarını yuvarladı, sanki aralarındaki gerilimi onun daha da artırmaya çalıştığı kadar gevşetmeye çalışıyordu. Bu bir *işkenceydi* ve hiçbir parçası buna aldırmıyordu. İşine devam etti, yarasının dikişi boyunca sıkı, küçük dikişler yerleştirdi, hareketleri hızlı ve kesindi, koyu renkli ipi çekiştirirken adamın kanı parmaklarının uçlarını ve parmak eklemlerini kaplıyordu. Çenesini sıktı, uyluğunun iç tarafına doğru yavaşça sekiz rakamı çizdi ve bacaklarının onun dikkati altında ürkme şeklinden zevk aldı.

"Neredeyse bitti," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı, iğne kanın içinde kayıyor ve onu gerçekten acıtacak kadar derine batırıyordu.

"Ah," diye homurdandı Ariocho onun kulağına ve onu tuttuğu yerde zıplattı.

Elini bacağından yukarı kaydırды, parmakları zaten kısa olan elbisesinin eteğine süründü, kalçasıyla birleştiği yerden birkaç santim uzaktaydı. Gölgelele bir dalga halinde üzerinden yuvarlanıyor, yavaşça onun etrafında kıvrılıyor ve bacaklarını okşuyordu. Gölgelele ayak bileklerini sararak tenini okşadığında suya batırılıyorymuş gibi bir nefes çekti.

"Sadece benim," dedi kulağına karşı.

"Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyor?" Yutkundu ve titreyen elleriyle iğneyi adamın avucundan çekti.

"Sakin mi? Hayır," diye kıkırdadı.

Aheia dalların uzuvlarının üzerinde düzleşmesini, cildinde Ariocho'un dövmelelerine çok benzeyen bir desen çizmesini izledi. Konuyu değiştirmeden önce gözlerinin yavaşça onları izlemesini izledi, sesini tereddüt kapladı. "Ben-" yavaşça nefes verdi ve ellerine baktı. "Kalmanın bir yolu var mı? Bu pazarlık bittikten sonra?"

Dudağı kıvrıldı. "Neden kalmanı isteyeyim ki?"

"Ne istediğini sormadım..." dedi yavaşça, kelimelerine sessiz bir kenar yerleşmişti

"Aklındaki tek soru bu olmalı, *küçük tanrıça...*" dedi, onun *kalçasını* sıkarak. "Eğer anlaşmamızdan sonra da burada kalmak istiyorsan önemli olan tek şey benim ne *istediğimdir*."

Aheia öfkeyle adamın yaralı avucunu sıkıca kavradı, tırnakları adamın etine battı ve keskin bir sızı kolundan yukarı fırladı.

Onu incitmek istiyordu ve o da bunu biraz daha denemesine izin vermeye meyilliydi, çünkü iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

"Sen delisin," diye milyonuncu kez tısladı.

"Akli başında olanlar bu dünyada hayatta kalamaz, *Aheia*," diye kıkırdadı.

Tırnaklarını ona daha da batırdı ve göğsünü titreten iniltiyi bastırmak için çalışması gerekti. Bunun yerine, yakınına eğildi, dudakları kulağının kabuğuna sürtündü, gözleri yarasını deşen parmaklarındaydı. "Bu caydırıcı değil."

Yutkunurken boynunun sallanışını, düzensiz nefes alışını izledi. "Hangisi seni azdırıyor?" Başını hafifçe eğdi, sesinden zehir damlıyordu. "Acı çekmek mi yoksa başkalarına acı çektirmek mi?"

Kızın öfkesine, gözbebeklerini çevreleyen soğuk öfkeye sırtıtmaktan kendini alamadı - çok güzeldi. "Senden itaat koparmayı planlamıyorum küçük tanrıça, yine de bir yanım vereceğim acıdan zevk alacağını düşünüyor."

"Sunacağın şeylerin hiçbirini istemiyorum," dedi bakışları kayarak onunkine.

"O zaman sanırım burada işimiz bitti, değil mi?" Adam hareket etmeye başladı ama kadın avucunu sıkıca kavradı.

"Bırak da bitireyim."

"Seni düşündürüyor, küçük tanrıça." Dişlerini kulağının hemen altındaki noktada gezdirebilmek için başını öne doğru itti.

"Değil," diye mırıldandı, sanki az önce onu sözleriyle yere sermemiş gibi ağzına doğru eğilerek.

Arioch başparmağını kızın kalçasında gezdirdikten sonra oturduğu yeri genişleterek bacaklarını ayırmaya zorladı. Elbisesi daha da yükselip kalçalarının etrafında toplanırken, eli daha da yukarı kayarak kalçasının tepesine sadece birkaç santim kalmıştı. "O zaman *bitir*, Aheia. Nasıl yapılacağını bildiğini biliyorum," diye homurdandı.

Elbisenin altına bir şey giymemiş . Bir

gözetim ...

"İyi," dedi, dikkatini onun eline vermeden önce iğneyi parmaklarının arasında kavradı ve o da dikkatini onun içine bastırma şekline verdi, her parçası yumuşak kıvrımlarına karşı sertti. Kadın onu gereğinden fazla derine batırdığında, adam bunun farkına bile varmadı ve parmaklarını kadının bacağına üzerinde gezdirmeye başladı.

"Dur," dedi, sesi boğuk çıkmıştı. Adam onun ağır, yarı kapaklı bakışlarıyla karşılaştı, bakışlarındaki buz daha çok birikmiş su gibiydi, nefesi sığıdı, dudakları aralandı.

"O kelimeyi biliyorsun küçük tanrıça ve durmak o kelime *değil*." Başparmağıyla kızın kalçasının iç kısmına masaj yaptı ve parmaklarında kızın sıcaklığını hissetti. "Görünüşe göre her yerde üşümüyorsun." Dişlerini sıkarak ona ciddi bir şekilde hayır demesi için zaman tanıdı ve aralarında olanlara bir son verme fırsatı verdi. Ama kızgın bakışlarını ona dikmiş olsa da bunu yapmadı ve adam kontrolü daha fazla elinde tutmayı umursamadı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı, kızın ortasını avuçladı ve temas sırasında kızın nefesini duydu. *Hel*, kadın ıslaktı, saklamaya çalıştığı her şeyin kanıtı avucunu kaplıyordu.

"*Siktir*," dedi kulağına doğru, "mükemmel küçük tanrıça, kucağında elbisen sırılsıklam." Kadın başını adamın sakalına yasladığında kelimeler hiç de kontrollü değildi.

"Sadece..." diye soludu, avucunun topuğuna sürünerek, "ruhum,"

"Mhmm. *Ruhun* bundan hoşlanıyor," diye homurdandı, başparmağıyla klitorisini daire içine aldı. Kalçalarını salladı, destek için koluna tutunduğunda iğne elinden düştü, bacakları ona daha iyi erişim sağlamak için daha da ayrıldı.

"*Hayır*."

Arioch parmağını tek bir hamlede içine sokmadan önce onun düşüncesini bitirmesine izin vermedi. *Tanrım*, kız şişmişti, *lanet olsun*. İnledi, alnını kızın başının arkasına yasladı, bakışları kızın sırtında ve sikine sıkıca bastırılmış kıçının kıvrımında gezindi. Kadın inledi, vücudu o kadar sıkı kilitlenmişti ki, adam yavaşça hareket etmek zorunda kaldı, yaralı elini beline kaydırıp onu yerinde tutarken avucunun topuğunu klitorisine sürttü.

"*Tanrılar*," diye inledi, adam işkence edercesine yavaş bir tempoya başladığında sesi titriyordu, keskin bir nefes almasını sağlayan noktayı bulana kadar parmağını içinde kıvrıdı, göz kapakları çırpındı.

Dilini şaklattı, öfkesi içine doğru yayılıyordu. "Parmaklarım içindeyken kendini düşünmen gereken tek *Tanrı* benim." *Onun kendisinden* başka birine yalvarması fikri adamı çılgına çevirdi.

"Sen benim tutsağımdan başka bir şey değilsin," diye dişlerinin arasından haykırdı, adam tekrar içine girip hızını artırırken.

"Hayırseverliğimi kendi lehine çevirmeye çalışman çok ilginç," dedi. "Ben senin tutsağın değilim. Sana bir *iyilik* yapıyorum. Özgür iradenle buradasın ve bunu sana hatırlatmaktan yoruldum." Bir parmak daha ekledi, onu düşmesine izin vermeyi planlamadığı başka bir kenara doğru sürükledi. Belindeki eli, sırtı eğilene ve başının tepesi göğsüne bastırılmış halde ona bakana kadar çenesine doğru hareket etti. "Güce sahipsin ama onu bir kenara atmayı seçiyorsun, çünkü kurbanı oynamak daha kolay."

Aheia'nın dudakları aralandı.

"Benim diyarımda kurbanı oynamak seni canlı canlı yememe neden olacak ve ben de bundan zevk alacağım."

Gözleri büyüdü, kalçaları Arioch'un eline doğru yuvarlandı, öfkeli ve parlak bir şey maviyi saçaklandırdı. "Siktir git," diye tısladı.

"Bana bir kez daha sor," dedi, onun kıkına sürtünerek, vaat ettiği zevk Tanrıları çıldırtıyordu.

Çenesi gerildi, öfke yüz hatlarına yayılırken, adamın vermek zorunda olduğu şeyi aldı, aklıktan ölüyormuş gibi yedi, inlemeleri neredeyse onu bir delikanlı gibi derilerinin içinde boşaltmaya yetecekti.

Başını göğsüne doğru salladı, ellerinden birini kalçasına öyle bir bastırdı ki tırnaklarını hissetti, diğer eli ise beline dolanan elbisesinin kumaşını kavradı ve sert meme uçlarının üzerinden gergin bir şekilde çekti. Arioch'un ağzı sulandı, ısırma ve emmek istiyordu ama bu açıdan oraya tam olarak ulaşamazdı ve manzaradan onu hareket ettiremeyecek kadar keyif alıyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanarak onu kaldırdı, böylece açık balkona bakarken kucağına oturabilecekti.

Kadın itaat etti, *şükürler* olsun ve kendini kaldırdı, şakağı şimdi adamın çenesiyle aynı hizadaydı, parmakları kadının derinliklerine gömülmüştü. "Senin için bir ödül olduğunda talimatlara uymakta çok iyisin, değil mi? Bunun yerine dilimi kullansam benim için ne yapardın merak ediyorum."

"Ari-hel, çok yaklaştım," diye haykırdı, elini daha sert sürerek hareketleri hızlandı.

Adını söylemesi, ona bir lakap takması, onu kör etti. Neredeyse o anda boşalmasına izin verecekti, çünkü bunu görmek istemiyordu. Ama şimdi değil, burada değil. Eli hareketsiz kaldı, kızın amcığı onun etrafında sıkılaştı ve titreşti, adam sertleşirken kızdan yumuşak bir inilti kaçtı.

"Bu gece olmaz, *küçük tanrıça*." Sözlerinde karanlık bir yan vardı. "Kuralları çiğnedin."

Adam parmaklarını çekerken neredeyse ağlayacaktı, bacaklarının arasından soğuk hava akıyordu.

"Hayır." Bacakları ve adam elbisesini yerine çekerken kucağına doğru düştü, bu sırada adam da kadının içinde tuttuğu elini dudaklarına götürdü. Parmaklarını temizledi, bunu yaparken kolu kızın boğazını kavradı ve kızın uyarılmışlığını yalarken bakışlarını ağzına doğru zorladı.

"Benim evim, benim kurallarım, *küçük tanrıça*."

"Bunu yapamazsın," diye mırıldandı ve kendini kurtarmak için adamın elini çekti.

"Çok fazla mücadele etme, yoksa bunu gerçekten istediğini düşünmeme neden olursun." Gülümsedi, kolay, kibirli bir bakış. "Ve kendini bitirmeye de çalışma. Bu ağrıyı çok daha kötü hissettiririm."

Kıvrandı, kıcı ona doğru sürtündü ve eğer bu onu doğru şekilde okşamadıysa, tatlı lordlar. "Bu gece bir etkinliğimiz var ve sen de benimle katılacaksın."

"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Bu bir soru değildi."

"Seninle gelmiyorum," diye tısladı.

"Kalmak istiyorsan kalacaksın," dedi gözleri dans ederek.

"Beni böyle sallandıramazsın." Onun bacağına tutundu, kendi bacağı da titriyordu. "I-" Arioeh daha yakına eğildi ve kanlı eliyle çenesini kendisine doğru iterek soluk teninde bir iz bıraktı.

"Ne istersem yaparım. Seni sallandıracağım, , göstereceğim ve sonra seni kıracağım ve sen de o güzel dudaklarınla sana verdiğim her şey için bana teşekkür edeceksin."

"Daha iyi erkekler denedi," diye tükürdü çenesini onun elinden çekerek. Adam güldü. "Daha iyi erkekler mi?"

Hiç uyarmadan ayağa kalktı ve karanlık onu tutamadan yere yuvarlanmasına neden oldu. "Senin sevgini umursamamı mı bekliyorsun?"

Kanlı avucu taşa sürtündü ve soğuk bir öfkeyle ona baktı. Adam kollarını dzelitti ve ona son bir kez baktı.

"Bu gece için hazır olun," diye emretti.

"Giyecek hiçbir şeyim yok," diye homurdandı.

Döndü, onu arkasında bırakıp gölgelerinin arasında kaybolmadan önce sadece hızlı bir gülümseme sundu.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEN

AHEIA

Aheia fokur fokur kaynıyordu, odasına doğru merdivenleri tırmanırken vücudu o kadar gergindi ki dikiş yerlerinden parçalanabileceğini düşündü. Yemek yememenin ve Arioch'un dakikalar önce onu nasıl sınırlendirdiğinin birleşimi sayesinde kendini gergin hissediyordu. Nefes almak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ama odasının kapısını açtığı anda yanında birilerinin olduğunu gördü.

"Aman Tanrım, işte buradasın!" Parlak ve heyecanlı bir ses onu karşıladı; yatağının ayakucunda duran ve elinde göz alıcı parlaklıkta bir şey tutan bir Nefilim'den geliyordu.

Beline kadar uzanan yeşil, tel tel saçları, Aheia'nın zar zor fark edebileceği kadar çok mürekkeple süslenmiş soluk teni ve altın takılarla kaplı siyah elbisesiyle çok güzeldi. Zümrüt yeşili gözleri, etraflarını çevreleyen koyu kömür rengi boyadan sıyrılıyor, zarif dövmeleleri burnunun köprüsü boyunca kıvrılıyordu.

"Oh-" Aheia başını salladı. "Beklemiyordum-"

"Dışarıda beklemeliydim ama bana seçenekleri gözden geçirmek için burada olacağın söylendi." Gözleri o kadar parlardı ki Aheia bu parlaklığın neyi gizlediğini merak etti. "Sen gelmeyince, ben de her şeyi sana anlatayım dedim."

"Bu gece için mi?" Aheia bir adım daha yaklaşıp ellerini önündeki zarif kumaşların üzerinde gezdirerek sordu.

"Evet."

Aheia kaşlarını çatı. "Ne zamandır buradasın?" "Bir süredir."

Başından beri bunu planlıyordu.

"Senin adın ne?" Aheia sordu.

"Karyme, ama lütfen bana asla böyle hitap etme, benden nefret ettiğini düşünceğim. Kar iyidir."

Aheia yavaşça nefes aldı, derisindeki gerginlik hafifçe gevşedi. Ne yazık ki bu sakinlikle birlikte yavaş yavaş paniğe kapıldı. Bu geceden ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, Arioch'un ondan ne istediğini, onu neden getirdiğini bilmiyordu - bunu bildiğini varsayıyordu. Bir açıklama yapmakla ilgili bir şey, ama bunun imaları onu her şeyin ötesinde endişelendiriyordu.

"Solgun görünüyorsun." Nefilim başını eğdi, koyu yeşil saçları gözlerine dökülürken kaşları çatıldı.

"Her zaman solgunum," dedi Aheia, kapının arkasından kapanmasına izin vererek ve yatağın kenarına oturarak.

"Evet ve bu noktada, neden sana beyaz giydirdi ki... beyaz senin rengin değil, aşkım."

Aheia'nın gözleri kızın ses tonundan ve ne kadar küstahça konuştuğundan dolayı hafifçe açıldı. Karanlık bir tarafı olmayan biriyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Nesin sen?" Aheia yumuşak bir kahkaha atarak sordu.

Nefilim omuzlarını silkti, vücudunda asılı duran altın takılar hafifçe şingirdadı. "Ben ammm..." Düşüncelere dalmış bir halde parmağını çenesine vurdu. "Ben ilahi enerjyim, renklere aşığım ve bu dünyadaki en önemli şeyim." Göz kırptı. "Ama kastettiğinin bu olmadığını hissediyorum." Aheia'nın yanına oturdu ve elini tutup sıkıca kavradı. Nephilim'le ilgili bir şey bu hareketin sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi kusursuz ve rahat hissettirmesini sağladı. "Ben bir Leviathan'ım ama aynı zamanda bir empatim var ve senin bu endişen beni ürpertiyor."

Aheia başını salladı. "I-"

"Hayır, endişelenme." Leviathan elini güven verici bir şekilde Aheia'nın elinin etrafına koydu. "Harika görüneceksin."

"Endişelendiğim şey tam olarak bu değil," dedi Aheia ve bir anlığına gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda Kar ona bakıyordu, gözleri ciddiydi, sanki bir anlığına tatlılığını bir kenara bırakmış gibiydi.

"Aslanlar kurtlardan korkmaz," dedi. Sesindeki güç, Aheia'nın empatin hayatı boyunca kaç kurtla karşılaştığını merak etmesine neden oldu.

"Peki ya diğer aslanlar?" Aheia sordu.

"Eğer Arioch'la birlikteysen, başka aslan yok demektir." Gözlerini kısarak yavaşça gülümsedi. "Ooh, işte bu bambaşka bir duygu." Gülümsemesi genişledi ve alt dudağını ısırarak Aheia'nın yüzünü yavaşça inceledi. "Tüm bu duygulara dikkat et."

"Ruhum onda. Onu kontrol edemiyorum," dedi Aheia, hafifçe sinirlenerek.

"Hmhmm." Leviathan sırttı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Pekâlâ, git elini yüzünü yıka. Ama önce Tanrım, burası çok karanlık."

Kapıya doğru ilerledi ve elini duvarın kenarında gezdirdi. Parmakları arıyordu ve aradığını bulduğunda taşın üzerinde bir desen çizdi. İşte tam o anda, görünüşte hiçbir yerde olmayan alevler tavanın dış hatlarının etrafında parladı. Aheia irkildi, bu enerji değildi, ateşti.

"Tamam, bana ne yaptığını göstermen gerekiyor." Aheia sırttı ve sıcaklığın havada dolaştığını hissetti.

Kar elini uzattı ve Aheia onunla buluştuğunda parmaklarını duvarda gezdirdi. "Bunu hissediyor musun?"

Taşların arasında sıcak ve yumuşak hissettiren bir çizgi vardı ve parmaklarının altında hafif bir renk değişikliği gördü - kolayca gözden kaçtı. Elini aşağıya doğru hareket ettirdiğinde alevler kükredi ve diğer yöne gittiğinde söndü.

Aheia inanamayarak başını salladı ve aynı mekanizmayı tuvalette buldu. Orada ateş kükrediğinde nihayet etrafını net bir şekilde görebiliyordu. Su odasına doğru yürüdü ve bir gece önce körü körüne karıştırdığı kavanozların önünde durdu. Hepsi elle etiketlenmiş farklı sabunlar ve kokularla doluydular. Geçen gece kullandığı kavanoz siyahtı ve üzerinde tanımadığı baharatların isimleri yazılıydı.

Aheia hızlıca elini yüzünü yıkadı, bu kez makyaj masasının altında kendine sarmak için pelüş bir havlu buldu. Yatak odasına geri adım attığında sanki güneş patlamış gibiydi. Çenesi düştü, etrafına baktığında mobilyaların üzerine serpiştirilmiş ince ipekler, danteller ve tüller gördü.

Kar yatağın ayak ucunda durmuş, kaşları çatık ve sert bir şekilde her bir elbiseye sanki ona borçluymuş gibi bakıyordu. "Hayır, bu işe yaramaz." Sateni kaptı ve omzunun üzerinden attı. "Özür dilerim. Sen

güzel, ama haklı değilsin." Elbiselerle sanki canlıymışlar gibi konuşuyordu ve bu Aheia'yı gülümsetti.

Kar, Aheia'ya bakmadan, "Otur," dedi, gözleri önündeki ısıltılı altına yapışmıştı.

Aheia öyle yaptı, odanın içinde yürüdü, köşedeki küçük masanın arkasına oturdu ve içinde farklı tozlar bulunan bir yığın altın kap buldu.

"Tamam." Kar bir sandalye çekip Aheia'nın önüne oturmadan önce ellerini birbirine vurdu ve dövmeli iki parmağını çenesinin altına kaydırıp hafifçe yukarı kaldırdı. Gözleri analitik ve hesapçı bir ifadeye büründü. "Çok güzelsin."

Aheia bu iltifatı nasıl karşılayacağını bilemedi, ne diyeceğini hiç bilemedi. Daha önce ona böyle hitap edenlerin çoğu zaman bunun bir amaç için kullanılmış olması da yardımcı olmamıştı. Ondan bir şey istiyorlardı.

"Ooh, bir sinir daha." Kar elini bıraktı ve önündeki tozlardan birkaçını kaydırıldı. "Üzgünüm, aşkım."

Altın tenekelerden birinin vidasını açtı ve yakındaki bir fırçayı alıp koyu kömür gibi görünen bir şeyle karıştırdı.

"Beyaz elbiseler... ağırbaşlı, ağırbaşlı, ağırbaşlı. Sen ağırbaşlı değilsin." Kar yine kendi kendine konuşuyor gibiydi ama sonra Aheia'ya baktı ve gözleri parladı. "İçindeki öfkeyi hissedebiliyorum." Eğildi ve fırçayı kabın kenarına vurarak fazlalıkları attı. "Hadi birazını yüz hatlarından çıkaralım."

Aheia kendini biraz fazla savunmasız hissederek başını salladı. Kar'ın önünde maske takmaya çalışsa bile Leviathan'ın onun içini görebileceği gerçeğinden dolayı rahatlamış mıydı yoksa bu onu endişelendiriyor muydu karar veremiyordu. Empat, fırçayı Aheia'nın göz kapaklarının üzerinde gezdirdi, ardından küçük bir fırçayla kirpiklerini koyu kömürle kapladı, bir kısmını da yanaklarına serpti. Elmacık kemiklerini koyu bir renkle çizdi ve "Sana bir avantaj sağlamak için" dedi.

Yaptığı işi bitirdi ve Aheia'nın dudaklarını Arioch'un avlusunda gördüğü Achlys çiçeği gibi kokan nude bir renge boyadı. Kar onun yüzünü bitirdiğinde, saçları başlarının üzerindeki yumuşak alevlerin altında kurumuştı. Aheia'nın parlak yelesini başının üstünden kalın ve neredeyse dağınık bir örgüyle ördü, gevşek teller yüzünü çerçeveledi, sağ tarafına altın halkalar takıldı, düz bir çizgi halinde kafa derisini deldirmiş gibi görünmesini sağladı. Saçının geri kalanı sırtından aşağı sarkıyor, örgü başının tepesinde son buluyordu.

Sonra empat yatağa doğru yürüdü ve parıldayan altın elbiseyi alıp Aheia'ya uzattı. "Giyinmene izin vereceğim - sanırım bu onların Mithra kanın hakkında yorum yapmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayacak." Kar sırttı ve Aheia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Kar ilk kez bu konuda yorum yapmadı ve ipleri kaptığı gibi onlarla birlikte tuvalete girdi.

Tanrım, elbise ağırdı, her bir ipliği ayrı ayrı altın kristallerden oluşuyordu. Bunu anlaması biraz zaman aldı ama sonunda elbiseyi vücuduna geçirdi; elbisenin şeffaf kumaş kısmı göğsünü ve kalçalarını örtüyor, ipler ise bir örümcek ağı gibi etrafını sarıyordu. Son kayışları da yerine taktı ve sırtını tutturmaya çalıştı ama kendi başına açamayacağı küçük tokalarla kaplıydı. Kar kapıyı açtığı anda, kancalardan sadece ikisi için yer bulabilmiş, ama kumaşın arasında açık delikler bırakan uyumsuz bir dizilişle homurdanıyordu.

"Araman gerekirdi. Bana bırak." Kancaları çözdü ve yeniden hizaladı. "Tüm güzelliğine rağmen... biraz karmaşık." Kar, Aheia'nın sırtına yeniden odaklanmadan önce yüzünde hınzır bir ifadeyle ona baktı.

Aheia ilk kez kendi yansımasına bakmasına, gerçekten bakmasına izin vermişti. İlk kez iki kez bakmamış, annesinin gözlerini hayal etmemişti. Uzun zamandan beri ilk kez, onun gözleriydi. Elbisenin altın rengi ateş ışığında parlıyordu, sanki biri gökyüzünden yıldızları koparıp onun etrafına bağlamış, belinin ve kalçasının etrafında ince kesikler bırakmıştı. Karnının ve göğsünün etrafında teninin yarıkları görünüyordu, ihtiyaç duyulan yerlerde yeterince mütevazı bir örtü vardı ve bacaklarından aşağı yumuşak damlalarla son buluyordu. Penceresinin dışındaki şelale gibiydi, önü daha kısa ve arkası yerde sürükleniyordu. Gözleri siyah kömürün ardında çarpıcı görünüyordu. Bir aslan gibi görünüyordu.

"İşte böyle." Kar çenesini Aheia'nın omzuna yasladı ve kalçalarını kavrayarak güven verici bir şekilde sıktı. "Vurucu. Pekâlâ, neredeyse unutuyordum." Tuvaletten çıktı.

Aheia elbisesinin kuyruğunu kaldırdı ve kendine son bir kez baktı. Yansıması ona baktı, tüm çekincelerini barındırıyordu ve onları orada bırakmaya karar verdi - aynadaki kızda.

Sonra yatağın üzerinde duran koyu renk deri çantasını karıştıran Kar'ı takip . Aheia'ya baktı. "Beynimdeki tüm bu renkler ve girdaplar için özür dilerim, biraz dağınık." Sonra başıyla yeri işaret etti. "Şu ayakkabıları giy, boyunu uzatmana yardımcı olurlar."

Aheia yatağın kenarına oturdu ve altın rengi, bantlı topuklu ayakkabılarını çekti, bağcıklarını baldırına kadar sardı ve sabitledi.

"İşte burada. Bunu unutursam çok kızardı." Kar, Aheia'nın önünde yere kaydı. "Alabilir miyim?" Sağ elini uzattı ve Aheia bacağını uzattığında yerden altın bir hançer aldı. Bal gibi koyu renkliydi, inceydi ve basit bir deri kayışla kılıflanmıştı.

"Ne-?"

Kar gülümsedi ve sadece kalçasına sabitlemek için kılıfı çıkardı, hançeri bacağının dış tarafına oturacak şekilde yeniden ayarladı. "Silahsız tam olarak giyinmiş sayılmazsın, en azından burada."

"Bana bir hançer vermeni mi söyledi?"

"Öyle yaptı." Kar, Aheia'yı rahatsız etmesi gereken ama etmeyen başka bir hareketle başparmağını Aheia'nın kalçasında gezdirdi. "Pekâlâ, ben de geç kaldım." Ayağa kalktı ve yatağın üzerindeki çantayı aldı, atılmış kumaşları ve kapları geride bıraktı. "Çeneni yüksek tut. O kurtların gözünü korkutmasına izin verme."

Aheia ağzını açtı ve kelimeleri bulamadan kapattı. Leviathan'ın kalmasını istiyordu, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ama bu düşünceleri Arioeh'un ona bir hançer vermiş olduğu gerçeğiyle boğuşan düşüncelerden ayıramadan Kar koridorda kayboldu.

Parmakları sıcak metale sürtündü ve kendisinin yansımasını görebildi.

Aslanlar kurtlardan korkmaz.

CHAPTER TWENTY

ARIOCH

Arioch avucunun içini göğsüne sürttü, şehrin öbür ucunda bile Aheia'nın sıkıcı ağrısını hissediyordu, ancak ayrılık bunu biraz daha kontrol edilebilir hale getirmişti. O balkonda çuvallamıştı çünkü o da en az onun kadar öfkeliydi ve Aljira'ya gitmeden önce rahatlmasına izin vermemişti.

Bu tür toplantılara erken gelmeyi pek sevmezdi ama yerleşkeden çıkması ve aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Şehrin ortasında, ağının merkezinde büyük bir örümcek gibi duran eski kalenin en üst katına gölge gibi girmişti. Antik taşlarla döşeli odadaki tek modern dokunuş olan yuvarlak oniks masaya oturdu ve diğerlerinin gelmesini . Burası resmi toplantılarını yaptığı yer değildi ama bu gecenin amacı bu değildi. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Bu konuyu tartışmak zorunda kalma düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu çünkü hiçbirinin bu konuda ne söyleyeceği umurunda değildi. Hepsini memnun etmenin bir yolu yoktu ve içinde yaşadıkları bu gerçeklikte çok fazla bakış açısı vardı. Durum olduğu gibiydi ve ruhu onun tenindeyken değişmeyecekti, değişemezdi. Yani bu gereksizdi. Ve bu onu havaya sokacaktı çünkü en azından yarısından tepki alacağını *biliyordu*.

Hokkabazlık yapması gereken çok fazla kırılgan zihin vardı ve hiçbir parçası bunu şimdi yapmak , hâlâ pantolonuna karşı zorlanırken değil, kumaş derilerden çok daha az kısıtlayıcı. Daha önce Aheia'dan uzaklaşmak ve o hazırlanırken odasına girmemek için içindeki her şeyi ortaya koymuştu. Onu engelleyen tek şey, Kar'ın ne yapacağını bilmesiydi.

onunla birlikte içerideydi. Onu bu yüzden gönderdiğini düşündü. Bu ve Kar'ın onun nasıl hissettiğini kendisinden daha iyi anlayacağını bilmek.

Umursadığından değil. Gölgelele bu duygu karşısında hafifçe parladı.

Siada teker teker ortaya çıkmaya başladı, ta ki Haşim, Şerapem ve Sirac'ın eksik olduğu on bir kişi bir arada oturana kadar. Arioch'un beklemeye niyeti yoktu.

Leviathan'lardan biri olan Rami sandalyesinde arkasına yaslanmış, siyah saçlarını karıştırarak, "Bu toplantı son dakika," dedi. "Bu geceki etkinliğin davetiyesiyle birlikte haber geldi."

Arioch'un sabrı çoktan tükenmeye başlamıştı. "Sen sonradan düşünülmüş biri değilsin Rami, seni temin ederim."

"Bu doğru mu, bir Dioscuri mi?" Malika kollarına yaslanarak sordu, koyu kırmızı gözlerinde bir parıltı vardı. Kuzey bölgesinde toprakları olan bir Leviathan'dı ve eğer onu kendisinden biriyle kıyaslaması gerekseydi, bu Lúe olurdu. Benzer gülümsemeler takınıyorlardı.

"Bundan daha fazlası olduğunu duydum. Burada ne yapmaya çalışıyorsun Alşaytan?" Taher onun sözünü kesti. Leviathan batı bölgelerinde, Azalam yakınlarında topraklara sahipti ve Arioch'un sınırlarını bozmaktan zevk alıyordu.

Arioch, gölgelele yavaşça vücudunun etrafında kıvrılan Avarice Ali'ye yan gözle bakarak, "Benim açım için endişelenme," dedi. "Bu toplantı formalite icabıydı. Bilmeniz gereken tek şey onun burada olduğu ve benim misafirim olduğu."

"*O Mithra.*"

"Öyle mi?" Arioch, Hani'nin sözünü keserek açıkça sordu. Leviathan sarı kaşlarını çattı ve arkasına yaslanarak önündeki bardakla oynamaya başladı.

"Roller tersine dönseydi bir Mithra bir Nefilim'e asla misafirperverlik göstermezdi," dedi Taher, konuşurken koyu kıvıl saçları yeşil gözlerine düşüyordu.

"Biz Mithra değiliz," dedi Arioch basitçe. "Karar senin de değil Taher."

"Burada bir sesimiz var," diye konuştu Rami, gözleri düşünceli.

"Biliyorsun, ama bu bir tartışma değil." Arioeh sandalyesinde arkasına yaslandı ve kolunu arkaya doğru sarkıttı.

"Ne kadar kalacak?" Kamaria gri kanatları hafifçe çırpınarak konuştu. Yeni Siada'lardan biriydi ve masanın etrafındaki diğerlerinden yan bakışlar alıyordu.

Arioeh liköründen bir yudum alarak, "Bu ona bağlı," dedi.

"Bu çatışmaya neden olacak," dedi Şekil Değiştiren Farah, koyu renkli, uzun örgüleri ensesinde bir girdap oluşturacak şekilde salınırken. Koyu teniyle tezat oluşturan parlak mavi gözleriyle dikkat çekiciydi ve en yeni Siada'lardan biriydi. Arioeh diğerlerinden daha fazla tepki almıştı çünkü o bir Şekil Değiştirendi ve Şekil Değiştirenler hâlâ diğer Nefilimler gibi kabul görmüyordu.

İğrençti.

"Olabilir," dedi Arioeh dikkatle. "Ama çatışma onlarca yıldır devam ediyor."

Tam Taher ağzını açmıştı ki odanın kapısı açıldı ve Sirac içeri girdi, kır saçları geriye taranmış, gözleri sinirli.

"Özür dilerim," diye homurdandı Siraj, kanatları arkasına sıkıca kıvrılmış Haşim'in peşinden. Hani'nin yanına oturdular. "Geciktik."

Arioeh'un çenesi gerildi. "Bunu görebiliyorum. Bunun ölüm kalım meselesi olduğuna inanıyorum." Haşem'in ifadesi bozuldu. "Elbette. Ne kaçırdık?" Arioeh kendini tekrar etmekten nefret ederdi, o yüzden tekrar etmedi. "Söylemeye çalıştığım gibi.

Bu toplantı sadece kısa bir nabız yoklamasıydı, başka bir şey değil." Sözlerini duygusuz bir şekilde sürdürdü.

"Mithra'yı duydun mu?" Hani, Sirac'a kaçamak bir bakış atarak köprü kurdu.

"Evet..." Ve sonra kaşlarını çattı. Arioeh onun gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştı.

"Buna izin vermeyeceğim," diye haykırdı Haşim, koltuğunda doğrulup kanatlarını gererek. "Bu bizi *zayıf* gösteriyor."

"Peki sen kimin görüşleriyle ilgileniyorsun?" Arioeh bir kaşını kaldırdı.

"Eğer Mithra düşünürse-"

"Bana karşı durmaya devam ederseniz sınırınızı yıkanlar *Mithra* olmayacak," diye tersledi Arioeh, oda kaotik bir enerjiyle uğuldarken gölgeleri parladı, Siada sandalyelerinde doğruldu.

Parçala onu.

Tüylerini kopar.

Onu kalenin dışına asın.

Arioch'un gölgeleri acımasızca fısıldadı, kelimeler kulaklarında kaba bir uğultudan başka bir şey olmayana kadar birleşti ve üst üste geldi.

"Bu bir tehdit mi?" Haşim'in sandalyesinin kollarını tutuşu eklemleri bembeyaz olana kadar sıkılaştı.

"Sana *sahip* olmasaydım bu bir tehdit olabilirdi. Bu seferlik bu hatayı mazur göreceğim." "Haşem," diye tersledi Farah, pençeleri karanlık yüzeyin üzerinde uzanıyordu.

masaya vurdu, tırmalama sesi odanın içinde yankılandı. "Yeter." "Kapa , *Şekil Değiştiren*," dedi Hashem, öyle bir güçle ayağa kalktı ki

sandalyesi yere doğru düştü. Sirac masaya doğru eğilirken gözlerini Syraphem'e dikti. "Senin gibi bir *dreskin* benimle herhangi bir otoriteye sahipmişsin gibi konuşmasına izin verirsem lanetleneyeğim."

Arioch sandalyesinde tembelce arkasına yaslandı, öfke onu daha da sarmaladı. Hashem'e bu zevki tattırmayacaktı. Gözleri vahşi görünen Farah'ın üzerinde gezindi.

"Hash," diye tısladı kuzey bölgesinden bir Leviathan olan Salman, "aşağı in."

Arioch yavaşça ayağa kalktı, gölgeleri omuzlarından zemine doğru kayarak taşı siyaha boyadı. "Zayıf görünmekten endişe ediyorsun, Haşem." Syraphem'le ayak parmağına gelecek kadar yaklaştı. "Bu konuda benim yardımına ihtiyacın yok."

Sirac ayağa kalktı, elini Haşim'in omzuna vurdu, gözleri düşünceli bir şekilde Alşaytan'a bakıyordu. "Bir zaman var ve o zaman şimdi değil."

Haşim'in çenesi tam olarak ne düşündüğünü bastırmak için yorulmak bilmeden çalıştı ve Sirac'a bir bakış fırlattı. "Sahren'in hükümdarlığı sırasında böyle bir şey asla olmazdı," diye tükürdü Haşim. "Bu bir *rezalet*."

"Hata yapma," diye homurdandı Arioch, "*kimse* senden pozisyonunda kalmanı istemiyor. Vazgeçersen bana bir iyilik yapmış olursun, gerçekten. Bunun yerine ailenle birlikte bölgedeki varoşlarda ikamet edebilirsin. Senin için bu yaşam tarzını seviyorum."

Daha güçlü olabilirdi ama Haşim böbürleniyordu. Syraphem sadece konuşur, hiçbir şey yapmazdı ve ağırlığını ortaya koymayı severdi. Arioch kızına yaptığı evlenme teklifini reddettiğinden ve sonra da ona sığınma hakkı verdiğinden beri savaş yolundaydı. Bunu yapmamalıydı. Bu bir

Siada'nın gazabını üzerine çekmenin kesin bir yoluydu ama kızın gözlerinde gördüğü, sözsüz bir şekilde reddetmesi için yalvardığı, yüz hatlarındaki korku dolu ifadeden kurtulamıyordu. Arioch, Syraphem'den çok arkasındaki Leviathan'la ilgileniyordu. Siraj hamlelerini sessizce yaptı ve izlerini gizledi, dilini yanaklarında tuttu ve kirli işlerini başkalarına yaptırdı. Arka cebinde Haşim vardı ve Arioch bunun bir taktik olduğundan, dikkatini dağıtmak için bir yol olduğundan emindi. Ama bu işe yaramayacaktı; o babası değildi.

Haşim'in burun delikleri alevlendi ve ağzı Tanrı'nın lanetlediği bir balık gibi açılıp kapandı, ardından oflayıp puflayarak odadan çıktı.

Siraj başını salladı ve tekrar yerine oturdu.

"Dinle." Arioch artık burada olmak istemiyordu. "Bu buluşmanın tek nedeni, bu gece onu görmeden önce benden Aheia hakkında bilgi almanı istememdi. Hepsi bu," dedi kollarını düzelterek. Siada'lar sandalyelerinde geri çekilerek onunla birlikte ayağa kalktılar. "Keyfinize bakın." Onlara başıyla selam verdi ve hiç vakit kaybetmeden odadan çıktı.

CHAPTER TWENTY-ONE

EMRYN

Emryn pek sık gergin olmazdı. Ama yine de Aheia'nın eski kanattaki odasının önünde durmuş, kırmızı, bantlı topuklu ayakkabılarına vurarak midesindeki çalkantıyı yatıştırmaya çalışıyordu. Sinirlenmek daha kolaydı, bu yüzden pençelerini ona batırdı ve bunun yerine bunu hissetmesine izin verdi. Bu geceki etkinliğe katılmak zorunda olduğu için sinirli olabilirdi. Babasını görmek zorunda olduğu için sinirlenebilirdi. Ve daha da spesifik olarak, kızgınlığını yönlendirebilirdi çünkü Aheia olmasaydı tüm bunlar yaşanmazdı.

Tanrılar.

Yukarıdaki tanrılar.

Ve kapıyı çalmasına cevap vermiyordu.

Emryn kanatlarını esnetti. Bu gece daha da ağırlaşmışlardı. Genelde onları fark etmezdi ya da en azından ağırlıklarını. Kendisinin doğal bir uzantısıydılar ama ailesi bu kadar yaklaşmışken ve bir Siada'nın kızı olarak o eski hayata zorlanma tehdidi altındayken, kendilerini çok ağır hissediyorlardı. Sürüklenmemeleri için onları yerden kaldırmayı aktif bir şekilde hatırlaması gerekiyordu, bu da gerginleştğinde içine düştüğü bir alışkanlıktı.

Sikeyim.

Kapıyı tekrar çaldı ve kollarını kavuşturdu, elbisesinin hafif ve ipeksi kumaşı boğucu bir his veriyordu.

Gitmek istemiyorum.

Bunu yapmak istemiyorum.

Haşım'i, babasını görelî aylar olmuştu -tam olarak on iki ay- ve evinden kaçıp Arioeh'un kapısının önünde belirlediğinden bu yana çok daha fazla zaman geçmişti.

Alşaytan bunun onun için zor olacağını biliyordu.

Ama ona güvenmiş, ona çok fazla sorumluluk vermişti. Bunun, bocalayıp bocalamayacağını görmek için yeni bir test olabileceğini düşündü.

Yapmazdı.

Bu yerleşkeye adım attığından beri hiç duraksamadı.

Burada kendine ait bir yer edindi, diğer Nefilimlerin arasında kendine bir yer edindi, rütbeleri yükseldi ve Shiron'la birlikte Ariocho'nun güçlerinin bir parçası olan iblislerin çoğunu eğitmeye başladı. Burada bir anlamı vardı. Burada kendi aile türünü bulmuştu, kan bağı değil ama antlaşma. Ve bu daha önemliydi -kendine tekrar tekrar hatırlattı.

Doğduğun rahmin suyu yerine seçtiğin antlaşmanın kanı.

Neredeyse kendi kendine sırtıyordu. Kimse bu deyiimi doğru kullanmıyordu; tam tersi bir anlama geldiğini düşünüyordu.

Emryn kapıyı tekrar çaldı ve bu kez kapı açıldı. Aheia'yı görünce yeni bir öfke dalgası kapladı içini.

Siz olmasaydınız bu lanet olası etkinliği düzenleyemezdik.

Bir adım geri çekilip nefes aldığı anda bile zihni bunun peşini bırakmadı.

"Özür dilerim," dedi Aheia yavaşça, Emryn'in yüzündeki endişeyi açıkça görüyordu.

Yüzünü. "Kitap okuyordum."

Bu ifade Emryn'in göğsünde bir şeyleri hafifçe gevşetti, sadece bir parça rahatlamasına izin verecek kadar.

Ona dudaklarını bükerek başını salladı, eliyle işaret etti ve koridorda ilerlemeye başladı, Aheia'nın onu takip ettiğini duydu, Kar'ın seçtiği elbise yumuşak bir hareketle mermerin üzerinde sürükleniyordu. Çok güzeldi. O da çok güzeldi. Gerçekten nefes kesiciydi ve Emryn, Ariocho'nun dikkatini çeken şeyin bu olup olmadığını ya da sadece temas ettiği herkesi kızdırmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

Bu değil. Akli devreye girdi ve doğru olduğunu anladı.

Bunu hareketlerinde, Aheia'nın yemek yediğinden emin olma biçiminde, Kar'ı onunla konuşması ve duygularını hissetmesi için gönderme biçiminde, çoğu insanın gözden kaçırabileceği ama onun tanıdığı yumuşaklıkta görmüştü, çünkü bunu ona da göstermişti. Cinsel bir bağlamda değil ama neredeyse güven verici bir şekilde. Başta o da bunu fark etmemişti, o kadar tetikteydi ki her hareketini sorguluyordu.

Emryn her zaman bunun başkaları için nasıl işlediğini merak , Lúç, Ariocho ve Shiron gibi şehvete kapılıp gitmemişti.

onu. İçine kapanıktı, çoğu zaman hareketleri konusunda sessizdi ama onu ara sıra başka bir Nefilim'le görmüştü. O öyle biri değildi; hiçbir zaman bir başkasından bu şekilde etkilenmemişti, en azından bu kadar abuk. Böyle hissetmesi için çok şey gerekiyordu.

"Devam et," dedi Emryn, Aheia'nın göz ucuyla elbisesinin kuyruğunu tuttuğunu görünce ses tonu soğuk bir hal aldı.

Ugh.

Sen olmasaydın babamı görmek zorunda kalmazdım. Bundan kurtulamadı, zihninin ifadeye olan bağını gevşetemedi ve bu da kanatlarını sırtına sıkıca sardı.

Babası, Arioch'a yaptıkları evlilik teklifini kabul etmeye niyeti olmadığını açıkça belirtmesine rağmen karşı koymasından hoşlanmamıştı. Alşaytan onun yüzüne bir kez baktı, korkmuş küçük bir şeydi, bir çarşaf kadar beyazdı, midesindekileri ağzında tutuyordu ve başını salladı. Onun gözlerindeki dehşeti gördüğünü ve Siada'ya karşı soğuk ve sakin bir tavır takınmış olsa da, yine de aynı akşam gölgelerinin arasından geçip kızın odasına girmeyi ihmal etmediğini hayal etti. Onu neyin geri çektiğini, ona herhangi bir açıklama borluymuş gibi hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama yine de o gece ona aklından geçenleri, inkârının onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve eğer güvenli bir yere ihtiyacı olursa yerleşkenin ona açık olduğunu söylemişti.

Arioch'un neden zahmet ettiğini hâlâ bilmiyordu.

Babası bunun onun hatası olduğunu, Emryn'in yeterince iffetli ya da dindar olmadığını, Alşaytan'ın onun iyi biri olmadığını anlamış olması gerektiğini düşünüyordu. Elbette onun gözünde bu onun suçuydu, her zaman da onun suçu olacaktı. Tıpkı düzenledikleri etkinliklere katılmak yerine okumak istediğinde olduğu gibi, tıpkı vaazlarına geç kaldığında olduğu gibi çünkü gökyüzündeki bir figür için diz çökmek yerine nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istiyordu.

Hep onun hatasıydı.

Ve reddedilen evlilik teklifi babası için bardağı taşıran son damla olmuştu. İstemediği hayatı ona dayatacaktı.

Ama bu sadece babasının değil, Emryn'in de son damlası olmuştu. Emryn babasının elinden zor kurtulmuştu ama son gücüyle kendini odasından dışarı ve özgürlüğe doğru sürüklemişti. Pek bir şey hatırlamıyordu, yemek salonundaki pencerelerden birinden atlamış ve Arioch'un yerleşkesine uçarken neredeyse kendini öldürüyordu. Sonra bir şekilde

Kanlı dizleri ve kırık parmaklarıyla kendini içeri atmış, kanatları dışarıdaki kayaların üzerinde sürüklenerek kesikler oluşturmuştu.

Anılar zihninde canlanmıştı ve kendisini, şimdi Aheia ile birlikte yürüdüğü fuayenin hemen içinde, mermer zeminde kanlı bir yığın halinde görebiliyordu.

Kahretsin, hafıza şeridinde yaptığı bu yolculuk ona yardımcı olmuyordu.

"Seni bu gece göreceğimi sanmıyordum, *Traveske*." Tarık onun sol tarafına geçti ve omzunun üzerinden Aheia'ya bir bakış fırlattı. Aralarında kedi yavrusu gibi bir sevgi sözcüğü dolaşıyordu. Emryn ilk tanışmalarından sonra ona bu şekilde hitap etmesinden nefret etmişti, bu yüzden Tarık bunu bir kenara not etmiş ve mümkün olduğunca sık kullanmıştı.

"Seni ortada bırakamazdım, Lúe'u yutmadığından başka kim emin olabilirdi ki?" Ona baktı ve sadece değer verdiği insanlar için nadiren yaptığı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tarık'ın gevşek bukleleri etrafından geriye çekilmiş ve ensesinde toplanmıştı, giysileri siyah ve resmiydi, kalın kumaşlardan yapılmıştı. Yakışıklı olduğunu tahmin ediyordu ama aynı zamanda onun için bir kuzen sayılırdı.

"Şekil Değiştiren kendi başının çaresine bakabilir," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum ufaklık." Kolunu kızın boynuna dolayarak saçlarını mıcıkladı.

"Siktir git, Tarık." Atrium'un yan tarafındaki dolambaçlı bir merdivene açılan dar ve karanlık yeni bir koridora girdiklerinde omzunu ona attı. Tekrar omzunun üzerinden baktı, Emryn de öyle. Aheia hafifçe sinirlenmiş görünüyordu ama mavi gözlerinde parlayan rahatsızlık, soğuk öfkeyi bastırarak kadar güçlüydü.

Tarık onun kulağına, "Bir kelime söyle de gırtlığını parçalayayım," diye gürledi ve Haşim'den bahsettiğini anladı.

"Başa çıkabilirim," dedi ve adamın elinden silkindi.

Tarık ona hınzırca gülümseyerek, "Oh, ama bunun yerine senin için benim halletmemi izlemek eğlenceli olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

"Arioch senin derini yüzer ve bu işlem için seni canlı tutmaya zorlardı." Gözlerini devirdi, parmakları uyluğundaki dövmenin üzerinde kısa bir süre kaydı, başka bir gergin tik. Magyck'in orada, parmaklarının ucunda tıngırdadığını hissedebiliyordu ve bu ona güven veriyordu.

"Tuhaf," dedi Tarık, Emryn ve Aheia'nın önündeki döner merdivenden hızla inmeden önce ona göz kırparak.

"Nereye gidiyoruz?" Aheia, Emryn'in yanındaki yerini alarak sordu.

"Şehir," dedi basitçe, yeraltındaki girdaplardan birini barındıran karanlık odaya inerken. Aheia ve Emryn dibe vardıklarında, girdap bütün bir duvarı kapladığında Tarık dönen magyck'in içinde çoktan kan kaybetmişti. Tıpkı sınır gibi karanlık ve canlı görünüyordu. Aheia gördüğü manzara karşısında gözleri büyüdü.

"Şehir mi?" Kaşını kaldırdı.

"Evet, bu bir girdap." Emryn ayrıntılara giremeyecek kadar sinirliydi. Yakında yeterince anlayacaktı. "Devam et."

Çenesini duvara doğru eğdi, ama Dioscuri yerinde durdu, yüz hatlarında gergin bir şey geziniyordu.

Emryn gözlerini devirdi ve onu girdabın içine sürüklemeyi önce ön kolundan tuttu.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-TWO

AHEIA

Aheia girdabın içinde yürürken, büyülu madde ılık bir su gibi tenine damlıyordu. Parmakları titrerken onu rahatlatmak istercesine her yerini okşadı. Sınırdaki karşılaştığı yangının zayıf anıları, acı olmayacağını fark edene kadar nefesini çaldı. Yine de nefesini tuttu, kolundaki çekişini hissetti ve Emryn onu diğer taraftan çekip çıkarana kadar bırakmadı. Gözleri kısıldı, buradaki ışık çok daha , alışmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Karanlık bir odaya girmişlerdi, tavandaki donuk enerji sadece birkaç koyu renkli kanepeyi ve altın rengi mobilyaları aydınlatmaya yetiyordu.

Sonra göğsündeki hain uğultu tenini aydınlattı, ruhunun kendisini saran ve her yöne çeken tanıdık hissi.

Tanrım, kendine gel.

Nefes alıp vermesi hızla zorlaştı ve sanki adı konmamış bir şeyin kenarında duruyormuş gibi kaydığını hissetti. Panikle savaşmaya çalışarak başını çevirdiğinde, onu görmek zorunda kalmadan varlığını hissettiğinde nefesi sertleşti. Arioeh'a tekrar yakın olma, onun ruhunu bu kadar yakınında hissetme ve onun hakkında hiçbir şey bilmediği halde onu bu kadar çok isteme düşüncesi omurgasında soğuk buz parçaları kayarken boğazını sıktı.

Hiçbir şey, ama... onun hayatını avucunda tuttuğunu ve bir hevesle onunla oynamaktan zevk aldığını, kendi sadist eğlencesi için onu Varcolac'la kovaladığını, onun kıvrandığını görmekten bir tür zevk aldığını ve ona dokunduğunda bunların hiçbirinin önemli olmadığını.

Topuklarının üzerinde döndü, göğsü o kadar şiddetli bir şekilde daraldı ki ciğerlerindeki hava vücudundan fırladı, elleri yakalamak için göğsüne doğru uçu ve o koyu gri gözlerle yüz yüze geldi.

Kahretsin, çok lezzetli görünüyor.

Dudağını ısırды, bu sefer kendini azarlamak için hiçbir şey yapmadı. Kendini gergin hissediyordu; onun dokunuşuna ihtiyacı vardı ve bu onu çileden çıkarıyordu. Arioch'un gözlerinin kenarları kısılmıştı; yüz ifadesi, küllerin altında yaşayan tanıdık bir öfkeyle kaynayan irisler dışında sakindi. Siyah elbise giymişti, hançerlerini tutan deri bir kayış, her iki elini süsleyen gümüş yüzükler ve yüzünü çerçeveleyen birkaç gevşek bukle ile geri çekilmiş saçları vardı.

Odanın diğer ucunda Lúe, Shiron ve Kar'la birlikte duruyordu, kalın bir kırmızı duman bulutu etraflarında vızıldıyordu, dışlarının arasında bir inhalant vardı. Daha önce de buna benzer bir şey içmişti ama kırmızı türden değildi; beyazdı ve endişesi içindi. Ophion öğrenirse kırbaçlanacağı başka bir şey daha.

Emryn kolunu bıraktı ve Tarık'la birlikte diğer Nefilim'e katıldı, kulağına bir şeyler fısıldayan Shiron'a doğru eğildi ve ona inhalantını uzattı. Emryn, Shiron'un fısıldadığı şeyle gözle görülür bir şekilde rahatlamış gibiydi ve yolun karşısındaki Aheia, Kar'ın omuzlarının hafifçe çöktüğünü fark etti. Empatin ne kadarını hissetmeye zorlandığını ve eğer düşündüğü kadar çoksa, nasıl bu kadar tatlı olduğunu merak etti.

Aheia kendini inanılmaz derecede yersiz hissediyordu, rahatsızlığı midesine ağır bir yük gibi çökmüştü. Nasıl uyum sağladığını bilmiyordu, bir kez daha kendini harmanlamak için kenarlarını yeterince kıvıramamıştı ve bu farkındalık endişesini intikamla geri getirdi. Yutkundu, bir sonraki adımının ne olması gerektiğinden emin değildi, oysa etrafındaki herkes şüphesiz biliyor gibiydi ve onun belirlenen çizgide yürümesini bekliyordu.

Aralarında bir dünya vardı ve Aheia'nın onu nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nefilim'e ulaşmadan ayaklarının altındaki bulanık karmaşada boğulacakmış gibi hissediyordu. Ayağı kalktı, kendini biraz daha uzun tutmaya çalıştı, Arioch'un gözlerinin teninde şeklinin onu etkilemesine izin vermemeye çalıştı, yumruklarını sıkılamaya çalıştı. Ama nafile, Arioch'un kolundaki ruhu kendini yerine kilitlemesini imkânsız kılıyordu, omurgasının dibinde yavaş yavaş bir alev oluşuyordu. Sıcaklığı istemeyeceği bir zaman olacağını hiç düşünmemişti ama burada, Tanrıların lanetlediği bu anda, iki eliyle buzuna tutundu.

Kimsenin konuşmadan önce kıpırdaması sonsuzluk gibi geldi ve kıpırdadıklarında gerginlik iki uçtan da kırıldı. Tarık Lúç'un yanına sokuldu, yüz ifadesi ciddi, gözleri sertti ve Lúç'un dudakları Tarık'ın omzunun onunkine değmesi gibi basit bir hareketle aralandı. Kar, elini omzuna koymuş olan Shiron'a bir şeyler mırıldandı ve Shiron gülümsedi - *gülümsedi*. Buraya geldiğinden beri iblisin gülümsediğini görmemişti...

Arioch kıpırdayana kadar ayakkabılarını eski, kaba kayadan çıkarabileceğini hissetmemişti ama şimdi sanki bataklık tarafından yutuluyorlarmış gibi hissediyordu. Alşaytan yavaşça odayı geçti, eli dudaklarındaki teneffüs ilacını çekiyordu, duman yavaş bir nefesle ağzının etrafında kıvrılıyordu, o çarpıcı gözler sıcak ve karanlıktı.

Her adımda beklentisi daha da artıyordu. Nasıl uyum sağlayacağını ya da burada ne olması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Ama Keloseros'ta da ne olması gerektiğini hiçbir zaman bilemediğini, Malek'in onu uygun hale getirmek için parçalarını kesip biçmesine rağmen onların kalıplarına hiçbir zaman uymadığını düşünüyordu.

Arioch elini uzatarak, "Buraya gel," diye homurdandı.

Bu basit emir vücudundan aşağıya doğru süzüldü ve Aheia'nın göğsünde direnç oluşurken ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ama o bunu aştı, parmaklarını onun iyileştirici avucunun içine kaydırды, elinin altındaki dikişleri hissetti, bu ona o gün daha önce neler olduğunu hatırlattı - nasıl hissettirdiğini. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve Tanrılar'ın bunu anlamamasını umdu. Yine de bileğini döndürüp işaret parmağını nabız noktasına koyduğunda, onun her şeyi gördüğünü biliyordu. Onun saklamak için bir araya getirmeye çalıştığı küçük parçalarının ötesini gördü ve bununla ilgili bir şey maskesini tamamen düşürmesine izin verdi.

Yorulmuştu. Çok yorgundu. Ve dış görünüşüne tutunmak onu tüketiyordu.

Onu kendine doğru çekerken gözleri onu inceliyor, boştaki eli yavaş ve tembel hareketlerle çenesini okşuyordu.

"Ağzını aç," dedi sesi boğuklaşarak.

Aheia alt dudağını dişlerinin arasında emdi, kararsızlık içinde yuvarlanıyordu, ama Arioch'un başparmağı kabaca gevşetti, parmağının pedi ona karşı durdu. "Dudağını böyle ısıtırken dikkatli ol, küçük tanrıça. Şu anda kısıtlamayla idare ediyorum."

Keskin bir nefes aldı, midesinin çukurundaki ısı alevlendi. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?"

"Nasıl istersen öyle olabilir." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Ama bu duyguyu hafife alma hatasına düşme." Sonra gülümsemesi düştü, gözleri karardı. "Aç ağzını."

Aheia yaptı ve eli tekrar çenesinin boynuyla birleştiği yere kaydı. "Daha fazla."

Ve yine yaptı.

Cildine masaj yaparak çenesindeki ağrıyı hafifçe yatıştırdı. "O menzil üzerinde çalışmamız gerekecek, değil mi?" Dudakları tekrar kıvrıldı ve gözlerinde bir gülümseme belirdi.

Aheia, adamın elini geri çekip uzun bir nefes çektikten sonra teneffüs ilacını dudaklarının arasından çıkarışını izledi. Sonra onu yere fırlattı ve Aheia'yı kendine doğru çekerek çenesini eğdi. Adam eğilip dudaklarına dokunduğunda ve kırmızı dumanın açık ağzına akmasına izin verdiğinde kadın yerde tökezledi, elleri göğsüne doğru uçtu. Kız sıçradı, yoğun duman dilini yaktı, boğazı bir an için dumanla savaştı ve sonra dumanın zihnine sızdığını hissetti. Hafifçe gevşedi, tadı farklı çiçeklere benzeyen karışım ciğerlerine doldu, Arioch'un dudakları onunkilere dokunduğu yerde enerji dikenleri bıraktı. Arioch geri çekilip iki parmağıyla ağzını kapattıktan sonra parmaklarını dudaklarına dayadığında gözleri büyüdü.

"Benim için tut," dedi sesi boğuk bir şekilde, kalın kirpiklerinin arasından ona bakarak.

Ciğerlerindeki duman uğultulu ve sıcaktı, yavaşça içine işlediğini hissedebiliyordu, zihni göğsünün hafifçe gevşemesine neden olan rahat bir bulanıklığa dalmıştı. Parmaklarını rahatlık noktasını geçene kadar yerinde tuttu ve nefes vermek istediğinde ona izin vermedi.

Kızın gözleri büyüdü ve adamın gülümsemesi arttı. "Tüm gereken bu mu?" Eğildi, ciğerleri zorlanırken burnunu şakağına sürttü. "Seni boğmak için mi?"

Öksürdü, ciğerleri çılgın atıyordu, havayı yutarken duman burnuna batıyordu, elleri gömleğini sıkıca kavramıştı. Arioch kıkırdadı, bir kolunu beline doladı, parmakları yavaşça sırtının küçük kısmından aşağı kayarken diğer eli omzunda durdu.

"Ne oluyor lan?" diye tısladı öksürükler arasında, gözyaşlarını kırıştıtarak. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı kulağının kabuğuna doğru.

Durdu, yavaş ve derin nefesler alarak konuştu. Kendini *iyi* hissediyordu. Sakin hissediyordu, hatta. Düşünceleri bulanıktı ama kendi düşünceleriydi, bedeni rahatlamıştı.

Öksürük krizinden sonra bile. Ve nedense, rahatsızlık duymaması en sinir bozucu şeydi, çünkü zihni ona rahat olmayı hak etmediğini söylüyordu.

"Beni neden buraya getiriyorsun? Bu gece ne anlama geliyor?" Hafifçe geri çekildi, aralarında boşluk bulmaya ihtiyacı vardı.

"Çünkü burada kalıyorsun ve herkesin senin kime ait olduğunu bilmesi gerekiyor." Gözleri parladı. "Bu senin üzerinde bir hak iddia ediyor... yalvardığın güvenliğin bir bedeli var."

"Ruhum yeterli değil miydi?" Kaşlarını kaldırdı, öfke göğsünü kavırıyordu.

Gülümsemek ister gibi dudağı seğirdi, gözleri sağ ön koluna kaydı ve kadın basit bir bakışa tepki verdiği için vücuduna lanet etti.

"Ruhunuz buraya girmenizi sağlıyor. Güvenlik bir güç gösterisiyle gelir. Bu gece rolünü oynayacaksınız."

"Neymiş o kısım?" Kaşları çatıldı.

"Benim." Uzun, beyaz saç tellerinden birini avuçlarının arasına aldı. "Benim olana kimse dokunamaz."

Onun elini . "Ben senin değilim."

Mırıldandı, ağzının kenarı sapkın bir sırıtışa dönüştü. "Zihin, beden ve ruh, Ruhí."

Öfke daha da derinleşti, damarlarındaki buz alevlendi.

"İlginç," diye devam etti, çenesini hafifçe eğerek gözleri onunkileri taradı.

"Ne?" diye tısladı.

"Dişlerinle boğazımı parçalamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

"İstiyorum," diye hırladı.

"Başka zaman olsa denemene izin verirdim, küçük tanrıça. Ama bu gece oynayacağız.

Her şey buna bağlı. Anlıyor musun?" "Benim için hecele, Alshaytan."

"dur, oyunumu oyna, bekledikleri evcil hayvan ol."

Gözlerini kısmıştı. "Sen sadistsin."

"Evet," dedi sırtarak, "ama bu öyle bir şey değil. Bu, ait olmadığın bir dünyada kendine bir yer açman; seni bütün olarak yutacak ve sadece olduğun şey için parçalara ayıracak bir dünyada."

Yapma. Bu zayıflıktır. Bedeni, ruhu lekelenip bulanık bir griye dönüşene kadar onu karanlığında sürüklemesine izin verecekmiş gibi davranırken, zihni bunu önerdi.

"Anlıyor musun?" diye tekrarladı, kelimeleri kırılmıştı.

"Evet," sözcükleri dişlerinin arasından geçirdi, şakaklarında yavaş bir basınç oluşuyordu.

Onun gözlerini izleyebilecek kadar geri çekildi ve sonra bakışları daha da kaydı ve Lujha dilinde anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Bıçak sana çok yakışıyor," diye fısıldadı ve ardından parmaklarını yumuşak bir şekilde kızın kalçasının dış kısmına dokundurdu. "Her zaman yanında taşı. Sana elini sürmeye cüret eden herkes üzerinde kullan, kendini güvende hissetmezsen benim üzerimde kullan."

Ağzı açık kaldı ve karanlık olduğu için Tanrılara şükretti. "Dikkatli ol, yoksa bunu nezaketle karıştıracığım *Alshaytan*," dedi, niyetlendiği ısırtığı toplamak için biraz fazla nefes nefese.

Arioch kıkırdadı ve elleri adamın gömleğinin kumaşını sıkarken ses içinde titreşti. Bu çok fazlaydı, titriyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha azına ihtiyacı vardı. Zihni kendini parçalıyordu ve tam çatlayacağını düşündüğü anda, dişleri ensesindeki deriyi sıkıştırdı. Acı vücudundan aşağı süzüldü ve bacaklarının arasına girdi, onun daha fazla dokunmasına duyduğu ihtiyaçla karıştı.

"Henüz kırılmana izin veremem, yoksa oynayacak bir şeyim kalmaz," dedi ve acıyı kovmak için dilini teninde, ısırtık izinin üzerinde kaydırıldı.

Aheia bir an için onun dudaklarına eğildi, sonra geri çekilip elbisesini düzeltti. Sesi titreyerek, "Eğer onun sıkı çalışmasını mahvedersen Kar seni öldürür," dedi.

"O haklı." Diğerleri bu odaya ulaşmak için içinden geçtikleri aynı sihirle dönen uzak duvarda toplanırken Kar'ın sesi etraflarında süzülüyordu.

Aheia, Shiron'un güçlü ve sessiz bakışlarıyla karşılaştı ve bu gözlerin onu bu kadar katı yapacak ne gördüğünü merak etti. Sonra Lúç'unkilerle karşılaştı, parlak ve canlıydı, kimse bir meydan okuma getirmemiş olsa bile her zaman bir meydan okumayla oynuyordu. Onun yanında, çok az tanıdığı Tarık duruyordu. Arioch'un etrafında nasıl konuştuklarını, ne kadar rahat göründüklerini düşündü ve buradaki rolleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi - özellikle Kar ve Emryn.

Arioch parmaklarını Aheia'nın ensesine doğru kıvırdı ve onu Nefilim grubuna doğru götürürken Aheia'nın sınırları yerini başka bir şeye bıraktı.

Aslanlar kurtlardan korkmaz.

Bu gece oynayacağı rol buydu. Çünkü aslan değilse, olmayacağına dair kendine söz verdiği halde kuzu olacaktı.

"Bu gece bana o *helfyre*'ı göster, küçük tanrıça. Ama daha da önemlisi, *onlara* göster," dedi.

Önündeki magyck'te donuklaşmış yansımasını izledi. Altın rengi elbisesi vücudunda parıldıyordu ve mavi gözlerindeki bir şey de buna uyuyor gibiydi. Parlaktı ve başını eğdiğinde bunu fark etti, uzanıp kendi tenini okşama isteğini bastırdı. Kendisi gibi görünmüyordu ya da belki de öyleydi. Belki de hiç şu anki kadar kendine benzememişti. Ama ateş rüyasındaki Aheia bunlardan herhangi birini nereden bilebilirdi ki?

Nefilim duvarın içinden yürümeye başladı ve Arioeh'un parmakları bir an için açıkta kalan tenini okşadı, neredeyse tatlı, neredeyse samimi bir şekilde - ama yansımada onun gözleriyle karşılaştığında bunun sadece dikkatini çekmek için olduğunu fark etti.

Onun karşısındakine doğru eğilmesini izledi, nefesini boynunda hissetti, güçlü çenesini ve onunla, onlarla konuşurken boğazının kenarına kadar uzanan dövmelemlerini izledi.

"Büyüleyici görünüyorsun."

Yansıması gülümsedi ama bunu dudaklarında hissetmedi.

"Ama lütfen burada olduğun sürece kimsenin sana dokunmayacağını unutma." Ve sonra, ona kendi ahlakını aratan bir ifadeyle devam etti. "Kendimden birini incitmek istemiyorum ama inciteceğim ve onların kanı senin ellerinde olacak."

İtiraz etmek istedi, kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti ama o daha konuşmadan adam onu öne ve duvara doğru itti.

CHAPTER TWENTY-THREE

AHEIA

Arioch'un Nefilimi önlerinde yürüyordu, Kar'ın kolu Emryn'inkine dolanmıştı, Tarık önde, Shiron ve Lúe hemen arkalarındaydı. Geniş, açık bir odaya dolmuş Nefilim kalabalığının arasından ilerlediler. Burada müzik gürültülüydü ve tıpkı etraflarında süzülen kırmızı duman gibi onu sarıyordu. Keloseros'ta telli enstrümanlarla çalınan yavaş ve geleneksel bir müzik vardı ve bazen birileri şarkı söylerdi. Ama hiçbir zaman çok mutlu ya da neşeli değildi. Bunlar trajik hikâyelerdi; vebaların Lyria'yı kasıp kavurduğu geçmiş yılların, Nefilimlerin ve onların Mithra ile çatışmalarının hikâyeleriydi. Bunun tam olarak mutlu olmadığını düşünüyordu ama tıpkı Arioch'un koridorlarındaki soyut resimler gibi ağır hissettiriyordu. Orada Aheia'nın tam olarak anlayamadığı bir şekilde aktarılan, iliklerine kadar titreşen bir duygu vardı.

Kalbi hızla çarpıyordu, ama adımlarını ölçülü tuttu, ona ihanet edebilecek her şeyi -parmaklarının titremesini, nefes alışındaki anlık artışı, zihninin arkasındaki o sınırları- sakladı. Onu eski alışkanlıklarına sürüklemekle tehdit eden savunma mekanizmaları bu gece ona yardımcı olmayacaktı. Farklı olması, Keloseros'ta oynamak zorunda kaldığı koyun değil, bir *aslan* olması gerekiyordu. Eğer burada da Mithra'nın yanında olduğu gibi kendini susturursa, sesini tamamen kaybedebileceğinden korkuyordu.

Aheia bakışlarının önündeki cesetlerin üzerinde gezinmesine izin verdi, bakışlar ona doğru yöneldikçe etraflarındaki kalabalık azalıyordu. Yutkundu, çenesini yüksek tuttu, bunu milyonlarca kez yapmış gibi davrandı, Nephilim ayrılırken ve geçerken başlarını eğdi. Arioch'un eli yukarı kaydı

Adam ensesini kavrayıp hafifçe sıkarken omurgası yavaşça omzuna sürtündü. Ona bir bakış fırlattı ve diğer elini rahatça cebine sokmuş olan adamın zaten kendisine baktığını gördü. Adamın gözlerini saran ateş içini yaktı ve başparmağıyla omurlarını okşarken çenesini daha da eğerek hafifçe koluna yaslandı.

Bu kadar dikkat çekmesi muazzam bir şeydi ve ışığın içinde yaşayan versiyonu küçülüp giderdi. Ama Arioch arkasında böyle bir güçle dururken küçülmek imkânsızdı. Eğer gerçekten onun oyuncağı, evcil hayvanı, *şeyi olsaydı*, kendini daha küçük hissetmesi gerekirdi. Ama ona baktığında ve o gözler sadece onu izlerken yandığında, bunun yerine görüldüğünü ve çok güçlü olduğunu hissetti.

Büyük odayı geçip altından yapılmış büyük bir leğene doğru ilerlerken Arioch'un gölgeleriyle birlikte etraflarında fısıltılar yükseldi. Bu leğen odanın ortasında, kubbeli tavanın tam tepesinde duruyordu ve Aheia'nın Nefilimler için tarihte bir an olduğunu düşündüğü şeyi tasvir eden güzel bir frizle kaplıydı. Boyalar koyu ve doygundu, duvarlara ve odayı kaplayan sütunlara doğru akan altınla işlenmişti. Burada hiç pencere yoktu, duman ve gölgeler mekânı dolduruyor ve yukarıdaki Solas kürelerinden yayılan ışığı gizliyordu.

Aheia, Emryn' elini büyük altın leğenin kenarından geçirmesini izledi, diğerleri etrafına dağıldı ve geniş bir daire oluşturmuş kalabalığın hemen dışında durdu.

"bu?" Aheia sadece Arioch'un duyabileceği kadar sessiz bir şekilde sordu.

"Su," dedi elini tutup onu daha yakına götürerek. Tıpkı yerleşkenin yanından geçen nehirdeki su gibi yanardöner bir parıltısı vardı.

"Su kutsaldır," diye devam etti, yavaşça kolunu öne doğru çekti ve birleşen ellerini sıvıya daldırdı. "Bir hayat kurtarabilir, tıpkı bir hayat alabileceği gibi." Kadının parmaklarını kendi parmaklarıyla yıkadı ve bunu yaparken etraflarındaki kalabalık yer değiştirdi. Bakışlarını bir anlığına Arioch'un yüzünden ayırdı ve ona bakan sayısız ifade buldu; çoğu şaşkın, bazıları öfkeli, diğerleri düşünceli ve meraklıydı. İçinden bir ses tepkilerinin sadece onun varlığıyla değil, hareketleriyle de ilgili olduğunu söylüyordu.

"Nefilimler, Nehirlerin 'Amm hayatını, kendi ebedi gözyaşlarını kaybettiğinde yaratıldığına inanıyor."

Aheia gözlerini onunkilere kaldırdı, suyun ışığı koyu griyi aydınlatıyordu. "Nefilim mi? Sen değil misin?"

Ellerini geri çekerken çenesi gerildi, ılık su parmaklarından mermer zemine damlıyordu.

Gölgeleri ayak bileklerine kıvrılırken fısıltılar etraflarında yükseldi, gözleri cevap verecekmiş gibi kısıldı. Aheia, *Mithra'sının yanından* süzülen birkaç fısıltı yakaladı, *parlıyordu* ve *olamazdı*, ama bu *iğrençti* ve onu durdurdu. Ya da daha doğrusu Arioch'u durdurdu. Başını sağ taraflarında duran ve Alshaytan'ın gözleriyle karşılaşana kadar alaycı bir tavır takınan kısa boylu Nefilim'e çevirdi.

"Etrafınız bu kadar iblisle çevriliyken konuşmak zor olmalı," dedi Arioch, sesi alçak bir tondaydı, gözleri çoktan harekete geçmiş olan Lúe'a kaydı ve Nefilim'i boynundan tutarak kalabalığın arasından çekti.

Lúe onu Arioch'a doğru fırlattığında küçük erkek "Ben-" diye sıçradı, Arioch bir kolunu onun küçük bedenine doladı ve bir arkadaşına sırrını anlatır gibi onu yanına çekti.

"Artık bir platformunuz olduğuna göre," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "söylediklerinizi tekrar edin."

"Tekrar etmeye değmez," diye kekeledi, koyu renk gözleri Aheia'dan arkasındaki kalabalığa kaydı.

"Bak sana ne diyeceğim," diye homurdandı Arioch, iblisin dizlerinin arkasına tekme atarak onu sert zemine düşürdü ve dik durması için ensesini sıkıca kavradı. "Özür dileyeceksin ve *eğer* Aheia o güzel kalbinde seni affetmeye karar *verirse*, duracağız." Alt dudağını ıslattı, gölgeleri yavaşça Nefilim'in boğazına tırmanıyordu, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "O bana dur dediğinde duracağım."

"*Hayır-lütfen*, öyle demek istemedim-" Ama Arioch'un gölgeleri onu boğazından tutup gerdi, elleri arkasından çekildi, sözleri Nefilim'in ağzına doğru kıvrılan yeni küçük dallar tarafından kesildi. Öksürdü ve çırpındı, mavi gözleri şişti, bakmaktan başka bir şey yapamayan Aheia'ya sessizce yalvardı. Beden dışı bir deneyim gibi hissetti ve bir an için sesini ve daha da kötüsü kendini kontrol etmeyi kaybetti. Bir an için göğsünden sıcak bir uçucu enerji damlası geçtiğini hissetti ve iblisin öldüğünü görmek istedi. Ama yapamadı, yapamadı, yapamadı. Dişlerini sıktı ve Arioch'a doğru adım atarak ön koluna uzandı. Parmakları mürekkebin üzerinde geziniyor, kasları esniyor ve gölge dallarının şeklini değiştiriyordu. Arioch onun bakışlarıyla karşılaştı ve farklı görünüyordu,

öldürücü, duygusuz. Damarlarında heyecan yaratmamalıydı. Ama heyecanlandırdı.

"Memnunum," dedi yavaşça, elini kolunun kıvrımına soktu, ta ki adam gölgeleriyle teması kesip elini beline dolayana kadar, diğeri hâlâ uzanmış, hava almak için savaşıırken Nephilim'in ağzından dallar damlıyordu.

Elini saçlarının arasına sokmasına izin verdi, bu uzun zamandır yapmak istediği şeydi, çoğunlukla çekmek ve acıtmak için olsa bile, ayak parmaklarının üzerinde durarak ona olan yüksekliğini biraz azaltmak için. Kız onun buklelerini çekince eğildi ve dilini alt dudağında gezdirmeden önce ağzını bir, iki ve üçüncü kez onunkine değdirmesine izin verdi.

Adamdan gelen bir onay sesi, kalçalarının arasındaki ağrıyı daha da kötüleştirdi ve bu bir ihanetti -bunu biliyordu- ama bir kez daha umursamadı. Beyni, bu etkileşimi sahte tutmak için onun öfkesine ve küstah sözlerine ulaşmaya çalıştı, ama vücudu umursamıyor gibiydi, onu daha ileriye, daha derine, daha fazlasına çağırıyordu... Umursamayacak kadar yorgundu, çok bitkin ve kendini midesinin çukurunda ağırlaşan ihtiyaca teslim etmek kulağa çok tatlı geliyordu.

O zaman tüm dikkatini ona verdi, belindeki eli kalçasına doğru hareket etti ve cezalandırıcı hale gelene kadar sıktı, tam da kendine rağmen istediği şeydi. Orada, onun dudaklarına yaslanmış, hareketsiz ve bekliyordu. Alshaytan parmaklarının ucundayken, dizginler onun elindeyken kendini güçlü hissediyordu. Sağ elini saçlarından çıkarıp boynunun dibine doladı, böylece onu kendine yaklaştırıp dudaklarını öpübildi. Yumuşak ve çılgıncaydı ve dilini onun ağzına soktuğu anda aralarında bir şeyler sarsıldı.

Tadı onun
gibiydi. Hem de
çok.

Başını eğdi, daha fazlasına ihtiyacı vardı, çok daha fazlasına. O da bunu ona verdi ve öpüşmelerini yeni bir yöne taşıdı. Bu, karanlık koridorlarda ve ipek çarşafar arasındaki anlara ayrılmış bir öpücük türüydü, ama o mahremiyete sahip değillerdi. Bunun yerine, bir izleyici kitleleri vardı ve bu da aralarındaki haz rüzgarını besliyor gibiydi. Adam onu daha yakına çekerken inledi, aleti yumuşak karnına bastırıyor, parmakları onu sıkıyor ve yoğuruyordu, bu sırada adam tekrar üzerine çıkacak kadar arkasına eğildi. Adam, onu altına çekmekle tehdit eden bir dalga gibiydi ve bu, bir kez yaptığında asla havaya çıkamayacağından korkmasına neden oldu.

Kulağına eğilmek için ayrıldı ve burnunu boynunun kenarından geçirdi, nefesi sıcaktı ve karıncalanıyordu. "Çok tatlı."

Kelimeler yeterince masum olsa da, o daha iyisini biliyordu. Söyleyiş biçimi hiç de öyle olmadığını gösteriyordu; kulağa çok edepsiz geliyordu.

"Bu onlar için, senin için değil," dedi sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir şekilde. "O zaman neden hepsi benimmiş gibi hissediyorsun?" diye mırıldandı kulağına.

Arioch'un boğmakta olduğu Nefilim'in hâlâ gölgelerle bağlı olduğunu görmek için başını eğdi.

"Bırak onu, lütfen." Kirpiklerinin arasından Arioch'a baktı, alt dudağını dişlerinin arasında emerek Arioch'un bakışlarını ağızına çekti.

"Pekâlâ." Çenesini Aheia'nın şakağına dayadı ve gölgelerini kaydırarak iblisin elleri ve dizleri üzerine düşmesine izin verdi, elleri Aheia'nın ayaklarının birkaç santim ötesinde yere bastırılmıştı.

"Teşekkür , lanet olsun, *teşekkür ederim*. Özür dilerim," diye mırıldandı.

Arioch, Aheia'nın arkasına geçerek bedenini göğsüne doğru çekti ve kulağına eğilmeden önce kaslı ön kolunu beline doladı. "Bu hoşuna gitti mi, *küçük tanrıça*? Halkımın senin önünde diz çökmesi hoşuna gidiyor mu?" İçindeki sıcaklık öylesine parladı ki göğsündeki buz erimeye başladı.

Olman gereken kişi ol. Bacağını kaldırıp yüksek topuğunun ön kısmını yalvaran Nefilim'in boğazının altına sıkıştırarak çenesini yukarı kaldırırken yüz hatlarını soğuk bir kayıtsızlığa büründürdüğünü düşündü.

"Benim için diz çöken çok insan oldu *majte*, bu... daha az eğlenceli." Kendi dilinde gevşekçe "bal" anlamına gelen sevecenlik terimini kullandı, Arioch'un dudağının seğirmesini izledikten sonra alçak bir kıkırdamaya başladı, eli onaylayarak kalçasını sıktı.

Emryn dikkatleri kendi üzerine çekerek, "Hepiniz daha iyi bilmelisiniz," diye şarkı söyledi. Nefilimlerin çoğu bakışlarını kaçırdı. "Eğer sizi yeni hayvanı hakkında konuşurken yakalarsa bunu size ödetir."

Lúc gözlerinde aç bir parıltıyla onları izlerken Tarık yanlarından geçip Aheia'nın önünde diz çökmüş olan Nefilimi yakaladı ve kalabalığın içine doğru sürükledi.

"Mithra'nın varlığının tartışmalı olduğunu biliyorum ama o benim ve umarım hepiniz onun yanında en iyi şekilde davranırsınız." Kalabalıktan kıkırdamalar yükselirken yüzünde sinsî bir gülümsemenin belirmediğini gördü. "Bu gece sizden hiçbir beklentim yok, sadece istiyorum," dedi ve

Çevredeki Nefilimlerin yüzlerinde gördüğü ifadeler, neredeyse içlerinden birini öldürmüş olmasına rağmen, saygılı ve parlaktı. "Bundan faydalanın, küçük dinsizler."

Alkış sesleri duyuldu ve iblis kalabalığı yer değiştirmeye başladı; bazıları yaklaşıp ellerini yıkarken, diğerleri karanlık mobilyaların bulunduğu gölgeli oyuklara gitmek üzere odanın ortasından ayrıldı. Bu sırada Arioch Aheia'nın yanına eğildi, nefesi kulağını gıdıklıyordu. "*Bunu* nereye saklıyorsun?" diye sordu.

"Neyi saklayayım?" Adam kızın bedenini yerden kaldırırken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Kadın ciyakladı ve içgüdüsel olarak bacaklarını adamın etrafına sardı. "*Hey!*"

Boynundan bir ısırık almaya çalışacakmış gibi dilini poposu boyunca kaydırıldı. "*Sen.*"

Kollarını onun boynuna doladı ve saçlarının uçlarıyla oynadı, kendine bir kez daha bunun etraflarındaki herkes için olduğunu söyledi; ne onun ne de kendisi için.

"Benim hakkımda bir şey bildiğini mi sanıyorsun?" diye sordu alt dudağını ısırarak, adamın bedenini kendi bedenine karşı hissetmek sarhoş ediciydi. "Ruhuma sahip olmak sana bu ayrıcalığı vermez, Alshaytan."

Dudağı seğirdi ve gözleri kızın ağzına kaydı. "Bana mı söylüyorsun, kendine mi?"

Aheia her zerresiyle bakışlarını kaçırmak istese de onun bakışlarını tuttu. Ve bunun nedeni onun haklı olması değil, kendisinin hatalı olmasıydı. Hem de çok yanılıyordu. Göğsü onun için ağrıyordu, vücudu da öyle ve pazarlık her zamankinden daha güçlü, nabız gibi atan ve aç hissettiriyordu. Artık kelimeler tükenmişti. Tırmanılamayacak kadar yüksek tuğla duvarlarla çevrili bir sokağa girmişlerdi ve geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bunu biliyordu, bunu görüyordu ama önemi yoktu. Bu gece kelimelerle ilgili değildi, bu gece gerçeğe ilgili değildi. Bu gece kördü. Bir kez olsun bedenini takip edecek ve zihninin onu azarlama şeklini görmezden gelecekti.

"Bu sadece bir oyun," diye nefes aldı, adam koyu zümrüt rengi koltuğa yaslanırken gözleri onun dudaklarına yapışmıştı.

Bunun sadece bir oyun olması gerekiyordu. Umudun burada yeri yoktu. Çünkü aralarında yanan tehlikeli şeyin yanan parçaları arasında umut bulursa, onu avuçlarından söküp aldığı anda kırılırdı... çünkü o şeytandı ve onun ruhuna sahipti. Hiçbir şey asla net olmayacaktı,

Hiçbir şey tarafsız kalamazdı ve özgürlüğüne dört... neredeyse üç... gün kala, hayatı önündeki bir iğne deliğine daralmıştı.

"Fark eder mi?" Bir kaşını kaldırdı, o karanlık gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Başını iki yana salladı, adamın kucağına yeniden yerleşti, dizleri adamın kalçalarının iki yanındaki minderlere zar zor değiyordu. "Bunu istediğimi düşünerek küstahlık ediyorsun."

Onu kendine doğru çekmeden önce mırıldanarak onayladı, kulağına eğilirken sakalının kirli sakalı yanağına sürtündü. "Öyle miyim?" Kız keskin bir nefes aldı ama adam onun itirazını kesti. "Zihnini bunu istemiyor olabilir, küçük tanrıça... ama eğer öyleyse, bedenine de aynısını hatırlatmalısın."

"Bedenim seni zihnimden daha fazla istemiyor." Aheia sesini sakın tutmaya çalıştı.

Yalancı.

"Bir gerçek mi?" Adam ona doğru eğilirken parmaklarının omurgasında yumuşak bir çizgi çizdiğini hissetti.

"Mhmm..." Kelimeleri tam olarak bulamadı.

Hayır.

"Kucağımda Tanrıların lanetlediği bir karmaşa yaratıyorsun, küçük tanrıça." Adam boynuna sokulduğunda bir nefes çekti. "Ve seninle ne kadar pis konuşursam, kendini sikime o kadar sert sürtüyorsun."

Adam çıplak tenine masaj yaparken ona daha fazla eğilmemek için kendini zor tuttu, göğsünden erittiği buz bacaklarının arasında birikip acı veren ve zonklayan bir şeye dönüştü.

Sikeyim.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye inledi.

"Hoşuna gitmesi için şey ifade etmesi gerekmiyor." Onun haklı olmasından nefret ediyordu.

"Ne istiyorsun, Aheia?"

Aheia bir an tereddüt ettikten sonra koluna uzandı ve kendi beyaz taslağına baktı. Büyüleyiciydi ve ona dokunduğunda vücudu bunu hissetti. Ama aynı şey değildi. Rahat ve tanıdık geliyordu. Bununla birlikte, parmaklarını Arioch'un bronz teninde kaç kez gezdirirse gezdiresin, Arioch'un dokunuşu gibi onu etkilemiyordu.

"Ruhuma dokunduğunda neden Tanrı'nın lanetlediği ellerini bacaklarımın arasında gezdirmişsin gibi hissettirdiğini bilmek için."

"Çünkü bir parçanı bunu yapmamı istiyor."

Aheia onun sol elini hareket ettirerek glifinin hemen üzerinde gezdirmesini izledi, parmaklarının yakınlığı bile Aheia'nın hafifçe kıpırdanmasına neden oldu. "Bunu ilk kez yaptığında istememiştim, ruhumu aldıktan hemen sonra... ve hâlâ öyle hissediyorum."

Adamın dudağının seğirmesini yakaladı. "Yapmadın mı? Ama şimdi biliyorsun?"

Başını yavaşça salladı. Bir yalan daha. Gözleri adamın parmaklarını takip etti, beyazın hemen dışındaki teni okşamalarını izledi ve bu onu o kadar kötü etkiledi ki sesinin kontrolünü kaybetti, yumuşak bir inilti kaçtı.

"Siktir," diye homurdandı, burun delikleri hareketi tekrarlariken alevlendi, temas bacaklarının arasında zonkluyordu. "Bugün işini bitirdin mi?"

Kendini adamın göğsüne yasladı, elleri adamın gömleğinde bir yer arıyordu. "Hayır."

"Aferin kızıma," diye fısıldadıktan sonra oturduğu yerde doğruldu ve dizlerinin arkasından kavrayarak onu kendine doğru çekti. Adam iki kolunu beline doladıktan sonra ruhuna iade ederken dişlerini sıktı, aynı anda siki kalçalarının arasına bastırıyordu.

Sanki ellerini arkasından hiç çekmeden, parmaklarını yavaş, kışkırtıcı daireler çizerek klitorisinin üzerinde kaydırıyormuş gibi hissediyordu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye inledi.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı, kendi sesi kısıtlamayla yıpranıyordu.

"Bu adil değil, yapamam-" Düşünceleri gittikçe daha uzağa sürüklendi, ta ki tamamen elinden kayıp gittiklerini hissedene kadar.

"Bir yanım kendini boşaltmanı diliyor," dedi onun üzerinden konuşarak, hızı hafifçe arttı, "çünkü o zaman seni istediğim şekilde incitmek için bir bahanem olurdu."

İnledi, ellerini göğsünden kaydırdı ve tırnaklarını boynunun yan tarafına geçirdi. "Sen olsan ne yapardın?"

Gözleri onunkilere dikildi, kor gibi parlıyordu. "Bir dahaki sefere kendini becermeni izleyeceğim, tekrar tekrar, canın *acıyacak* kadar yumuşayana kadar." Dişlerini gösterdi, kolları onun etrafında sıkılaştı. "Her tarafının böyle kızardığını görmek istiyorum, seni acı içinde görmek istiyorum Aheia ve sonra seni konuşamayana kadar becermek istiyorum - bacakların pes edene ve çiğ kalana kadar, tamamen paramparça olana kadar, benim yardımım olmadan parçaları toplayabileceğinden emin değilsin."

"*Tanrılar*," diye , ulaşamayacağı bir orgazmın peşindeydi.

"Ve bu yüzden bana yardım et," dedi, iki elini de onun yerine kalçalarına götürdü, onun kaybı, çürükler bırakacak kavramadan daha cezalandırıcıydı. "arasında *varken* bir daha isimlerini ağzına , konuşmayı bırak nefes bile alamayana kadar bütün deliklerini gölgelerle doldururum."

Gölgelerinin onu nefessiz bırakmasına gerek yoktu, hele ki sözleri boğazından aşağı bu kadar zorla inerken. Parmak eklemleri ona tutunmanın verdiği gerginlikle bembeyazdı, omurgasının dibindeki baskı onu paramparça etmekle tehdit edecek kadar sıkıydı.

Reddedilen zevke karşı bir öfke dalgası içinden geçti. Hırlayarak adamın ensesine eğildi ve ağzından kan gelene kadar dişlerini adamın derisine geçirdi.

"*Kahretsin, Aheia,*" diye inledi, çenesini gererken siki göbeğine doğru seğiriyordu, kanının tadı sinir uçlarını aydınlatıyordu. Tatlı, sıcak ve baş döndürücüydü ve sanki onun bir parçası olmak istercesine bedenine sızıyordu. İçindeki ateş kükredi ve yoğunluğu onu korkuttu. Geri çekildi, nefes alış verişini düzensizdi, adamın kanı dudaklarında sıcaktı, gözleri kocaman açılmıştı. Bunu kastetmemişti...

"I-" Dudağına dokundu, parmakları siyaha boyandı, gözleri adamın tenindeki ısırganı siyah çizgisine takıldı. "Tadın neden böyle?"

"İblis kanı bazı yaratıkları farklı şekillerde etkileyebilir," dedi, göğsü kabarmış, saçları hafif dağınık görünüyordu. "Açlıktan ölmene gerek yok, bana neye aç olduğunu söyle."

Aheia dişlerini sıktı, peşinde koştuğu orgazm yavaş yavaş azalıyordu. "Sen kim oluyorsun da bende eksik olduğunu düşündüğün her şeyi bana veriyorsun?" Bir kaşını kaldırarak adamın alt dudağını ısırıldı.

Adamın kanı kızın içinde hızla akıyor, kırmızı dumanla karışarak onu çılgınlığa sürüklüyordu. Adamın alt dudağını ağzına alıp emdi, adamın elleri aralarındaki boşluğu azaltmak için sırtının küçük kısmına sıkıca bastırıyordu.

CHAPTER TWENTY-FOUR

AHEIA

"Alshaytan." Aheia elini Arioch'un karnına koyduğunda, dudakları dudaklarını yutarken dokunuşunun altında kaslarının esnediğini hissettiğinde ses zar zor . Morartıcı bir öpücüktü bu onu birden fazla yönden morartacak bir öpücük.

Arioch uzaklaşana kadar etrafını fark etmemişti; gece kadar siyah gözleri, öfkeli yüz hatları omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Hayır. Şimdi," dedi, sesi bir avcınıninkine benziyordu

"Toplantımızı kısa kestir Alşaytan, konuşmam gereken birkaç şey var," dedi tanıdık ses ve Aheia omzunun üzerinden baktığında Siraj'ın ellerini arkasında kavuşturmuş, önlerinde durduğunu gördü. Siraj ona uzun uzun baktı, neredeyse değerlendirci bir bakıştı bu.

"Eğer gözlerine özellikle bağlıysan, onları benimkilerden uzak tutmanı öneririm," dedi Arioch, sesi kadının içinde titreşerek.

Siraj ellerini kaldırarak, "Elbette," dedi.

"Kötü zamanlama," diye karşılık verdi Arioch, sözleri jilet gibi keskindi. "Uzun sürmeyecek," dedi Nephilim.

"Dinliyorum."

"Önünde değil... o-"

"O mu?" Arioch'un sesi dizlerinin dibinde kesilirken, eli tekrar kızın kalçasına kaydı ve güven verici bir şekilde sıktı.

"O bir Mithra. Bir Dioscuri," dedi Siraj yavaşça, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

"O seni ilgilendirmez," dedi Arioch. "Bu senin son uyarın."

Siraj gözlerini kısıtı ama beklerken hiçbir şey söylemedi.

Aheia başının döndüğünü hissetti. Elini Ariocho'un pazularının üzerine koydu ve sıktı. "Gitme."

Ariocho ona baktı, gözlerindeki kor alevlendi. "Çok baştan çıkarıcısın, çok baştan çıkarıcı Aheia, ama bunu halletmem gerek."

"Yapamazsın... şimdi olmaz, *Ari*." Kendini onun dudaklarına doğru çekti. "Oyunumuz henüz bitmedi."

Aheia onun şakağındaki damarın nabzını izledi ve gözbebekleri bir boşluğa, onu daha yakına, daha yakına çeken bir girdaba dönüşürken grinin geri kalanını yok etmekle tehdit etti.

"Uslu dur." Neredeyse gülümsüyordu. Sonra onu kucağından indirdi ve yeşil kanepenin ortasında oturur halde bıraktı. "Ya da yapma. Kötü davranışlarını cezalandırma ihtimalini daha çok tercih ederim."

Aheia'nın öfkesi alevlendi, hâlâ hafifleyen orgazmı ve iblis kanı nedeniyle aldığı yüksek doz her neyse onunla karıştı. Ariocho'un, az ötedeki bir kanepeden kalkıp pantolonunun önünü yeniden ayarlarken aynı derecede kızgın görünen Lúca işaret etmesini izledi ve Tarık'ı, yanında uzun pembe saçları olan güzel, koyu tenli bir Nefilim'le geride bıraktı. Shiron ikisini takip etti ve onlar ilerideki Nefilim kalabalığının içinde kaybolmadan önce Ariocho arkasına baktı ve ona ahlakının her parçasını sorgulamasına neden olan bir bakış fırlattı.

Adam aralarına mesafe koymaya başladığında ürkütücü bir şekilde kendisinin farkına vardı. Göğsünde her zamanki gibi bir boşluk hissediyordu ama bu his, içinde dolaşan zihin değiştirici maddeler tarafından kesilmişti.

Emryn, dans eden birkaç Nefilim'in arasından çıkıp kanepenin diğer ucuna oturarak, "Bu şeylerden birini olay çıkmadan atlatmak güzel olurdu," diye alay etti.

"Bunun neresi eğlenceli?" Tarık mırıldanarak elini kucağında kıkırdayan pembe saçlı Nefilim'in beline attı.

Aheia ne söyleyeceğini, ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

Yüzünü avuçlarının arasına alarak inledi. *Herkesin* onun kucağına oturmuş, kendisini Tanrı'nın lanetlediği bir enstrüman gibi tıngırdatmasına izin vermişti ve adam onun için hangi telleri koparması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sonra da gitmişti. Ne kadar mantıksız olduğu önemli değildi ama bu onu çileden çıkarmıştı.

"Baban üzüntülerini ilettiler." Etraflarında çalan müziği yeni bir ses böldü ve Aheia ellerini bıraktı, Eros'u yakındaki bir sütuna yaslanmış Emryn'le konuşurken buldu, tıpkı Kar'ın kalabalıktan eriyip gittiği gibi

solunda, teni terden inci gibi parlıyor, yüzü gülümsemeyle aydınlanıyordu. Ta ki gözleri Emryn'i bulana kadar. Aheia onun kaşlarını çatmasını ve titremesini izledi, omzu hafifçe yuvarlandı, sonra elindeki bardaktan uzun bir yudum aldı ve kanepede Aheia'nın yanına oturdu, tekrar Eros'a odaklanmadan önce ona hızlı bir gülümseme verdi.

Emryn kollarını kavuşturarak, "Bundan şüpheliyim," diye söylendi.

"Seni özlediğini söyledi." Eros kolunu itti ve yüzü bir fareyi boğazlamak üzere olan bir yılaninkiyile yarışircasına yaklaştı.

"Siktir git, Eros," diye tersledi Syraphem, kanatları sırtına ayarlanmıştı.

Eros sadece güldü, gözleri Aheia'ya dikilene kadar yaklaştı. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi ve elini Aheia'ya uzattı.

Eros beklerken Kar yanında hafifçe kıpırdandı ve Aheia onun gözlerini izledi. Elini onun elinin içine koydu ve adam eğildi, parmak eklemlerini öperken saçları yüzüne döküldü.

"Bu büyüleyici," dedi dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Onunla tanıştınız, şimdi gidin," dedi Emryn, dudaklarına sakarin ve tamamen sahte bir gülümseme yerleştirip tüm gücünü Eros'a vermeden önce, "saygıyla."

"Hadi ama, uzun zamandır ilk Mithra'mız - bu özel bir gece." Syraphem'e bakarken Eros'un sırtışı daha da genişledi.

"Alşaytan bundan hiç memnun olmayacak," dedi Tarık, bacaklarını tembelce uzatarak kanepeye yaslandı.

"Kendi adına konuşamıyor mu?" Eros kaşlarını kaldırdı ve bu onu sümüklü gösterdi.

"Konuşabilir," diye araya girdi Aheia, omuzlarını dikleştirerek. "Ve eğer onunla konuşmak istiyorsanız, onlara değil *ona* hitap etmek isteyebilirsiniz."

Eros'un gözleri kısıldı, derinliklerinde bir ışıltı parlıyordu.

"Bana soracak gerçek bir sorunuz var mı? Yoksa sadece kendi kendine konuşmayı mı seviyorsun?" Aheia başını eğdi ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Seni koruyacak Alshaytan olmadan bile ne kadar cesur sözler." Eros bir adım daha yaklaştı ve diğer Nefilimlerin onun etrafında yer değiştirdiğini fiziksel olarak hissedebiliyordu.

"Burada korunmaya ihtiyacım olduğunun farkında değildim." Kaşlarını çattı. Eros kıkırdadı. "Hepimizin korunmaya ihtiyacı var. Bu yüzden Aljira'da değil misin?"

Senin türün seni kovaladığı için mi?" ona göre eğdi, ses tonu ikna ediciydi.

"Nedenmiş o?"

"Eros," diye tersledi Tarık ve sesinde karanlık bir emir vardı. "Bu sıkıcı sorgulamada ısrar ediyorsan Alshaytan dönene kadar bekleyebilirsin ama o zamana kadar Mithra'yı rahat bırakacaksın."

Aheia ona baktı, göğsünde zaten var olan kızgınlık daha da sıkılaşıp ortasına doğru ilerliyordu. "Bu konuda yardıma ihtiyacım yok."

"Yardım değil," dedi Tarık, onun varlığını zar zor kabul ederek, gözleri Eros'un üzerindeydi. "Mülkü hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Aheia'nın çenesi düştü, kızgınlığı buharlaşıp alev alev yanan bir öfkeye dönüştü.

Mülkiyet.

Yok artık.

Tarık'a seslenmek için döndü ama bunu yapamadan Kar elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Hadi dans edelim." Gözleri ondan Eros'a kaydı. "Hadi sevgilim, o değerli boşa harcamayalım."

Aheia, Eros'un arkasından öfkeyle baktı ama Kar'ın onu önlerinde kıvranan bedenlere doğru sürüklemesine izin verdi.

"Eros yüzleşmek için yaratılmış," dedi Kar, onu Nefilimlerin arasına götürürken.

"Ben Arioch'a ait değilim, ben bir nesne değilim" dedi Aheia, öfkesi onu sıkıca kavramıştı. Kelimeler dilinin ucuna bile gelmiyordu, özellikle de bu gece ona ait *olduğu* düşünülürken. En azından toplum içinde.

Kar kaşlarını çatı, "İçinde bulunduğun durum için üzgünüm," dedi ve elindeki bardağı havaya kaldırdı. "İç bunu. Geri döneceğim, Emryn'in Eros'un boğazını parçalamaya çalışmadığından emin olmam gerekiyor, çünkü Tarık müdahale etmek yerine izleyip gülecek."

Aheia tatlı içkiyi fondip yaptı, içindeki likör her neyse kanla, dumanla ve sistemindeki ruhsuzlukla karıştı. Sayıklıyordu ve dans ederken zihnini yavaşlatıp bulanıklaştırıyordu, müzik ve bedenler etrafını sıkıca sarıyordu. Kar asla geri dönmedi ya da döndüyse bile Aheia bunu fark etmedi. Onu o kanepede bırakan iblise duyduğu ihtiyaç midesinin derinliklerinde alevleniyordu, o kadar sıcaktı ki Nefilim'in onu yabancı bir ritimle hareket ettirmesine izin vermekten başka bir şeye odaklanamıyordu. Halkı için Arioch'unmuş gibi davranmak zorundaydı. Kendi akıl sağlığı için onu istemiyormuş gibi davranmak zorundaydı. Bu onu içten içe parçalıyordu ve zihnini ele geçirdi, düşüncelerini yeniden düzenleyerek

Arioch'un gittiğini kendine güçsüzce hatırlatırken bile onsuz bir anı daha hayal edemiyordu.

Gitmişti.

Hep , değil mi?

Ve bunun sadece bir an için olması ya da kızgınlığı için hiçbir gerekçesi olmaması önemli değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildi, aslında onu rahat bırakmıştı, ki bu da onun istediğini düşündüğü bir şeydi. Vücudundaki ağrının etrafında bir kez daha kıvrılan duygular ona ait değildi, tamamen değil. Ve bu düşünce aklından geçer geçmez kayboldu, sanki içinde dolaşan duygudan kaçıyormuş gibi, onu öfkeli, ağrılı ve yalnız bırakarak, Nefilim tarafından kuşatıldı.

Müzik, kalabalığın gerçek itme ve çekme gücüyle karıştığında sarhoş ediciydi; isimsiz yüzler, vücudundaki eller, uzuvlar ve kalçalar, kendilerini hiç deneyimlemediği bir tür unutuşta kaybederken ona bastırdı. Zaman geçtikçe ruhunun çekimiyle savaştık daha da zorlaştı ve kırmızı dumanla kanın damarlarında birbiriyle oynamasından dolayı arkasındaki yaratığa eğildi. Arioch'a ihtiyacı vardı ama şu anda elleri belinde olan Nefilim her neyse dikkatini dağıtmak için işe yarayabilirdi; bu durumda, gri gözlü, koyu tenli bir iblis...

Ona Arioch'unkileri hatırlatıyorlardı.

Ama yanılmışlardı, çok hafiflerdi, tıpkı fırtına sonrası bulutlar gibi.

İblis ellerini belinden çekip sırtının alt kısmına dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve kız kendine rağmen buna izin verdi. Arioch onu terk etmişti, ne önemi vardı ki? Ciddi anlamda onun malı değildi, o yüzden ne önemi ki? Buna ihtiyacı vardı... Öyleyse ne önemi vardı?

Aheia başının arkaya düşmesine izin verdi, teni soğuktan ürperdi, ensesinden terler süzülürken dudaklarından sinirli bir inilti çıktı. Kalabalığı yırtıp ruhunu bulmamak, ona olabildiğince yaklaşmak için kendini bir arada tutmak zordu. Parmaklarını önündeki Nefilim'in giydiği yumuşak kumaşların üzerinde kaydırды, tırnaklarını donduran soğuğun altında onları zar zor fark etti.

Önündeki dünya parçalanmış gibiydi, duman ve tütsü diğerleriyle birlikte bulanıklaşana kadar duyularına baskı yapıyordu. Kollarında, bacaklarında, boğazında eller vardı, okşuyor ve okşuyorlardı, öyle ki gerçeklik kavrayışından tamamen sıyrılırken karıncalanıyordu. Bu

Bir ateş rüyası gibiydi, beden dışı bir deneyim, onu ulaşamayacağı bir şeyin peşinden koşmaya itiyordu.

Karşısındaki kül grisi gözlere baktı, sadece yeterince farklıydı, onun değildi.

Gözleri değil, Aheia.

Gri, ihtiyacı olan griye dönüşüp bükülürken, kendisiyle dans eden Nefilim'in yerini Arioch'un parıltıları alırken kendine bunu hatırlattı. Alshaytan'ın sırtışını, koyu buklelerini, dövmelelerini gördü ve onu ağzına doğru çektiğinde onu durdurmadı. Tanımadığı bir baharat dilini yaktı, tanımadığı bir beden ona bastırdı, dudaklarında tanımadığı bir öpücük vardı ve bu her şeyi paramparça etti. Panik, ensesinde sıcak iğneler halinde patlak verdi.

Hata.

Kulaklarında çınılıyordu ama bir türlü kurtulamıyordu. Bir dilin yabancı kayması düşüncelerini böldü, ardından boynundaki dişler ve kolunu sıyıran tırnaklar geldi. Kendini ağırlıksız hissetti, üzerine bedenlere teslim oldu, zihninin giderek daha fazla elinden kaydığını hissetti, ta ki bir anda her taraftan gelen baskı yok olana kadar.

Aheia tökezledi ve göğsü sıkışarak ciğerlerinden hava kaçtı. Gözleri çılgınca aradı, elleri rahatlamak için elbisesinin kumaşını tırmaladı, ancak Arioch'un karanlık bakışlarını bulduğunda çok daha kötü görünüyordu.

Birkaç metre ötede duruyordu, etrafındaki her şey katı bir öfke çizgisi halindeydi.

Gölgelerin adamın omuzlarından kayıp gidişini, etraflarına gri bir duvar çekilişini ve kıvrılan gölgelerde asılı duran Nefilim'i izledi. Sanki bir kasırganın gözüne adım atmışlardı, ikisi dışında her şey havada asılı kalmıştı.

"Ne..." Kelimeleri dilinin üzerinde pamuk gibi hissediyordu, sanki yavaş bir transa geçmiş gibiydi, eli ağzını buluyordu.

"Onu öptün." Soru değil.

Alt dudağını ısırды, içindeki her şey onun yakıcı bakışlarından uzaklaşmak istiyordu. Hoş olmayan bir şey tatmış ve onu dilinde tutuyormuş gibi , çenesi vücudundan sıyrıldığını gördüğü kontrolü elinde tutmak için fazla mesai yapıyordu.

Arioch kıpırdandı, kız bir savunma yapamadan aralarındaki mesafeyi kapattı, parmakları kızın ensesine saplandı. Kız inledi, onun

Diğer eli kadının çenesindeyken elleri adamın gömleğini kavradı.

"Kızgınsın," dedi, zihninin boşluğunda kelimeler bulmaya çalışarak.

Başı, sanki istese hiç çaba harcamadan onu ezebilecekmiş gibi adamın elinde kırılğan hissediyordu. İstiyor gibi de görünüyordu.

"Çizgiyi aşmayı seviyorsun, küçük tanrıça... sahip olduğum her kurala, her emre karşı geliyorsun... Evet, çok kızgınım."

"Bundan daha fazlası var," dedi, boğazını sıkıan sıcaklığa korku karışmıştı.

"Öyle mi?" Başını eğdi, gözleri kararırken gölgeler yerde sürünüyor ve ayaklarının altını okşuyordu. Yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, ayak parmaklarının ucunda durmak zorunda kaldı, baldırları boynu gerildi.

"Bunu yapmamalıydın," diye hırladı.

"Lütfen," diye boğuldu, "hayır."

Eğildi, kızın alt dudağını ısırdı, dili kızın hassas teninde gezindi. Göğsünden hayvani bir şey koptu, gözleri onu yakıyordu.

"Onun tadını alabiliyorum, Aheia."

Konuşurken yüz ifadesinin değişmesini izledi. Onunla tanıştığından beri ikinci kez, yüz hatları duygularına ihanet ederken yüzündeki ince çatlağı gördü.

"Düzelt şunu," diye inledi, sesi de hissettiği kadar karmakarışık. Parmaklarını adamın gömleğine gömdü. "Onu değiştir."

Arioch tutuşunu sıkılaştırdı, dudaklarında uçucu bir gülümseme vardı. "Dağınık davranışları ödüllendirmem." Alt dudağını ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ısırdı ve acıyana kadar dişlerinin arasında sürükledi. "Bu dudaklar benim." Parmaklarını kadının soluk borusuna soktu ve sıktı. "Eğer başka birinin tadına bakarsan..."

Daha sıkı.

Daha sıkı.

Çok sıkı.

Zavallısın, diye mırıldandı küçük bir iç ses, sıcaklığın etrafını sardığını , omurgasından aşağı erimiş bir şey kayıyordu, *travmanın neden olduğu cezalandırma oburluğu... Siktir.*

Etraflarındaki gölge duvarları yavaşça eriyerek bazı iblisleri ve etraflarında fısıltılarla dönen Nefilimleri serbest bıraktı.

onları tutan karanlık boşluğa doğru kayıyordu. Bir çift dal *Gri Takım Elbise*'yi sürükleyerek görüş alanına soktu ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Yerdeki Leviathan aceleyle özür dilemeye çalışıyordu, giysileri yamuk yumuktu ama Ariocho aldırış etmedi, bakışları Aheia'yı olduğu yerde sabitledi.

Tek bir dokunuş olmadan hiç bu kadar kısıtlanmamıştı.

Sonra hissetti. Adamın gölgelerini. Gölgeler bacaklarını sarmış, tenine gerçek bir okşayışla dokunmuş, gözleri açılmış, adamın arkasındaki kalabalıktan Ariocho'a dönmüş, adamın dalları kadının pek çok yerine dokunmuştu.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu, sağ eli çenesinde ve gölgeleri de onunla birlikte hareket etti. Dallar belini okşadı ve boğazını sıkıca kavrayana kadar yukarı doğru hareket etti, elinin yerini alarak başını geriye eğdi. Kadın kıvranarak sınırlarını test etmeye çalıştı ama onu kaskatı tuttular, birkaç tanesi daha bileklerini arkadan zorlayarak onu hareket edecek yer bırakmayacak şekilde bağladı.

"Evet," diye nefes aldı, korku ve heyecan başını döndüren hassas bir girdapta birbirine karışıyordu.

"Görünüşe göre yeterli değil." Bir adım geri çekildi, gölgeleri sıkılaştırırken yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu, omuzları açığa karşı çılgılık atıyordu. "Her fırsatta otoritemin altını oyuyorsun, Aheia," dedi dövmele iki parmağını soluk borusunda gezdirerek. "Başkalarını kendi iradene boyun eğdirebileceğini sanıyorsun..."

Kadın kıpırdandı, adamın sözleri bakışlarının sıcaklığı altında sertleşti. "Ama bu zevk benim için saklı." Bacaklarını tutan gölgeler onu öyle sıkı kavradı ki, boğazından kırık bir ses yükseldi. "ne kadar bükülmeye dayanabileceksin." Bacaklarındaki baskı acıya dönüşürken dişleriyle kulağını ısırdı.

Dişlerini sıktı, aklı karanlığın ötesindeki izleyicilerdeydi, sıcak kehribar rengi ışık sivrilen dallardan süzölmeye başladı. Etrafları gürötlölü bir hal aldı, müzik onun etrafında titreşiyor, tütsü daha güçlü, telaşlı tonlarda konuşmalar onların ötesinde gerçekleşiyordu.

Yanıındaki Leviathan görüş alanının hemen dışındaydı ve Ariocho'un gölgeleri elbisesinin gri kumaşında ilerlerken onu sadece göz ucuyla görebiliyordu. Ariocho geri çekilirken duyulmayan özürler mırıldanıyordu, gözleri yanan korların arasında bulunan siyahın tonundaydı, karanlık ve aç.

Sırtındaki gölgelerin göğüs kafesinin etrafına yayıldığını, elbisesinin altın tellerinin arasından kaydığını hissedene kadar parmaklarını döndürdü ve

teninde dolaşıyordu. Dallar göğüslerine sürtündü ve meme uçlarının etrafına öyle sert bir şekilde dolandı ki kadın parmaklarını büktü ve bağlarını çekiştirdi. Arioeh hareketlerini yavaşlattı, dalları aşağıya doğru iterken onu gergin tuttu, bacaklarına yeni gölgeler zorladı, daha yükseğe kayd ve yavaş, kıvrımlı hareketlerle uyluklarının tepesini okşadı. Utanç, onu tutan gölgelerden daha sıkı bir şekilde boğazına dolandı.

"Eğer boğulmadan önce gelersen, yaşayabilir," dedi Arioeh uyarıda bulunmadan, yanındaki iblisten gelen yumuşak fısıltılar giderek artıyordu. "Eğer değilse, şey..."

"Yapma," diye fısıldadı kalçaları sürtünmenin içinde yuvarlanırken, zevk zihnini bütünüyle yutuyordu.

"Bana kibarca sor." Dudakları yumuşak bir sırtışa dönüştü.

"Lütfen, yapma." Cildinin artık kıpkırmızı olduğuna ikna olmuştu.

"Kulağa pek samimi gelmiyor," diyerek bacaklarının arasındaki baskıyı azalttı.

"Hayır, hayır, lütfen. Onu öldürmeyin." Çılgınca ve kırık döküktü.

"Bunu bana sen yaptırdın, Aheia. Sana söyledim, çok açık ifade ettim. Eğer ölürse, kanı senin ellerinde olacak," dedi Arioeh, gölgelerine geri dönerek.

Dizleri büküldü ve dallar bacaklarının arasındaki satenden kayarak sıcak çekirdeğini yaladığında karanlık tutuşun içine düştü. Onları içinde hissettiğinde haykırdı, dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı, onu izleyen iblisleri ve yanında boğulmakta olanı hatırladı. Kenara doğru yuvarlanırken gözlerinde yaşlar hissetti, acı ve zevk, üzüntü ve utanç, baş döndürücü bir kombinasyonla etrafını sarıyordu.

Arioeh bir adım daha yaklaştı, sadece bir nefes uzaktaydı, yanındaki gurultular yükseldikçe.

"Onun yaşamasını ne kadar çok istiyorsun?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, gölgeleri kadının içinde kıvrılıyor, burnu şakağına doğru kayıyordu.

"Onu istemiyorum," diye bağırdı, tamamen aşırı uyarılmıştı. Acıdı. Bu çok fazlaydı.

"Hayır mı?" Parmakları kadının boğazını buldu ve sıkı, gölgeleri ona yol verdi.

Tek yapabildiği, bacakları titrerken, ateş omurgasını boydan boya sararken, artık hiçbir şey kalmamış, hiçbir şey ona ait değilmiş gibi hissederken ateşli bir baş sallamasıydı.

"Ne istiyorsun o zaman?"

Sanki bedeninden tamamen sıyrılmıştı, göğsünün derinliklerinden dalga geçtiği bir sonraki kelimeyi gevelemesini izliyordu. Dudakları hareket etmiyordu ama yine de hareket ediyordu, zihni boştu ama onun yerine karar veriyordu. Konuşurken gerçeği ya da yalanı hissedemiyordu.

"Sen." Boğuktu, kelimeler aralarında kalacak kadar sessizdi. Kendisiyle o kadar çok çelişmişti ki, eve dönüş yolunu kaybetmişti.

"Bana sahip *olamazsın*," dedi neredeyse kuru bir sesle, fısıltının biraz üzerinde ve sonra kulağına eğilerek hırladı, "ama sen benimsin."

Yeni bir kelimeye ulaşamadı, yıldızlar görüşünü ele geçirdi, vücudu serbest kalırken titredi, elini ağzının üzerine kaydırırken dudaklarından boğuk bir çığlık koptu, parmaklarını cildine baskı yapan gölgelere karşı esnetti. Onu okşadı, aşağı inerken hareketlerini yavaşlattı, sözleri bilinçli zihnini bulurken hüznün zevkin yerini aldı. Onun orgazmından beslenmeleri ve sonra onları gerçekten duyabildiği anda onu karanlığa daldırmaları ahlaksızcaydı.

Gölgelerini geri çekti, dizlerinin üzerine düşerken bacakları tutmuyordu, mermer acımasızdı. Ona yardım etmek için hareket etmedi, sadece gömleğini yeniden ayarladı ve bir anlığına gözlerini kapattı. Yumuşak bir gümbürtü dikkatini çekti ve titreyen parmaklarını ağzının etrafında kıvrarak inledi. Gri Takım onun yanında yatıyordu, açık ağzından gölgeler damlarken ölü gözleri yukarı bakıyordu.

CHAPTERTWENTY-FIVE

ARIOCH

Arioch'un gerginlik o kadar fazlaydı ki, gölgelerini Aheia'dan çekmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Dört ayak üzerindeki küçük Mithra aklını başından almıştı ve bunu hiç beklemiyordu. Onu yerde tutmak, boynundan yakalamak ve yaptığı şey için onu kayaya itmek istedi, damarlarındaki öfke parlak ve sıcaktı. Gölgeleri kıpırdanıyor, kaslarını tırmıklıyor, onun o dar, küçük bedeninin etrafında kaymalarına izin vermesi için yalvarıyor, şiddetli bir ihtiyaç nabızı onu kaskatı bırakıyordu. Aleti pantolonunun kemerini zorluyordu ve Tanrıların lanetlediği kadar sert olduğu gerçeği onu daha da kızdırdı.

Çıkardığı sesler o kadar lezzetliydi ki, onları tekrar tekrar duymak istiyordu. Ama bu sesleri ondan herkesin içinde zorla almıştı ve şimdi herkes *onun* seslerini biliyordu.

Tanrı'nın lanet olası derisinin altındaydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Bunun için onun canını yakmak istiyordu ama aynı zamanda hoşuna gitmesini, daha fazlasını istemesini istiyordu ve bu her şeyi çok karmaşık hale getiriyordu.

Artık hiçbir şey birbirini dışlamıyordu.

Aheia ayağa kalktı, nefes alış verişini kontrolden çıkmıştı, gözleri yanındaki cesedin üzerinde geziniyordu, gözyaşları yüzünde hâlâ tazeydi, koyu makyaj yanaklarını lekeliyordu. Parmakları, o pembe dudakların boğulana kadar sikinin etrafına sarıldığını hayal ederek, onu tenine sürmek ve sonra çok daha kötü bir şekilde sürmek için kaşınıyordu.

"Arioch." Shiron onun yanında belirdi ve kulağına eğildi. "Mithra- elçiler gönderdiler. Şu anda yoldalar."

Lanet zamanlama.

"Yukarıda buluşuruz," dedi Arioeh, Aheia gevşemiş saçlarını düzeltirken hâlâ kendini toparlıyordu, solgun teni kızarmıştı.

"Seni çabucak buldular," dedi ona, ellerini saçlarında gezdirirken sesi zımpara kağıdı gibiydi.

Aheia dondu kaldı, her parçası bir an için heykel gibi görüne kadar hareketsiz kaldı. O mavi gözleri büyüdü, gözbebekleri genişledi, dudakları aralandı. Yumuşak yüz hatları değişti, adam onu sınırla tehdit ettiğinden beri ilk kez gerçek bir korku kapladı içini, bir titreme ellerine doğru ilerledi. İfadesini maskelerinden birinin arkasına saklamaya çalıştı ama dağınıktı ve kolayca seçilebiliyordu. Hissettiklerini saklayamazdı, en azından ondan. Sanki kılık değiştirmiş gibiydi, dış görünüşünde derin çatlaklar vardı.

Ama göğsündeki mengeneyi daha da sıkılaştıran şey ondan saklamaya çalıştığı şey değildi. Onun gözlerindeki korkuyu görmekten hoşlanmadığı gerçeğiydi. Aslında bundan zevk alması gerekirken *nefret ediyordu*.

Sikeyim.

"O tatlı sözlerine çalışsan iyi olur." Onun korkusundan daha güçlü olan tek şeyin öfkesi olacağını biliyordu, bu yüzden sözlerini dikkatle seçti ve dikkatini dağıtacağını bildiği bir şekilde söyledi. "Ben seninle ne yapacağıma karar verirken."

"Ne?" diye tersledi, ses tonuna hafif bir ısırık geri döndü. "Bir pazarlığımız var."

Sırıttı, onun kanını kaynatacağını bildiği türden bir sırıttı. "Benimle nasıl görüneceğin başka bir hikaye..." Başını yavaşça eğdi. "Ayaklarımın dibinde bağlı ve ağzı tıkalı mı olacaksın, yoksa yanımda dimdik mi duracaksın?"

Adam sözlerine devam ederken çenesi sıkıştı ve korkusu haince bir şeye dönüştü. "Şanslısın. Benden kibarca istemedikleri sürece kadınları bağlamam."

"Senden bunu asla istemeyeceğim," diye tısladı.

Alt dudağını ıslatarak Lúç'un Nefilim'lerinden bazılarının yanındaki cesedi yerde sürükleyişini izledi. Ophion'un birini göndereceğini biliyordu ama zamanlama konusunda berbat bir becerileri yoktu. Lúç, Aheia'nın arkasından yaklaştı ve elbisesindeki boncuklardan birkaç beyaz ipi çözdü.

"Neden bu kadar çok saçın var?" Lúç mırıldandı, çalışırken gözleri onun sırtına yapışmıştı.

"Çünkü senin gibi erkekler bana kısa sevdiklerini söylediler," diye tersledi, her kelimesinden zehir damlıyordu.

Arioch'un çenesi o kadar gerildi ki dişleri kırılacakmış gibi hissetti.

"Kendini övüyorsun." Lúç sırttı, gözlerinde bir parıltı vardı. Kalabalığın arasında kaybolurken omzuna hafifçe vurmadan önce ona öfkeli bir bakış attı.

"Onu takip edin," dedi Arioch

sertçe. Aheia ters ters baktı.

Kızgındı.

Güzel.

Aheia bitişik duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyordu. O anda onu tam olarak okuyamıyordu ve ruhu onun için her şeyi açıklığa kavuşturmuyordu. Nefilim kalabalığını geride bıraktıklarından beri sessizdi ama en azından korkusu geri dönmemişti, tam olarak değil. Endişeli görünüyordu ama bu endişesi onun hareketlerine duyduğu öfke tarafından bastırılıyordu.

Lúç, Emryn'in yanında, duvara dizili sandalyelerden birinde oturuyordu; cebinden bir inhalant çıkarıp yakarken ayaklarını Emryn'in kucağına çaprazlamıştı. Sessizlik homurdanmaya başlamıştı ve tıpkı endişeli enerji gibi yüksek sesle aralarına karışmak istiyordu. Gözlerinin kırmızı boyalı parmaklarının arasında bir içki tutan Aylee'ye kaymasına izin verdi, bileğindeki yılan dövmesi koluna dolanarak kıvrımlarına yapışan elbisenin siyah sateninin altında kayboluyordu. Kar'ın odaya girmesine izin vermemişti çünkü bunun onun için çok fazla olacağını biliyordu ve Tarık aşağıda Shiron'la uğraşıyordu. Şiddet beklemiyordu ama iş noktaya gelirse Aylee, Emryn, kendisi ve Lúç'un bunu halledebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Odanın kapısı açıldı ve iki Mithra içeri girerken Aheia'nın gözleri yukarı fırladı, kolları kendine biraz daha sıkı sarıldı. Arioch, Aheia'ya yaklaşırken tiksinti Arioch'un ortasına doğru kıvrıldı, Aheia'nın bedeni bu yakınlık karşısında hafifçe titredi. Onu yakından izledi, gözleri her birini nasıl inceliyordu: biri uzun boylu, beyaz saçlı, ikincisi sarı bukleli, her ikisi de parlak mavi gözlü ve temiz ütülenmiş takım elbiseli.

Aheia iki yanındaki kumaşları yumrukladı, bakışları yüz hatları Arioch'un hoşuna gitmeyecek kadar yumuşak olan sarışın Mithra'ya çevrilmişti. Ona bakıyordu, yüz ifadesi yumuşamıştı, mavi gözlerinde yeni bir şey vardı, ruhunun Arioch'un kolunda yanmasına neden olan bir şey.

"Kal, *Tanrım*," dedi, sesi ciyaklamaya yakındı, odanın öbür ucuna koşup Dioscuri'nin boynuna atladı. Arioch ellerini ceplerine sokarak gölgelerini onun peşinden gönderme dürtüsünü bastırdı.

"İyisin, hayattasın." Adam ona sımsıkı sarılıp parmaklarını saçlarına gömerken, kadının sözleri takım elbisesinin kumaşında boğuklaştı.

Yok artık.

"*Ben mi?*" dedi sarışın geri çekerek, o lanet parmaklar hâlâ saçlarındaydı. "Yaşıyorsun."

"Bana olan güvenin çok büyük," diye güldü ve Arioch onun gülüşünü daha önce hiç duymadığını fark etti. Çok güzeldi.

Mithra'nın dikkatini kendisine doğru çekerek yaklaştı ve o zaman Aheia kendini odadaki diğer Dioscuri'ye odaklanmaya bırakır gibi oldu. Arioch onun çenesinin sıkıldığını, yüz hatlarını hüzünlü bir şeyin kapladığını gördü.

"Kal, neden buradasın?" diye sordu. "*Sen* neden buradasın?" Sesi hafifçe çatallaştı, aciliyet sözcüklerini ele geçirdi.

Dioscuri ona baktı, gülümsemesi yavaşça soldu.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordu, onu bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. "Neden *takım elbise* giyiyorsun?"

Kal'ın bakışları sertleşti ve yüz hatlarında hiçbir şey belli etmeyen yanındaki Dioscuri'ye baktı.

"Emir üzerine buradayız," diye konuştu Kal, gözleri Aheia'nın gözlerinden bir an olsun ayrılmadı. Bu Arioch'un midesini rahatsız etti.

"Peki *korkusuz lideriniz* ne istiyor?" Arioch parmaklarını şıklatarak nihayet sarışının dikkatini çekti.

"Sende ona ait bir şey var." Bakışları, sırtı Arioch'un göğsüne çarpana kadar bir adım daha uzaklaşan Aheia'ya kaydı. Aheia sıçradı ama geri çekilmedi, duruşu hafifçe gevşedi.

"Ahh..." Arioch gülümsedi, kimsenin mutlulukla karıştırmayacağı vahşi bir sırıtmaydı bu. "Ve küçük habercilerini tahsilat için mi gönderdi? Varlığıyla bizi onurlandırmaya tenezzül etmediğine göre çok önemli bir şey olmasa gerek." Elini Aheia'nın ensesine koydu.

"İşleri medeni bir şekilde yürütmek istedi," diye konuştu ilgisiz elçi ama Ariocho gözlerini Kal'dan ayırmadı.

"Medenice davranmak mı?" diye alay etti. "Bu bir ilk olurdu."

"Keloseros ve Aljira arasında parlak bir gelecek umuyor."

Parlak bir gelecek.

Ariocho dikkatini kollarındaki küçük tanrıçaya verdi ve başparmağıyla boğazının yan tarafına masaj yaparak şakağına doğru eğildi. Nabızı hızlıydı, rahat edemeyeceği kadar hızlıydı.

"Hayır," dedi Ariocho ve bu basit, hızlı kelime ona daha da yaslanmasını sağladı. Tanrım, bunun bu kadar *iyi* hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Söyleyeceklerimizi duymadınız." Kal öne doğru bir adım attı ve diğer Mithra ona bir bakış fırlattı.

"İlgilenmiyorum. Ophion'un küçük kızı kendi özgür iradesiyle burada." Ariocho elini kızın boynundan boğazına, diğerini de kalçasına kaydırды ve dokunuşunu hafif tuttu. Gölgeleleriyle onu zedelemişti, bir süre ağrıyacağını biliyordu.

"O sana *ait* değil," dedi Kal, duyguları sözlerine karışarak. "Bu diyardaki *her şey* bana ait... o kıymetliler de dahil. küçük hayatlarınız." Sesi yırtıcı bir ton taşıyordu.

"Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok." Dioscuri bir adım daha attı ve maskesi yüz hatlarından zayıf rulolar halinde sıyrıldı.

"Bu konuşabiliyor mu, yoksa sadece bir dekor mu?" Lúo bıçaklarından birini Kal'ın yanındaki beyaz saçlı Dioscuri'ye doğrultarak konuştu.

"Hepsi sadece dekorasyon," diye mırıldandı Aylee, içkisini bitirip yanındaki yere bırakırken.

Ariocho eğildi ve kollarını Aheia'ya doladı. "Bana yardım eder misin?" diye mırıldandı kulağına, kolunu göğsüne doğru kaldırdığında Aheia'nın ürpermesinden zevk alıyordu. Aheia ona baktı, parmaklarını yavaşça gömleğinin kumaşına geçirdi ve yukarı doğru çekti. Kumaşı çekiştirirken ona karşı titriyordu, gözleri ağlamak ister gibi hafifçe parlıyordu.

"Senden daha fazla hak iddia ediyorum," dedi Ariocho, ön kolunu esneterek ruhunun tam olarak ortaya çıkmasını sağladı.

"*Pantydmaos Theos*," diye tısladı Kal Aheia'ya, yumruklarını iki yanında sıkışmış, kendini tutmak için tüm gücünü harcamıştı. "Ne *yaptın* sen?" Sesi bir yetişkinin bir çocuğı azarlamasına benziyordu ve Ariocho'un gölgelerini omuzlarından yavaşça çekti.

"Yapabileceğim tek şey buydu." Aheia sesini buldu, titriyordu ama zayıf değildi.

Kal'ın gözleri yumuşadı ve bu Arioch'un öfkesini daha da artırdı. "Aheia, lütfen... aptallık etme." Bakışları bir an için yere kaydı. "Geri dön... her şey yoluna girecek."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-SIX

AHEIA

Kal... Tanrılar, hayır.

Aheia'nın kalbi çatlıyormuş gibi bir his veriyordu. "Yalan söylüyor, bu sana söz verebileceği bir şey değil," diye azarladı Arioch

Aheia Kal'ın yüz hatlarının öfkeyle buruşmasını, gözlerinin Arioch'un ellerinin durduğu yere kaymasını izledi. Oradaki hoşnutsuzluğu, Alshaytan'ın ona dokunuşundan ve onunla konuşmasından hoşlanmadığını gördü. Ama her şeyi bulanık ve rahatsız edici yapan şey Aheia'nın buna ihtiyaç duymasıydı. Çünkü Kal buradaydı ve takım elbise giyiyordu. Kal'ın Ophion'a gerçekten sadakat yemini etmesi ne kadar zaman almıştı? Ophion bunun karşılığında ona ne vaat etmişti?

"Onun için çalışıyorsun," dedi Kal'ın kıyafetlerine bakarak. Kal hiç takım elbise giymemişti, gardiyanıken bile vücudunda gördüğü rahat, beyaz ipliklerden başka bir şey giymeyi reddetmişti. Ona takım elbisenin uyumluluk anlamına geldiğini söylemişti.

Yanındaki Mithra şaşkınlıkla ona bakarken Kal rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri bir an tavana doğru kaydı, eli sarı saçlarında gezindi.

"Başlattığınız bu şey... karmaşık."

Başladığım bu şey.

Vücudundaki buz alevlendi.

"Şaka yapıyorsun," sesi zayıflıktan değil ama öfkeden titriyordu. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

İşaret edercesine nefes verdi ve Arioch çenesini kızın başının üstüne yasladı, sanki bu işi olurlarına bırakmak istiyormuş gibiydi.

"Yaptığın şeyden sonra, gerçekten ondan tamamen kaçabileceğini mi düşündün? *Angeloj*-"

"*Yapma*," diye tısladı evcil hayvan ismine. Artık bir hakaret gibi geliyordu. Arioch durdu ve geri çekildi, vücudu onun arkasında katılaştı.

"Sakin cüret etme," diye homurdandı, elini belindeki kristallerin içine sokarak. Tek yapmak istediği parmaklarını birbirine sürtmek, onu terk eden ışığı çağırmaktı... ama yapamayacağını, onu sonsuza dek kaybettiğini biliyordu.

"Aheia..."

"Yaptığım şeyden sonra mı?" Nefes alış verişi ağırlaştı, öfkelendi ve havayı yaktı.

"Iaonnis'i öldürdün."

Kelimeler odanın içinde süzüldü ve zehirli bir gaz gibi yayıldı. Her şey işkence dolu bir an için yavaşlamış gibiydi ve kan ve eşitsizlik hayalleri onu boğmakla tehdit ederken kulaklarında hafif bir çınlama hissetti.

Arioch sesinde bir tını ile, "Ne kadar ilgi çekici olmaya başladı," dedi.

Göğsünde başlayan soğuk damlası şiddetli bir dalga halinde vücuduna yayıldı ve parmak uçlarını dondurdu. Canını acıttı, onu zihnine geri çekecek kadar acıttı. Titriyordu ama bu korku ya da öfke değildi... soyut bir şeydi.

"yoktu," dedi, sesi kendi sesi değildi. "Her zaman bir seçenek vardır."

Dioscuri'den öfke fışkırıyordu ama bu öfke şimdi onu parçalayan soğuk öfkeyle boy ölçüşemezdi.

"Bana kaçmamı sen söyledin, Kal," diye hırladı.

"Artık bir önemi yok," dedi, Arioch'a bakmadan önce dış görünüşü sertleşmişti. "Sadece bizim olanı bize geri vermeni istiyoruz."

Bizim olan.

"Tekrarlıyorsun," diye mırıldandı Arioch. "Protokole uymadın ve bunu sen de biliyorsun." Sesi emredici bir hal aldı. "Bu bana her birinizi katletme hakkı veriyor." Parmaklarını Arioch'un boynunda gezdirdi ve Arioch oradaki gerginliği hissedebildi, sanki gölgeleri şu anda bile hâlâ bastırıyormuş gibi. "Karmaşık... tüm bunlar, değil mi?" Adamın odayla değil de kendisiyle konuştuğu hissine kapıldı.

"Bizi öldürmeye çalışırsan bir savaş başlatırsın. Bundan daha akıllı olduğunuzu sanıyordum," diye tısladı Kal.

Arkasında Arioch'un göğsünün inip kalkmasını takip ederek yavaşça nefes aldı, sonraki sözleri Kal'a yönelikti. "Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Dioscuri tereddüt etti ve sonunda cevap vermeden önce takım elbisesinin ceketini karıştırdı. "Onun ne olduğunu biliyorsun."

"*Senin* ne olduğunu biliyorum," dedi gözlerini tekrar Kal'a çevirerek. "Gerçi ben senin farklı olduğunu sanıyordum."

"Öfken çok derin, Mithra. Bu yüklü," dedi Ariocho Kal'a, sesinde sapkın bir sırıtış vardı. Kadının elbisesinin üzerindeki kristallerden bazılarıyla oynadı. "Bu senin için kişisel bir şey."

Dikkatini Aheia'ya çevirdi ve sesi bir oktav düştü. "Arkadaş mı? Aile? Daha fazlası?"

Aheia sessizce, "Arkadaşlar, diye düşünmüştüm," dedi, hüznün bir anlığına manik öfkesinin önüne geçmişti.

"Ahh, yani kan değil..." Sözleri yeniden ayarlanıp Kal'a fırlatıldığında soğuklaştı. "Ama o seni böyle düşünürken sen de onu becermenin nasıl bir his olduğunu düşünüyorsun."

Kal tısladı, gözleri sonunda Ariocho'unkilerle buluştu.

"Sizin türünüzün hepsi parlak ve dindar değil... öyle değil mi?" Ariocho düşünceli bir şekilde, utançla birlikte yeni bir buz dalgası içinden geçerken cildine masaj yaparak konuştu.

Kal sıkılmış dişlerinin arasından, "O buraya ait değil," diye haykırdı.

"Oh? O nereye ait? Senin yanına mı?" Aheia'nın nefesi kesildi.

"Evet. O bize ait," dedi Kal, sorduğu bu değildi.

Doğru soruyu sorduğunu anlamak için cevabı duymasına gerek yoktu.

"Ophion sana ne teklif etti? Ona mı?" Ariocho dürttü. "Eğer ve onu iyi bir asker gibi geri getirirsen, senin de onunla birlikte olmana izin verecek mi? Ne de olsa bu bir intihar görevi, davet edilmeden buraya geliyorsun, bunu bilmen gerekir..."

Kal'ın gözleri düzleşti. "Hayır. Öyle değil-" Kelimeleri biraz fazla hızlı, biraz fazla suçluluk duygusuyla tökezledi ve Ariocho'un doğru baskı noktasına eğildiğini biliyordu.

"Mutlu olurdu," diye mırıldandı

Kal. Aheia'nın gözleri büyüdü.

"Ona işkence yapmadan önce mi sonra mı? Onu hiç ilgilenmediği bir şeye zorlamadan önce mi sonra mı?"

"*Bundan* daha iyi," diye tısladı, kollarını dramatik bir hareketle iki yana açtı. "O beni seviyor." Ve sonra ona, "Aheia, beni sevdiğini biliyorum. Bu

Tüm bunları neden yaptığımı. Aheia- evden kaçtığımız zamanları hatırlıyor musun? Sana iyi bir hayat sağlayabilirdim ..." Mide bulantısı Aheia'nın midesini çalkalarken doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bocaladı.

Aklını mı kaçırdı?

Ona asla sorulmayacak bir başka düzenleme, seçiminin elinden alındığı bir başka örnek.

"Seni seviyor mu?" Aroch'un dudağı seğirdi. "Yatağımdayken aklının sende olduğunu mu düşünüyorsun?" Aheia bocaladı ama doğruluk payı ne kadar az olursa olsun yalana karşı savaşma ihtiyacını bastırdı.

"Yalan söylüyorsun," diye itti, bir adım daha attı, diğer Dioscuri onun koluna yapıştı.

"Belki," diye sırtıttı Ariocho, "ya da belki bu küçük güzel tanrıçanın tadının nasıl olduğunu tam olarak biliyorumdur."

Kal kolunu diğer Mithra'nın elinden öyle sert çekti ki, Aheia onun bir yerini incitmiş olabileceğini düşündü.

"Bir yolculuğu boşa harcadın," dedi Aheia, her an derisinden fırlayacakmış gibi hissetmesine rağmen sesi sakindi. Başındaki ağrıya karşı yumruklarını sıktı. Sanki omurgasından aşağı doğru yarılıyormuş gibi hissediyordu. Dişlerini sıktı, ama parmakları saatlerce buzlu suya batırılmış gibi yanarken, içinde işleyen şeyi zapt etmek mümkün değildi.

Ariocho onun kulağına, "Kilitle, Ruhi," diye fısıldadı.

Ama kendini tutamadı ve neyi kontrol etmeye çalıştığını bilmiyordu. Gölgeler etrafını sararken acı içinde haykırdı, ta ki karanlığa gömülene kadar, parçalanırken, parlak, sıcak buz derisini vücudundan ayırdı.

CHAPTERTWENTY-SEVEN

AHEIA

Aheia'nın zihni ılık atıyordu, geçmişinin görüntüleri son yıllarda gördüğü kbuslarla, annesinin kanıyla, ellerindeki kanla, ruhundaki asla temizlenmeyecek kanla birbirine karışıyordu. Karanlığın içine gömülmüştü ve bu boğucu, boğucu ve soğuktu. Hareket etti, bir yere uzandığını fark etti, çünkü ayaklarında ağırlık yoktu ve sırtında baskı vardı. Tkezleyerek ve etrafını tırmalayarak ayağa kalktı.

"ıkarın beni!" diye bağırdı, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu.

"*Ahid*, Ruhi." Arioch'un sesi derin bir fısıltıyla etrafına yayıldı.

Elleri teninin üzerinde kayıyor ve onları tutan bileklerine iniyordu.

"Bırak beni," diye inledi.

"Sakinleşmen gerek," dedi, nefesi boynunda gezinirken gğşs acıyla inliyordu. Bu farklıydı. Bu ne alışık olduğu bir ihtiyaç ne de hissettiği bir ekimdi; sanki adam gğşs kafesini yarmış ve parmaklarını atan kalbine doğru kaydırımıştı.

Karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kaldı, acısı boğazından çıkan sesleri bastırıyordu.

"Bana ne yaptın?" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarını yakıyordu.

"Seni kendini parçalamaktan alıkoydu," dedi, sırtında bir sıcaklık hissettiğinde, gğşsnde deri kılıflı hanerlerin hissi, mücadele ederken onunkiyile buluşan sert çizgiler.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Hl mücadele ediyordu. Durursa tamamen yıkılacağından korkuyordu. Bu yüzden ona tekmeler savurdu ve ondan uzaklaşmaya çalışırken bileklerini zedeledi.

"Değil," diye fısıldadı, tutuşu gevşemişti.

Kadın tekrar çırpındı ve bu sefer adam onu bıraktı. Çığlık attı... tüm kayıpları için çığlık attı, hayatı için, yerinden edildiği sürece elinden kayıp gittiğini hissettiği benliği için. Mutlu olduğu zamanlarda bile mutlu olamadığı için, kendini kontrol edemediği için, buzun bedenini nasıl ele geçirdiği için ve kontrol eksikliği için çığlık attı.

"*Kahlee*." Farklı bir odadan mırıldanılan bir kelime gibi zayıf ve durağandı. Daha önce duyduğunu sandığı bir kelimeydi ama ne zaman duyduğunu tam olarak kestiremiyordu. Zihninde, gözünün ucuyla gördüğü bir şey gibi, ulaşamayacağı bir yerde yaşıyordu. Ağladı, derisini, elbisesini pençeledi - her şey çok dar geliyordu.

Fısıltı tekrar duyuldu ve vücudunun her zerresinin önündeki boşluğa çekildiğini hissetti.

"*Khalee*."

"Anlamıyorum," diye homurdandı, acıya rağmen ileri doğru süründü ve önündeki derin, mürekkep gibi karanlığa daha da gömüldü.

"*Gel beni bul*." Vücudundaki her bir tüyün diken diken olmasına neden olan çatlak bir fısıltıydı bu.

"*Hayır*." Kadın geri çekildi, karanlık öyle bir hal almıştı ki bir kara delik gibi görünüyordu.

"AHEIA!" Eller omuzlarını kavradı ve çekti.

Acısı daha da artarak iki büküm olmadan önce geriye düştü.

Bu ölüm mü? Bu ölmek mi?

"Ruhi, bana geri dön." Bu Arioch'un sesiydi, Arioch'un elleri-kolları, sırtına bastırıldığı bedeniydi. Onu her yerinde hissetti, ruhunu karnına yaslamıştı ve o da Ruhi'yi kucaklamıştı.

Acı, tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda diniyor gibiydi, bir gelgit gibi, sonunda tekrar nefes alabilene kadar üzerinde ileri geri yuvarlanıyordu.

"O da neydi?" diye soluk soluğa hıçkırıklara boğuldu.

"Nereye gittin?" Arioch sakince sordu, kokusu etrafını sarıyordu

On

u. "Ne?"

Cevap vermedi ve ona sarılırken sessizlik etraflarını sardı.

Saatler geçmiş gibi de, yavaşça sakinleşmesi ve nefes alış verişinin yeni bir hız kazanması sadece birkaç dakika sürmüştü olabilir. Vücudu hâlâ zonkluyordu, sanki çiğ bir sinir gibiydi, şakakları zonkluyordu.

Aheia Arioeh'un tutuşuyla rahatlamak için odaklanmak zorunda kaldı, oturana kadar onu yerden çekmesine izin verdi, sırtı göğsüne dönüktü. Daha önce hiç hissetmediği bir yumuşaklık, her zaman istediği bir güvenlik hissetti. Belki de Arioeh'un sunduğu şeyin güvenlik olduğuna inanmak da bir o kadar saflıktı.

Ama elle beslenenlerin, onun yaptığı gibi bıçaklardan yalamayı öğrenmeye asla ihtiyaç duymayacağını düşündü. Bu onu kesip açabilirdi ama bir şekilde bunu diğer tüm seçeneklerine tercih ederdi. Bu yüzden kaçmak yerine bu kez karanlığa doğru eğildi. Ciğerleri havanın gidebileceği başka bir yer kalmayacak kadar dolana kadar, acıyla nefes alırken karanlığın onu sarmasına izin verdi.

" böyle Ruhi," dedi Arioeh yavaşça saçlarını okşayarak, "geri dn."

Gözleri ağırlaşırken "Bedenim acıyor," diye mırıldandı.

Nefes alıyor gibi görünmüyordu. "Biliyorum."

Gözlerinin arkasındaki karanlığın onları çevreleyen karanlıkla aynı olduğu, bilincinden gittikçe uzaklaşmadan önce kaydettiği son şey buydu. Tüm bu süre boyunca Arioeh onun saçlarını okşadı ve kulağına kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. Bazılarını yakaladı ama anlamlarından emin olamadı.

CHAPTERTWENTY-EIGHT

ARIOCH

Hel.

Ne oluyor *lan*?

Az önce olanlar hâlâ gerçek dışı görünüyordu. Neye tanık olduğunu tam olarak anlayamamış, gölgeleri bedeninden kopup Aheia'yı sardığında kendini bir seyirci gibi hissetmişti. Onu çılgılık atarken, elbisesini yırtarken, sanki biri onu fiziksel olarak parçalıyormuş gibi ağırlarken buldu, vücudundan bir enerji dalgası yuvarlandı ve onu geriye fırlattı.

Ona doğru yaklaştı, kollarını ona doladı ve o gözden kaybolmadan önce göremediği bir karanlığa doğru sürüklendi. Ve sonra aniden yeniden ortaya çıkmıştı, sanki kendi gölgeleri onu ondan koruyordu.

Arioch, Aheia'nın yerde gevşek bir şekilde yatan bedenine bakıyordu. Taş onun etrafında hafifçe çatlamıştı. İnce, sivri, örümcek ağı gibi çatlaklar sanki gökten düşmüş ve zemini kırmış gibi ondan dışarı doğru uzanıyordu.

Lúc, Emryn ve Aylee tıpkı Mithra gibi geriye savrulmuştu, hepsi ayağa kalkmaya çalışıyordu, hava hâlâ kalan enerjiyle çınlıyordu. Lúc silahını çekti ve Aylee tırnaklarını hazırlamış dövüşmeye hazır görünüyordu.

"*Taelma*?" Emirler, diye sordu Lúc, sesi hiç değişmeden. Arioch dişlerini sıktı.

Bu işleri daha da karmaşıktı. Ama aynı zamanda onları sonsuz derecede daha ilginç hale getirdi.

Cesedin yanına çömeldi, elbisesinin altın rengi iplikleri darmadağınktı. Kadının kaçtığını öğrenmişti çünkü bir katili öldürmüştü.

Mithra, en azından iddia ettikleri buydu. Ama az önce tanık olduklarından sonra, cinayetin sadece onların kılıfı olduğunu biliyordu. Ophion cinayeti umursamıyordu. Malek'i de Arioch'u üzdüğü kadar üzüyordu, ikisi de üstlendikleri rollerle buna karşı duyarsızlaşmışlardı. Aheia'nın peşine başka bir Malek'in ölümü gibi bir şey için çok fazla öfkeyle düşmüştü. Arioch, Ophion'un açgözlü olduğunu biliyordu ve kovalamacasının nedeni olduğunu iddia ettikleri şey için teklif ettiği eyrid miktarı çok fazlaydı.

Nesin sen, küçük tanrıça mı?

Dalgınca çenesini ovuşturdu ve bakışlarının onun yumuşak yüz hatlarında gezinmesine izin verdi.

Zihninin arkasında savunmasız ve küçük bir şeyden dişleri olan bir şeye dönüşüyor gibiydiler ve bu göğsünün sıkışmasına neden oldu. Bundan daha fazlası vardı, olmalıydı... ve ne olduğunu öğrenecekti.

"Ophion bunu telafi edecektir. Onu geri getirmene degecek," dedi Kal sonunda, Aheia'ya bakarken nefesi biraz düzensizdi.

İlginç.

"Ne biliyorsun ki?" Arioch, Kal'ın etrafına sözlü bir ilmik geçirerek sordu.

"Hiçbir şey." Gözleri hafifçe parladı ve o anda Arioch bunun yalan olup olmadığını umursamadı. Sonunda tek bir şey bile öğrenemese bile Mithra'ya işkence etmekten zevk alacaktı.

"Kal'ı canlı bırak, ne yapacağını biliyorsun." Arioch gülümsedi, gölgeleri derisinin altında karıncalanırken yüz hatlarında dengesiz bir şey vardı.

İntikam.

İntikam.

İntikam.

Kim oldukları önemli değil. Onun emirlerini yerine getiriyorlar. Ölümü hak ediyorlar.

"Hayır," dedi diğer Dioscuri, "yapamazsın-"

"İstediğim her şeyi yapabilirim," diye homurdandı Arioch, Lúç'un onu geçip kılıcını savurarak elçinin boğazının ortasını kesmesini izlerken. Mithra'nın kanı etrafa sıçradı ve Arioch diliyle tadına baktı. Metalik tattan nefret ediyordu.

Lúç ellerini ölmek üzere olan Dioscuri'nin göğsüne sokarken, gözlerinde çılgın bir bakışla Aylee onun peşindeydi ve yolundan çalışan Kal'ı yakaladı.

"Bunu yapamazsın, bizim için gelecekler!" Kal bağırdı, Aylee'nin onu sürüklerken tutmasına karşı mücadele etti.

Herkes "savaş "ı bir tehdit olarak kullanmaya bayılır, diye düşünerek gülümsedi. Sorun şu ki, bir savaşa aldırılmazdı. Gecikmişti.

Gözleri Aheia'ya kaydı. Ölü gibi görünüyordu ve ona dokunduğunda ölü gibi hissediyordu. Küçük tanrıça buz gibi soğuktu ama onu izlerken göğsünün inip kalktığını gördü. Kollarını onun yumuşak bedeninin altından geçirdi ve onu oluşturduğu kraterden aldı.

"Seyyid." Maz'un sesi çok netti.

Döndüğünde onu alev alev yanarken buldu, saçları on yıllardır görmediği kadar yanıyordu, gözleri parlak turuncu ve vahşiydi. Arkasındaki katliama bir an bile dikkatini vermemiş, sadece Aheia'ya bakmıştı. Nefes alış veriş ağır, hızlı, ölçsüzdü ve bu onu Aheia'nın aklını kaçırmamasından daha fazla sinirlendiriyordu. Maz o soğuk, sıkılmış yüz ifadesini hiç kaybetmemişti. Asla.

"Mazikeen." On ayrı parçaya ayrıldığını hissetti, gölgeleri derisinin altında sürünüyordu. "Anne merhaba?" *O da ne?* Maz bir adım daha atarak elini Aheia'ya uzattı. Parmakları karanlıktı, kollarında parlak közden damarlar vardı ve en az diğer uzuvları kadar tehlikeliydi.

"Maz." Sesine, Aheia'nın gözlerini kırpmasına yetecek kadar emir kattı. Ifriti kontrol etmeyi hiç denememişti ama Aheia üçüncü derece yanıklara yakalanmadan onun kollarındaki muammaya dokunmasına izin veremezdi.

Maz hafifçe sarsıldı, gözleri sakinleşmişti. "Bu Gehenna," diye nefes aldı, sesi kalındı ve sonunda onun gözleriyle buluştu. "Bir sorun var."

Arioch'un gölgeleri titreşti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Gel." Doğruldu, görünüşe göre biraz kendine gelmişti.

Arioch Emryn'e başıyla selam verdi ve Aheia'yı usulca kollarına bıraktı, yüz ifadesi dalgın ve gergindi. "Aklını kontrol et." Ve sonra Emryn kaşlarını çatınca, "ama orada dikkatli ol."

Emryn'in gözleri onunkilere kaydı ve çenesi gerildi, ardından başını sallayarak Aheia'nın bedenini kollarından çekti. Syraphem'in odanın kenarına doğru yürümesini izledi ve oradaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışarak omuzlarını yuvarladı. Ama faydası olmadı. Aheia ilerledikçe rahatsızlığı daha da artıyordu ve bu da onun kendi diyarını terk etmesinin ne anlama geleceğini düşünmesine neden oldu.

Böyle hissetmeyi beklemiyordu, onun kendisini bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştir ve en önemlisi de bunun ne kadarının onun ruhu, ne kadarının kendisi olduğunu bilmiyordu. Çünkü kolundaki glifi kaybederse, arkasında bir yankı bırakacağını ve bu yankının korkunç bir şekilde bir saplantıya benzeyeceğini hissediyordu. Bunu daha önce de düşünmüştü, onu ilk kez tattıktan sonra, ama bunu ikisinden de daha büyük bir bağ olarak silmişti. Şimdi o kadar emin değildi.

"*Alshaytan*." Maz'un sesi onu kendine getirdi ve Maz'u takip ederken düşüncelerini gölgelerin arasına saklayarak başını salladı.

Maz ve Ariocho onun gölgesine girdiler, karanlığın soğuğu tenini yatıştırdı. Aheia'yı zapt etmenin ne kadar çok şeyini aldığını fark etmemiştir ama şimdi -o lanet odadan uzakta- tükenmiş hissediyor, ensesinde boncuk boncuk terler birikiyordu.

Gehenna'ya yaklaştıklarında her zaman olduğu gibi gölgeler derisinin altında kekeliyordu ve Nahr Alnufus'u geçip kapıdan geçtiklerinde, hel'i güvende tutan Calmani gliflerinin yanından geçerken omuzlarından dolaşmalarına izin verdi.

Mazikeen inişleri sırasında onunla konuşuyordu ama konsantre olmakta zorlanıyordu. Burada olanları ayaklarının altındaki toprağın kaymasına benzetiyordu. İkincil kapılardan geçmeye başladıklarında Mazikeen onun mecazi anlamda konuşmadığını fark etti. Merdivenin kenarında durdular, gözleri alttaki zemini boydan boya geçen büyük, sivri bir çatlağa sabitlenmişti. Maz kendi dilinde hızlı ve kısık sesle konuşmaya başladı. Dua.

Mazikeen dua etmedi.

Ariocho'un çenesi, uyguladığı baskı nedeniyle ağrımaya başladı. "Hel..."

Destek olmadan havada asılı duran taş basamaklardan aşağı inmeye başladı ve botunu çatlağın kenarına vurdu. "Tüm yüksek güçler içinde ne..."

"Sizi bulmaya gelmeden önce bazı alt katları kontrol ettim - sadece her şeyin kontrol olduğundan emin olmak için. Canavarlar dolaşıyor. Ben

merdiven boşluğundan duyuyorum, normalden daha fazla. Ama oradaki Calmani büyüünde herhangi bir çatlak ya da kırık yok."

Arioch'un aklı karıştı. Aheia'ya her ne olduysa diyar tarafından hissedilmişti ve Gehenna'yı da etkilemişti...

"Bu doğru değil," dedi Maz, Arioch'un nadiren duyduğu bir keskinlik sözlerini kırparak. "Eğer bu bir daha olursa, aşağıdaki şeyi serbest bırakma ihtimali var. O burada olmamalı. Ondan kurtulmanız gerek."

Sözlerinin bir ağırlığı vardı ama Hel'in onu Mithra'ya geri vermesine imkân yoktu, en azından o küçük bedeninin içinde ne olduğunu anlamadan önce.

"Shaytân'la konuşmamız gerek," dedi Arioch, gözleri mağarada gezinerek başka hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için.

"Nasıl isterseniz." Maz'un vücudu sinirden gerilmişti. Onunla aynı fikirde olmadığına her zaman olduğu gibi boynundaki közün alevlendiğini fark etti.

İnce çatlağın üzerine eğildi, yumuşak hava dallarının kaçışını ve etrafında hışırdamasını izledi. Hava ılıktı ve tuhaf bir kokusu vardı, karanlık ve baharatlı bir şeydi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Başını iki yana salladı ve Maz'un peşinden çatlağı geçip, uzak duvara gizlenmiş ve yaklaştıklarında ortaya çıkan başka bir dolambaçlı merdivenden aşağı indi.

Hem aydınlığın hem de karanlığın kendi Kader versiyonları vardı, Mithra'nın Moyrai'si vardı: zamanın ve düşüncenin içini görebilen, kanayan ve sargılı gözleri olan kanatlı yaratıklar, esrarengiz bir ilim ve yanlış yönlendirmeye sarmalanmış bir efsane. Onların varlığını biliyordu çünkü tıpkı Mithra'nın Moyrai'si olduğu gibi Nefilim'in de Shaytân'ı vardı: kaderin iplerini ölümden bağlayan bir kâhin.

Shaytân her birkaç yüzyılda bir yeniden doğar, yeni kahin olma yükünü taşıyacak zavallı bir ruh seçilirdi. Kader dilediği kişiyi seçer, göğsüne gömülür, seçtiği yarattığı öngörüler ve kehanetlerle deliliğe sürüklerdi. Arioch sadece bu kahinin etrafında bulunmuştu ama eninde sonunda zamanının dolacağını biliyordu. Kendisine hiç Shaytân gelmemişti ama büyük büyük dedesi yeni kahinin, Aljira'da Nefilimlerin gece ile gündüzü ayırt etmesini sağlayanla aynı olan içsel bir çekimle Alshaytan'ın sorumlu olduğu her şeyi aradığını söylemişti.

Mağaralarına adım attığında, sivri kayalardan sekerek alçaktan ve yavaşça süzölmeye başladı. Sadece görebiliyordu çünkü kâhin

Onu görebiliyordu. Aşağıda ateşin nüfuz edemeyeceği bir karanlık vardı ve Maz'un közleri bile onu delip geçemiyordu. Görüşü düzeldi ve başka birinin bakış açısının tanıdık hissi zihnine kaydı.

Kendisinin yaklaştığını gördü, yanındaki Maz'ı gördü, eski Calmani rünleriyle yazılmış mağara duvarlarını gördü.

" var." " var." "

var."

Kırık bir olarak konuştu.

"İkiyüzlülük."

"İkiyüzlülük."

"İkiyüzlülük."

Arioch kendine bakarken her zaman olduğu gibi tedirgin hissetti.

"Buradayım çünkü..."

"Biliyorum."

"Biliyorum."

"Biliyorum."

Her zaman biliyordu.

"O da ne?" diye sordu Maz'ın yanındaki hareketini duyunca.

Sessizlik. Ve o sessizlikte, cevap vermeyeceklerini biliyordu.

"Artık bizi ziyaret etmiyorsun, Alshaytan, bize arzuladığımız şeyleri getirmiyorsun. Sadece uygun olduğunda ve cevaplar istediğinde." Yankılar gürültülü bir hal aldı ve mağarayı bir bütün olarak gördü, odak noktası pürüzlü kayanın yüzüne oyulmuş mermer heykellerin etrafında değişti. Dördü, dört orijinal tanrı. Karanlık ve aydınlık tek bir alanda birleşmişti.

"Gözden kaçmış," dedi. Buradan nefret ederdi. "Düzelteceğim."

Bakışlarını ondan Maz'a, oradan da duvarların üzerinden geçirerek odak noktalarını değiştirdiler ve etraflarında bir tür çardak oluşturan heykellere geldiler. Koyu cüraf ve parlak beyaz kumtaşından oyulmuş, yumuşak kenarları olan bu heykeller, sanki birileri onları büyük taş bloklarından aylarca uğraşarak çıkarmış gibi yersiz görünüyordu. Daha açık renkli tanrıların içlerinde hafif siyah damarlar vardı ve Theia ile Aether'i tanıdı. Elleri sıkı bir tutuşla iç içe geçmiş, parmakları birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiği anlaşılmayacak şekilde birleşmişti. Manāt dimdik duruyordu, pençeleri ulaşamayacağı bir şeye uzanıyormuş gibi önünde gerilmişti ve 'Amm kendi içine kıvrılmış, göğsünü kucaklıyordu.

Heykellerin hiçbirisi gurur verici görünmüyordu. Neredeyse Tanrıların son anlarında nasıl göründüklerine benziyordu.

Shayṭān'ın gözleri odayı yavaşça, görünüşe göre gerçek bir yön olmadan taramaya devam etti.

"Aheia nedir?" diye sordu, bakışlar tekrar ona dönüp sola doğru kayarken.

"Cevabı olmayan bir soru," diye mırıldandı kâhin, kopuk sesinde yumuşak bir tını vardı.

"Nasıl?" diye sordu, kelimeleri kırılmıştı.

Sessizlik mağaraya yayıldı, yüksek sesle hissedilen türden bir sessizlik.

Yankısı olmayan tek bir sesle, "Sonuç değişmeyecek. Sen biliyorsun. Sen bilmiyorsun. Kader kendini sağlamlaştırdı, göğsünün içindeki o sıcak iplikler zamanından çok önce senin için eğirildi."

"Bana bir şey söyleyebilir misin?"

"Bir dahaki sefere bana bir ikram getir." Sesinde bir gülümseme vardı ve Arioeh görüşünün kararmasından kahinin uzaklaşmakta olduğunu anladı.

CHAPTERTWENTY-NINE

AHEIA

Aheia yüzüyordu, fısıltılar onu her yönden çekerken karanlıkta asılı kalmıştı.

Hareket etmeye çalıştı, koşmaya çalıştı ama bacaklarını bulamadı, uzuvlarını bulamadı - ta ki bir anda gerçeklik zihnine hücum edene ve çevresi tekrar görüş alanına girip onu sarsılana kadar.

Avuç içlerinin topuklarını şakaklarına bastırarak ve dişlerini sıkarak baş ağrısıyla savaştı. Gözlerini kırıştırdı, yorgunluğun vücudundan yuvarlandığını hissetti. Yorgundu, kendini ağır hissediyordu - sanki günlerdir uyuyormuş gibi hissediyordu ve bu onu panik içinde ayağa kaldırdı. Vücudunu saran yabancı bir kumaş vardı; siyah ve yumuşak. İpler deri ve koyu baharat kokuyordu ve göğsü Arioch'un kokusunu kendisinden önce tanıdı. Bu onu dün geceye, Arioch'un gölgelerinin her acı verici anına -her zevkli anına- ve onu nasıl kolayca boşalttıklarına, etraflarındaki seyircilerin onun ihtiyacını nasıl beslediklerine geri çekti. Nasıl inlediğini hatırladı ve -Aman Tanrım.

Magyck'in hayali dokunuşunun teninde hâlâ oradaymış gibi hareket ettiğini hissetti, içindeki hissi bir iz gibi hatırladı ve *lanet olası utancı*.

Tanrım, cayır cayır yanıyordu.

İnledi, Kar'ın onu boyadığı kömürü hatırlamadan önce yüzünü ovaladı ve ellerini aniden geri çekti. Lanet olsun. Avuçlarını siyah çizgiler kaplamıştı ve yanaklarına bulaşan pudra yüzünden bir hayvana benzediğini düşündü.

Koyu renk örtüleri geri çekti, giydiği altın rengi elbisenin yerini elbise gibi sarkacak kadar uzun koyu renk bir gömlek aldı, hançeri hâlâ kalçasında kılıfındaydı. Keloseros'ta olsaydı onu alırlardı.

Keloseros ...

Kal'ın ziyareti geri geldi. Kal, *takım elbiseli*.

Aheia Mithra'nın ötesini göremiyordu, Kal'ın onu geri almak istediğini öğrendikten sonrasını hatırlamıyordu. Ve sonra o ...

Bayılmış olmalıyım.

Uyuyor olmalıydı, kâbusları kadar canlıydı ki, acı şimdi bile peşini bırakmıyordu. Rüyasında ölmek üzere olduğunu görmüştü.

Ayağa kalkıp tanımadığı bir odaya bakarken bacaklarında kemik kalmadığını hissetti. Duvarlar eski taşandı ama odasındaki taşan farklıydı ve sadece üzerinde oturduğu yatak ile köşedeki küçük siyah bir sandalye vardı.

Yutkundu, sinirler boynunu sızlatırken odanın içinde ilerledi ve Aljiran gece gökyüzünün çağrısını takip ederek uzak duvardaki pencerelerden birine gitti. Parmaklarını cama bastırdı, gözleri dışarıdaki manzarada gezinirken çenesi düştü. Şehrin ortasındaymış gibi görünüyordu, yerleşkedeki penceresinden arka planda gördüğü yüksek binalar önündeki gökyüzüne fırlıyordu, opak camlar oniks aynalar gibi etraflarını sarmıştı. Nefilimler işyerlerine girip çıkıyordu ve caddede binalarla aynı malzemeden yapılmış bir tür atsız araba ilerliyordu. Dudaklarını aralayarak Syraphem'in gökyüzünde uçuşunu, bazılarının aşağıdaki kaldırıma inişini izledi. Şehir, diyarın geri kalanı gibi canlı , ölümle tanınan bir diyar.

Ama belki de bu dünyada her şey ilk bakışta görüldüğü gibi değildir, diye düşündü Aheia. Keloseros'un huzurlu ve aydınlık olduğu söylenirken, güneşten uzak tutulan karanlık ilişkileri biliyordu. Görünüşe göre iki diyar, her iki tarafın da kabul edebileceğinden çok daha fazla birbirine benziyordu ama Aljira'da karanlık bir sır değildi.

Thud.

Aheia döndü, sırtını soğuk cama dayadı, gözleriyle karanlık odayı taradı. Yukarıdaki Solas loş ve titrekti, mobilyaların ve karanlık köşelerin gölgeleri onun ışığından gizlenmişti. Aheia'nın

Kalbi göğsünde huzursuz bir gümbürtüyle atmaya başladı. Bu sesi hayal etmemiştir. Ve ses dışarıdan gelmiyordu.

"Ari?" diye fısıldadı. Ama o olmadığını biliyordu çünkü göğsü onu hissedebiliirdi.

Sonra aniden odanın kapısı açıldı ve Aheia'nın daha önce hiç görmediği üç Nefilim kanlar içinde odaya daldı.

"Sonunda seni buldum," diye mırıldandı koyu renk boynuzları ve buna uygun saçları olan ortadaki iblis, sesi vücuduna yapışan kalın bir yağ gibi damlıyordu.

"Ne istiyorsun?" Aheia parmaklarını pencereye doğru kıvrarak sordu.

"Alshaytan'ın yapması *gerekeni* yapmak için," diye alay etti sağındaki Nefilim.

Aheia dudaklarını araladı, içinden geçen endişe ona bu odadan çıkmanın bir yolunu bulmasını söylüyordu. Ama sadece üç Nefilim'in şu anda bir kas duvarı gibi karşısında durduğu kapı vardı. Gömleğinin kumaşı o anda hafifledi ve parmakları silaha uzanmak için kaşınırken kalçasındaki bıçak önemle ağırlaştı. Henüz onu yakalayamayacağını biliyordu.

Üç kişiyken tek şansı vardı, o da varsa. Haftalardır süren koşuşturmanın, yiyeceksizliğin ya da yorgunluğun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ama pencereden uzaklaşıp karanlık bir köşeye doğru ilerlerken aklına gerçek bir ölüm tehdidi geliyordu. Köşeler kötü bir plandı, bunu biliyordu ama orada yaşayan gölgeler ona avantaj sağlayabilirdi.

"Sizin türünüz dokunduğu her şeyi kirletiyor," diye tükürdü soldaki ve parlak beyaz dişlerini gördü. "Lanet olası *iğrenç*."

"Bu bir hata," dedi Aheia, sesi titriyor, damarlarında yaşayan karanlık titreşiyordu.

"Hata *sizde*," diye güldü boynuzlu Nefilim. "Eve dönme vaktiniz geldi."

Home.

Hayır.

Elini hançerin yanında gezdirdi, hançerin metali soğuk teninde sıcaktı. Çok soğuktu. Sanki yanlış bir hareketle çatlayacak gibiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye nefes aldı, başı zonkluyordu.

"Sadece bir yanlış düzeltiyoruz," dedi ortadaki Leviathan ona, içinde kötü niyetler barındıran çarpık bir gülümseme fırlatarak.

Ceketinin içinden bıçağını çıkararak yaklaştı ve diğerleri de onu takip ederek sadece bir kol mesafesine gelene kadar daha da yaklaştılar.

Hemen gitmelisin!

Aheia o anda bıçağını kavradı, kınından çıkardı ve en yakınındaki iblis daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan ona doğru hamle yaptı. Bıçağı adamın omzuna sapladı, adam çığlık atarken yaradan siyah kan fışkırdı ve diğer ikisi harekete geçti. Elleri vücuduna yapışmış, onu Nephilim'den çekmeye çalışırken o da bıçağı can simidi gibi tutuyordu.

"Mithra *orospusu*," diye bağırdı karşıdaki iblis, elleri saçlarını kavrayıp köklerinden kopan telleri hissedebileceği kadar sert bir şekilde yırtarken bıçağı yere çarptı. Bir çığlık attı, parmağı bıçağının kabzasını kaplayan siyah kanın içinde kaydı, gözleri kapıya doğru kaydı. Ama kaçmayı düşünmeden omuzlarında bir el hissetti ve tırnakları derisine battı. Bıçağı geri çekip beceriksizce arkasındaki havayı yararken, önündeki iblis düşürdüğü bıçağı yerden aldı.

Aheia'nın üzerindeki tutuş demirleşti, hançer hedefine ulaştığı anda serbest kalan eli arkasından bağlandı. Arkasından yüksek sesli bir tıslama duyuldu, "Lanet olası *kaltak*,"

Çığlık attı, bıçaklı eli geriye çekildi ve o kadar büküldü ki acıya teslim oldu ve silahını yere düşürdü. Çığlık attı, omuzlarını tekmeleyip çekti, geçmişine dair görüntüler bilinçli zihninde kanamaya başladı. Ophion'un boynuzlu Nefilim'in yerini alarak yaklaştığını gördü, arkasında yerde biriken kanı gördü. Annesinin cansız bedenini gördü.

Ve gözlerinde biriken yaş barajını yıkan çaresiz bir sesle inledi.

"Gerçekten bizden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı arkasındaki Nefilim kulağına.

Hayır.

Kız dönüp ona doğru tekme attı ama önündeki iblis silahının kabzasını avuçlayıp savurdu ve parmak eklemleri kızın elmacık kemiğine çarptı.

Başı yana kaydı, acı cildini morarttı, kendi kanının metalik tadı ağzına damladı. Yere tükürdü ve

Dişlerini.

Hayır. Böyle değil.

"Şimdi, içinin neye benzediğini görelim." Önündeki iblis sırtarak bıcağını köprücük kemiğine dayadı.

Aheia gözlerini sıkıca kapattı, gücü kapaklarının ardındaki karanlıkta kayboldu. Nefesini tuttu, daha önce ölümü düşünürken hissettiği o kabullenışı aradı. Ama onu bulamadı, hele de ölüm başkalarının eliyle gerçekleşirken. Dünya yok olmuş gibiydi, şeytanlar kalbinin göğsündeki düzensiz gümbürtüsü altında boğulmuştu. Ta ki aniden imkânsız bir şey duyana kadar.

Kan donduran bir hırıltı.

Aheia gözlerini açtı, karanlıkla karşılaştığında nefesi boğazında düğümlendi. Gölge büyü odayı doldurmuştu, Solas'tan ve dışarıdaki galaksilerden gelen ışık sönmüştü, dalların sivrildiği yerlerde yumuşak ışık şeritleri parlıyordu. Aheia gözlerini kısıtı, sesler kulaklarına geri dönüyordu, iblisler küfürler savuruyor ve bıçaklarını çekmiş bir şekilde etraflarında dönüyorlardı.

Bir hırlama sesi daha duyuldu ve bu sefer daha yakındı, ses Aheia'nın ensesindeki tüyleri diken diken ederken, sanki onu içine çekmeye çalışıyormuş gibi kendi etrafında hareket eden spiral bir filize baktı.

Nefilim telaşla etrafına bakındı, dişleri gıcırdayana kadar etraflarına bir anlık sakinlik çöktü. Hareketini kısıtlayan eller ve bıçaklar kabaca vücudundan çekildi, onu sert duvara doğru tökezletti, vücudu karanlığın içinde su gibi eridi. Avuç içleri kayaya sürtündü, kafasını çarpmadan önce kendini yakaladı, bu sırada çığlıklar ve haykırışlar odayı doldurdu. Magyck'in derinliklerinden yüzünün yan tarafına kan sıçradı ve tadına . Metal ve kül, tatlı ve sıcak. Ön kolunu tenindeki ıslaklığa silerek yönünü bulmaya çalıştı. Kapıya ulaşması gerekiyordu, kaçması gerekiyordu çünkü tehlike canlıydı ve çok daha büyük bir şeyle takas edilmişti.

Uyandığı yatağa gelene kadar duvar boyunca tökezledi.

Kapı odanın karşısında.

Aheia yutkundu, bir başka çığlık onu sarsarak koşmaya itti. Yatağı birkaç adım geçmişti ki ayakları yumuşak ve ağır bir şeye takıldı ve yere uçtu. Dudaklarından bir çığlık döküldü, kendini desteklerken vücudu gerildi, elleri taşa çarptı. Karanlık, ona bir Nefilim'in parçalanmış cesedini gösterecek kadar inceldi, göğüs kafesi

Ciğerleri ve iç organları göğsünden yere döküldü. Aheia öğürdü, iblisin siyah kanı derisini ve saçlarının uçlarını kapladı.

Ciğerleri kısa ve panik patlamalarla doldu, dua etme düşünceleri zihnini zorladı. Düşünceleri çabucak uzaklaştırdı. Dua onun için hiçbir şey yapmazdı. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Karanlıkta dinledi, çığlıkların çağlıtlara dönüştüğünü duydu ve sonra hiçbir şey olmadı, tek ses kayaya sürtünen pençelerin her şeyi tüketen sesiydi.

Ona doğru ilerliyordu.

Yaklaşıyordu.

Daha yakın.

Ta ki önündeki yoğun dumanı yaran uzun siyah pençeleri görene kadar.

Bu pençeleri tanıdı. Varcolac yaklaştı, nefesi sıcak ve ıslak bir şekilde Aheia'nın yüzüne çarparken Aheia hareketsiz kalmaya çalışıyordu. Yaratık gölgelerinden kan akıtıyordu ve yumuşak bir duman tabakası yüz hatlarını bulanıklaştırırken, Aheia onun koyu sarı gözlerini seçebiliyordu. Kurda benzeyen uzun burnu, ağzından aşağıya doğru inen dişleri. Ona bakıyordu, kulakları uzun ve sivriydi, kürkü hâlâ vücudundan damlayan kanla keçeleşmişti.

Burun.

"Lütfen-" diye nefes aldı Aheia, yavaşça geri iterek.

Varcolac da onu takip etti, başı öne eğikti ve göğsünden yumuşak bir inilti yükseliyordu.

Kaçmanın boşuna olacağını biliyordu. Gidebileceği hiçbir yer yoktu, bu yüzden gözlerini tekrar kapattı ve hiç gelmeyen acıyı bekledi. Onun yerine, şakağına doğru hafif bir dürtme hissetti.

Yumuşaktı.

Gözlerini açtığında yaratığın yüzünü kendi yüzüyle aynı hizada buldu.

Sarı gözbebekleri canlıydı, tıpkı gölgeler gibi, sarı havuzlarda ince sıcak bal iplikleri örülüyor, yüzünde dolaşırken gözbebekleri hafifçe büyüyordu.

Aptalca bir hareket olabilirdi ama titreyen elini kaldırdı ve Varcolac'ın burnuna doğru tuttu. Yaratık hırladı ve Aheia sustu ama sonra avucuna doğru eğildi, kürkü kaba ve ıslaktı. Aheia'dan bitkin bir kahkaha kaçtı. Bu bir neşe sesi değil, rahatlama sesiydi, kırık ve soluk soluğa bir sestti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı gözlerini kısarak yavaşça geri dönen ışığa bakmadan önce. Oda yeniden şekillendi, dallar kendi içlerine doğru çekilerek büyük siyah bir kütle oluşturdu ve içinde saklandığı yaratığın tamamını kapladı. Aheia'nın önündeki manzara midesini bulandırdı. Nefilim'lerden ikisi tanınmaz , siyah kanları duvara sıçramış, organları yere çarpmıştı, üçüncüsü ise hâlâ bir köşede kıvranıyor, son nefeslerini veriyordu ve ciğerleri kanla doluyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Sesi biliyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

AHEIA

Aheia'yı sarsan şey öldürmek ya da ölüm ihtimali değil, Keloseros'a geri götürülme ihtimaliydi. Eski hayatına geri dönme düşüncesi onu çözdü ve bir kan gölünün içinde diz çökmüş, zihni sersemlemiş, göğsünde donuk bir uğultuyla kalakaldı.

Nefilim de ölümlüler gibi
öldü. Ölü gözler, soğuk
bedenler.

Bilmedikleri şey ise onun daha soğuk olduğuydu. Varcolac'ın müdahalesi olmasa bile, yapamayana kadar savaşırdı. Kendisini bir yere götürmelerine izin vermeden önce o bıçakların üzerinde kendini öldürebilirdi.

Canavar hırlayarak arkasında durdu, büyük, ağır bedeni sırtına yapıyordu. Bir dal belinin etrafında kıvrıldı ve kürek kemiklerinin arasında yumuşak bir itme hissetti.

"Dağınık," diye mırıldandı, yorgun bir şey kemiklerinin derinliklerine yerleşti, başını çevirmeden önce ıslanmış tişörtü elinden geldiğince yerine çekti, çevresinde karanlık gölgeler gördü. "Teşekkür ederim."

Zihni hareketlerini yakalayamadan ayakları hareket etti, cesetlerden uzaklaştı ve odadan çıktı. Tam olarak nereye yürüdüğünü bilmiyordu ama gölgelerin onu takip ettiğini, gömleğinden yere koyu kan damladığını, ayaklarının arkasında yapışkan izler bıraktığını biliyordu.

Dakikalar geçip zaman elinden kayıp giderken, uzun ve eski bir merdivene vardığında bedenler gözünün önüne gelmeye başladı. Zihni için tuhaf şeyler seçti, kayanın eski merdivenlere ne kadar benzediği gibi.

Arioch'un yerleşkesindeki odasında da taş vardı ama yeterince farklıydı. Daha hafif, daha pürüzsüzdü ve tam olarak kaya gibi hissettirmiyordu. Eli kalın, karmaşık korkuluktan aşağı kaydı ve onu siyaha boyadı. Başka bir durumda olsa dikkat eder, elini geri çeker, taşın ne kadar gözenekli olabileceğini ve leke bırakıp bırakmayacağını düşünürdü. Ama şimdi değil. Şimdi, etrafındaki dünyayı siyaha boyayacaktı. Çünkü o zayıf değildi ve hiçbir Nefilim'in de öyle olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti.

Cesetler havada süzölmeye başladı, görüşü göğsünün onu çağırdığı yöne odaklandı. Çekimi hissedebiliyordu, onu bulacağını biliyordu ve etrafındaki iblislerin bir önemi yoktu. Ama bu sefer onu ilk o buldu, gözleri parlıyordu, sağ yumruğu o kadar sıkılmıştı ki ön kolundaki damarlar dışarı çıkmıştı. Etraflarındaki Nefilimler, o kıza yaklaşırken yer açtılar, bazıları kayboldu, bazıları kaçtı. Bakışları sıcak ve öfkeliydi ve kadının omurgasından aşağıya ateş gönderdi, bakması acı verene kadar kıvrıldı ve kıvrıldı.

Aheia merdivenlerin dibinde duraksadı, onun karşısında duruyordu, ayrı bir dünyaydı. Asla bir arada bulunmaması gereken iki şey, birbirlerinden nefret etmek için sebeplerle dolu bir uçurum. Ama adam parmaklarını kıvrıp onu öne doğru çağırdığında, nedenler ayaklarının altında çatırdayıp kırıldı.

"Aheia," dedi, sözcükleri aradaki boşluğu dolduruyor ve ona üzerinde yürüyebileceği bir zemin sağlıyordu.

Arioch'un bakışları önce arkasında, sonra da sağında gezindi ve onu takip etmekte olan Lúe ve Shiron'a hafifçe başını salladı. İki Nefilim onu geçti, Lúe ona hızlıca göz kırptı, Shiron'un gözleri sertti. Varcolac onu takip etti, Arioch'un elini tutup onu bir köşeye götürmesine izin verirken sırtında hissedebiliyordu, orada oturdu ve onu da yanına çekti, bacakları onunkilerin arasına sarktı.

"Ne oldu?" Arioch homurdandı, kollarından biri kızın beline sıkıca sarılmıştı.

Diğer Nefilim ona dokunduğundan beri ilk kez ciğerlerine tam nefes alabileceği bir alan bırakan sıkı kavrama sayesinde iç çekti.

"Buraya oturabilir miyim?" diye sordu sessizce, kolunun ağırlığını üzerinde hissederek. Güvenlik. Siyah, keskin bir hançerin yaladığı güvenlik.

Adamın tutuşu sıkılaştı ve omzu ona yaslanana kadar onu göğsüne doğru çekti. Adamın güçlü ve ölçülü bir şekilde nefes aldığını hissetti. Ama derisinin altında bir şey vardı, bunu hissedebiliyordu. Enerji, ruhu ya da belki de gölgeleri gibi - bilmiyordu. Bu sadece zorlamadan daha fazlasıydı.

Paylaştıkları bağ, ayrı hissettiriyor ve içinde yankılanıyordu. Çok kısa bir süre içinde aralarındaki itme ve çekmeyi ayırt etmek zorlaşmıştı. Ne istediği ve aralarındaki bağın neyi gerektirdiği bu noktaya kadar açıktı, ama şimdi birbirlerine dönuştüler ve her şey ... bulanıklaştı.

"Ne kadar uyudum?" Arioch'a baktı, onun Emryn'e Lujha dilinde bir şeyler söylediğini yakaladı, gözleri öfkeli bir boşluğa dönüşmüştü. Emryn... Syraphem'i fark etmemişti ama yine gözden kaybolmadan önce kaşları çatılmış bir şekilde kenarda duruyordu. Aheia hâlâ elinde tuttuğu hançeri sıkıca kavradı ve deri ile parmakları arasından kan sızsa bile bırakmadı. Diğer elini adamın göğsüne dayadı ve sıkıca tuttu.

"Bir gün."

Arioch'a doğru eğildi ve şakağını Arioch'un omzunun üst kısmına dayayarak onu içine çekti. Deri, kül, tatlı baharatlar.

"Gölgelerini istiyorum, burada çok fazla ışık var," dedi sessizce.

Sözleri odada yankılandı ve etraflarındaki herkesi zihninden uzaklaştırırken, adamın teninden süzülen damlaları izledi. Adam yanıyor gibi görünüyordu.

Varcolac onun ayaklarının dibine uzandı, büyük siyah kütle yerdeki pozisyonunda bile odanın yarısını kapatıyordu. Arioch'un karanlığı ikisinin de etrafını sararken Aheia vahşi dallara doğru gülümsedi. Çok sıcaktı, bir koza gibiydi, sadece o ve o vardı ve artık migreni tetikleyen, kör edici beyaz ışık yoktu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Arioch sonunda, aralarındaki yumuşak sessizliği bozarak.

"O mu?"

"Varcolac."

"Glykó skýs," dedi dalgınca, boşluğa baktıkça gözlerinin karşısındaki zifiri karanlıkta küçük desenler oluştuğunu görüyordu.

"Ona tatlı bir köpek diyebilir miyim bilmiyorum," dedi Arioch, kıkırdarken göğsü titriyordu.

Güzel bir ses.

"Nefilimlerinizden birinin omurgasını tatlı bir köpek gibi parçaladı," dedi sesi titreyerek.

Kız ona yeni bilgiler verirken aralarındaki enerji de değişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu, sesinde bir gerginlik vardı.

"Çoğunlukla onların kanı," dedi Aheia, kanı teninde hissederek, kıpırdandığında kanın teninde kuruyarak çatladığını söyleyerek.

"Onların mı?"

"Sanırım küçük bir kesiğim var." Konuşmak istemiyordu, düşünmek istemiyordu - bir kez olsun onun sözlerini de istemiyordu. En azından bunları değil.

"Kaç tane, Aheia?"

"Bir adı var mı?" diye sordu, beyni ağırlaşmıştı.

"Varcolac mı? Hayır." Sözlerinin yumuşaklığı üzerine saçaklanan kenarı derinleşti.

"Evcil hayvanlarına isim vermelisin," dedi etrafında dikkatini dağıtacak bir şeyler ararken. Yaratığı düşündü ve eğer isim vermediyse, kendisinin vereceğini düşündü. Belki Koutávi. Kendi dilinde 'küçük köpek' gibi bir şeydi ve dumandan ve karanlıktan yapılmış bir yaratığa böyle bir isim verilmesinin saçmalığı onu gülümsetti.

"O bir evcil hayvan değil." Arioch'un elleri boynunun yan tarafını buldu, başparmağı tüy gibi hafif nabzının üzerinde gezindi. "Bana neler olduğunu anlat. Senden duymam gerek Ruhi."

Yutkundu ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Her yerim kan içinde. Çok sıkı, çok sıkı hissediyorum."

Adam kıza karşı kaskatı kesildi, göğsünden bir hırıltı koptu, kolu kızın etrafında bir parça sıkılaştı. "Bunu değiştirelim," dedi, ikisini de kaydırıp ve onu kollarının arasına aldı.

Hançerini göğsüne dayadı ve diğer eliyle onun gömleğini tuttu, karanlığın arkasından çıkana kadar nereye gittiğini nasıl bildiğini merak ediyordu. Alçak, kehribar rengi bir ışık tarafından yutuldu, Aheia'nın yeni çevrelerine bakarak alışması için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı olacak kadar yumuşaktı.

Arioch onu yavaşça yere bıraktı, ellerini vücudunun yanlarında gezdirirken bacaklarındaki sallantının onu aşağı indirmedikinden emin olmak için doğruldu. Ayakları tanıdık siyah mermerle karşılaştı ama oda yeniydi. Etrafına bakındı, köşede büyük bir küvet ve şimdi tuvalet olduğunu anladığı yeri bölen temiz mermer çizgiler buldu.

İçine çekti, onun kokusunun etrafını sardığını hissetti. Burada daha güçlüydü, başka her yerden daha güçlüydü. Onun odası. Onu odasına götürmüştü.

CHAPTER THIRTY-ONE

AHEIA

Arioch tuvaletin karanlık köşesine adım attı ve düğmeyi çevirdi, Aheia hala bıçağı tutarak dururken su birikmeye ve tavandan düşmeye başladı. Ellerini Aheia'nın beline dolayarak hızla ilerledi ve her ikisi de tamamen giyinik bir halde ılık spreyin altında durana kadar geriye doğru yürüdü. Elleri Aheia'nın ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, hafifçe kaydırıldığı derileri Aheia'nın bacaklarına sürtündü.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi ellerini kollarında gezdirerek.

Yutkundu, boynunun geriye doğru dönmesine izin verdi, kemikleri arasında hafif bir çatlak oluştu. "Üç kişilerdi. Beni geri götürmek istediler, buraya ait olmadığımı söylediler..."

"Sa'aqum 'Ida Laem tafeal," diye homurdandı.

"Ne?" Derisinden damlayan kanı izlerken adamın söylediği sözlerin yarısını kaçırmıştı.

"Devam et." Nefesi kulağına sıcak geliyordu.

"Hançeriniz bende idi, ben de birini omzundan bıçakladım..." dedi silaha bakarak. Bıçak ve deri parçaları önündeki duş duvarını kaplarken içinden bir ürperti geçti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Dudaklarındaki kesik titreşerek kıpırdandı. "Koutávi, o beni kurtardı."

Arioch onun tenini okşadı. "O mu?"

Aheia, "Gölge yarattığın, o ateş dişi," dedi. "Dişi."

Mırıldandı. "Kız." Anlaşmış gibiydi. "Ona ne dedin?"

"Koutávi. Onun bir adı olmalı. O olmasaydı..." Zihni anıya karşı isyan ederken odağını kaybetti.

"Onlardan kurtulacağım." Mırıldandı, nasırlı avuçlarını bacaklarından aşağı kaydırıktan sonra parmaklarını gömleğinin dikişinin altından geçirdi ve bir an için kıpırdamadan durdu. "Hepsi bu kadar." Kadının tenindeki kana başını salladı ve üstünü örtmek için en azını yapan kumaşı çekiştirdi.

Aheia itiraz etmedi, itiraz etme arzusu bile duyamayacak kadar bitkin düşmüştü. Adamın gömleğini çıkarıp ıslak bir gümbürtüyle kenara fırlatmasına izin verdi, serin hava açıkta kalan tenine değerken ses ikisini de sardı. İlk kez ona karşı çıplaktı ve elleri vücudunun her yerinde olmasına rağmen, bu daha samimi görünüyordu.

"Yaptıklarını düzeltereğim," dedi, çenesini geriye yatırdı, başparmağı morarmış dudaklarının dibinde . Saçlarından yüzüne su damlarken, gözleri onun dikkatini çekti, yanmış kül kalıntıları arasında ileri geri hareket eden yanan közler. Bu onun içindeki bir şeye, içinden geçtiğini hissettiği karanlık şeylere, Arioeh ona saldırmaya çalışan Nefilim'i doğradığında başını kaldıran şeye sesleniyordu. Bunun anısı zihnini bulandırdı ve içinde keskin bir beklenti uyandırdı.

Koutavi'den kurtulmuş olabilecek iblise de böyle mi yapacaktı?

"Anlaşmamız hâlâ geçerli - onlar bunu bozmadı - ama ben sözümü tutmadım.

Sana ellerini sürdükleri anda beni de zorladılar," diye devam etti, sesi yumuşaktı. Yumuşak sesle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, ondan değil ve ihtiyacı olan şey de bu değildi. Yumuşak, gözyaşlarını zorlayacak, duygularını içine tıktığı boğucu kutudan çıkarmaya zorlayacaktı. Eğer o tokayı açarsa, bir daha kapatıp kapatamayacağını bilmiyordu.

"Dur," diye tısladı, çenesini adamın elinden çekip ellerine odaklandı. Parmakları, parmak eklemlerinden yavaşça çatlayan kanla kaplanmıştı, Nephilim'in kalıntıları tırnaklarını çevreliyordu. Arioeh ve onun hâlâ oynayıp oynamadıklarını ya da daha önceki oyunlarının sona erip ermediğini bilmiyordu çünkü hiçbir parçası durmak istemese de burada sadece ikisi arasındaymış gibi davranmaya gerek yoktu. Ve bu onu çok korkutuyordu. Bu yüzden onu itti, bu yüzden onun gözleri dışında her yere baktı - çünkü ruhunun yavaş gümbürtüsü ona aralarındaki şeyin gerçekte ne olduğunu hatırlatıyordu. Bu, onun etrafında büyük bir özenle döndürdüğü kelimeler karşısında kalbi sıkışırken duyduğu acıyı azaltmadı ve ona içinden yeni bir şeyin geçmekte olduğunu hatırlattı - korktuğu şey, aralarındaki pazarlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir şeydi.

"Aheia, dün gece ne olduğunu biliyor musun? Mithra ortaya çıktıktan sonra?" Arioeh aniden sordu, sesi dalgındı.

Kaşlarını çattı ve başını yavaşça salladı. "Ben-" diye çırpındı, "bayıldığımı sandım. Bilmiyorum. Lütfen, konuşmak istemiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve işkence dolu bir an boyunca onu aradı. Ne için, bilmiyordu. Sonra ona sunabileceği başka bir şey olmadığını fark eder gibi olduğunda, önünde dizlerinin üzerine çöktü, şimdi bile Tanrıların lanetlediği kadar uzundu.

Ona karşı koymadı. Ne kılıfı bacağından çıkardığında, ne sabunu ayak parmaklarına, ayak bileklerine, baldırlarına sürdüğünde, ne de avuçlarını kalçalarının dış kısmında gezdirirken, elleri dokunuşlarına odaklanmıştı. Gözlerini önüne dikmiş, adamın dokunuşuyla midesinin derinliklerinde hissettiği aceleciliği yatıştırmaya çalışırken bile aklı adamın gölgeleriyle ne yaptığında kalmıştı. Kızgın olmalıydı... belki de kızgındı... ama bu da umurunda değildi, şimdi değil. Tanrıların bacaklarının arasındaki gölgeleri bir cezaydı ama doğruyu söylemek gerekirse şu anda aynı muameleyi görmek için her şeyini verebilirdi.

Arioeh vücudunu ovmaya devam ederken kabaca nefes verdi, köpükler sürtünmeden dolayı pembeye dönüyordu. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve vücudundaki ağrı her okşayışta, her sıkışta daha da artıyordu. Başını geriye doğru eğerek bir iniltiyi bastırdı. Tanrım, kontrol edemiyordu... ama artık umurunda değildi, oyun olsun ya da olmasın.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve o karanlık gözler onu yakarken ayaklarının üzerinde durmak için savaştı. Adam dizlerinin üzerindeydi ve onun kimse için diz   kmediğine dair belirgin bir his vardı içinde.

"Ruhi ne demek?" diye fısıldadı, ona baktı, elleri belinde dururken omzuna yaslanarak kendini sabitledi.

"Anlamı..." diye duraksadı, gözlerinde bir şey parlıyordu, "velet."

" yle değil." Dizlerinin arasına girdi, çenesini karnına yaslayana kadar daha da eğdi ve değişiklik olsun diye ona baktı. "Bana böyle zayıfmışım gibi bakmandan hoşlanmıyorum."

Kadının üzerinde durmasına izin verdi, su göğüslerinden aşağı ve tenine damlıyordu, kirpiklerinde sıvıdan inciler vardı.

"Natye.  elimsiz mi? Vücudunda halkımın kanı varken seni zayıf bulduğuma nasıl inanırsın?" Elini Natye'nin belinde gezdirdi ve

Parmakları göğüs kafesinde gezinene kadar daha da yukarı kaldırdı.

"Bunu *görebiliyorum*." Dişlerini sıkarak konuştu. "Bana zayıf bir hayvanmışım, kırılmışım gibi bakıyorsun."

"Hepimiz kırıldık, Aheia. Bize güç veren de bu. Sadece kırılmış olanlar büyüyebilir." Sözleri yine yumuşaktı, sanki onu tutmak için özel eldivenler kullanıyormuş gibi, sanki bir vasiye bakıyormuş gibi. Bu onun sahip olduğunu düşündüğü ya da o anda istediği bir taraf değildi.

"Dur," diye tısladı, adam yumuşak ilgisine devam edince bileğini tuttu. "Bunu istemiyorum, senden değil, böyle değil, böyle değil-" Başını salladı ve gevşek dilinin neredeyse Kal'ın adını ağzından kaçırdığını fark etti.

Yutmuştu ama Arioch'un ona bakışından aradaki farkı çoktan kapattığı anlaşılıyordu.

"Kim gibi, *Aheia*?" Sesinde karanlık bir uyarı vardı, aksanı artık kalın ve kabaydı.

"Hiç kimse." Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam önce göğüs kafesindeki eliyle, sonra da kalçasının arkasındaki diğer eliyle onu yerinde .

"*Kimse* olmasa iyi olur," diye homurdandı, "çünkü beni o sarışın *Cist* elçisiyle karşılaştıracaksan..."

"Ya öyleysem?" Kalbi göğsünde çarpıyordu. Kal'ın bu şekilde olmasını hiç istememişti ama bunu ima ettiğinde Arioch'un yüz hatlarında gördüğü şey hoşuna gitmişti. Aralarında boşluk bulmaya çalışırken kendini serbest bırakma çabaları demir gibi bir tutuşla karşılandı; gerçi boşluk istediği son şeydi. İsteddiği şey, Arioch'un gri gözlerinde, onun tutuşuna karşı her mücadele edişinde alevlendiğini gördüğü öfkeydi.

"Bırak beni," diye tısladı, sıcaklığın tenini kızarttığını hissediyordu.

"*Hayır*." Kelimesi keskindi ve belindeki tutuşunu bilekleriyle değiştirip onu üstüne çekerek kalçalarına yaslanmaya zorlarken etraflarını çevreleyen mermerde yankılandı. Kadın çırpınırken ağır bir kolunu onun ortasına doladı, çıplak vücudu ıslak giysisiyle aynı hizadaydı, derisinin bağcıkları bacaklarının arasına sürtünüyordu. "Yapacağı şey bu mu? Durup özür mü dileyecekti?" sözlerini kulağına söyledi.

Tanrım, bu tam da onun istediği şeydi.

"Evet," diye nefesini tuttu, klitorisine karşı sunduğu sürtünmeyi kovalarken her küçük hareketle midesinin çukurundaki ağrı artıyordu.

"Sana böyle hissettiriyor mu?" Arioch, boştaki elini kızın kıçının kıvrımlarında gezdirerek sordu. "Seni böyle kıvrandırabiliyor mu?"

Kendini onun omuzlarına dayadı, elinden geldiğince sert şekilde itti, su üzerlerine yağıyordu. "Bana dokunmayı kes."

Yapma.

"Ne lanet bir ateş," diye mırıldandı ikisinin arasına bakarak, kışındaki eli dudaklarının arasından bir inilti çıkaracak kadar sert sıkıyordu. "Tam bir velet. Hadi, bana bir kez daha söyle ve gitmene izin vereyim."

"Hel'e git," diye soludu Aheia, onları ayrı tutan dikişe bastırarak, omurgasını aydınlatan bir zevkle.

Göğsünde karanlık bir kıkırdama titreşti. "Zaten oradayım."

Onu o kadar germişt ki, ikiye ayrılabilceğinden korkuyordu.

"Gölgelerimin üzerine boşalırken çok güzel görünüyordun."

Parmaklarını yumuşattı ve parmak eklemlerini göğüslerinin arasından karnına doğru kaydırđı. "Ruhun, seni o kanepede tek başına bırakmanın bedelini ödetmek istercesine içimde yanıyordu," diye devam etti, uzanıp elini bacaklarının arasından geçirerek. Aheia, adamın parmaklarının pürüzlü pedlerinin merkezinin aşağısına doğru kaydığını hissederek onun tutuşunda büküldü. "Benim vahşî küçük yaratığım, hiç de Mithra'nın düşündüğü gibi biri değilsin. Senin bu yönünü bilen başka biri var mı Ruhî?"

Başını iki yana salladı, adam klitorisinin hemen yanındaki o hassas deriye masaj yaptığında kelimelere olan tüm yeteneğini kaybetmişti. Yine onunla oynuyordu, o karanlık gözlerle onu izliyordu, her yeniden ayarlamaya çalıştığında dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşuyordu, onu tam olarak ihtiyaç duyduğu yere hareket ettirmek için. Ama adam buna izin vermedi, sadece kız tırnaklarını adamın omzuna öyle bir geçirene kadar onunla dalga geçti ki, kız kan akabileceğini düşündü.

İçinden bir onay sesi titreşti. "Hayır," diye mırıldandı, nefesi dudaklarını ısıtıyordu. "Bunu kontrol edemiyorsun, değil mi küçük tanrıça? İblislerle oynarken arkasına saklandığın o maskelere tutunamazsın."

Adam başını eğip ensesini ısırdığında inledi, dişlerinin acısı vücudundan aşağı süzöldü ve bacaklarının arasına dokunuşuyla buluştu. "Bu tarafın tamamen benim."

Adam iki parmağını yavaşça içine sokarken, avucunun topuğunu klitorisine sürttüğünde Aheia'nın aklı başından gitti. Kıpırdıyamadı, denemek istemedi ve adamın sunduğu zevke kendini kaptırınca dili çözöldü.

"Eğer ben sana *sahip* olamazsam, sen de olamazsın." Aheia kasıldı, vücudu adamın etrafında kenetlendi, adam onu iyice gerdi ve dişleri adamın ağzına battı.

kulağının hemen altındaki nokta.

"Kahretsin," diye homurdandı, "Tanrım, şişmişsin. O ilk gece kendini becerirken de bu kadar şişmiş miydin Aheia? Beni düşündüğün zaman?"

"Hayır," diye yalan söyledi, kalçaları sanki kendi akılları varmış gibi adamın eline doğru yuvarlanıyordu.

"Hayır mı? Ellerimin vücudunda, parmaklarımın içinde olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmedin mi?"

Başını tekrar salladı, orgazmını kovalarken dişleri sıkıca kenetlenmişti.

"Bir iblisin seni becermesi nasıl bir şey olurdu?" Adam kadının içindeki o hassas noktayı okşadı, zevk dalgaları kadının ayak parmaklarını kıvırdı.

"Ari, ben-"

"Sana söyleyebilirim," diye homurdandı, bıraktı ve onun yerine boynunun arkasını buldu, bacaklarının arasındaki vuruşlar sert ve hızlı hale geldi. "Senin küçük tatlı amcığın cılız Mithra sikine alışmış. Seni becerirsem kırılırsın."

Adam üçüncü parmağını da içine soktuğunda bir sonraki nefesinde boğuldu. "Çok darsın," dedi, yüzünü kendi yüzüne yakın tutarak. "Lanet parmaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum, Aheia."

Siktir, siktir, siktir.

Arioch tamamen hareket etmeyi bıraktığında bacakları titriyor, gözleri küçük ışık patlamalarıyla saçaklanıyordu.

Eğildiğinde dudaklarındaki gülümseme sapkınlaştı. "Beni bir kez daha o pislikle karşılaştı."

CHAPTER THIRTY-TWO

ARIOCH

Dudağındaki morluk onu acımasız yapmıştı. Kan istiyordu, herkesin bedel ödemesini istiyordu. Gölgele ve zihninin arkasındaki o Tanrı'nın lanet olası yumuşak sesi bir kez olsun birbirleriyle aynı fikirdeydi. Dün geceyle ilgili cevaplanmamış sorular vardı, o kadar çok lanet olası soru vardı ki, cevapları ortaya çıkardıkça belirsizlik de etraflarında dönüyordu. Ama gözleri odaklanmamıştı ve kendi içine çekiliyordu, bakışlarını kaplayan sır -sadece öfkesi tarafından kırılmıştı- daha fazla açılmayacağını açıkça gösteriyordu. Öfke onu uzaklaştırmak için başka bir araç gibi görünse de, bunu daha önce ikna ettiği uysal şeye tercih etti. Görünüşe göre kız da onun için aynı şeyi hissediyordu, şimdi kendi öfkesini bastırmaya çalışıyordu, dişlerini gösteriyordu, adam parmaklarını içinde sabit tutarken dudağında sinirli bir sızlanma vardı.

"*Siktir,*" diye tısladı kesik kesik nefesler arasında, bacaklarında dizginlenmiş bir titreme başlamıştı.

"Tüm bunlardan sonra gelmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Kaşlarını çattı, kızın alnının göğsüne düşmesini, ıslak saçlarının omuzlarına yapışmasını izledi.

"Lütfen," diye sızlandı, çenesini onun göğsüne yasladı ve beyaz kirpiklerinin arasından ona baktı.

Suluk soluğa gelen küçük inilti tam kalçalarının arasına girdi, zevk içini kapladı. "Tekrar söyle," diye homurdandı, tüm gücüyle gölgelerine tutunarak. Kontrolünde başarısız olan tek kişi o değildi.

Aheia'nın kaşlarının arasındaki o kızgın çizgi, ağzını açıp kapatırken ortaya çıktı. Ve sonra öfkenin en tatlı tonuyla, "*Lütfen.*"

Sikeyim.

Onu bundan mahrum edemezdi, kendini de bundan mahrum edemezdi. Hay sikeyim.

"Lütfen ne?" Parmaklarını birbirinden ayırdı, sanki kendini onun bedenine nakşetmek istermiş gibi parmaklarını onun içinde döndürdü.

"Ah, lütfen gelmeme izin verin."

Çenesini sıktı, siki acı içinde derisinin kemerine bastırıyordu. "Peki seni kim boşaltıyor?"

Onun bakışlarından kaçındı, kendini ayakta tutma çabasıyla dizleri bacaklarına doğru kaydı.

"Kim?" diye sordu, başparmağını kıvrımlarında ve klitorisinde gezdirerek vücudunu bir sonraki sözlerine sıkıca bağlı bir orgazma doğru zorladı.

"Sen," diye fısıldadı, gözleri onunkiler dışında her yere odaklanmıştı.

"Bunu unutma," dedi parmaklarını bacaklarının arasından tamamen kaydırarak.

"Hayır," diye inledi, gözleri vahşi ve yalvarırcasına bakıyordu. "Merak etme küçük tanrıça, seninle ilgileneceğim."

Elini aralarına götürdü, gölgelerini çağırıp dallar vücutlarının arasından aşağıya doğru kayarken kızın uyarılmışlığı parmak eklemlerinden aşağıya kayıyordu.

"Sen nesin-Ari, *kahretsin.*" Magyck tekrar girişiyle dalga geçerken, ıslak çekirdeğinin üzerinde tekrar tekrar kayarken nefesi kesildi.

Arioch'un omuzları hafifçe çöktü ve kızın iri gözlerinde yüzeye çıkan sinirleri izlerken kaslarının altındaki baskının azaldığını hissetti.

"Sözümüz nedir?" diye sordu.

Kıpırdandı, kalçaları titriyordu, adamın gözleriyle yarı kapalı bir bakışla buluştuğunda yüzü kızarmıştı. "Tatlım."

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. "Evet."

Bu kelime son kısıtlamasını da parçaladı. Gölgeleleri kendi başlarına hareket ediyor, yavaşça içine doğru itiliyordu, sadece bir santim, sadece bir tat. Kadın inledi, adam daha derine battıkça kalçaları açgözlülükle onun büyüüne karşı kekeliyordu.

"Biraz daha?" diye bağırdı, midesindeki şehvet onu düğümlere boğuyordu. "Evet, Ari, *lütfen*."

Gölgelerini yavaş bir tempoda başlatırken Aheia'nın vücudu kavislendi ve her seferinde onun içinde biraz daha derine battılar. Onları birlikte serbest bırakmaya çalıştı, onun sadece lanet olası görüntüsü onu kendine yaklaştırdı, kalçaları kaotik desenlerde onun itişlerini karşıladı. Parmakları saçlarına kayıyor ve o kadar sıkı çekiyordu ki, saç tellerinin köklerinden koptuğunu hissetti, daha fazlası için yalvarırken dudaklarından tatlı, kalın Gjóssa kelimeleri dökülüyordu. Çaresizlik çok lezzetliydi. Ve bunu paylaştılar. Çünkü o soğuk küçük yaratık kucağında çözülmeden diri diri yanacaktı gibi hissediyordu.

"Hâlâ o soyguncuyu mu düşünüyorsun?" Arioeh boştaki elini derisine götürüp bağcıklarını çözerken nefes nefese kaldı. *Hel*, gölgelerini uzaklaştırmak ve kendini öyle derinlere gömmek istiyordu ki, onun kendisini becermesinin nasıl bir his olduğunu asla unutamayacaktı.

"Hayır. Özür dilerim," diye inledi, vücudu yorgunluktan hafifçe sarkarken gözleri onun kendini kurtarışını izliyordu. Dudakları aralandı, o soğuk bakışlar adamın her bir santimetrekaresinde geziniyor, adı konmamış bir şey yüz hatlarına dolanıyordu.

"Hayır, değilsin," dedi, kendini okşamaya başladığında, horozunun başını karnına tokatladı, aralarında bir pre-cum boncuğu dizildi. "Ne yaptığını tam olarak biliyordun."

İnledi, uyarılmışlığı onun gölgelerinden bacaklarına damlıyordu. "Lütfen."

"Şimdi seni yalvarttığıma göre duramazsın, ha?" diye homurdandı, sikinin başını klitorisine doğru kaydırды, parmak eklemleri ıslak kıvrımlarını okşadı.

"Ah, *kahretsin*," diye bağırdı, kendini onun uyarılmasıyla kaplarken gölgeleri onu sınırlarına kadar gerdi.

"Çok iyi alıyorsun, küçük tanrıça," diye inledi, sürtünme çok mükemmel, çok işkenceliydi. "Hem de *çok* iyi."

Parmakları kışını kavrayıp dün gece onu morarttığını bildiği yeri kazarken inledi. Kanıtı açık mor lekeler halinde görebiliyordu -kendi berbat izi. O anda ona doğru gelmemek için her şeyini ortaya koydu.

"Yaklaştım," diye sızlandı, nefes alış verişini giderek daha dengesiz hale geliyordu, kalçalarını döndürürken kelimeleri yavaşça birbirine karışıyordu

Daha hızlı. "Lütfen Ari, lütfen, ben-"

Kendini bıraktı ve onun bedenini kendine doğru çekti, sert boyu karnına doğru itildi.

"İhtiyacın olanı al," diye homurdandı, klitorisini horozunun ucuna karşı sallarken onu tuttu.

"Yapamam-" Sözleri bir iniltiyle boğuldu, orgazmını kovalarken vahşi gözleri onunkilerde kayboldu, bacaklarının arasındaki gölgeler cezalandırıcı bir hıza yaklaşıyordu.

"Benim için gel," diye inledi.

Onu hissedebiliyordu, kalçaları kekeliyor, tamamen çözülürken gözleri karanlık bir şeyle saçaklanıyor, zevkle haykırıyordu; onunla birlikte uçurumun kenarına düşmek için tek ihtiyacı olan buydu. Arioch'un göğsünün derinliklerinden hayvansı bir hırıltı yükselirken, kadın kasıldı, vücudu Arioch'unkine karşı titriyordu. Kıçını sıkıca kavradı ve alnını onunkine yasladı, göğsü kabarıyor, ter inci gibi akıyor ve oluştuğu anda suyla birlikte akıp gidiyordu. Her şey çıldırtıcıydı. Ona baktı, sırtını nasıl dikleştirdiğine, bacaklarının arasından sızan gölgelerine, solgun tenine boşalmasına.

Bu yeterli değildi, çok uzaktaydı. Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı, kızın ona vermek istediği her şeye ihtiyacı vardı.

Kadının bedenini destekledi, gölgelerini serbest bıraktı ve kadın kollarında gevşeyip hafifçe kasılırken onu göğsüne bastırdı. Omurgasından aşağı doğru okşadı, siki hâlâ aralarında titreşiyordu.

Bu işin sonu kötü bitecek.

"İyi davranıyorsun," diye mırıldandı, adam onu temizleyebilmek için suyun altına tamamen , hâlâ sırtını okşuyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, bu öyle bir şey değil."

Bunun farkındaydı ve bu sözlerin onu rahatsız etmemesi gerekiyordu.

"Çenenin kapalı tut," dedi, şefkatli dokunuşuna tezat oluşturmaya çalışarak. ona verdi.

"Yap beni," diye mırıldandı.

"Aheia," dedi bir uyarıyla, bir kolunu onun omuzlarına dolayabilmek için onları kaydırarak. Yeniden ayarlarken kızın kıçının kırmızı derisini gördü ve bu onun içinde bulunduğu düğümleri gevşetmek için hiçbir şey yapmadı.

Onları tuvaletten çıkardı ve koyu renkli çarşafları ıslak, solgun teninin üzerine çekerek onu yatağına yatırdı. Onu izlerken gözleri büyüdü.

Ne yapıyorsun?

Bu düşünce zihninde dönüp duruyor, onu kavırıyor ve bırakmıyordu. hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bilebilecek tek kişi düşmanlarıymış gibi görünüyordu. Kal'a soracaktı ama Mithra elçisiyle yapacağı konuşmanın Aheia ile aralarındaki her şeyi değiştireceğini hissediyordu. Buna tam olarak hazır değildi.

"Dinlen," dedi basitçe, ondan uzaklaştı ve gardırobundan iki gömlek alıp birini ona doğru fırlattı. İkisi de giyindi ve lanet olsun ki onun giysileri içindeki görüntüsü hoşuna gitmedi. Biraz fazla uzun baktı ve kendini azarladı.

Bu öyle bir şey değil.

Ama bakmadıysa da siktir et-

Hayır.

Başını iki yana salladı.

Onu Kazım'ın odasına geri götürmeliydi ama eski kanada geri dönmek için kendini tutamadı. Onu kardeşinin eski odasına yerleştirmek garip bir son dakika tercihi olmuştu. Kızın ruhu onu tedirgin etmişti, sadece birkaç kelimedenden sonra onun hakkında hissettikleri onu tedirgin etmişti, bu yüzden onu yerleşkenin onu uzak tutacağını bildiği bir bölümüne koydu. Oradaki kaba kayayı kaplayan anılar boğucuydu ve aralara iyi anılar serpiştirilmiş olsa da, kötü olanları zihnine çağırarak çok daha kolaydı.

Evin o bölümünde o kadar çok korkunç şey olmuştu ki, bunların en kötüsünü o yapmıştı.

Hüzün, hissettiği şehveti silip süpürmüş, geriye göğsünde soğuk ve içi boş bir çarpıntı bırakmıştı. Ve buna tutundu çünkü kendini yatağındaki Mithra'dan uzaklaştırmak için buna ihtiyacı vardı.

Arioch yeni derilerini silkti ve kapısı çalındığında botlarını giyiyordu. Aheia onu izliyordu, yatağının arkasındaki mermer duvara yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, yanağını elinin tersine dayamış, kendine sarılmıştı.

Shiron dışarıda duruyordu, elleri kan içindeydi, gözleri kehribar renginde yanıyordu.

Arioch kapıyı arkasından kapatıp ona yaslanırken, Shiron koridorun karşı tarafına yaslanarak, "İki kişi vardı," diye başladı. "Biri paramparça olmuştu - tamamen tanınmaz haldeydi, ama ikincisi hâlâ hayattaydı- güç bela. Eros'un adamlarından biriydi. Lúe ve Emryn

Ona işkence ettiler, her zamanki gibi. Tek öğrenebildikleri Eros'un ailesine sahip olduğuydu. Büyük ihtimalle kırılmayacaktır."

İki mi?

Arioch'un kaşları yaklaştı. "Aheia üç kişi olduklarını

söyledi." "Emin mi?" Shiron gözlerini kıstı.

Arioch başını salladı. "Çeviride kaybolacak bir ayrıntı gibi görünmüyor."

Shiron bir an için yere baktı. "Muhafızlardan bazılarına bölgeyi taramalarını söyleyeceğim. Belki içlerinden biri kaçabilecek kadar hayatta kalmıştır. Öyle olsa bile fazla uzağa gidemezdi." Sonra kollarını kavuşturdu. "Bu bir mesaj, Eros onun yaptığıını bilmenizi istiyor."

Arioch, "İstediği şey, kendi adamlarımı bana karşı toplamak," dedi. "Bunu kendi lehine çevirmeye çalışacak. Adamlarının ölümü ona yasal olarak Aheia'ya karşı harekete geçmek için zemin hazırlıyor. Yaptıkları nefsi müdafaa olabilir ama üç cesede karşı onun sözü. Bir Mithra'nın sözü."

"Sana ulaşabilmek için onun peşinden gidecek," diye devam etti Shiron.

Arioch dişlerini sıktı. Bu saçma sapan siyasi çatışma onun ölümü olacaktı.

"Ona arka çıkarsam, olabildiğince çok insanı hayal gördüğüme ikna etmeye çalışacaktır." Başını iki yana salladı. "Eros hangi cehennemde saklanıyordu? Genelde çok daha hazırdır."

"Göze batmıyor, bu da beni endişelendiriyor," dedi Shiron. "Tarık ve diğerleri sırayla Azalam bölgelerine göz kulak oluyorlar ve bir süredir yüksek sesli bir huzursuzluk yaşanmadı - bu da endişe verici. Azalam asla sessiz değildir."

Eros'un zeki olduğunu ve ellerini temiz tutabilmek için kirli işlerini diğer Nefilimlere yaptırdığını biliyordu. Ama tüm bunlar onun dikkatini dağıtıyordu. Siraj'ın incelemesinden geçmeden önce güney bölgelerinde hiçbir şey olmamıştı. Kardeşinin arkasında duran, ipleri elinde tutan iblis oydu, hep de öyle olmuştu. Eros ya fark edemeyecek kadar aptaldı ya da mutlu bir şekilde oynuyordu. Ne de olsa Siraj bunu yapmaya değer buluyordu.

"Eros hakkında elimizde bir şey var mı? Zayıf çağrışımlar dışında herhangi bir kanıt?" Arioch, çenesini sıkıp başını sallayan Shiron'a baktı.

"Hayır."

"Her açıdan tuzaklar kuruyor." Arioch omuzlarını yuvarladı. Eğer şimdi Eros'un peşine düşerlerse, bunun sonuçları olacaktır. Siraj bir kez daha Arioch'un Mithra'yı kayırdığı izlenimi yaratacak şekilde olayı çevirebilirdi.

kendisine desteği en iyi ihtimalle zayıf olan bazı Nefilimleri etkileyebilirdi. Aheia'yı kalması için davet ettiğinde ne yaptığını biliyordu ama Siraj'ın bu kadar çabuk davranmasını beklemiyordu.

Tekrarlamayacağı bir hata.

Shiron, "Eğer Eros'u öldürürseniz, Siraj bir devrim girişiminde bulunacak," dedi. Eros'un peşinden gidemezlerdi ama başka alternatifler de vardı.

"Değerli kardeşini şimdilik rahat bırakacağız." Arioch ona haince bir sırıtış fırlattı. "Aylee'den Nerium yuvaları hakkında haber aldın mı?"

Shiron başını salladı. "Bu sabah bana bilgi verdi. Onlardan birini Siraj'ın topraklarındaki tortuların yakınındaki dış mahallelerde bulmuş."

Nerium bir çiçektir, Aljira'daki tüm uyuşturucular farklı çiçekler kullanılarak yapılıyordu, bir ölümlüyü öldürebilecek ama Nephilim'e zihin değiştiren bir kafa veren bir çiçek. Ayrıca bağımlılık yapıyordu ve yasaklanmıştı.

Arioch başını salladı. "Emryn, Aylee ve Lúe'la birlikte Falkri'nin bir kısmını alsın. Yakıp kül etsinler. Hepsini ve cesetleri sokakta ipe dizdiğinizden emin olun."

Shiron gözlerini kıstı. "Dolaylı bir mesaj."

"Sadece görevini yapıyorsun, sokakları temiz tutuyorsun," dedi Arioch acımasızca, bir yandan da siniri iliklerine kadar işlemiştii. Çok daha fazlasını, çok daha *kötüsünü* yapmak istiyordu ama şimdi zamanı değıldi, henüz değıl. "Hayatta kalan Leviathan nerede?"

"Mağaralarda."

Odasına geri döndüğünde Aheia yatağın kenarında oturuyordu, gözleri vücudunda bir çizgi çiziyordu. Mavinin içinde saklanan karanlık şey her neyse, saf ve lanet bir Helfyre'di, bu dünyanın özünde yaşayan, ezici ve güçlü, kaynayan bir kudretti. Vahşii ve şeytani görünüyordu ve arkasına saklanmaya çalıştığı Mithra cephesine hiç benzemiyordu.

"Biraz dinlen," dedi Arioch, Aheia bacaklarını kaydırırken beyaz saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında yakaladı, bunu yaptığında gömleği vücudunun üzerinde yükseldi. Tek istediği onun önünde diz çökmek ve kalçalarını aralamaktı. Onu tekrar tatmak, parçalara ayırmak, onun kendisi için attığı çığlıkları duymak istiyordu.

Ama önce mağaralarındaki iblisin icabına bakması gerekiyordu ve o lanet herifin derisini kemiklerinden ayırmaktan zevk alacaktı. Geri adım attı, saçlarını bıraktı.

"Gidiyorsun." Bu bir soru değildi. Başını eğdi, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Eğildi, dudaklarından sadece bir nefes uzaktaydı. "Yatağına git, *Aheia*."

Yutkundu, kendini ondan uzaklaştırmadan önce gözleri onun ağzına kaydı ve gölgelerini önünde kalın bir bulut halinde topladı. Şimdi aralarına mesafe koyması gerekiyordu, çünkü vücudunun yatağındaki parlak küçük şeye duyduğu ihtiyaçla aydınlanma şekli aklını karıştırıyordu.

"Hayır." Tam gölgelerine adım atarken duydu ve sonra kollarının onu sıkıca sardığını hissetti. Karanlık etraflarını sarmış, Aheia bir cankurtaran halatı gibi sırtına yapışmış, tırnakları köprücük kemiğine batmış, bacakları belini sıkmıştı.

Arioch hafifçe sendeleyerek homurdandı.

"Beni o yatakta yalnız bırakmayacaksın," diye fısıldadı kulağına, sesi derin ve boğucuydu.

"Bekle o zaman." Daha sonra bunun için onu cezalandırma ihtimalini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Ama kızın ortasını sıkması, topuklarını çaprazlaması, nefesinin boynuna değmesi hoşuna gitmişti.

, hoşuna gitti.

CHAPTER THIRTY-THREE

AYLEE

Aylee bacaklarını bir binanın kenarından sarkıtmış, koyu renkli, çatlak kayalar derisini keserken gözlerini Azalam'ın üzerinde gezdirdiyordu. Bölgenin bu kısmı şehrin eteklerindeydi, karanlık ormanlarla çevriliydi ve bu ormanların diyarın sonuna kadar uzandığı söylenirdi, kimsenin gidip dönmediği bir yerdi. Çalılıkların arasında, Aljira bir şehir olmadan, herhangi bir yapı bulunmadan önceki eski zamanlardan kalma yaratıklar yaşırdı. Ağaçlar gökyüzüyle buluşan siyah bir okyanusa benziyordu, altlarında yaşadığına inanılan şey için çok fazla sakindi. Karanlığa karışan şehirden çok farklıydı. Buradaki sokaklar, uyumsuz desenlerde atılmış gibi görünen arnavut kaldırımıydı, üzerlerine harç sürülmüştü ve bu da onları pürüzlü yamalar halinde yukarı kaldırıyordu.

Azalam'ın çöplüğü, Sahren'in iktidarda olduğu zamanları hatırlatıyordu; şehrin büyük bir kısmının böyle görüldüğü, eski görüldüğü bir zaman. Buradaki binalar eğri büğrü ve uzundu, pencereler yanlara oyulmuştu, ateş evleri aydınlatıyor ve ısıtıyordu; metal bağlantılarından neredeyse düşecekmiş gibi görünen meşaleler, ev kümelerini sarp, ince çizgilerle kesen çöplerle aydınlatılmış sokaklara yağ damlatıyordu. Aylee, Tarık ve Lúç'un binanın altından süzülüşünü izledi, Emryn de onunla birlikte çatıya tünemiş, kanatlarını sıkıca kapatmıştı. Genç Falkri askerleri etrafı kolaçan etmiş, yerde pozisyon almışlardı ve Ariocho'la birlikte kalan Dioscuro'ya saldıran Nefilim'in cesedi çatının ortasında bir yığın halindeydi. Demek bu yüzden buradaydılar. Aylee'nin umurunda değildi. Öyle ya da böyle şehirde olacaktı ve bu durum ona ters de

bir Mithra için, altlarındaki yuvayı yakmaya seve seve yardım ederdi. Ateş her şeyi düzeltirdi. Ateşin vahşiliği heyecanla derisinin karıncalanmasına neden olurken, ateşin kurbanı olacak uyuşturucu delisi Nefilimlere karşı duyduğu tiksintiyle mide bulandırıcı bir karışım oluşturuyordu.

"Daha da kötüye gidiyor," dedi Emryn, gözleri sokaklardaki bedenler üzerinde küçük çizgiler çizerken. Onlar Nefilim'di, akıllarını kaçırmışlardı, gözleri açık ağızları ve uzaklara bakan bakışlarıyla yıldızlara doğru dönmüşlerdi. Nerium'un iblislere yaptığı buydu, bedenleri çürürken onları kafalarının içinde farklı dünyalara götürüyordu. Bu, kullanıcı onsuz yaşayamaz hale gelene, bir kez daha kaçmak için her şeyi yapana kadar iltihaplanan ve yayılan bir zehirdi.

Aylee sadece başını salladı ve parmaklarında tuttuğu gümüş törpüyü tekrar tırnaklarında gezdirdi. Onları keskin tutuyordu çünkü ellerinde kanı hissetmeyi bıçaklarına tercih ediyordu.

"Lúc ve Tariq aşağıdaki diğerleriyle birlikte hareket ediyor," dedi Aylee omzunun üzerinden, kolunu dizine dayayarak.

Emryn bir an için yıldızlara bakarak, "Bir şeyler ters gidiyor," dedi. "Bir şey hissediyorum..."

"Yıldırım gibi hissediyorum, düşmeden hemen önce." Aylee sözlerini bitirdi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, teni beklentiyle çakıllaştı.

Emryn'in gözleri onunkilere kaydı. "Sen de mi hissediyorsun?"

Aylee başını salladı, törpüsünü sakladı ve sivri, kırmızı tırnaklarını inceledi. "Birkaç gündür." Nefilimlerinin ön kapıyı kırmasını izledi.

Aylee, arkasında oturan ve elleri bir hançerin kabzasına sıkıca sarılmış olan Falkri acemilerinden birine, "Asın şunu," dedi. Nefilim'in bedeninden geriye kalanlara başıyla işaret etti ve aceminin burnunun hafifçe kıvrıldığını gördü. "Şimdi."

"İçeri girmek istiyorum," dedi gözleri parlayarak.

"Geçen seferden sonra biraz cesaretin var," dedi Aylee, sesinde sessiz bir emir vardı. "Sana söyleneni yapacaksın."

"Onu yan tarafa asın, görünür hale getirin. İşiniz bittiğinde Kaserne'ye geri dönün," dedi Emryn, bıçaklarını serbest bırakıp binanın kenarına adım atarak, kanatlarını açıp havayı yakalayarak.

Nefilim'in yüz ifadesi düştü ama yerinden kalktı ve ceset üzerinde çalışmaya başladı.

Çığlıklar havayı doldurmaya başladı, boğuk ve kırık, cesetler köhne binadan taşıyor, içeride olanlardan kaçmak için birbirlerinin üzerine düşüyorlardı.

Emryn, binanın diğer tarafında gözden kaybolmadan önce Aylee'ye başını salladı, kanatları en son kayboldu.

Derin nefes al.

Aylee midesindeki rahatsızlığı bastırmak için bir an durdu. Böyle yuvalara girmekten nefret ederdi, gençken bu duvarların içini çok iyi bilirdi. Bu gibi durumlarda geçmiş her zaman şimdiki zamanını tehdit ediyordu ve ne yazık ki bu onu işinde gerçekten iyi yapıyordu.

Binanın yan tarafına baktı ve pencerelerden birinin üzerinde konumlandı, tam o sırada bir beden bir ulumayla aşağıdaki sokağa uçarken pencereyi paramparça etti. İblis ağır bir çatırtıyla taşın üzerine düştü, tam o sırada açıklıktan koyu bir saç karmaşası belirdi. Lúe'un badem şeklindeki karanlık gözleri ona baktı ve ağzının kenarları kanla boyanmış bir halde sırttı.

"Haydi," dedi, sesi bir kedi mırıltısıydı, içeride kaybolmadan önce ona hızlı bir göz kırptı.

Aylee kendini binanın kenarından aşağı bıraktı, ellerini kaba taşla bağladı ve pencereden içeri düşmesine yetecek bir ivmeyle duvarı itmeden önce kendini kenardan sarkıttı. Botları yere inerken kalan camların bazılarını tekmeledi, sabitleyici bir eli parçalanmış ahşap zemine bastırdı.

Kargaşa gürültülüydü -etrafında uçuşan ayak sesleri, kan ve kirle boyanmış, zayıf aydınlatılmış farklı odalardan gelen çığlıklar. Alevler çoktan sağ tarafındaki duvarları yalamaya başlamıştı; ortada, kirli şiltelerle çevrili bir yağ birikintisinin içinde kırık bir fener duruyordu.

Derin nefes al.

Doğruldu ve odanın dışına çıkan koridorda ilerlemeye başladı; yerlere saçılmış cesetlerin yanından geçerken çürüme, dışkı ve duman kokusu etrafına yayılıyordu. Buradaki ölümler onların ellerinin altından geçmemişti; hayır, buradaki ölümler günlerdir oldukları yerde yatıyorlardı.

Cesetlerin çürüyen derilerinin ve kırmızı, lekeli gözlerinin yanından koşarak geçti, koyu deri giysili bir Nefilim onu geçmeye çalışırken çığlıkları takip ederek çürük merdivenlerden indi.

"Yakalayın onu!" Tarık homurdandı, paniğe kapılmış iblislerden oluşan bir dalga onun yoluna çıktı.

Aylee tıslayarak elini Nephilim'in yüzüne vurdu, tırnakları gözlerini kesti ve kan fışkırdı. Çılgılık atarak geri çekildi, kafası yere çarptı, tam o sırada Tariq gözleri kararmış bir halde kaostan içinden geçmeyi başardı. Çılgılık atan Nephilim'in omzundan tuttu ve onu başka bir odaya sürükledi.

"Lütfen, bana yardım edin, *lütfe!*" Hayalet gözlü bir kadın Aylee'nin yanına yapıştı, tutuşu morarmıştı, parmakları çarpıktı.

"Çık dışarı!" Aylee tısladı, onu çekip binanın önüne ve ceset denizinin içine doğru itti.

"Hayır, lütfen, lütfen, başka var mı?" Kadın dönüp baktı, yüz ifadesi çılgına dönmüştü. "Bizden daha fazlası için mi buradasınız?" Kelimeleri titriyordu, "Sadece biraz daha ihtiyacım var, var mı? Ölüyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, sarı dişlerini gösterirken ağzının kenarından salyalar akıyordu.

Aylee tiksintisini yuttu ve kadını menteşeleri sökülmüş kapıya doğru itti, gece gökyüzü dışarıdan içeri doluyordu.

"Yaşamak istiyorsan dışarı çık." Arkasını döndü ve evin ortasına doğru ilerledi, Nephilimlerin saldırısı yavaş yavaş azalıyordu. Falkri iki yanındaki duvarlara yanıcı yağ döküyordu, tavanda yuvarlanan alevler zamanlarının azaldığını açıkça gösteriyordu.

"Saticılarınızdan herhangi biri hâlâ binada mı?!" Emryn'in sesi çınladı.

"Hayır, yemin ederim, saatler önce gittiler, burada kimse yok." Aylee'nin kör ettiği Nephilim, Tarık ellerini bağlı tutarken hüngür hüngür ağlıyordu. Arkasında, siyah bıçak şahdamarına saplanmıştı.

"Gittiler! Tanrılar, lütfen merhamet edin," diye bağırdı bir başkası, Lúe parmaklarını kendi üzerlerine doğru bükerken, mide bulandırıcı bir çıtırtı ateşin gürültüsünü kesti.

Yeni çılgılıklar koptu, duvarlara yapışmış olan Nephilim'ler etraflarında kükremeye başlayan ateşten kaçmak için kendilerini yere atıyorlardı. Aylee koridora doğru baktı, arkasındaki odadan gelen sesler yavaş yavaş kayboluyordu. Son cesetlerin birbirlerine takılarak koşuşturmalarını izledi. Bu, fareleri sıcak metal bir kovaya hapsedip üzerine mum tutmak gibiydi. Kaçmak için her şeyi yaparlardı... en azından akıllı başında olan fareler. Gerçekliklerini bulamayacak kadar uçmuş olanlar yanacaktı. Bu bir merhamet katliamı olurdu.

"Bırakın *yansınlar*," diye tükürdü Lúe iblisin suratına. "!" Aylee bağırdı. "Dışarı çıkmamız gerek!"

Emryn kanatlarını çırparak onu takip etti, diğlerleri de yanan yapıya doğru hızla ilerlerken çok geride kalmadılar.

Cadde kalabalıktı ama dördünden hiçbirini arkasına bakmadı. Adamları işleri biter bitmez dağılacaklarını ve daha sonra Kaserne'de tekrar bir araya geleceklerini biliyorlardı. Hiçbiri binanın yanarak kül olmasını izlemek için etrafta kalmadı.

Hepsi neye benzediğini biliyordu.

Onu sık sık görmüşlerdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-FOUR

AHEIA

Karanlıktan çıktılar, etrafları kumtaşı duvarlarla çevriliydi ve tavanda ateş parlıyordu. Etraflarında farklı koridorlara ayrılan düz taş levhalarla bölünmüş bir mağaradalmış gibi görünüyordu. Aheia onun sırtından kaydı ve onu nereye getirdiğini sormadan Arioch'u takip etti. Yakın olmak istemesi çok çaresizdi, neden, ne ya da nerede olduğu umurunda değildi. Bu kadar yakın olduklarında bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sıra sıra dizilmiş parmaklıklı oyukların yanından geçtiler, sonuncusuna varana kadar hepsi boştu.

"Ne..." Aheia olduğu yerde durdu, kendisine saldıran Nefilim'i hücrenin uzak tarafında asılı görünce gözleri büyüdü. Kolları yerinden çıkmış gibi görünüyordu, başı sarkıyordu, nefes alıp vermesi kısa ve spastikti. Hayattaydı... zar zor.

Biri onu parçalamıştı, derisi kan içindeydi, kollarında ve bacaklarında yaralar vardı ve bunların hiçbirisi ne onun ne de Koutavi'nin suçu değildi. Onun nasıl hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu, Arioch'un peşinden içeri girerken bu soru zihninde dönüp duruyordu, eli onun karnına uzanmıştı. Bu bilinçli bir hareket değildi, daha çok çekilmiş gibiydi, tam olarak kıramadığı bir saplantı. Nefilim'i duvara zincirlenmiş halde görmenin onu tedirgin etmesi, hatta midesini bulandırması gerektiğini biliyordu ama bulabildiği tek şey iblisin bıçağını tenine bastırıldığı anlardı.

Arioch eğildi ve bir tutam kulağının arkasına sıkıştırırken gözleri önündeki bedene takıldı. "Devam et, küçük tanrıça, adını onun dudaklarına kazımaya devam et."

Aheia odaklanamıyordu. Mağara duvarına sıçramış siyah kana bakarken kalbi boğazına kaçmış, soğuk bir karıncalanma tenine yayılmıştı. *Kahretsin*, Nefilim'i o halde görünce kendini iyi hissetmemeliydi, çünkü intikamcı hissetmişti. Mantığın sessiz sesi, içine gömüldüğü boşlukta onu bulamadı; yanı başındaki iblis kulağına eğilmiş, tam önünde erimesini sağlayan sözler fısıldıyordu.

Adını dudaklarından kazıyın.

Sadece başını salladı ve adamın parmaklarının bir hançeri açıp ona uzatmasını izledi.

"Konuş benimle Aheia," dedi bıçağıyla çenesini yukarı kaldırarak, gözleri simsiyahtı.

"Daha önce kimse bana böyle bir hediye almamıştı," dedi yavaşça, alt dudağını dişlerinin arasına çekip bıçağı adamın elinden aldı.

Arioch gerildi. "Benim için paketini aç." Sesi kabaydı, kum taneleri gibi tenine sürtünüyordu.

Kendini Arioch'un göğsüne bastırıp elini tutarak karnına doğru kaydırırken, önündeki iblisi öldürme ve arkasındaki iblisi becerme ihtiyacı eşit derecede baştan çıkarıcıydı. Onun her santimini hissetmek istiyordu, parmak uçlarında yatan şiddete doğru onu çeken saplantıyı anlamaya çalışırken sunduğu gücü istiyordu.

Ama zihni orada oyalanmasına izin vermedi, çünkü kolu kendi isteğiyle hareket etti ve bıçağı Nephilim'in göğüs kafesine götürdü. Gözleri dalgalandı ama kıpırdamadan durdu, kanlı dudaklarından yumuşak bir inilti koptu.

Aheia yutkundu, bıçağı adamın derisine saplayıp göğsünün ortasından aşağı doğru sürüklerken parmakları beklentiyle karıncalanıyordu. İblis kıvrandı, dudaklarından kırık bir inilti çıktı ve Aheia bıçağı çekip vücudundan damlayan siyah kanı izledi.

"O senin," dedi Arioch, eli kızın kalçasında kendine bir yol bulup sıkarken,

Başını salladı, bıçağı onun kalbine doğru takip etti. Eğer bir kalbi varsa. Damarlarındaki karanlık, bağlarının onun dokunuşu altında nasıl hissettiğini ve koptuğunda nasıl bir his vereceğini bilmek istiyordu ama kendini buna veremedi. Bıçağı adamın göğsüne saplayıp üzerine eğilirken nefes alış veriş sığılaştı ve iki eliyle kabzayı tutarak adamın kemikleri basınç altında çatlayana kadar bastırdı. Nefilim boğuldu ve öksürdü,

Aheia daha sert iterken kan derisine sıçradı, bıçak taşla buluştu. Arioeh elini bileğine atıp onu cesetten geriye çektiğinde alnından terler süzülüyordu.

"Yeter," diye mırıldandı.

Onu öldürdüğünü bilmenin ötesinde bir şey hissetmiyordu. Daha mutlu değildi ama daha suçlu da hissetmiyordu. Dudağındaki teri sildiği sırada iblisin kanı yüzüne bulaşmıştı ve tadına baktığında sinir uçları küçük şimşekler gibi ateşlendi. Nefes alış verişi kesildi, vücudu ısındı ve uğuldadı, göğsü ağrırken görüşü yavaşladı, sanki gerçeklikle çok daha karanlık bir şey arasında bir anlık bakış yakalıyormuş gibi hissetti.

"Sertleşmişsin," diye fısıldadı.

Kıkırdadı, "Sana güzel yaratıklardan gelen şiddeti sevdiğimi söylemiştim."

"O zaman senden bir şey isteyebilir miyim?" Yanağının iç kısmını ısırıldı.

"Şu anda ne istersen vermeye hazırım," dedi,

Boğazını sıkıyordu.

O zaman bırak

kalayım.

Kelimeler diline dolandı ama onları söylemeye cesaret edemedi. Söylerse adamın duracağından ve bu işin biteceğinden korkuyordu çünkü ne kadar "ya tutarsa" oyunu oynarlarsa oynasınlar, son yine de belliydi. Bu yüzden, pazarlığın yaklaşan sonuyla lekelenmemiş zamanı varken, beynini kapatmak, bir kez olsun düşünmek yerine sadece *hissetmek* istedi. Çünkü çok yorulmuştu.

Kalmayı isteyecekti. İstemek zorundaydı. Ama uyarılmışlığının kalçasından aşağı damladığını hissettiğinde değil, ruhunun etkisi olsun ya da olmasın, sonunda ona ihtiyacı olan şeyi vereceği zaman değil. Fark etmezdi ve tam olarak hangi parçasının onun için yandığını incelemek istemiyordu, çünkü soğuk baskının olduğu bir hayatta onun sunduğu ateşi inkâr edemezdi. Geçici olsa bile. Onunla birlikte yanacak ve bundan zevk alacaktı.

"Becer beni, *majeste*," diye inledi, kıcını onun zonklayan sikine doğru itti, sevecenlik terimi onu dizginleyemeden dilinden yuvarlandı. Belki de bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünecekti. Umarım o da bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmüştür.

Arioeh arkasında dururken nefesini tutarak bekledi, eli boğazından aşağıya ve göğsüne doğru kaydı, gömleğinin kumaşını topladı ve başının üzerinden yukarı çekti. Onun elinde döndü, vücudu

Bıçak parmaklarından kayıp yere düşerken, dolambaçlı bir kayışla onunkine sürtünüyordu.

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve parmaklarını onun saçlarına doladı, dişlerini gösterecek kadar sıkı kavradı ve sadece nefes mesafesi kalana kadar onu kendine çekti. Bir eli ensesini kavramak için kalkarken, gözleri sanki her yerini katalogluyormuş gibi yüzünde gezindi. Bu hareket kızgın, koordinasyonsuz ve neredeyse özensizdi. Ve sonra onu öptü.

Zedeleyici ve telaşlıydı ve kendilerini çok daha büyük bir şeye ödünç veren iki yaratık gibiydiler. Gölgelerinin birbirleriyle dans etmesi, enerjinin cızırdaması, onun ruhunun *yanması*, öpüşmelerini çok daha karanlık bir şeye çekti. Ağzının tadı kan ve baharat gibiydi, Tanrıların lanetlediği kadar sıcaktı ki, dikkatini yönelttiği vücudunun herhangi bir parçasını eritebileceğini düşündü. Sanki onun varlığından sarkan yıpranmış ipleri çekmeye çalışıyormuş, hangi çekişin onu açıp yere sereceğini görmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Ağırlaşan, birbirlerine sormadıkları soruların cevaplarını talep eden bir öpücüktü bu, birbirlerini bir çılgınlık içinde çözerken.

Dişleri adamın alt dudağını çekti, o kadar sert ısırdı ki, adam onu kendisiyle birlikte yere çekerken o lezzetli siyah kanının tadını aldı, sadece onu tuttuğu yerde döndürmek ve dört ayak üzerine itmek için ondan ayrıldı.

Aheia kaydı, eli alttaki sert taşa sürtünerek açıldı ve nefesi kesildi, yere çarpmadan önce kendini yakalamaya çalıştı. Ama Ariocho onu yakalamıştı, kolu Aheia'nın ortasına dolanmış, sinsi bir aslan gibi üzerinde gezinirken onu kendine doğru çekiyordu. Başını ona yasladı, gözleri önündeki ölü iblisin üzerinde gezinirken Ariocho onun yaraladığı elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Başını çevirdi ve onun başparmağını çizik derisine yapışan az miktardaki kanın üzerinde kaydırmasını izledi. Tısladı, adam sikinin başını arkadan klitorisine sürttüğünde gözleri bir anlığına kapandı. Sonra adamın dilini elinin üzerinde hissetti ve his karşısında keskin bir nefes çekti. Gözlerini onunkilere dikti ve bakışlarında gördüğü şey onu dehşete düşürdü. Karanlık, kırık dökük ve şeytani görünüyordu - o kadar bunaltıcıydı ki, ilginin altında geri çekildi. Dili tekrar elinin üzerinde gezindi, siki kızın girişinde ileri geri kayıyordu.

"Nesin sen be?" diye fısıldadı, gözleri kırmızı kana takılmıştı.

"Ne-"

Ama sözleri kısa kesildi, yerini adamın içine girdiğini hissettiğinde ona hiç benzemeyen bir sese bıraktı. Onun tutuşuna karşı düştü, onun desteği olmasaydı yere düşebilirdi, vücudu onun genişliğinin etrafını nasıl açtığına uyum sağlamaya çalışıyordu.

Dişlerini sıktı, elleri toprağa gömülürken zevk acıyı bastırıyordu. Bu çok fazlaydı, *lanet olsun*, bu çok fazlaydı. Nefesinin altından küfretti, parmakları kadının kanlı elini bırakıp onun yerine kalçasını kavradı, hırıltılı nefesler arasında kendini tutmaya çalışır gibi esnedi.

"Ágos *ganto*," diye küfretti, ön kollarının üzerine düşerken gözlerini sımsıkı yumdu, bacaklarının arasındaki baskı onu o kadar genişletti ki, adamın onu ikiye ayırabileceğini düşündü.

Arioch arkasında doğruldu, onun hareket etme hissi vücuduna küçük şok dalgaları gönderdi. Ayrılan dudaklarından kırık bir nefes kaçtı, boğuluyormuş gibi hissederken ciğerleri onu hayatta tutmak için çok çalışıyordu. Bu, birbirlerine nasıl uyduklarının ötesinde bir şeydi, bundan daha fazlasıydı, her ikisinden de daha büyüktü. Aralarındaki bağ titriyordu, göğsü gergindi, vücudu o kadar sıcaktı ki boncuk boncuk terler saç çizgisine batıyordu. Glif Arioch'un ön kolunda olmasına rağmen onu, ruhunu ve içindeki hayalet hissini hissedebiliyordu. Gözleri yaşardı, görüşünü bulanıklaştırdı, istemediği duygular kalbine doldu, başa çıkamayacağı duygular. Bu yüzden dişlerini sıktı ve acımasına rağmen kalçalarını ona doğru yuvarladı. *Tanrım*, acıyordu ama zihnindeki acıdan, göğsündeki acıdan daha iyi hissettiriyordu. Ve onu ne kadar derine alırsa, onu ne kadar doldurursa, onun etrafında nabzını atan aç acıyı o kadar besledi. Parmaklarının kıkına girdiğini hissetti, keskin ve morartıcıydı ve onun kısıtlamasını hissedebiliyordu, sadece hareketlerinde değil, aynı zamanda tek bir bedenmişler gibi onun içinde titreşiyordu, enerjisinin karanlığı cildine sızıyor ve kendini ortasına sarıyordu.

"Sanırım sen benim için yaratıldın, küçük tanrıça," diye inledi, nasırlı elinin alt sırtında sertçe kayması onu teşvik etti, parmakları şişmiş klitorisini okşayana kadar bacaklarının arasında yolunu buldu. Haykırdı, onun etrafında kenetlendi, onun için Tanrıların lanet olası bir su birikintisine eridi, zevk dudaklarından haydut kelimeleri çekti. Ne söylediğini bilmiyordu, hangi dili seçtiğini bile tam olarak bilmiyordu ama duramıyordu. "Bu beni öldürebilir," diye .

Kollarının bükülmesine ve yüzünün altındaki sert kayaya bastırmasına neden olan bir noktaya sürtünürken horoz seğiriyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-FIVE

ARIOCH

Lanet olsun, kanının tadı hipnotize ediciydi. Belki de bir Mithra olduğu içindi ama Mithra'nın kanının tatlı olduğunu hiç bilmiyordu. Diline damladı ve kalçalarından aşağı damlayan coşkuyla karıştı. Onun için hızını yavaş tutmaya çalışırken damgalama, sahiplenme, *becerme* ihtiyacı içini parçaladı. O kadar dardı ki, Tanrı'nın cezası *mükemmeldi*. Klitorisinin etrafında defalarca döndü, duvarları onu sağdı, ta ki onu yere çarpma ve ondan istediğini, ondan *ihtiyacı* olanı alma dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kalana kadar. Kıçındaki tutuşunu gevşetti ve göğsünü yere bastıracak şekilde sırtının küçük kısmını aşağı itti, diğer eliyle saçlarını topladı ve geriye eğilmek zorunda kalana kadar çekti, o mavi gözler ona bakıyordu, gözbebekleri şehvetle genişledi, dudaklar sessiz bir çığlıkla ayrıldı.

Hiç utanması yoktu. Onun acısını, gözlerinde parlayışını, ondan farklı tepkiler almasını görmek hoşuna gidiyordu. Ama bu onun için olduğu kadar onun için de olmuştu. Çünkü onu en karanlık yanlarıyla şimdi korkutmak, zamanla onları tek tek ortaya çıkarmasından daha kolay olacaktı.

Sadece bu düşünce bile onu rahatsız ediyordu, lanet olsun, canını sıkıyordu ve onu bir hezeyana sürüklüyordu çünkü bu aklından geçmemesi gereken bir şeydi, düşünmesi bile gerekmiyordu. Onun rahatının önemli olmaması gerekiyordu.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Sanırım bu yüzden daha yakına , dişleriyle alt dudağını ısırıldı ve fısıldadı. "Bu kadar ayarlama yeter, ben

"Güzel amcığının bunu kaldırabileceğini biliyorum."

Adam parmaklarının arasında klitorisini sıkarken inledi, adam sikinin her santimini içine soktuğunda dizleri kana ve kayaya sürtündü. Adamın karnı kışına çarptığında Aheia haykırdı, dişleri alt dudağına gömüldü. Bu onun için çok fazlaydı, bunu hissedebiliyordu, canının yandığını biliyordu. Ama umurunda değildi. Öfke sıcak bir dalga halinde içinden geçerek niyetlerini bulandırды, ta ki tek düşünebildiği onun küçük ellerinin varlığının dokusuna nasıl dolandığı olana kadar. Onu mahvediyordu ve bunun farkında bile değildi. Bu yüzden sadece fiziksel olsa bile iyiliğinin karşılığını verecekti. Onun diyarından ayrıldıktan sonra ne olursa olsun, bir daha asla ondan başkasını düşünemeyeceğinden emin olacaktı, ne sessiz anlarda ne de elleri bacaklarının arasındayken.

Tenin tene değme sesi mağaraların sessizliğini bozuyor, tünellerde yankılanıyordu. Bu yeraltı labirentinin her köşesine ulaşmasını istiyordu, duvarları bu sesle vaftiz etmek istiyordu, bu sesi şişeleyip komodinde saklamak ve kendisi için tekrar tekrar çalmak istiyordu.

"Ari," diye inledi, bakışları adamın gözlerine sabitlenmişti, adamın eli boğazını sıkarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, böylece o güzel gözlerle ona bakmak zorunda kalıyordu, saklanmak yoktu, ne istediği hakkında *yalan söylemek* yoktu, saçma sapan sözler yoktu. Çünkü ona sunduğu her şeyi istemiyormuş gibi davransa bile rol yapamaz, şehveti bakışlarından çekemezdi.

"İstiyorum-Ari, ben-" Düşüncelerini ifade etmekte zorlanıyordu ve aletinin etrafındaki baskı vücudundaki her bir kası gererken, gölgeleri serbest kalmak için derisini tırmaladığından onları duymakta zorlanıyordu.

"Söyle bana," diye inledi.

"Gölgelerini istiyorum," diye soludu alt dudağını dişlerinin arasına alarak.

Bu basit kelimeler onu kör etti. Kendini kaybetti, tutunmaya çalıştığı her şeyi kaybetti, kendisinden yavaşça uzaklaşan gölgeler etraflarında patlayarak bir boşlukta asılı kaldılar, mağara çok uzak bir düşünceydi. Dallar etraflarında kıvrıldı, Aheia'nın elleri şimdi güçlerinin taşın yerini aldığı somut karanlık zemini kavırıyordu, etraflarındaki karanlığı kıran düşük kehribar rengi bir ışık.

"İçinde benim sikim varken çok mükemmel görünüyorsun," diye homurdandı ve kendini bacaklarının arasından çekmeden önce öfkeli bir hamleyle sözlerinin altını çizdi. Parmakları saçlarında sıkıştı ve onu yukarı çekti,

Vücudunu ona dönük olacak şekilde çevirdi. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup kızın bedenini kendi bedeninin üzerine çekerken, aralarındaki bağın göğsündeki mensesi daha da sıkıldı. Daha önce hiç bu kadar soğuk bir şeyi bu kadar kavurucu hissetmemişti. Kız onun kucağına yerleşirken, boyu karnına baskı yapıyordu. Ellerini karnını saran mürekkepli dalların ve göğsündeki yara izlerinin üzerinde kaydırды, bir an bile tereddüt etmedi ya da ona bunlar hakkında soru sormadı, şükürler olsun.

Dizlerinin üzerinde yükseldi, bir an için onun üzerinde yükseldi, kendini yeniden konumlandırırken burnu onunkine sürtündü, horozu damlayan, sıcak girişine doğru kayıyordu. Dudakları aralandı, o mavi gözler onu izliyordu, yüzünün her santimini alıyordu, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, onu yavaş bir itme ile kabzasına kadar doldurdu.

"Lanet olsun, buna asla alışamayacağım," diye inledi adam öne doğru eğilip alnını onunkine değdirirken.

"Bana bak," diye mırıldandı, eli boğazının etrafında dolanıyor, yavaşça basınç oluştuyordu, tam da onun sevdiğini bildiği şekilde. Kız da öyle yaptı, ona binerken gözlerini ondan ayırmadı, klitorisi adamın karnına sürtünüyordu. Dışlerini sıkıyordu, kaşlarının arasında ince bir çizgi vardı, sanki kızgın, üzgün ve bunalmış gibiydi, zihni buna karşı koysa da aralarında olanlara her parçasını kaybediyordu. Onda gördüğü şey buydu çünkü tam olarak onun hissettiklerini yansıtıyordu. Ve bir için, belki de o mavi gözlerin onu gördüğünü, tüm karanlık kısımlarını, tüm berbat kısımlarını gördüğünü ve geri çekilmediğini düşündü. Belki de onlardan hoşlanıyordu.

Sadece bir saniyeliğine

Bu çok samimi, başa çıkamayacağı kadar fazla olmaya başlamıştı ve yine onu iterek kendine yaklaştırdı, teni pembe bir renk alana, nefes almakta zorlanana, gözleri yuvalarından fırlayıp göz kapakları kapanana kadar boğazını sıkı.

"Gözlerini benden ayırma, küçük tanrıça. Seni bu şekilde hissettirenin kim olduğunu tam olarak bilmeni istiyorum." Boğazını bıraktı ve kollarını onun etrafına doladı, parmaklarını ruhunun ana hatlarına sokarken ihtiyacı olanı almasına izin verdi.

Bakışları onunkine kaydı, o mavinin derinliklerinde yeni bir ateş vardı, vücudu onunkine doğru sarsılırken dudaklarından boğuk bir çığlık çıktı.

"Yapma." Hızını artırdı, onu o kadar sıkıyordu ki o anda içine boşalmamak için her şeyini verdi.

"Çiğ kalana kadar buna katlanacaksın," diye inledi, parmakları onun ihtiyacıyla eşleşiyordu. "Ve sonra içine öyle derin boşalacağım ki her zaman senin bir parçan olacağım."

Sözleri üzerine gözleri büyüdü, amcığı o kadar sıkıydı ki, tekrar içine girebilmek için kalçalarını daha sert sallamak zorunda kaldı.

"Hayır," diye inledi, tırnakları adamın derisini deliyordu, acı omuzlarında patlıyordu.

"Evet." Alt dudağını ağzına çekti ve ruhunu daha da yükseklerle çıkarırken dişlerini üzerinde gezdirdi. "Ve sonra daha fazlası için bana yalvaracaksın."

"Dur," diye inledi, adam tutuşunu sıkılaştırırken onu itti. "*Lütfen*," diye soludu, aralarındaki sürtünme artıyordu. "Bu çok fazla, yapamam-"

"O kelimeyi biliyorsun," diye hırladı kulağına. Bunu durduracak kelimeyi. Ama bunun hiç de öyle olmadığına dair bir his vardı içinde.

Başını salladı, inlemeleri ve sızlanmaları dağınık ve kırık bir hal aldı. "*Bırak beni*." Şimdi onunla mücadele ediyor, avucunu yanağına vuruyor, tırnaklarıyla boynunu tırmalıyordu. Arioch'un dudağı kıvrıldı, bileklerini tuttu, kan köprücük kemiğine damladı. Kadın kollarını çekerek adamın üstüne çıktı ve kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı ama adam ona alan açmak yerine onu kucağından indirip gölgeli zemine itti ve bir eliyle bileklerini başının üzerinde tutarken diğer eliyle de amcığına dayandı.

"Bana daha fazlasını ver, dövüşmeni seviyorum," dedi, sesi boğuk bir şekilde tekrar içeri iterken, kalçaları onunkileri daha da ayırmaya zorluyordu.

İnledi, adamın vuruşlarına karşılık verirken sırtı kamburlaştı, gözleri sımsıkı kapandı.

"*Gözlerini aç*," diye bağırdı ve kızın kalçasını öyle sıkı kavradı ki kız irkildi.

"Sana bakmak istemiyorum," dedi, vücudunu onunkine yaslarken sesi yıpranıyordu.

"Ama seni cezalandırmamı istemiyorsan, cezalandıracaksın. Ve güven bana, istemezsin."

Zevk ve hayal kırıklığı arasında bir çığlık attı. Ve sonra yüzüne tükürdü. Lanet suratına tükürdü.

Kıpırdamadan durdu, ellerini bıraktı ve gözleri bir an için kısıldı, koyu mavinin içinde tam olarak ayırt edemediği bir şey parladı.

Öfke içinde fokurduyordu ama bu, onun kendisi için gelmesini sağlama ihtiyacıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, onun etrafında öyle bir parçalanmasını sağlayacaktı ki bazı parçalar kaybolacaktı. Ve sonra onların yerine kendi parçalarını koyacak ve onu olması gereken karanlık, küçük şeye dönüştürecekti.

"Durmamı istiyorsan omzuma dokun," diye homurdandı, avucuyla ağzını kapatarak ona burnundan nefes almasına yetecek kadar yer bıraktı ve daha önce hareketlerinde saklı olan nazik her şeyi bıraktı. Dişlerini eline geçirene, tenine karşı çığlık atana, başını sallamaya çalışana, elleri koyu renk buklelerini öyle sıkı kavrarken kafa derisi acı içinde şarkı söyleyene kadar onu yere yapıştırdı. Onu hissedebiliyordu, çok yakındaydı, tehlikeli aralıklarla etrafında titreşiyordu. Adam daha fazla dayanamayacaktı, kadın da öyle.

İkisi de içine girdikleri rolden sıyrılıp kendilerini aralarında çözülmekte olan zevke bıraktılar. Ve sonra gözleri büyüdü ve kavis çizdi, boşalırken başı gölgelere savruldu, kilitlenirken vücudu gerildi, zevk dalgaları onunla birlikte onu da uçurdu. Adam kızın ağzını bıraktı, kızın nefesi onun adına çok benzeyen bir şey çıkarırken titreyen kollarıyla kendini tuttu. Ama kulakları çınılıyordu, kanının sesi kulak zarlarına hücum ediyordu, görüşü yanlardan yıpranıyordu ve kalbinin göğsünde gümbür gümbür atmasından başka bir şey duyması neredeyse imkânsızdı.

Gölgeler etraflarını sardığında ve adam kendini onun bacaklarının arasından çektiğinde, vücutları yatağının ipeksi çarşaflarına yaslandı. Aheia soluk soluğa kaldı, gölgelerin odasına geri döndüklerini fark etmeden önce çırpındı ve yatağında rahatladı. Ölü Nefilim'in kanıyla boyanmıştı, teni terden kayganlaşmıştı, Ariocho'nun döllerini bacaklarının arasından çarşaflara damlıyordu.

Yataktan kalktı, ikisine de biraz zaman tanıdı ve tuvalete gidip koyu renkli, pelüş bir havlu aldı, aynada kendine bir göz attı. Boynunda üç kızgın kırmızı iz vardı, bukleler terden nemlenmişti, mürekkebinin üzerinde başka bir iblisin kanından rastgele çizgiler vardı.

Ne manzara ama.

Odaya geri döndüğünde Aheia tam olarak bıraktığı yerdeydi, gözleri yukarıdaki karanlık tavana dikilmişti. Aheia alt dudağını dişlerinin arasına çekmiş onu izlerken yatağın üzerine süründü ve havluyu teninde gezdirdi, "Konuş benimle," dedi kaba sesiyle, şişmiş girişinin içinden sızan meninin görüntüsü aletin ihtiyaçla seğirmesine neden oldu. Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını.

"Yapmamalıydım..." diye başladı, bakışları adamın vücudunda geziniyordu. "Bundan hoşlanmamalıydım. Bu berbattı. I-" Kaşlarını çatarak başını yavaşça salladı.

"Ama sen yaptın," diye mırıldandı, kalçasının iç kısmını öperken.

Nefesini içine çekti, bacağı hafifçe seğirdi. "Çok fazla."

Havluyu kenara fırlattı ve kızın vücudunda gezinerek yüz hatlarına hüznün yayılmaya başladığını gördü.

Keşke bu konuda yalnız olsaydın. Parmaklarını onun çenesine doğru kaydırarak kendi kendine düşündü.

Bakışları onunkilere kaydı. "Kalacak mısın?" "Burası benim odam Ruhi, nereye gidebilirim ki?"

CHAPTER THIRTY-SIX

AHEIA

Ellerini kendine saklamaya çalışmış, uyumaya çalışmıştı ama Alshaytan yanında yatarken, galaksiler silüetini aydınlatırken bu imkânsızdı. Adam tavana bakıyor, parmakları dalgın bir şekilde saçlarının uçlarıyla oynarken, kadının bakışları vücudundaki gölgeli mürekkepte geziniyordu. Her yerini kaplamıştı; bacaklarının, karnının ve boynunun etrafında dönüyor, sanki yavaş yavaş tüketiliyordu. Bacakları ağrıyordu ve onun bacaklarının arasına yerleşip çenesini karnına dayadığında bu hissin ne kadar hoşuna gittiğini fark etti. Parmaklarının kalın kaslarının üzerinde kaymasına izin verdi, dokundukça gerilmelerini izledi, küçük bir yaradan diğerine ve diğerine bir çizgi çizdi.

"Neden yaralarını iyileştirmiyorsun?" diye sorarak aralarındaki sessizliği bozdu.

Cevap verirken Arioch'un gözleri tavana yapışıp kaldı. "Onlar hatırlatıcı."

"Neyi hatırlatıyor?"

Sessizlik, bir kez daha gerginleşene kadar önünde garip şekillere büründü. Sessizlikle nasıl başa çıkacağını her zaman bilemiyordu, özellikle de diğer insanların yanında, yanlış bir şey söylese bile, sözleri havayı kirletse bile onu doldurma ihtiyacı hissediyordu.

Ama bir an için düşüncelerine tutundu ve onun vücuduna tırmanarak kucağına oturdu, ikisi de hâlâ çıplaktı. Adamın ellerinden birini tuttu ve parmaklarını kalçasının üzerinde gezdirdi. Orada bir yara izi yoktu, en azından görünürde yoktu, ama yine de anı kendini kemiğinin üzerine yerleştirmişti. Arioch'un gözleri nihayet değişti ve o konuşurken ellerini takip etti.

"Bunu iyileştirdiler." Yavaşça nefes aldı ve sözlerinin yarattığı gerginliği yatıştırdı. "Gizlice kaçarken yakalandım - Ophion'dan kaçma konusunda oldukça iyiydim ama bir gece yeterince dikkatli değildim."

Arioch'un çenesi sıkıştı, şakağındaki damar atmaya başladı ve sonunda konuştuğunda sesi kabalaştı. "Sana dokundu mu?"

"Onun adamları," dedi sesine güç katmaya çalışarak. "Ophion annemi öldürdükten sonra daha da kötüleşti... O bir bariyerdi." Bu anıyı hatırlayınca boğazına ağır bir yumru yerleşti.

Yapma, Aheia. Odaklan.

Anıların onu ele geçirmesine izin vermek istemiyordu, şimdi değil.

Onun yerine elini bıraktı ve parmaklarını kaburgalarında, kalça kemiğinden vücudunun yan tarafına doğru uzanan özellikle uzun bir yara izinin üzerinde gezdirdi. "Burada ne oldu?"

Arioch bir süre daha onu izledi ve gözlerindeki karanlığı görmesine rağmen başka bir şey sormadığı için minnettardı. Zihninde bir şeyler oluyordu ama ifadesi okunamıyordu.

"Lütfen," dedi sessizce. Hüzün omuzlarında tehditkâr bir varlığa dönüşmüştü, zaten teninde ağır ve soğuk bir his vardı.

Bir an daha bekledi, parmaklarını çizdiği yara izine doğru takip etmeden önce gözleri hafifçe kısıldı. Bakışları bir an için aydınlandı ve uzun sivri çizgiyi takip ederken dudağının seğirdiğini fark ettiğini düşündü. "Lúc ve ben az kalsın paraleller arasında sıkışıp kalıyorduk."

Aheia ağzı açık kaldı. "Gittin mi?!" Paraleller, zamanın ayırdığı gezegenler gibi, onlarınkinin yanında pürüzlü çizgiler halinde var olduğu söylenen gerçekliklerdi.

"Neredeyse. Gençtik, hikayelerin doğru olup olmadığını anlayabileceğimizi düşündük. Katın ötesinde başka şehirler olup olmadığını. Bu bizi neredeyse öldürüyordu." Arioch, Aheia'nın dik oturması için yatak başlığına yaslanarak kendini yeniden ayarladı.

"Neden bana soruyorsun?" Bir kaşını kaldırdı, parmakları kızın köprücük kemiğinde, başka bir soluk beyaz çizginin üzerinde gezindi.

"Yaralarımı iyileştirdin..."

"Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim," dedi hiç tereddüt etmeden, parmakları koluna doğru kayarak, geçmişini saklayan hafif renksiz derinin üzerinde zikzaklar çizerek.

Boynunun arkasına küçük buz parçaları battı.

Bunları fark etti ...

Uzun zamandır kimse bunları fark etmemiştir.

"Onlardan utanmıyorum." Kolunun üzerinde küçük desenler çizerek yavaşça şöyle dedi: "Anılara sahip olmaktansa yara izlerine sahip olmayı tercih ederim. Anılar bunu zorlaştırıyor."

Arioch yavaşça soludu, parmakları dirseğinin hemen altında yumuşak kavisli bir çizgi çizdi. Yine ten rengine o kadar yakındı ki görmek neredeyse imkânsızdı.

"Ophion annemi odasına sürüklüyordu," dedi, parmakları onunkileri yakından takip ederek. "Annemin onu terk etmeye, kaçmaya çalıştığını öğrenmişti." Annesinin gözlerini tekrar hatırladı, ona yalvarıyor, saklanmasını istiyordu. Ama saklanmadı, çünkü daha fazla dayanamadı - annesinin çığlıklarını duvarlardan dinleyemedi. "Onu durdurmaya çalıştım ve kemeri derimi yırttı." Parmakları yine kıvrımı izledi ve bu kez hareketi takip eden hayali bir acı vardı, gözleri pencerenin dışındaki yıldızlara daldı. "Onu durduracak kadar güçlü değildim.. Ve sonra bir gün, o... o..." Hatırlaması zor bir durumdu. "Benden bıkmıştı. Yüküm fazlaydı, sanırım

- "İçten içe ona annemi hatırlatmama dayanamadığımı düşünüyorum." Arioch başparmağıyla onun tenine masaj yaptı. "Ne oldu?"

"Evlendim."

altında kaskatı kesildiğini hissetti.

"Iaonnis... Ona Savaş Tanrısı derlerdi. Gerçekte ise sadece eşleri cansız nesnelermiş gibi ezip geçen bir vahşiydi."

Arioch'un yanını biraz daha sıkı kavradı ve tekrar konuştuğunda, "Aslında daha çok bir pusu gibiydi, Ophion'un odasında hızlı bir tören ardından odama sert bir itiş kakış." Başını iki yana salladı. "O lanet canavarın bana dokunmasına izin veremezdim. Berbat bir şekilde Ophion'un bir uzantısı gibi hissettirdi - Iaonnis'in bana dokunmasına izin verirsem, annemin uğruna öldüğü her şeye teslim oluyordum ve ... nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama tamamen bayıldım. Iaonnis'ten uzaklaşıp yatağıma doğru döndükten sonraki tek bir anı bile hatırlamıyorum..." Boğazını temizledi, kan ve dişler zihnini dolduruyordu. "Sadece bazı anlar hatırlıyorum. O gece beni ele geçiren ve o zamandan beri üzerimde dolaşan bir tür karanlık vardı. Onu öldürdüm, ama Tanrılar, *nasıl olduğunu* bilmiyorum. Bu mümkün olmamalıydı."

Başını kaldırıp kendisini izleyen Arioch'a baktı, gözlerinde çözemediği bir şey vardı. "O *büyüktü*, senin gibi büyüktü ve seni öldürebileceğimi sanmıyorum, istesem bile."

Arioch uzun bir süre hareketsiz kaldı ve Aheia sadece baktı. Geçmişi için ağlaması gerekirken duygudan yoksun olması garip bir histi. Ama Iaonnis'in ölümünü anlatırken sanki başka birinin hayatını anlatıyormuş gibi gerçekçi hissediyordu ve kulağa ne kadar trajik gelirse gelsin, kendini sakın hissediyordu.

"Onu öldürmek için her hakka sahiptin." Sonunda sesi boğuklaşarak söyledi. Kızın gözleri onunkilere kaydı. "Ne?"

"En çok ihtiyaç duyduğunuz anda kendiniz için güç gösterdiniz."

Ve her ne kadar ona katıldığını hissetse de sözlerine engel olamadı. "Onu ben öldürdüm."

"Ophion onu öldürdü," dedi Arioch tereddüt etmeden. "Seni yatağına zorla sokmaya karar verdiği anda."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kimse onu bu şekilde görmemişti, gerçi dürüst olmak gerekirse bu konuda sadece bir avuç insanla konuşmuştu. Yine de... bu duygu ona itiraf edebileceğinden daha fazla şey hissettirmişti.

"Bana bir başkasından bahset," dedi omuzlarındaki rahatsızlığı silkeleyerek. Parmak uçlarını kalbinin hemen solundaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Bunu kardeşimden aldım," dedi.

"Bir kardeşin mi var?" Başka bir aile duymamıştı, sadece Arioch ve Sahren vardı.

"Ben yaptım."

"Ne oldu?" diye sordu kendini tutamadan. Soru saldırgandı ve gözleri buluştuğunda onun dış görünüşünün sertleştiğini görebiliyordu.

Yavaşça nefes verdi, sanki cevap vermeden önce onun sorusuyla ilgilenip ilgilenmeyeceğine karar veriyormuş gibiydi. "Ailemiz karmaşıktı," dedi, sesi alçak bir törpü gibiydi. "Babamız en büyüğün Alshaytan olarak başa geçmesi fikrinden memnun değildi. En güçlü olanı istiyordu. Bu da bizi birbirimizle savaşmaya zorlamak anlamına geliyordu." Parmaklarını göğsünden tamamen çekti.

"Bu yüzden mi iktidardasınız? Sen mi kazandın?"

Gözleri onunkilere kaydı, şakağındaki damar nabız gibi atıyordu. "Hayır."

"Ne oldu?" Aheia parmak uçlarını adamın karnına dayayarak itti, konudan uzaklaşmamak midesini sıkıca sarmıştı.

Ve o konuştuğunda, olmayı diledi. "Senin türün."

Hay sikeyim. Gözlerini kaçırdı ve dudağının içini ısırıldı. "Kardeşini bir Mithra mı öldürdü?"

Arioch'un çenesi gerildi, elleri gözleriyle birlikte onun teninden kaydı. "Evet."

"Bir Mithra kardeşini öldürdü... neden bana bir şans verdin? Neden en başta ruhumu aldı? Beni Aljira'dan atmak daha kolay olmaz mıydı? Sırtını dönmek? Ruhum sana ne veriyor?"

Bakışları onun hemen ötesindeydi, gözleri sertti. "Her büyüünün bir bedeli vardır Dioscuri."

Adamın sözlerindeki hesaplılık karşısında gözlerini kıstı. Irkının onun dilinden dökülme şeklinden hoşlanmamıştı. "Peki sen kendi ırkın için ne kadar ödüyorsun?"

Bakışları bir an için tekrar onunkilere kaydı ama ifadesi sabit kaldı. "Avarice'lere gölgeler bir şey karşılığında verildi, Lyria'daki diğer tüm yaratıkların sahip olduğu bir şey."

Aheia'nın dudakları aralandı, gözleri adamın tenindeki glifine kaydı. "Bir ruh."

Yavaşça başını salladı ve karnına yaslanmış saçlarından bir tutamı yakaladı.

"Ama senin değil," dedi ve kadın daha da yaklaşmak zorunda kalana kadar beyaz saç tellerini çekiştirdi.

"Oh?"

"Yani," diye başladı, yutkunarak adamın yelesinden daha fazla toplayıp parmak uçlarına dolmasını izledi. "Bu bir fark yaratır mı? Bir ruha sahip olmaman gerekirken başka birinin ruhunu taşımak?"

"Ruh tüketimi bizim için bir yaşam biçimidir. Halihazırda damarlarımızda bulunan büyüü güçlendiriyorlar, her bir ruh zamanla gölgelerimize karışıyor ve bedenlerimizdeki mürekkep tarafından yeniyor."

Aheia'nın gözleri karnının etrafında kıvrılan dalların üzerinde gezindi. "Benimkine de böyle mi olacak? Bir anıya dönüşüp yok mu olacağım?"

Kaybolacaksın ve kimse seni hatırlamayacak.

Kafasının içindeki sessiz fısıltı, asla gelmeyecek bir cevap beklerken söylüyordu. Ve cevapsız kalan her soruda, sesi sessiz kalırken zihni gürültülüydü.

"İrkıma rağmen ruhumu aldın," diye devam etti, artık kendini durduramıyordu.

"Bir soru var mı?"

"Neden?" diye sordu adam parmaklarını ensesinde dolaştırırken.

"Gerçekten duymak istemediğin şeyler hakkında soru sorma." "Bilmek istiyorum."

Tutuşu sıkılaştı, çenesini yukarı kaldırmaya zorlarken diğer eli kalçasının arkasını kavradı ve onu vücuduna doğru kaydırđı. Dudakları onun karnına bastırđığını hissederek ayrıldı, bacakları onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu acı bir şekilde hatırlattı.

"Ruhunu aldım çünkü sen de onlardan birisin," dedi, parmakları onun kalçasına saplanmış, onu yerinde tutuyordu. "Çünkü seni geri istediklerini biliyordum. Ne yaptığını -neden seni kovaladıklarını- bilmiyordum ama o zamanlar elimde tutacak kadar önemli görünüyordun."

Rahatsızlık, adamın kucağında kıvranırken ortasını sardı.

"Mithra ruhlarına büyük değer verir," diye devam etti, eli küçük kızın sırtına kayarak onu göğsüne doğru bastırđı. "Seninkini almak seni lekeleyecek, hatta belki de Ophion'un gözünde mahvedecekti. Ve sadece bu şans bile buna değeri."

Yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. Bu cevabın *onu* üzmesi gerekirdi -zihni kendine karşı kayıtsız şartsız acımasız olmayan birini üzebilirdi. Ama göğsünde hafif bir gerginlikten fazlasını bulamadı. Ve bir kez daha aralarındaki bağ onu daha da yakınına çekti, onu tutarken ön kolundaki ruh ona karşı ve cildine ateş patlamaları gibi hissettiren küçük titreşimler gönderdi.

"Hâlâ istediğin bu mu? Pazarlığımızın ötesinde yatan şey için beni mahvetmek mi?" Kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Her zamankinden daha fazla," diye homurdandı, iki elini de kıcına götürdü ve neredeyse aynı hızda olmaları için onu göğsünden yukarı kaydırđı. Adamın sikinin başının girişine doğru bastırđığını hissettiğinde dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı.

Onun gözlerini izlerken nefesi kesildi, her ikisi de hâlâ yerlerindeydi, yeni bir şeyin, özür dilemeyen bir şeyin kıyısında duruyorlardı.

"Elinden geleni yap," dedi, alt dudağını dişlerinin arasında emerken, beklenti mantığını elinden alıyordu.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

SHIRON

Shiron Kaserne'de oturmuş, mor saçlı Syraphem'in bütün öğleden sonra çenesini tutamayan Leviathan erkeğini alt etmesini izliyordu.

"Kahretsin," diye haykırdı, vücudunu terli minderden sıyırdı ve üzerinde sırtarak duran kadına baktı.

"Kaybettiklerinden şikâyet ettiğin zamanın yarısını ayak harcasaydın, gerçekten bir şansın olabilirdi," dedi Shiron ve boynundan bir havlu çıkarıp minderdeki adama doğru fırlattı.

"Kendini geliştirmek için bir hafta var," dedi Leviathan'ın homurdamasına neden olan bir kesinlik ile.

"Çok kolay," diye sırttı Syraphem ve ona elini uzattı ama o bunu duymazdan geldi. "Gerçekten de öyle." Tarık'ın sesi sol taraftan içeri süzüldü

Yüzük. Azalam'dan yeni dönmüştü, elleri ve saçları kan içindeydi, gözleri adrenaline parlıyordu. "Her adımında erkencisin ve formun bok gibi tembel." Shiron'a doğru sinsice yaklaştı ve kolunu omzuna yasladı, Shiron da hemen omuz silkti ve deneme alanının duvarına yaslanmış siyah bir banka doğru ilerledi.

"Bu Theno'nun siki değil. Bir dahaki sefere erken gelme," dedi Tarık bankadaki Shiron'a katılmadan önce minderdeki erkeğe.

Shiron burnunu kıvrarak, "Kokuyorsun," diye söylendi.

"Ateş ve kan kokusundan hoşlanmıyor musun?" Tarık başını duvara yaslamış, savaşçıların minderde bıraktıkları yerden devam etmelerini izliyordu.

"Senin terinle karışmadı," diye kestirip attı. "Nasıldı?"

"Kahrolası kaos," dedi Tarık, sesi düşerek. "Gittikçe kötüleşiyor. O iblislerden bazılarının nerede olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu, biz onları yakmadan çok önce akıllarını kaybetmişlerdi."

Shiron ürperdi, parmakları dalgınca tespihinin üzerinde geziniyordu. Uyuşturucu ve onun pek çok Nefilim'in hayatına dişlerini geçirme şekli midesini bulandırıyordu.

"Üçüncü Nefilim hakkında bir ipucu var mı?" Tarık çenesini eğmiş, gözlerini önlerindeki erkek savaşçıya dikmişti. "*Erken*," diye havladı ve iblisin dikkatini kızıl saçlı adamın bir darbe daha indirmesine yetecek kadar çekti.

"Hayır," dedi Shiron düşünceli bir ifadeyle. Bölgeyi araştırmaları için birkaç acemiye görevlendirmişti ama sonuç alamamıştı.

"Üçüncüsü olduğunu sanmıyorum," dedi Tarık, siyah boynuzlarının etrafındaki buklelerini düzelterek. "Mithra saymayı beceremiyor."

Shiron yavaşça başını salladı ama cevap vermedi.

"Diğer cesetleri gördünüz," diye devam etti banktan kalkarken. "Varcolac'ın onlardan birini iz bırakmadan oradan çıkacak kadar canlı bırakmış olmasına imkân yok..."

"Belki de üçüncü ceset yenmiştir." Tarık'ın gözleri bu fikir hoşuna gitmiş gibi parlıyordu.

"Pek olası değil," dedi Shiron, savaşçıları izlerken.

"Ben brifinge gidiyorum," dedi Tarık, odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek. "Bana bir içki borçlusun."

Shiron onu başıyla onayladı ve havluyu yanındaki bankın üzerine bıraktı.

"Ona neyi yanlış yaptığını göster," dedi dişi Syraphem'e
Tam o sırada dirseğiyle erkeği mindere yapıştırdı.

Shiron odadan çıktı ve barakalara giden koridora yöneldi. Son bir saati, temel bilgileri öğrendikten sonra Emryn'le birlikte savaşacak olan yeni acemileri dolaştırarak geçirmişti ama bir türlü odaklanamıyordu. Diyardaki enerji boğucu geliyordu ve dua edip tefekkür etmek bile boynundaki ilmiği gevşetmemişti. Bir şey yaklaşıyormuş gibi hissediyordu ama ne olduğunu bilmiyordu, bu da ona hazırlanmayı imkânsız kılıyordu.

Yerleşkeye geri dönmeden önce Azalam'dan getirdikleri dişi kontrol etmeyi planlıyordu. Henüz ona bir isim vermemiş olan kızıl saçlı.

Son köşeyi döndüğünde iki Leviathan'ın kapının önünde debelendiğini gördü; biri boynuna tutunmuş, yere kan bulaşıyordu, diğeri ise topallayan bacağını sürükleyerek önlerindeki düğmeyi çılgınca çekiyordu.

"O nasıl-"

"Artık çatal yok!" diye bağırdı yerdeki iblis ve siyah gümüş takımları kulakları sağır eden bir takırtıyla yere fırlattı.

"Tanrılar , bu da ne?" Shiron kaşlarını çatarak ikisine yaklaştı.

Nefilim doğruldu, ikisi de acıdan titrerken kendilerini saygıyla bir arada tutmaya çalıştılar. "Kıza yemek getirdik ve o-" Boynunda yara olan Leviathan dişlerinin arasında öğüttü.

"Bizi öldürmeye çalıştı," diye sözünü bitirdi diğeri, elinin yanından tutarak Bacak.

Shiron her ikisine de uzun, dar gözlü bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Kendinize çeki düzen verin."

Kanlı çatalı eline alıp, az önce yuvarlanarak odaya girerken elinde evirip çevirirken iblisler ortalıktan kayboldu.

O kadar karanlıktı ki onun dış hatlarını zar zor görebiliyordu. Nefilim köşede çömelmiş, yere yemek saçılmış, vücudu titriyordu.

Shiron geride durdu, o bakışı birçok kez görmüştü, onun içeri girdiğini gördüğünü biliyordu ve alışmasına izin verdi.

"Ne oldu?" Bu, onun duyabileceği kadar yüksek olmayan, zayıf ve bitkin bir sestti.

"Sen söyle," dedi Shiron, sözlerini sakın ve sessiz tutarken, eli dua boncuklarının üzerinde tekrar kayarak, dua için nasıl yapıldıklarını sırayla her biriyle oynadı.

Nefilim kıpırdandı, kızıl saçları savrulmuş, koyu renkli boynuzları başının arkasında dalgalanıyordu. Sesine uymayan bir bakışla onu süzdü; keskin zümrütler onu kesiyordu. Vücudu duvara doğru yeniden ayarlandı, böylece bacaklarını göğsüne doğru çekip çenesini dizlerine dayayabildi.

"Kendimi savunmak zorunda kaldım," dedi sessizce. "Bana saldırmaya çalıştılar." Parmağı uzandı ve bacaklarının etrafına yayılmış yemeğin içinde tembel daireler çizmeye başladı.

Shiron onun hareketlerini izlerken endişesi ensesinde alevlendi ve gözlerinde ne ses tonuna ne de hareketlerine uymayan bir parıltı yakaladı. Dengeli görünüyordu, kolları zayıflık hissi uyandıracak şekilde hareket ediyordu ama aslında savaşmaya hazırdı. Shiron daha da yaklaştı, karyolanın kenarına tünedi ve hâlâ elinde tuttuğu kanlı çatalı çevirdi.

"Adın ne?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

Gözleri parladı, yeşil renk hafifçe parladıktan sonra ve ifadesi hafifçe düştü. "Syraphem nerede?"

"Soruma cevap vermediniz."

Nefilim'in ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Onlar tespih mi? Tanrıların seni umursamadığını biliyorsun, değil mi?" Başını yavaşça, yırtıcı bir şekilde eğdi. "Sana gülüyorlar."

Shiron çenesini esnetti ama kendini sakın tuttu. "Ailen var mı?"

"Hepimizin yok mu?"

Kadın yere birkaç çizgi daha çizerken başını yana eğdi. "Gidecek bir yerin var mı?" Soruyu yeniden ayarladı, hâlâ onu izliyordu.

Cevap vermedi ama sessizlik onun adına konuştu.

"Biraz daha yiyecek almanı sağlayacağım," dedi yavaşça tekrar ayağa kalkarken. Bu her neyse zaman alacaktı. Ve şu anda buna sahip değildi.

"Senin yemeğini istemiyorum," diye tısladı, öfkesi alevlenmişti.

Boğazındaki boncukları okşayarak yavaşça başını salladı. Nefilim'in gözleri bu harekete odaklandı ve şakağındaki damarın nabzının attığını gördü. "Bir bıçak istiyorum," dedi açıkça.

"Bir bıçak," dedi, onun isteği karşısında şaşkınlığını gizleyememişti.

"Kendimi savunmak için." Topuklarının üzerinde geriye doğru kaydı ve ona bakış şekli çömelmiş bir hayvanı hatırlattı.

"Burada kendini savunmak zorunda değilsin."

"Bunu duymuştum. Yani. Çok. Defalarca," diye hırladı, hınzır bir gülümseme dudaklarını kıvrarak. "Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü burada size bıçak sağlayabilecek tek kişi benim."

Gözlerini ona dikti, göğsünden tıslamaya benzer bir ses çıktı. "O zaman boku yedim, değil mi?" Başını eğdi, nefes alış veriş hızlandı. Ona doğru hamle yapmadan, kendini duvardan fırlatıp göğsüne çarpmadan ve vahşi bir çığlık atmadan hemen önce kıvrıldığını neredeyse gözle görülür bir şekilde görebiliyordu.

dudaklarından patlıyordu. Adam kadının belini yakaladı, ince bedeni adamın omzuna yapışıp dişleri omzuna batarken onu incitmemek için elinden geleni yaptı.

"Argh!" Karyolanın üzerine düştüler, adamın vücudu çürük şeyi uçurdu, sert mermer onu altına alamadan omzunu zedeledi. Kadın bir ölüm perisi gibi çığlık atıp çırpınırken, adamın kanı dudaklarına bulaşmış halde kollarını yere bastırdı.

"Dur," diye homurdandı, ayak parmaklarının üzerinde hafifçe duruyordu, böylece başka hiçbir parçası onun vücuduna dokunmuyordu. Altındaki iblis onun bileklerini çözdü ve sonra başını öyle bir şiddetle geriye attı ki mermere çarparak çatladı.

Vücudu bir an için kasıldı, gözleri acıya karşı çırpındı, sonra körlemesine bir tekme savurarak adamın kaval kemiğine çarptı. Tıslayarak onun üzerine dizlerinin üzerine düştü, diğer bacağı hala onu büyük ölçüde onun vücudundan uzak tutuyordu, acı kemiklerini sızlatıyordu. Başını öne eğdi, avuç içlerini şakaklarına bastırarak nefes almaya çalıştı.

"Ow, ow, ow." Başını çevirdi, gözleri çılgına döndü ve sonra aniden *korktu*.

Köşede çömelmiş halde gördüğü hayvana benziyordu ama şimdi korkmuş, titriyor ve kafası karışmıştı.

"Ah, Tanrılar, yardım edin!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, vücudu aniden çok daha yumuşak, onun altında çok daha hafifti.

Shiron hemen geri çekildi, oynadığı kumarın ve neyi riske attığının tamamen farkındaydı.

İsimsiz Nefilim ondan uzaklaştı ve bir köşeye kıvrılıp dizlerine kapanarak ağlamaya başladı, vücudu titriyordu.

"Lütfen, *lütfe*n beni bir daha incitme."

Shiron yavaşça onun önünde çömeldi, omzundaki yara zonklarken avucunu olabildiğince yatıştırıcı bir şekilde uzattı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi sessizce, sesi amaçladığından daha alçaktı.

Kırmızı çerçeveli gözleri buluştu ve bunlar... bunlar onun gözleri değildi - sadece birkaç dakika önce gördüğü gözler değildi. Bu zümrütler yumuşak ve parlaktı, derinliklerinde naif ve tatlı bir şey vardı.

"Benden ne istiyorsun? Bunu tekrar yapmak istemiyorum, yapamam. Bu beni öldürüyor-lütfen," diye hıçkırarak elinin tersiyle kendini toparlamaya çalıştı.

Shiron topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kendini onun önünde olabildiğince küçülttü, zihni Emryn'i yerde bulduğu zamana geri döndü

kendi kendine mırıldanıyordu.

"Tamam, daha fazla yok," dedi göğsünde oluşan sızıyla savaşıarak.

Çılgın gözleri tekrar onunkilere kaydı. Dudağı titredi ve aniden hareket etti, o kadar hızlıydı ki onu durduramadı. Nefilim kollarını onun boynuna doladı ve sertçe sıkarak yüzünü gömdü. Adam şaşkınlıkla kollarını geniş tuttu, kız kucağına tırmanıp bir çocuk gibi asılırken bile ona dokunmadı.

Tanrı aşkına, bu da ne?

"Teşekkür ederim." Yumuşak bir fısıltıydı. Sonra geri çekildi ve ona baktı. Gözleri yavaşça adamın yüz hatlarında gezindi, öyle ki adam bakışlarını kaçırmak istedi. "Sen Eros'un adamlarından biri misin? Çok kızacak." Bu sözler karşısında çok korkmuş görünüyordu.

"Sana ne olduğunu biliyor musun?" Shiron avuçlarını onun hemen arkasındaki uyluklarının üzerine koyarak sordu, adanmış boncukları aralarında sürtünüyordu.

"Ne...?" diye nefes aldı, gözleri şaşkındı. Sonra gözleri genişledi ve odanın etrafına bakmaya başladı, her göz kırpışında biraz daha ayılıyor gibiydi. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır, *hayır*." Gömleğinin kumaşını yumrukladı ve omzundaki yarayı sıyrırken tısladı.

Gözleri kana takıldı ve dili hâlâ siyaha boyalı olan alt dudağında gezindi.

"Oh hayır. Bir daha olmaz, bir daha olmaz, bir daha olmaz." Kucağında titreyerek soluk soluğa kalırken nefes alış verişini kontrolden çıkmıştı.

"Sorun ," dedi sessizce, onun göğsüne yaslanıp çözülmesini izlerken.

"Öyle değil. Anlamıyorsun. Anlamıyorsun. Tanrılar bana yardım etsin."

Tanrılar mı? Az önce dua mı etti?

"Özür dilerim." Ağzını ovuşturdu. "İncitmek istememiştim-umm." Adamın gömleğini ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti ve sanki onu yakmış gibi ellerini geri çekerek yaşlarla dolu gözlerini ovuşturdu.

"Sorun değil," dedi, boynunu hafifçe esneterek açısını ve ne kadar acı verdiğini denedi.

Nefilim onun kucağından kaydı ve kendini odanın diğer köşesine belli bir açıyla itilmiş karyolaya çekti, gözleri yerdeki yiyeceklere yapışmıştı. "O..." diye mırıldandı kendi kendine.

"Neler oluyor?" Shiron karyolaya yaslandı ve yerdeki koltuğundan ona baktı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Gülümsedi ama hafifçe titredi, yanağından bir gözyaşı daha süzüldü. Manik görünüyordu. Bunu görmüştü

daha önce de. Kadının gözlerini açık tutmak, gülümsemek, o tatlı dış görünüşünün ardındaki döngüyü gördüğünde bilmiyormuş gibi davranmak için inanılmaz derecede çaba sarf ettiğini anlayabiliyordu. "Her şey yolunda, her şey harika." Hafifçe ürperdi. "O yarayı senin için temizleyebilirim, iğrenç görünüyor, nereden aldın?"

Shiron gözlerini ona dikti. "Bir kaza," dedi yavaşça. Sanki kendini yeniden başlatmış, birden fazla kişiliğe bürünmüş ya da belki de bir güvenlik mekanizmasına, onu güvende tutan alternatif bir dış görünüşe girmiş gibiydi. Ama bu, bu çok ağırdı. Onu incittiğini bilmiyormuş gibi davrandığında yalan söyleyip söylemediğini tam olarak anlayamıyordu, bu da onu rahatsız ediyordu çünkü bu genellikle yaşadığı bir sorun değildi.

"Umarım acıtmaz." Gerisi bulanık görünse de sözlerinin samimi olduğunu söyleyebilirdi.

Shiron yavaşça ayağa kalktı, onun üzerinde yükselirken bakışları genişledi. "Sana biraz daha yiyecek ve su getireceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dudakları hafifçe aralandı ama başını iki yana salladı, adamın odayı geçip giderken kapıyı kilitlemesini izledi.

Sen kimsin ve sana ne oldu?

CHAPTER THIRTY-EIGHT

ARIOCH

Aheia göğsünde uyuyakalmıştı ve onu bu şekilde ne kadar süre tuttuğunu unutmuştu. Onu yakınında tutma ihtiyacı bunaltıcıydı ve daha önce hiç kimseyle bu şekilde uyumadığı düşüncesi onu bırakmıyordu. Uyumak öpüşmek gibi bir şeydi, aralarında yer almaması gereken bir şey. Samimiydi ve sadece sevişmekten çok daha . Gerçi Aheia'seвиşmek bile geçmişte zamanını birlikte geçirdiği dikkat dağıtıcılarla olduğundan daha farklı hissettiriyordu.

Babasının ölümünden sonraki yıllar duman, içki, kan ve cesetlerden oluşan bir bulanıklık içinde geçmişti. Kendisi için inşa ettiği bu yeni ve kafa karıştırıcı sarayda ona ilk katılan Lúç olmuştu ve zamanlarının çoğunu etrafta sevişerek, güçlerini kötüye kullanarak, diyarı ve ihtiyaçlarını görmezden gelerek geçirmişler, birlikte Nefilim'le yatmışlar ve kabul etmek istemediği kadar uzun süre kırmızı duman bulutları içinde kaybolmuşlardı. Shiron ve Emryn, sonra Tariq, Kar ve Aylee, hepsi farklı ve kendi berbat geçmişleriyle onlara katıldı ve o zamandan beri çevreleri daha da büyüdü. Kimseye güvenmediği zamanlarda onlara güveniyordu ve işin kötü yanı, onların kendisini ailesinden daha çok ailesi gibi hissetmesiydi. Bu, Sahren yüzünden değil ama kardeşi yüzünden her düşündüğünde içini suçluluk duygusuyla dolduran bir gerçektir. Ve onlara hiçbir şey borçlu olmadığını bildiği halde, önemseydiği birkaç Nefilime Kazım'a davranması gerektiği gibi davranarak geçmişteki eksikliklerini telafi etmeye çalıştığını sanıyordu.

Bunu sık sık düşünmesine izin vermiyordu çünkü onu bu kadar sıkmasından nefret ediyordu ama göğsünün üstünde uyuyan Mithra'ya bakmak onu uzun zamandır hiç olmadığı kadar germişti. Kendini sürüklenmeye bıraktı

Onu izlerken ve rüya görüp görmediğini ve neyle ilgili olduğunu merak ederken, zihninin o kısımlarına, genellikle gölgelerinde sıkı sıkıya kilitlediği kısımlarına. Uykuya daldığında o esrarengiz zihnin neler düşündüğünü, anılarında başka hangi dehşetlerin saklı olduğunu bilmek istiyordu.

Kucağında tuttuğu küçük tanrıçanın içinde karanlık ve güçlü şeyler sakladığı gerçeğini düşündükçe göğsü uğulduyordu, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin anlamadığı şeyler. Görünüşe göre onun varlığı kendisinden daha yaşlı ve daha tehlikeli şeyler tarafından hissediliyordu, krallığının dokusunu etkilemişti ve ona nedenini soramıyordu çünkü kendisi de bilmiyordu.

Gölgeleri daha fazlası için yalvarıyor, düşünceleri her geçen saniye daha da vahşileşiyordu. Onun ruhunu dilinde ilk hissettiğinde saplantının ipuçlarını tatmıştı, ama şimdi onun geri kalanını da aldığına göre, bu his iliklerine kadar işlemişti.

O tatlı kalçaları ayırmak ve diliyle onu uyandırmak için duyduğu karşı konulmaz dürtü, mantıklı zihnine kazındı ve ona doğru uzanmaya başladığında gölgelerinin kaymasına ve kıvranmasına neden oldu.

Hayır.

Dinlenmesi gerekiyordu ve onun da dikkatini dağıtacak başka bir şey bulması gerekiyordu.

Arioch başını yastığa koyup sateni omuzlarına kadar çekerken onu uyandırmamaya özen göstererek yavaşça bacaklarından çözüldü. Uzun, beyaz saçları yatağın üzerinde birbirine dolanmıştı ve bu görüntüyü sevmediyse ne olaydı.

Kendini ondan zorla kurtardı ve yüzüklerini ve botlarını yeniden ayarlamadan önce derilerini, temiz bir gömleği ve hançerlerini giyip odadan çıktı. Odası, kâbuslarının mevcut odaların hiçbirinde kalmasına izin vermeyeceğini fark ettikten sonra yerleşkeye eklediği yeni eklentilerin içindeydi. Kendine ait bir kanadı vardı ve binanın geri kalanında kapılarından Nefilim girip çıkarken, burası ayrıydı ve sadece kendisi ve yakınları içindi. Lúe'un bir kat aşağıda odası vardı, Shiron bir kat yukarıda kalıyordu, Emryn de öyle. Tariq kendi başına kalmaya meyilliydi ve Kar da öyle, Aylee ise Arioch'un izini kaybettiği kadar çok girip çıkıyordu.

Başının üzerindeki enerji hafifçe uğuldayarak karanlık koridorda yürüdü ve dolambaçlı bir merdivenden inerek geniş, açık bir odaya girdi. Duvarlar kaba, koyu mermerdendi ve içine oyulmuş, alev yerine enerjinin dans ettiği bir şömine vardı. Turuncu vardı,

Küme küme dizilmiş kadife sandalyeler, küçük altın masalar, koyu renkli içkilerle dolu arabalar ve duvar boyunca uzanan Achlys dalları.

"Yüzüne ne oldu senin?"

Arioch döndüğünde Lúç'un sağındaki sandalyelerden birinde oturduğunu, dizinin üzerinde siyah kristal bir kadehi dengelediğini, derisinin düğmelerini açtığını ve göğsünde genellikle sakladığı mürekkebi belirgin bir şekilde sergilediğini gördü. Boynunun yan tarafına dokundu, Aheia'nın onu çizdiği yerin acısını hissetti ve ellerinin hâlâ kanlı olduğunu fark etti. Sevişmişler ve sonrasında temizlenmek için fazla çaba sarf etmeden uykuya dalmışlardı.

Arioch Şekil Değiştiren'i görmezden geldi ve gölgelerinin derisinin altında karıncalandığını hissetti.

"Mithra gecesi neler olduğunu sormalı mıyım?" Lúç devam etti, yüzüne kana susamış bir sırıtma geri dönmüştü.

"Yapmamalısın." Arioch dişlerini sıkarak odanın karşısındaki siyah cam sürahilere odaklandı.

"gergin görünüyorsun, Alshaytan."

"Ben her zaman gerginimdir."

"Mhmm." Lúç'un gözleri parladı. "Bu bakışın üzerinde çok özel bir isim yazılı."

Arioch gözlerini kısarak kollarını en yakın sandalyenin arkasına yasladı. "Dikkatli ol."

Lúç ayağa kalktı ve içkisini bıraktı. "Gerginliği azaltabileceğini düşünmüştüm, daha fazlasına neden olmayacağını." Gözleri parlayarak yaklaştı. Arioch Lúç'un hamlesinden önce fark etmişti, kendini arkadaşına doğru atan Şekil Değiştiren'in yumruğundan kurtuldu. Arioch Lúç'un bileğini kavradı ve onu ileri doğru çekerek omzunu ona çarptı ve tökezleyerek geri dönmesine neden oldu.

"Gittikçe yavaşlıyorsun."

Lúç dişlerini gösterdi, dudaklarında yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Kendimi tutuyorum. Seni çürütmek istemem. Bunu Aheia'ya bırakacağım."

"Lütfen mobilyaların içine etmeyin." Emryn yanlarından süzülerek geçti, sandalyelerin arasından geçerken kanatlarını sıkıca çekmişti.

Lúç yanından geçerken omzuyla ona doğru eğildi, bu da ona bir itiş ve göz devirmesi kazandırdı.

"Azalam'da işler nasıl gitti, bilmem gereken bir şey var mı?" Arioch sordu.

Emryn başını salladı. "Hayır... beklediği gibi oldu," derken kanatları hafifçe titredi. "Durum gittikçe kötüleşiyor. Sinirleri bozulmuş Nefilim sayısı

o binada..." Kaşları çatıldı. "Ama Siraj'ın haberi varsa ya da bu işe karıştıysa, izini kaybettiriyor demektir."

Lúc başını salladı. "Ona karşı harekete geçmeyi mi düşünüyorsun?"

"Gecikti," diye kestirip attı Ariocho. "Halkına şeytanı kontrol edecek iblisin kendisi olacağını söylemeye başladığı anda ona karşı harekete geçmeliydim."

Ama yapmadı, çünkü barış görünümünü korumaya çalışmıştı.

"Hel, tüm bunlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." Lúca kaşını kaldırdı. "Her ne olursa olsun, kanlı olacak ama biz kazanacağız. İblisler gibi savaşacağız."

"Tanrılar gibi." Ariocho sırttı ve sonra Emryn'e, "Shiron nerede?" diye sordu. "Azalam'dan çıkardığımız başıboş hayvanı kontrol ediyor. "Shiron nerede?"

Kızıl saçlı, güçlü biri ama Ral'in adamlarıyla birlikteyken başına gelenlerle mücadele etmekte zorlanıyor. Onunla sadece bir kez konuştum, o zaman gün ışığı gibi görünüyordu ama sonra zihninde bir şeyler tersine döndü. En azından öyle görünüyordu ve her şeyden çok bir öfkeye benziyordu." Emryn başını salladı ve kendine bir içki doldurdu.

Ariocho onun düşünceli bir ifadeye bürünen yüz ifadesini izledi. "Bir fikrin var mı?"

"Ona burada bir yer teklif etmek istiyorum. Eğitimden sağ çıkarsa bir savaşçı olma potansiyeline sahip olabileceğini düşünüyorum. Shiron aynı fikirde değil, bunun onu öldüreceğini düşünüyor."

Ariocho düşündü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Emryn döndü ve küçük masaya yaslanıp içkisini yudumladı. "Her halükarda ölebilir. Bu ona bir şans verecek. Zihni zayıf hissediyor, bunu tam olarak tarif edemiyorum. Kendi başına serbestçe dolaşmasına izin verirsek kendini ve muhtemelen diğer Nefilimleri öldürme ihtimali var."

Ariocho Emryn'in muhakemesine güvenirdi, sertti ama gerçeği ya da inandığı şeyi asla atlamazdı. Shiron geçmişine takılıp kalabilirken, Emryn netti ve kararlarını mantık ve gerçeklere dayanarak verirdi. Özellikle de yaralı kadınlar ve kan ticareti söz konusu olduğunda.

"Yap şunu," dedi, omuzlarındaki gerginlik yeniden artıyordu. "Adı ne?"

Emryn'in çenesi gerildi. "yok."

CHAPTER THIRTY-NINE

AHEIA

Aheia rüya görüyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Çünkü gözlerini açtığında yabancı bir yerdeydi, daha önce hiç görmediği bir yerde. Uzun bir mağaranın içinde görünüyordu, ayaklarının altındaki kaya kaba, çatlak ve karanlıktı, yumuşak, yanardöner bir parıltı alanı aydınlatıyordu. Gözlerini kırıştırdı, gözleri zeminin kendisinden parıldıyor gibi görünen düşük ışığa alıştı. Siyah taşı kesen uzun bir su şeridinin odayı bir uçtan diğer uca ikiye böldüğünü, her iki taraftaki kaya yüzeyindeki büyük kemerli açıklıklarda görünüp kaybolduğunu gördü.

Çok .

Ve zihni çok berraktı. Genellikle rüyaları ve kâbusları onu bir ileri bir geri sürükler ve ancak uyandıktan sonra analiz ettiğinde her şeyin ne kadar kopuk kopuk olduğunu fark ederdi. Ama bu öyle hissettirmiyordu. Bu inanılmaz derecede gerçek hissettiriyordu. Gerçi gerçek olamazdı.

Kalbi sabitti, nefes alış veriş de öyleydi ve gergin ya da endişeli olması gerekirken kendini sakin hissediyordu.

Etrafındaki boşluk sessizleşene kadar sessizdi. Etrafında fısıltılar ve bir an için bunların yeni mi olduğunu yoksa bunca zamandır kulaklarında mı olduğunu anlayamadı.

Neredeyim ben?

Bunu yüksek sesle söylemek istemişti ama dudakları sessiz hareketler yaparken sesi onu terk etmiş gibiydi. Etrafındaki fısıltıların sıklığı ve sesi arttı, mağaranın uzak ucundan bir kez daha anlamadığı kelimeler geliyordu. Onu suya, nehre benzeyen bir şeye doğru çekti, teninde tedirgin edici bir şey dolaşıyordu. O

Daha da yaklaştı, ayak parmakları suyun kenarındayken ensesindeki sıcaklık omurgasına yayıldı.

Önünde süzülen ölü, gri gözlerin derinliğine baktığında ağzının kuruduğunu hissetti.

Cesetler.

Nehir onlarla doluydu.

Bu onu korkutmalıydı ama bu bir rüyaydı ve bedenler ceset değildi. Aksine, yarı saydamdılar, sanki enerji ya da öz gibiydiler, suyun içinde parlayışlarında neredeyse güzel bir şey vardı.

Bir dizinin üzerine çöktü, daha yakından bakmak için avucunu yerde dengeledi, bakışları yavaşça süzülen bir kadın şekline takıldı. Saçları fısıltılar halinde kıvrılıyordu, koyu ve gürdü, gözleri tıpkı bir sonraki bedeninki gibi gri ve cansızdı. Ama onda Aheia'nın dikkatini çeken bir şey vardı, kadına dokunmak için duyduğu karşı konulmaz dürtü onu daha da yaklaştırdı.

Yavaşça uzandı, parmak eklemlerini yanardöner sıvıya doğru indirdi ama tam tenini suya daldıracakken eli görünmez bir bariyere çarptı. Sanki nehirden incecik bir cam tabakasıyla ayrılmış gibiydi ve avucunu bariyere bastırduğında bariyer güçlü bir şekilde tutundu. İçgüdüleri ona geri dönmesini, bir çıkış yolu bulmasını söylüyordu ama içindeki bir şey onu cesaretlendirdi, ayağa kalkmasını ve ayak parmaklarıyla yüzeyi test etmek için bacağını uzatmasını sağladı. Üzerine ağırlığını koyduğunda bile güçlü duruyordu.

Canlı.

Nehrin üzerinde birkaç adım attı, hemen üzerinde asılı durarak altından geçen dişilere, erkeklere ve yaratıklara baktı. Etrafındaki hava, sanki biri dokunmadan onu okşuyormuş gibi tenine çarparak tüyler ürpertirken, nehir boyunca ilerledikçe şakaklarında yavaş yavaş bir ağrı başladı. Ellerinin topuklarıyla gözlerine masaj yaptı, acı ve fısıltılar arttıkça kırık ışık parçaları göz kapaklarında patladı.

, Aheia.

Zihni kendini rüyadan kurtarmaya çalıştı ama gözlerini açtığında gördüğü tek şey görüşünün üzerinde dans eden lacivert lekeler ve ayaklarının altında aynı yanardöner nehirdi. Üzerinde durduğu bariyer titremeye başladığında şakaklarındaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geldi, gözlerinde yaşlar birikirken görüşü daha da , sanki dakikalarca güneşe bakmış gibiydi. Dizleri artık boğucu olan

Ciğerlerindeki havayı tuttu ve öne doğru düştü, elleri kendini yakalamak için fırladı. Bariyere çarptı, gri gözler ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Ve sonra onu gördü. Bir göz kırpması.

Genç bir çocuktu, gözleri aynı soluk renkteydi. Bir göz kırpma daha ve bir seğirme. Aheia başındaki acıya karşı dişlerini sıkarken altındaki beden hareket etti, dikkati nehirde çekildi ve açık bir alevde tutuyormuş gibi yanmaya başlayan ellerine odaklandı. Ön kollarının üzerine düştü, vücudu altındaki sertliğe doğru sürükleyen görünmez bir tutuşa karşı savaştı, ta ki aniden yol verene kadar.

Aheia düşerken midesinin bulandığını hissetti, altındaki buz gibi suya, saç ve deri karmaşasına sıçradı. Yukarıda süzülürken çok ruhani görünen bedenler, onlara dokunduğu anda gerçek oldular, hiç de göründükleri kadar yarı saydam değillerdi. Etrafındaki şeyler üzerine inip onu nehrin derinliklerine çekerken, ellerini kollarında ve tırnaklarını yüzünde hissetti. Çılgılık attı ve tekmeledi, mücadele ederken su ciğerlerini doldurdu, başının üstündeki bir el onu tekrar aşağıya itmeden önce yüzeyi kırmak ve biraz hava yutmak için yeterli boşluk buldu. Su yanından hızla geçerken gözleri yanıyordu, gri bedenler üzerine yığılıp onu daha da aşağıya sürüklerken yüzeyin hafif parıltısı gittikçe azalıyordu.

! Lütfen uyan! değil, değil. Böyle olmaz.

Göğsü sanki son havasını almak istercesine şiddetle çarpıyor, çılgın gözler onu her taraftan yutarken ciğerleri zorlanıyordu. Mücadele etti, parmakları yanarken bile tutunabilecekleri her şeyi kopardı. Bu şekilde ölemezdi, her şeyden sonra olmazdı.

Boğuldu, dudakları ayrıldı ve ağzına su hücum etti, bu his göğsünden bir nefes almasını zorladı. Su ciğerlerine doldu ve sinüsleri yandı, parmaklarındaki ağrı aniden içinde bir şey çatlayana kadar kötüleşti. Sıcak ve patlayıcı bir şey tarafından yutuldu, bir şok dalgası gibi üzerinden yuvarlanıp etrafındaki suyu kaynatmadan önce onu kendi içine çekti.

Aheia çılgılık attı ama sesi bastırıldı. Vücudu daha da aşağıya doğru sarsıldı, ta ki serbest düşüşe geçene kadar, soğuk su yerini ıslak saçlarını savuran soğuk havaya bıraktı. Bu his onu susturduğunda sesi boğazında düğümlendi ve vücudu sert bir şeye çarptı.

keskin. İnledi, darbe vücudundaki yeni keşfedilmiş tüm havayı sıktı ve sırtına sert darbelerle morarttı.

Öksürdü ve boğuldu, vücudu o kadar kötü yanıyordu ki hareket etmek tüm gücünü alıyordu.

Uyanmalıydım. Düşmek beni hep uyandırır.

Panik sonunda içine yerleşiyordu, kalbi boğazında hızla çarpıyor, altındaki zemin kendini yukarı doğru itme çabalarıyla hareket ettikçe ensesinde sıcak korku dikenleri patlıyordu. Karanlıktı ama ayağa kalktığında, başka bir mağaraya benzeyen şeyin içine akan yanardöner ışık, tepeler ve kemik tepeleri üzerinde durduğunu fark etmesine yetti.

Bones.

Kendine bakarken mide bulantısı midesini kavradı, çizikler ve kan derisini yaralamıştı, morluklar oluşmaya başlamıştı bile. Başını kaldırdığında nehrin tepesinde yüzdüğünü gördü; daha birkaç dakika önce onu sürüklemeye çalışan cesetler, sanki hiç yaşamamışlar ve onu öldürmeye çalışmıyorlarmış gibi yüzerek sakin hallerine geri dönmüşlerdi.

Aheia nefes almaya çalıştı ama korku boğazını sıkıyordu ve havanın tadı sakinleşmesini zorlaştırıyordu. Etrafına yayılan tatlı bir koku vardı. *Yanlıştı*, çürüyen meyve gibiydi, yoğun ve şurup gibiydi.

Etrafındaki fısıltılar yeniden başladı, anlamadığı kelimeler gerçek bir dokunuş gibi omurgasını okşuyordu, tam o sırada sağ tarafında bir yerden bir ses duyuldu. Aheia'nın kafası oraya doğru savruldu ve bir an için bunu yapmamış olmayı diledi. Çünkü o zaman rol yapabilirdi, sanki kemik tepesinin takırdayıp hareket etmesini izlemiyormuş gibi, sanki yüzeye doğru tırmanan eller yokmuş gibi davranabilirdi. Mağara düşen iskeletlerin sesiyle yankılandı ve Aheia'nın dört bir yanından eller yerden kopmaya başladıkça ses daha da arttı. Çığlık attı, kayarak düştü, avuç içleri sıyrıldı, kaçmaya çalışırken elleri ayak bileklerinden tuttu ve sırtını çıkış yolu olmayan bir duvara yasladı.

"Hayır," diye bağırdı, kemiklerin arasından bedenler çıkıyordu, ölü gözleri ve kırık derileriyle çürümeye yüz tutmuş bedenler ona doğru tırmanıyor, acı çekiyormuş gibi inliyorlardı. Sesleri hayalet gibiydi - kâbusların derinliklerinden gelen bir şey.

Bunun gibi kabuslar.

"İmdat!" diye bağırdı, kelimeler sanki onunla alay ediyormuş gibi odanın içinde yankılanıyordu. "Yardım edin, sevgili Tanrılar!" Soğuk, çürüyen eller uzuvlarını kavrarken gözyaşları ıslak yanaklarından aşağı yuvarlandı. Onları üzerinden silkmeye çalıştı ama kaçabilse bile gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bir açıklık göremedi, sadece kapalı bir mağarada üst üste yığılmış kemikler ve ona ulaşmak için birbirlerinin üzerine düşen bedenler vardı.

, lütfen!

Kendi kendine yalvardı, göğsü şiddetle daralıyordu. "Arioch!" diye bağırdı, aralarındaki bağlantı her ne ise, rüya olsun ya da olmasın, onun kendisini duymasını sağlayacak kadar derin olmasını umarak. "Arioch, lütfen yardım et, lütfen! Arioch." Elleri iki dişinin hemen kavrayışından kurtuldu ve arkasındaki duvara uzandı, parmakları kanıyordu, sadece altındaki bataklığa dönüşen şeyin üzerinde kalmak için, kemikler bacaklarına sürtünürken -bir kez daha- ölü bedenler onu altına çekmeye çalıştı.

"Tanrılar, lütfen!" diye haykırdı, havanın tadı diline yerleşip öğürmesine neden olurken sesi titriyordu.

Tatlı, hastalıklı tatlı. Ölüler gibi tatlı.

"Arioch!"

CHAPTER FORTY

ARIOCH

Arioch sonraki bir saati Lúç'la dövüşerek geçirdi, vücudu sonunda gölgelerinin onu zorlamasından dolayı geriledi. Kanaması vardı, dudağı morarmıştı, kaburgaları ağrıyordu ama Lúç daha iyi görünmüyordu.

Kadife koltuklara yığıldılar, ikisi de su içmeleri gerekirken likör içtiler.

"Son oyununuz nedir?" Lúç sordu.

Arioch basitçe, "Yüklü bir soru," dedi.

"Öyle mi?" Lúç sırtıttı, ifadesi parlaktı. "Aheia'nın haftası dolduğunda ne olacak?"

"Göreceğiz, değil mi?" dedi Lúç'a bir bakış fırlatarak. Gerçek şu ki bundan tam olarak emin değildi. Bir yanı -yüksek sesli bir yanı- onu burada tutmak istiyordu. Ama bunun halkı arasında yaratacağı huzursuzluğu bilen diğer yanıyla savaşıyordu. Diyarlar arasında tehdit ettiği çatışma umurunda bile değildi.

"İyi, şifreli ve lanet olasıca düşünceli ol." Lúç inhalantlarından birini çıkardı ve yaktı, yavaşça kırmızı bir bulut soludu. Arkasına yaslanıp bacaklarını uzatırken gözleri hafifçe buğulandı. "Bir fırt ister misin, Alshaytan?"

Arioch başını salladı ama elini uzattığında ön kolu titriyordu. Aheia'nın soluk beyaz hatlarına baktı, soğuk bir sıcaklık yayıldı ve tenini yaktı.

Parmaklarını kolunun etrafına sararak inledi. Acı kör ediciydi, lanet olsun, hiç böyle hissetmemişti.

Ayağa kalkmak için her şeyini harcadı.

Gölgelerin arasından geçip odasına çıktığında yatak boştu ve Aheia gitmişti. Panik ensesinde parlak ve sıcak bir şekilde alevlendi. Kahretsin, bunun olmasına nasıl izin veriyordu? *LANET OLSUN*.

Dişlerini sıkı, o zamandan beri yaşamadığı türden bir çaresizlik hissediyordu...

Arioch kendini gölgelerine sardı, nefes alışını sakınleştirmek ve sadece hissetmek için bir anlığına gözlerini kapattı. Kızın nerede olduğunu söyleyebilecek bir ipucu, bir işaret, herhangi bir şey arıyordu ama bulamadı.

Hiçbir şey.

Acıdan başka bir şey yok.

Ta ki aniden duyana kadar, o kadar silikti ki hayal gördüğünü sandı. Onun adını.

Sırtından yükselen fısıltılar, gölgelerinin onu derinliklerine çekmesi, kadının sesinin ve adının tekrar tekrar yinelenmesi karşısında hareketsiz kaldı. Karanlığının dolaşmasına izin verdi, dallar kontrolü ele geçirdi ve onu Aljira'nın yüzeyinin altında derin bir yere geri tükürmeden önce bütünüyle yuttu.

Arioch, Gehenna'nın alt mağaralarında cesetlerin ve kemiklerin arasından geçerek ilerlerken önündeki mağara duvarları yarıldı ve imkansız bir sese doğru koşmaya başladı. Kayma ve takırdama gibi bir sesteki bu ve sonra onun çığlığını duydu ve bu onu paramparça etti. Etrafını saran ölümün içinden sıyrıldı, kolunu göğsüne dayayarak kızın sesinin yankısını takip etti, glif varlığının her hücresinden kendini pençeliyormuş gibi daha derin ve daha sıcak yanıyordu.

Arioch gölgelerini alevlendirdi, onları ölümlerin sürükledi ve Aheia'nın çürüyen cesetlerden oluşan bir dağın altına gömüldüğünü, en başta var olmaması gereken tutamaklardan kendini kurtarmaya çalıştığını gördüğünde üstüne çıktı. Buradaki her şey ölüydü, ölü kalmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, bir başkasının varlığına dirilerek verdiklerini hiç görmemişti. Kendini öne atıp kadının görebildiği tek parçasını yakalayarak ön kolunu çekiştirirken midesi kurşuna döndü, gölgeleri ölü bedenleri ondan sıyrılıyordu. Kadının üst bedenini kurtarmayı başarırken ellerinden hastalıklı, tatlı bir sızıntı damlayarak uzuvlarını parçaladı.

Gözleri parlak ve çılgıncaydı, adamın bakışlarıyla buluştuğunda korku maviyi bulanıklaştırıyordu. Bir an için o da adama saldıracaktı gibi göründü ama sonra inleyerek kollarını adamın boynuna doladı.

Mithra'nın her bir parçasını tüketmek istercesine daha da yakınlaşmaya devam etti.

"Beni duydun," diye inledi, adam bacaklarından birini kurtarmayı başarırken ıslak vücudu adama yapışmıştı. Kadın çiziklerle delik deşik olmuş ve iliklerine kadar ıslanmıştı. Ona daha sıkı sarıldı ve tamamen kurtulmayı başardı. Gölgelerine geri döndüler ve adam dalları bir koza gibi ikisinin de etrafına sardı, bedenleri artık dumanlı olan zemine çarptı ve kadın can havliyle boynuna tutunurken onları hızla Gehenna'dan uzaklaştırdı.

Ağlıyordu, vücudu adamın tutuşu altında titriyordu, saçları arkada düğümlenmişti, gömleği yırtılmıştı. Her yerde kan vardı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı, ona doğru kıvrılarak. "Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım ama-" diye sözünü kesti, sesi titriyordu.

Kadının omurgasını okşadı, az önce olanlarla ilgili olasılıklar aklından geçerken zihni uzak bir şeymiş gibi hissediyordu.

"Neredeyiz biz?"

Arioch karanlığın içinde sesini bulmakta zorlandı. "Lay man almun."

Aklını toparlayamadı, ona ne söyleyeceğini bilemedi, çünkü bu hiç mantıklı değildi - mümkün olmamalıydı. Etraflarındaki gölgeler daraldı ve düşene kadar kayarak yerleşkesinin soğuk, sert mermer zeminiyle buluştu.

"Ne oluyor *lan*?" Shiron odanın öbür ucunda ayağa fırladı ve Lúç içmekte olduğu içkiyi bıraktı.

Arioch Aheia'yı tutuşunu gevşetti ama Aheia'nın vücudu hâlâ hıçkırıklarla titriyordu.

"Ne oldu?" Lúç onun yanında dizlerinin üzerine kayarak sordu.

"*Argh*." Dişlerini sıktı ve Lúç'un gözleri büyüdü. Arioch sağ kolunu Lúç'un belinden çekti, Lúç'un derisi ruhunun tam üzerinde, dikiş yerlerinden yırtılıyormuş gibi hissediyordu. Acı içinde haykırdı, her parçası sanki vücudu birbirine tam oturmuyormuş gibi gergindi.

"Ari, ne ?" Aheia panik içinde sordu, kelimeler ağzından çıktığı anda eli boğazına gitti.

Shiron'un çenesi anlayışla gerilirken Arioch, "Shi, Emryn'i odama gönder," diye mırıldandı. Shiron biliyordu ve Arioch, iblisin odadan çıkmadan önce başka soru sormadığı için onu duyabilen yüksek güce teşekkür etti.

"Ne-Arioch..." Aheia'nın dudaklarından kırık bir nefes geçtikten sonra göğsünü bırakıp kendi göğsünü tuttu. İnledi, vücudu yuvarlandı

Mermerin üzerine geri döndü, çenesi burkulurken sırtı kamburlaştı ve korkudan irileşen gözleri adamın bakışlarını koluna kadar takip etti.

Bozulmuş bir pazarlık.

Kız acı içinde haykırdığı sırada kelimeler aklına geldi.

"Lúc, lanet olsun, tut onu," diye boğuldu Arioch, Şekil Değiştiren Aheia'ya doğru ilerlerken, elleri başını mermere çarpmasını engellemek için başının arkasını kavradı. Lúc'un tutuşuna karşı mücadele etti ve Arioch onun hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını biliyordu. Bunu daha önce sadece birkaç kez görmüştü ve hepsi de ruhunu geri alan kişi için ölümle sonuçlanmıştı.

"Özür dilerim," demeyi başardı, yan dönmüştü, o kadar kötü titriyordu ki ona zorlukla uzanabildi, acı çeken kolu öne doğru uzandı, parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Lúc, Aheia'nın bileklerini kavradı ve tam da Arioch boynunu tutup son gücüyle dudaklarını Aheia'nın dudaklarına doğru çekerken, ağızları birbirine değdiğinde içinden yakıcı bir acı geçti. Haykırdı ve kolundaki glifin hareket ederek derisiyle birleştiğini hissetti. Ruhunu içinden geçerken ateş göğsüne yayıldı, yoluna çıkan kaslara, tendonlara ve kemiklere aldırmandan evine doğru koştu. Kendini boğazına kadar zorladı, ilerlerken acı dolu bir çığlık attı ve yavaş bir işkence damlasıyla ağzına geri aktı. Vücudu ilk dokunuşta gerildi ve sonra eğildi, göğsünü Arioch'a bastırdı, özünün her zerresi vücudunu terk edene kadar çekti ve içti.

Mermere yaslandı, ciğerleri uyum sağlarken nefesi kesildi, cildi yeniden yerleşti, yeni bir rahatsızlık onu sardı. İçi boş bir şey, alışkın olduğu ruhsuz varoluş.

Aheia da aynı şekilde nefes nefese kalmış, bileklerini Lúc'un elinden çekip ellerini göğsüne yaklaştırmış, kendine sarılırken hıçkırıklarla titriyordu. Mavi gözlerinin kenarları kızarmış, ıslak saçları kollarındaki ve yüzündeki kesiklere yapışmış, dudakları teninin rengine karışan soluk bir renk almıştı. Ve bunların hepsi onun suçuydu. Başını kaldırıp ona baktı, kaşları birbirine kenetlenmişti, alnında ter damlaları vardı ve sözsüz bir şekilde ondan veremeyeceği bir şey istiyordu.

"Onu Emryn'e götür," dedi Arioch Lúc'a. Lúc'un ona uzanışını görmezden gelirken, ellerinden biri hâlâ bedeninde olan gömleğinin içinde parmak eklemleri beyazlaşana kadar kıvrıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi kısık.

"Seni güvende tutamadım," dedi sonunda. "Cehennemdeydin ve anlaşmamıza göre bu senin ölümün demektir." Dişlerini gıcırdattı. *Anlaşmamızı bozdum.*

Lúc yerdeki pozisyonundan kalkıp ellerini vücudunun altında kaydırmaya başladığında gözleri üstündeki tavanda çılgınca desenler çizdi. Ama o omuz silkerek kendini ön kollarının üzerinde yukarı itti.

"Hadi ama prenses." Lúc kaşlarını çattı ama gözlerini Arioch'a sabitledi, açık mavinin içinden soğuk ve uyuşuk bir şey süzülüyordu.

O da bunu fark etti. "Adrenalinle koşuyorsun," dedi Arioch, gölgeleri isyanla kaslarını tırmalarken kayıtsızlığa bürünerek. "Ama bu uzun sürmeyecek ve aşağı indiğinde yaraların acıyacak. Emryn onları iyileştirecek."

Kaşlarını çattı ve sonra inledi. Avucuyla ağzını kapamadan hemen önce dudaklarından kaçtı ve serbest kalmaya zorlayan başka her şeyi kesti. Ses Arioch'un içine işledi, içindeki boş tınıyı kesti ve onun çığlıklarından daha kötüydü. Çünkü sesi inanılmaz derecede kaybolmuş gibiydi.

"Asla yapmamalıydım-" Elini ağzından kaydırıp ve boynunu kavradı, sonra daha da aşağı inerek avucunun topuğunu kalbine bastırdı. "Bu-" Kelimeler, serbest kalıp mermere damlayan gözyaşlarında boğuluyor gibiydi, kendini oturur pozisyona getirip kollarını dizlerine sararken göğsü hırıltılı nefeslerle titriyordu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-" Çenesi eğildi ve sonunda yüzünü ondan sakladı.

Buna katlanamıyordu, onun acı çekmesini izlemeye dayanamıyordu ve üstüne üstlük göğsüne bir hançer gibi saplanan kaybının acısıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Kasları ağrıyor ve vücudu itiraz ediyordu ama bunun bir önemi yoktu, önlerinde uzanan sonsuz gibi görünen o an için ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İşte bu yüzden onu itti.

"Lúc," diye tersledi.

Şekil Değiştiren bir an için gözlerini Arioch'a dikti ama dilinin ucuna gelen her neyse dile getirmedi ve önündeki Mithra'yı kollarının arasına aldı. Bu sefer ona karşı koymadı, onu hareket ettirirken inledi.

Arioch, kızın içinin yandığını hissederken bile gözlerini önden ayırmıyordu.

"Acıya odaklan. Acı gerçektir, ne olmuş olabileceği ise değildir," dediğini duydu Lúc odadan çıkarken.

CHAPTER FORTY-ONE

ARIOCH

Arioch yerleşkenin hemen altındaki mağaralara adım attığında hâlâ tedirgindi. Arioch köşeyi dönerken Shiron da çok geride değildi. Uzak duvarı kaplayan bir sıra demir parmaklığın yanından geçtiler, hücreler kaba taştan uzun oyuklar oluşturacak şekilde yere oyulmuştu. Arioch'un Aheia'yı getirdiği yerden farklı bir koridordaydı ama onun güzel çıgıllıklarının burada uzanan labirentin tamamında yankılandığından emindi.

Aylee karşı duvara yaslanmış, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla kırmızı pençelerindeki ve giydiği koyu renk derideki kanı siliyordu. Arioch önlerindeki hücreye girerken Shiron da ona katıldı. Kal, Arioch'u görür görmez doğruldu. Sanki ilk tanıştıklarında tutunduğu o değerli dış görünüşünü bir kenara bırakmış gibiydi, mavi gözlerinde sert bir şey parlıyordu. Mükemmel sarı bukleleri dağınıktı ve kan onu Mithra'nın bilinen görüntüsünden farklı gösteriyordu. Ayağa kalktı, takım elbisesini düzeltirken omuzlarında hafif bir titreme vardı.

Arioch parmaklıklara yaslanmış, elleri ceplerinde, "Hiçbir şey," diye başladı. "Ortadan kaybolmanla ilgili ne bir haber, ne bir elçi, ne de bir soru var. İnsan ne kadar harcanabilir olduğunuzu merak ediyor."

Kal'ın burnu hafifçe seğirdi, bakışlarının yoğunluğu dışında verdiği tek tepki buydu. "Eğer beni öldürecekse, lütfen şu işi bitir."

"Acele etme," dedi Arioch gülerek. "Hayatınız vereceğiniz cevaplara bağlı olacak."

"Ben iblislerle pazarlık yapmam," diye homurdandı Kal.

"Bu bir pazarlık değil," diye mırıldandı Arioch, bakışlarının Dioscuri'nin kıyafetinde gezinmesine izin vererek. Berbat bir haldeydi. "Ophion'un seni neden gönderdiği şimdi anlaşılıyor. Geri dönsen de fark etmezdi, hatta dönmesen de daha kolay olurdu - çünkü sana kendisinin olmayan bir şey vaat etmişti."

"Ne istiyorsun?" Kal tısladı, çenesi bükülmüştü.

"Ophion onu neden bu kadar çok geri istiyor?"

Kal kaşlarını kaldırdı. "Hadi ama, kör değilsin. O... normal değil."

Arioch'un omuzlarında sahiplenici bir şey gezindi.

Normal. Tanrı aşkına, Mithra yorgun puştlar.

"O da ne?" diye sordu, ellerini Kal'ın boynuna dolama dürtüsünün derisinin altına geri dönmesini isteyerek.

Kal alay etti. "Bir iğrençlik."

Arioch, Kal'ın sözlerine karşılık göğsü sanki gölgeleri duymuş gibi gerilmiş olsa da sıkılmış gibi yaptı.

"Annesi evliliğinin başlarında zina yapmış. Aheia'nın babası bir Nefilim."

Bunu söyleme şekli Arioch'u, Kal'ın zihninde bunun tek başına asla affedilemeyecek bir günah olduğuna inandırdı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Aheia'yı neden istiyordu?

"Ve?"

"*Ve'* mi?! Annesi sadece evliliğin kutsallığını ihlal etmekle kalmadı, aynı zamanda--" "Kelimelerini dikkatli seç," dedi Arioch, sesinde keskin bir tını vardı. "Bu duyulmamış bir şey," dedi Kal.

Evliliklerinin kutsallığını ihlal etti... Arioch neredeyse gülüyordu, Ophion'un ise birden fazla karısı var.

"Bu yüzden mi ona ihanet ettin? Hayatı boyunca el üstünde tuttuğun o saf şey olmadığı için mi?" Arioch çenesini eğerek başını hücrenin parmaklıklarına yasladı. Yarı Nefilim... bu mantıklı olabilirdi ama Aljira'da olmasının yarattığı etkiyi açıklamıyordu.

"Onun yanında olan tek kişi bendim ve tüm hatalarını ben destekledim," diye tersledi Kal, sanki her şeyi açıklayabilecekmiş gibi eliyle çılgınca bir işaret yaptı.

"İşte burada... *Hatalar.*" Arioch karşısındaki kendini beğenmiş Dioscuri'ye güldü. "Destek böyle görünmüyor."

Sessizlik birkaç dakika sürdü. Sonra Arioch, Kal konuyu ilk açtığından beri kafasını kurcalayan soruyu sordu.

"Ophion'un bunu benim için değerli kılacağını söylerken ne demek istediniz?"

Kal gülümsedi ve bu Arioch'un dişleri kırılana kadar sarışının kafasını duvara vurma isteği uyandırdı. "Demek bu yüzden buradasın. Fiyatını sormak için. Benden daha iyi değilsin."

"Kimse benden daha iyi olmamı beklemiyor, Kal. Daha kötü olmamı bekliyorlar," dedi Arioch sakince.

"Zavallı kız seninle güvende olduğunu sanıyor, değil mi? Burada olduğunu biliyor mu? Diğer elçiyi öldürdüğünü ve beni hapsettiğini biliyor mu?"

"Vaktimi boşa harcıyorsun." Arioch çenesini yana eğdi ve arkasındaki Nephilim'e seslendi. "Bitir işini."

Kargaşayı duydu, şeytanlarının harekete geçtiğini biliyordu, Kal'ın gözlerindeki titreşimde bunu gördü.

"Hayır-bekle." Dioscuri yutkundu, korkusu yüzünden okunuyordu. "Sana anlatacağım. O zaman karar ver."

Arioch başını salladı ve bekledi.

"Hiç bir şey için Mithra'yı suçluyorsun. Her duyduğunuza inanmamalısınız..."

"Ne?" Arioch'un kaşları çatıldı, vücudu hâlâ nabız gibi atıyordu, gölgeleri hâlâ sıkıydı. Burada daha fazla kalamazdı, bununla başa çıkamazdı. Bir anlığına Gehenna'da kaybolması ve karanlıkta kaynaması gerekiyordu. Tek başına. Kana susamışlığın içine işlediğini hissedebiliyordu ve Aheia'nın ruhunu tamamen kaybetmesiyle birlikte savaşmaya, derisini yüzmeye, yırtmaya ve kırmaya hazırdı.

"Kardeşin yaşıyor."

Hayır.

Arioch'un gölgeleri Kal'ın etrafını sararken derisi acıyla çılgık atıyor, Dioscuri nefessiz kalana dek ağzına, boynuna ve her uzvuna dolanıyordu. "Ne cüretle ölümler hakkında, *onun* hakkında konuşursun?!"

Kal nefes nefese kaldı ve öksürdü, gözlerinin etrafındaki dallar kıvrıldı. "O ölmedi," diye boğuk bir sesle konuştu, yüzü kızarmıştı.

Arioch'un göğsünde bir boşluk hissediyor, onu geçmişine geri çekiyor, ailesiyle yaşadığı iyi anları hatırlamaya ki bu kötü anları hatırlamaktan çok daha kötüydü. Gölgelerini geri çekmek için içindeki her şeyi kullanması gerekti ve onları derisinin altında tutmak canını acıttı. Bu

Sanki biri kollarına ve sırtına hançer saplamış gibiydi. Kendini parmaklıklara yasladı, her yanı tutulmuştu.

"Bu imkânsız. Cesedini gördüm." Kal'ın dizlerinin üzerine çökmüş, nefes almaya çalışırken sıçrayışını izlerken kemikleri sızladı.

Yalan söylüyor. Öldürün onu. Fısıltılar boğazına dolandı ve kendini tutmak için demire tutunmak zorunda kalana kadar tekrar tekrar zihnine girmeye zorladı.

"Bir ceset gördün," diye karşı çıktı Kal, boğazını tutarak, "tanınmayacak halde olmasına dikkat etmişler."

Shiron Arioch'u geçti ve Kal'ın kirli beyaz takım elbisesini tutarak onu duvara çarptı. "Bu kadar yeter," diye tısladı dişlerinin arasından.

Arioch, gölgeleri omuzlarından yavaş yavaş inerek kendisinden kaçarken gerildi

"Ben-" Shiron'un yumruğu Kal'ın çenesine indi ve Dioscuri'nin kafası taşa çarptı, gölgeler daha da çekilirken, Arioch'un öfkesi onu kör etti, tek gördüğü Kazım'ın kömürleşmiş ve yanmış bedeni idi.

"Yalan... söylemiyorum," diye homurdandı Kal, gölgeler kollarını tutup gererken ağzından kan damlıyordu. Shiron Dioscuri'yi bırakıp geri çekilirken, Arioch Kal'ı gerilene kadar ayırdı ve Kal hava almak için savaşıırken Shiron'un yüzüne kan sıçradı.

"Neden?" Arioch ellerini parmaklıklardan sıyrarak homurdandı.

"Tam da onun ekmeğine yağ sürdün," diye homurdandı Kal. "Seni onu öldürdüklerine inandırmak istediler, böylece misilleme yapacaktın ve ailenin geri kalanını ortadan kaldırmak için bir bahaneleri olacaktı - bunun yerine, Sahren'in icabına kendin baktın."

"Kazım nerede?" Arioch çılgık atarak odayı geçti ve Dioscuri'nin bedenini duvara çarptı, gölgeleri uzuvlarının etrafında sıkılaştı.

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı Kal, "ama teklifi bu. Aheia'ya karşılık Kazım. Çok uzun süredir devam eden bir şeyi bitirmek istiyor."

Yalan söylüyor.

"Kanıtınız var mı?"

Yalan söylüyor.

"Evet."

OceanofPDF.com

CHAPTERFORTY-TWO

LÚC

Lúc, uzun zaman önce adını unuttuğu koyu renkli likörden iki kadeh daha içti ve Aheia'nın kanının izlerine bakarken rahat bir nefes almak için kendini zorladı. Kan kırmızı ve yoğundu ve bu kanla ilgili bir şey onu büyülemişti. Başı hafifçe dönüyordu, zihninde yaşayan fısıltılar etrafında neredeyse anlaşılmaz kelimeler örüyordu. Bunlara alışkındı; içmesinin nedeni bu kelimelerdi. İlgi gösteren herhangi bir Nefilim'e kendini kaptırmadan duramamasının nedeni onlardı. Acıdan ve kandan zevk aldığı kadar zevk almasının nedeni de onlardı. Hayatı boyunca onlarla birlikte yaşamıştı ama peşine düştüğü kötü alışkanlıklar genellikle onları susturuyordu ama bugün içki yeterli olmayacak gibi görünüyordu.

Kanı dene kanı dene kanı vur ve ısıt

Kulaklarına karşı sessizdi, o kadar hızlı mırıldanıyordu ki tek yakaladığı *kan kan kandı*. Ve ne kadar tatlı görünüyordu, ne kadar rahatlatıcı ...

Lúc hafifçe sallanarak yere diz çöktü ve iki parmağını koyu renkli, şarap rengindeki sıvıda gezdirdi. Tadına bakma dürtüsü beynini aşırı hızda çalıştırdı, ona duyduğu ihtiyaç o kadar derinlerine işlemişti ki sanki onunla doğmuş gibiydi. Hayatını tam da bu ana sabitlemişti, sanki teninde parlayan kan önemli olan ve bir daha asla önemli olmayacak *tek* şeydi.

İçindeki jaguar, Lúc'un onu zorla kafesi salladı, pençelerini göğsünün içinde gezdirdi, sanki serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Ama bu olmayacaktı. İçinde yaşayan canavara teslim olmaktan hoşlanmıyordu, pençeleri eklemlerini aştığında verdiği his hoşuna gitmiyordu,

Ve göğsünde ölü ve soğuk bir şekilde yaşayan ikinci kalp canlandı. Bu yüzden onu kilitledi ve farklı türde bir canavar olmaya yöneldi; gençken içine işlemiş olan şeyleri aşamadığı için kendi kendine yarattığı bir canavar: Şekil Değiştirenlerin her yönden daha aşağı olduğu ve çektiği sıkıntının reklamını yapmamak için elinden geleni yapacağı. Sadece bu düşünce bile diline asit döktü ve göğsünü öfkeyle sıktı.

Dışlanmışlar. Irkı buydu, lanet olası dışlanmışlar ve Arioch'un Aljira'nın dokusuna uyum sağlama biçimlerini değiştirme çabaları bile yıllarca süren ayrımcılıktan sonra bir fark yaratmadı. Diğer Nefilimlerin onun türüne "pis hayvan" gibi bir anlama gelen *dreske* demesini ortadan kaldırmadı ve ailesinin hala hayattayken çektiği acıları hatırlama şeklini değiştirmede. Bu yüzden o parçası yokmuş gibi davrandı ve onu başkalarının önünde titreyeceği bir iblis yapan vahşi eğilimlerine eğildi. Çünkü onları kendisinden korkutmak iyi hissettiriyordu. Korktukları zaman, onun *ne* olduğundan çok, dişleriyle derilerini parçaladığında merhametini nasıl bulacakları konusunda endişeleniyor gibiydiler.

Ama Merhamet'i tanımıyordu. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek de umurunda değildi. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve yalayarak temizledi.

Hel... Tath lanet hel.

İnledi, ensesinde tanıdık kıvılcımları hissetti ve zihninin etrafına sıcak bir coşku kordonu sardı. Tadı *canlı gibiydi*.

"Lúc?"

Tarık'ın sesi dilinden Tanrıların lanetlediği bal damlıyormuş gibi geliyordu ve Lúc'un adını söyleme şekli onu farkındalıkla geriyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Kan içinde bir şeyleri ateşledi, vücuduna yayılan soğuk bir sıcaklık, nane yedikten sonra su içmeye benzeyen, her karıncalandıran yavaş bir yanma. Lúc parmaklarına biraz daha topladı ve bir kez daha tattı, sırtını Tarık'a dönmüştü ama Leviathan'ın arkasındaki hareketlerinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Her adımını, her nefesini, derisinin her çırpınısını duyabiliyordu.

Lúc doğrulurken odaklanamıyordu, içindeki her lif onu dilini zeminin tamamında gezdirmeye, her bir zerresini tüketmeye zorluyordu... Bunu daha önce hiç deneyimlememişti. Nefilim kanıyla değil, *herhangi bir* kanla değil. Ama Aheia'nın onu tüketiyordu, daha fazlasını alamazsa ölecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu, görüşü karıncalanıyordu

beyaz ışık patlamaları odayı parıltılarla aydınlatılmış gibi gösteriyordu. Aleti derisinin içinde kabarmıştı ve bunun Aheia'nın kanından mı yoksa Tarık'ın sırtındaki sıcaklığından mı kaynaklandığını .

Parmaklarındaki kırmızıya bakarak sertçe nefes aldı, teniyle öyle bir tezat oluşturunuyordu ki, bunu paylaşma ihtimali kurdeşen dökmesine neden olsa da Tarık'ın da tatması gerektiğini biliyordu. Gittikçe zihninden uzaklaşıp, öldürdüğünde ve Arioeh için Nephilim'i parçaladığında ortaya çıkan Şekil Değiştiren'e kayd. Bu, ölüm karşısında gülen ve her transın ardından olduğu gibi gerçeklik onu bulduğunda kendisine itiraf etmek istediğinden daha fazla acıdan zevk alan uçucu bir şeydi. Özellikle uygunsuz durumlarda şakalar ve sırtışlarla örtbas ettiği bir yanıydı bu ama artık dizginleri elinden kaçırmıştı. Dilindeki Aheia'nın kanıyla ilgili bir şey onu kendi zihninin gölgeli bir köşesine geri çekilmeye zorlarken, kontrolü başka biri ele aldı. Tarık'a döndü, karanlık Leviathan onun üzerinde yükseliyordu. Siyah boynuzları alçak ışıktaki parlıyordu ve anlamlı gözleri eğlendiriyordu... ta ki Lúe'un bakışlarıyla karşılaşana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Bir kaşını kaldırdı, bakışları parmaklarına kayd. Sesi alçak ve derindi ve o güney Azalam aksanı kelimelerini çekip yeniden şekillendiriyordu. Çok lezzetliydi.

"Tadının neye benzediğini hatırlamaya çalışıyorum," diye homurdandı Lúe, görüşü kenarlarından yıpranıyor, soğuk damarlarında nabız gibi atıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, derisinin vücudundan titreşerek ayrıldığını düşünebilirdi.

Tarık'ın dudakları bir yana eğildi ve başı da onu takip etti, koyu renk bukleler gözlerinin içine düştü. Lúe onun elini uzatıp kendi siyah saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına almasını ve hafifçe çektişirmesini izledi. "Bu doğru mu?" Tarık elini bırakıp cebine sokmadan önce bir kez daha çekti.

Lúe Tarık'ın bileğinden tuttu ve onu kabaca kendine çekti, parmaklarını Leviathan'ın dudaklarına götürdü ve onları kırmızıya boyadı. Tarık dilini oynattı ve tadına baktı, kaşları hafifçe çatıldı. Lúe'un parmaklarına bakarken o koyu renk gözleri dalgalandı ve gözbebekleri büyüyerek irisinin geri kalanını yuttu. Bir an için o da Lúe'un hissettiği kadar büyülenmiş görünüyordu. Ama şimdi Tarık'ın dudakları kanla kaplı olduğundan, Lúe arkasındaki yerde kalan kanı pek umursamıyor gibiydi. Bunun yerine Lúe, Tarık'ın boynunu kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla morarttı; dil ve dişlerin karışımı, Şekil Değiştiren derisinin kemerine uzanırken Leviathan'ın dikkatini dağıttı.

"Üste çıkmaya çalıştığında çok tatlı oluyorsun," diye homurdandı Tarık ve geri çekildi, Lúç'un eli dikişlerinin ortasından aşağıya doğru inerken siki seğiriyordu. Sonra Leviathan Lúç'un kollarına yapıştı ve onu öyle bir güçle itti ki Lúç sağındaki pelüş kanepeye sırt üstü düştü. "Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun," dedi Tarık kabaca, ellerini başının iki yanına dayayıp Lúç'ü geri çekilmeye zorlamadan önce.

Tanrım, biliyordu. Tarık'ın bunu ona ödeteceğini biliyordu ama Leviathan'ın beline uzanıp onu kendine doğru çekerken bunun sonuçlarını umursamıyordu.

"Bir gün bile pantolonunun içinde tutamıyor musun, küçük Şekil Değiştiren?" Tariq homurdandı, bir elini Lúç'un boğazına dolayarak Tariq'in derisini gevşetmeye çalıştı. "*Zavallı*."

Lúç yutkundu, boğazındaki direnç o kadar sıkıydı ki görüşü kenarlardan kararmaya başlamıştı, kalp atışları her nabızda odayı deforme ediyordu. Yüksek Leviathan eğilip dilini çenesinde gezdirirken inledi, parmakları nefes borusunu daha da sıkıyordu.

"O kadar muhtaç ki," diye devam etti Tarık, başparmağıyla Lúç'un dudaklarını ayırdı ve çenesini geriye yatırarak Leviathan'a bakmaya zorladı, parmakları bağcıklarının sonuncusunu da çekip ayırdı.

Tarık daha yakına eğildi, burnu Lúç'un burnuna sürtündü, dişleri gıcırdadı ve kenetlendi, elleri sert ve morarmıştı, işi bitirmek ve Şekil Değiştiren'i dokunuşunun altında boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Lúç ellerini Tarık'ın pantolonunun içine sokup avuçlarını Tarık'ın boyuna doğru kaydırırken Aheia'nın kanının tadı içinde dolaşüyor, siki kendi derisine doğru geriliyordu.

Leviathan'ın göğsünden derin ve titreşimli bir hırıltı yükseldi, parmakları büküldü. "Sana bana dokunmanı söyledim mi, *Lúç*?" diye tısladı, siki Lúç'un avucunda sarsılıyordu.

Tarık çenesini daha da geriye itti, aşırı gerilmiş boynunda ağrı oluşuyordu. O karanlık gözlerde Lúç'u kıvrandıran bir şey vardı - şimdiye kadar kıvrandığı, hatta boyun eğdiği tek Nefilim. Ama Tarık onunla bu şekilde konuştuğunda, dişlerini Lúç'un alt dudağına acıyana kadar geçirdiğinde, yanaklarını sıkıp ağzına tükürdüğünde aklını kaçırdı. Özellikle de Leviathan'ın başkalarının yanında soğuk davrandığını gördüğünde. Bu ona -belki de- Lúç'un kendisi üzerinde de benzer bir etkisi olduğunu düşündürdü.

"*Lütfen*," diye yalvardı Lúç, kelime dilinde ekşi bir his uyandırıyor. Yalvarmak gibi bir alışkanlığı yoktu, genellikle bu savunmasız durumların diğer ucundaydı.

ama o anda pek de umurunda değildi.

Tarık gözlerini kıstı ve sonra Lúç'un Tarık'ın sikini kavrayıp elini pompalamasına neden olan sıkı bir baş selamı verdi. *Kahretsin*, o kadar mükemmeldi ki. Tekrar tatmak istiyordu, içinde hissetmek istiyordu, Tarık'ın ağlayana kadar azar azar yaptığı o Tanrıların lanetlediği uzun ve kapsamlı vuruşları... Hepsini istiyordu ve şimdi istiyordu.

"Shiron'un sesi, Tarık'ın derisini kalçalarından aşağı yırtmasına saniyeler kala Lúç'u sersemlemiş halinden çıkardı.

Lúç, Arioch'un gözleri manik bir şekilde karşılarındaki kanepenin kenarına çarpmasını izlerken oda gölgeler içinde kayboldu.

"Ne-" Lúç oturduğu yerden fırladı ve Tarık'ı iterek yolundan çekti.

"*Hel'i* buraya getirin," diye tısladı Shiron, mermere doğru kaymakta olan Arioch'u destekleyerek. Lúç, Alshaytan'ın kanepenin arkasına yaslanıp midesindekileri aşağıdaki yumuşak mindere boşaltmasını izledi.

Ne oluyor lan?

Arioch'un etrafında Lúç'un tanıdığı bir enerji vardı. İblisin kanepeye tutunurken ve öğürürken gözlerinde gördüğü şey daha önce defalarca gördüğü bir şeydi. Bu ona yıldızsız bir geceyi hatırlattı.

Lúç odanın diğer ucuna koştu, bir yandan Shiron'un onu düzeltmesine yardım ederken bir yandan da kanepeye sıçrayan kusmuktan saçlarını çekti.

"Neler oluyor?"

Shiron'un gözleri tedirgindi, sanki mermere uzanan altın damarlarda cevap arıyormuş gibi duvarın üzerinde geziniyordu.

Arioch, bağcıklarını bağlamayı bitirmiş olan Tarık'a, "Çıkar şu serseriği buradan," diye çıkıştı. "Aylee'yi bul. O ne yapacağını bilir. *Şimdi.*"

"Ama-"

"*Yap şunu.*" Arioch'un yüzü Leviathan'a doğru döndü ve Lúç sadece helfyre olarak tanımlanabilecek bir bakış gördü - dünyalarının çekirdeği boyunca uzanan şeyin ta kendisi.

"Sadiq," dedi Lúç sessizce, Arioch'un buklelerini alnından çekerek, Tariq'in odadan çıkışını izlerken, omuzları gergindi.

"Yapma. *Siktir,*" diye homurdandı Arioch, parmakları yastığı kazıyordu. "Neler oluyor?"

Shiron sadece başını salladı, gözleri hâlâ ileri geri gidip geliyordu.

İşte tam o anda yanında bir acı hissetti. Arioch'un gölgeleri bedeninden fırlamış, her iki Nefilimi de odanın iki ucundaki duvara fırlatmıştı. Dalların kulakları sağır eden süpürmeleriyle bardaklar kırılıyor, mobilyalar savruluyor, şöminede yanan ateş sönüyor ve yerini yukarıdaki kürelerin yumuşak ışıltısına bırakıyordu. Lúç bir başka şiddetli patlamadan kaçarken bir sandalye onu kıl payı iskaladı ve duvara çarparak parçalara ayrıldı.

"*Arioch!*" diye bağırdı etraflarını saran dumanın kulakları sağır eden uğultusuna karşı, tam bir masa yerde sürünerek ilerlemeye çalışırken, bu sırada Lúç'un eli neredeyse kopuyordu.

Odada daha fazla ilerleme kaydetmiş olan Shiron'u buldu, kendini Arioch'un üzerine atıp kollarını arkasına çekti. Alshaytan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve bu bakışlar kanını dondurdu. O bakışı görmüştü... Arioch Sahren'in ölü bedenini göğsünde tutarken de görmüştü. Ve lanet olsun, bu yeni bir fırtına vaat eden bir bakıştı. Lúç başını salladı, pençelerinin parmak eklemlerinden kaydığını hissetti, onları rüzgârın ve gölgelerin arasında tutunmak için kullandı ve sonunda kendini yaklaştıracak kadar dayanak buldu. Arioch'un önünde dizlerinin üzerine çöktü, arkadaşının yüzünü kucaklamadan önce kendini sabitlemek için kanepenin arkasına tutundu.

"Dur. Ari, biziz!"

Arioch hiçbir şey değilmiş gibi ona bakarken, Shiron bir eliyle onun omzunu kavradı ve ön kolunu Arioch'un boğazına dolayarak onu kendine doğru çekti. Lúç aradaki mesafeyi kapatıp Alshaytan'ı kucakladı ve bu sırada Shiron'un gömleğini kavrayarak can havliyle ona tutundu.

"*Yeter,*" dedi Shiron, Arioch'un kulağına. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni bu şekilde geri çekmelerine izin verme. Bu doğru değil."

Gölgeler sakinleşene kadar bu şekilde kaldılar, yavaş ama emin adımlarla Arioch'un omuzlarından yuvarlandılar, yumuşak kekelemeler onun düzensiz nefes alışıyla eşleşti. Lúç tutuşunu sıkılaştırdı, arkadaşının sert bedeninin yavaşça gevşediğini hissetti, Shiron'un onu desteklemek için yardımıyla daha sıkı tutunmak zorunda kaldı ve bekledi. Olanlara duyduğu öfke yeni bir eşiği aşarak gözlerinin önünde hüzne dönüştü, Arioch'un göğsü hıçkırıklarla titriyordu.

"*Kimi ya da neyi parçalara ayırıyoruz?*" Lúç, Shiron'a tısladı.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi Shiron. "Hâlâ anlamış değilim."

CHAPTER FORTY-THREE

AHEIA

Aheia irkilerek uyandı, nefes nefese kalmıştı, başı dönüyordu. Mide bulantısı onu amansız dalgalar halinde vuruyor, yorgun ciğerlerini yakan havaya alışmaya çalışırken safra öğürmesine neden oluyordu.

Ruhum.

Boğazı düğümlendi, geri dönüşü tüm varlığını acıttı. Neden acıyordu? Neden *bu kadar* acı veriyordu?

Gözleri tavanda gezindi, bej rengi, kaba taşlar görüş alanını kaplıyordu. Eski odasına geri dönmüştü, bu da kafasını karıştırmıştı. Lúe onu Emryn'i görmeye götürdüğünde Arioch'un odasına getirmişti. Syraphem yaraları üzerinde çalışmış ve ona bir yatıştırıcı vermişti ama hâlâ bununla savaşıyordu; uyuşukluk onu bütünüyle yutmak istercesine yatağın derinliklerine çekiyordu. Ama buna karşı savaştı, gözlerindeki bulanıklığı kırıştırdı, başındaki dönmeye karşı kendini yönlendirmeye çalıştı.

Kollarının üzerinde doğrulmaya çalışırken vücudu ağrıyordu, vücudunun her tarafını saran kesikler ona olanları hatırlatıyordu. Ya da en azından hatırlatmaya çalışıyorlardı. Aheia zihnine ulaştığında sadece anlık görüntüler çağırabiliyordu. Ölü ruhlar ve kırık kemikler, acı, ruhunun geri dönüşü, Arioch'un kendini bedenine yeniden yerleştirdikten sonra onu nasıl ittiği. Bu her şeyden çok canını yakmıştı ve bunun için kendini azarladı. Onu rahatlatması için hiçbir neden yoktu, ona sağlamadığı hiçbir şeyi vaat etmemişti. Ama bu canının yanmadığı anlamına gelmiyordu ve bu Aheia'yı korkutuyordu. Ruhu olsun ya da olmasın, geçen hafta onu etkileme biçimi aralarındaki ilişkinin değişmesiyle azalmamış gibi görünüyordu. Hayır, bir şekilde çok daha kötü görünüyordu. Çünkü şimdi artık

Kısıtlama, ona duyduğu ihtiyacın pazarlıklarından ya da birlikte içine düştükleri durumdan kaynaklandığını kendine söyleyemiyordu. Artık göğsünde kalan tek şey kendisiydi.

Odanın karanlığına alışması bir anını aldı ve o zaman yıldızların yaydığı tanıdık ışığın yokluğunu fark etti. Yatağın etrafında kıvrılan, duvarların ve zeminin üzerinde yuvarlanan yumuşak gölgeler buldu ve gözlerini kısarak önündeki karanlık derinliklere baktığında Arioch'un dış hatlarını gördü. Nefes nefese kaldı, Arioch'a doğru sıçrarken eli kalbine gitti. Sanki kemik ve etle kafeslenmemiş gibiydi.

Sikeyim.

Göğsü doluydu, çok doluydu, sanki onu taşımak için zorlanıyordu ama onu güçten düşüren, bedenini büyük bir yükü omuzlar gibi yatağa bastıran acı bu değildi. Gözlerini kırpmak için elinden geleni yaptığı gözyaşları fiziksel değil, hel'de başına gelenler için değil, kalbinin nasıl ağladığı içindi. Bir kayıp gibi hissediyordu, sanki biri kaburgalarının arasından temel bir şeyi geri vermek yerine çekip almıştı ve bu onu karanlık bir hüzne sürüklüyordu. Uzakta bir yer bulması gerekiyordu, yas tutabileceği ve karanlık bir köşede saklanabileceği bir yer, her şeyden uzakta, ondan uzakta, çünkü ona bakmak acıtıyordu, yakınlık acıtıyordu, hepsi onu kesip açıyor ve iç dünyasını herkesin görmesi için sergiliyordu.

"Bir şey söyle." Aheia sesini güçlkle çıkarabiliyordu, dili duygulardan ağırlaşmıştı.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, hâlâ yatağın ayak ucunda oturuyordu ve ona doğru tek bir bakış bile atmamıştı. Sesi yorgun ve sanki soru sonradan sorulmuş gibi mesafeliydi.

Aheia yanağının iç acıyana kadar ısırdı, göğsündeki acıyı ağzındakiyle bastırmaya çalışırken bir yandan da anılarını hatırlamaya çalıştı. "Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım. Ama sonra sen benim için geldin." Başını iki yana salladı. "Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum."

Arioch yatağın ayak ucunda sessiz kaldı, elleri bacaklarının arasında kenetlenmişti, gölgeler omuzlarından yavaş bir kesiklikle süzülüyordu.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu, iyileşmekte olan yaralarını tahriş etmemeye özen göstererek yavaşça dizlerinin üzerine kaydı.

Soru Arioch'un dikkatini ona doğru çekti ama keşke çekmeseydi. Çünkü o gözler dayanılmaz derecede soğuktu, irisleri griden yoksundu, onu iblis gibi gösteren siyah bir renk tarafından bütünüyle yutulmuştu

öyleydi. Aheia kalçalarını sıkıca kavradı, adam ayağa kalkarken yatak başlığına doğru büzülmemek için büyük çaba sarf etti.

"Seni Cehennem'den çektim," dedi, sesi sertti.

Ağzı açık kaldı, dudaklarında yumuşak bir nefes. "Ciddi olamazsın." Bunu söylemek istememişti. Ama zihni onun sözlerinin etrafını sarmakta zorlandı. *Gehenna*. Nasıl olmuştu da Gehenna'ya sürüklenmişti?

Bir süre ona baktı, gözlerinde hesaplı bir bakışla yüzünü izledi, sonra birkaç adım daha yaklaştı ve kız yine geri çekilmemek için çabalamak zorunda kaldı. Çünkü kalbi çırpınıyor, göğsü sıkışıyor ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini analiz etmesine izin veremiyordu, çünkü adamın ona bakışından hissettiği şey açıkça tek taraflıydı. Adamın gözlerinde gördüğü şey, onunla sınırdaki karşılaştığında gördüğü şeyle yarışlıyordu. Ona bir yük, bir karmaşa gibi bakıyordu, daha fazlası değil.

"O cesetler, Aheia, yeniden canlanmamalıydılar. Onlar cesetlerdi, cesettirler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, tek yapmak istediği titremek olan sesini sabit tutmaya çalışarak.

Arioch sadece başını salladı ve bir an için aralarında onu huzursuz eden sağır edici bir sessizlik oldu. Sonra konuştu, sesi de gözleri kadar soğuktu. "Kapının yanına biraz yiyecek bıraktım. Ye."

"Ari, ben-" Kadın ayaklarını sürüyerek yaklaştı ama adam bir adım geri çekildi. "Yapma."

Bir cam bölmeye çarpmış gibi hissetti, sesindeki iğrenme onu olduğu yerde bıraktı.

"Sana verecek hiçbir şeyim yok," dedi yavaşça, gölgeleri yere damlıyordu.

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Aheia kaşlarını çattı ve ellerini sıktı.

"Sen değil misin?"

İstiyordu. Soru dilinin ucundaydı. Ama o daha ağzını açmadan adamın gölgeleri yatağın üzerine kayarak boynunun arkasına dolandı. Kız kaskatı kesilip gözleri açılana kadar sıktılar.

"*Bunun* bir şeyi değiştireceğini mi düşündün? Ne yapacağımı-" Bakışlarını tekrar onunkine çevirmeden önce yavaşça vücudunda gezdirdi. "Seni tutmak mı?" Onu daha yakına çekti, önüne geçerken ellerinin üzerine bastırdı.

Gölgelerinin yerine elini koydu ve çenesini kendisine doğru eğdi.

"Evet."

Tanrılar. Sen zayıfsın.

O küçük üzücü sözü geri alabilmeyi diledi ama artık ne önemi vardı ki? Kartlarını göğsüne yakın tutmak artık onun için hiçbir şey yapmayacaktı.

"Bunu *istememelisin*, Aheia," dedi, onu boynundan tutup dizlerinin üzerine kaldırdı, yüzü onunkine o kadar yakındı ki nefesini dudaklarında hissetti.

Bir dizi öfke, utanç ve üzüntünün arasına karıştı. "Başkalarının bana ne isteyebileceğimi söylemesinden bıktım."

Çenesi sıkıştı. "İstediğin şey sana zarar vermeye mahkum."

Adam kadının boynunu bıraktı ama kadın adam gitmeden önce bileğini tuttu. "Bu kararı vermek benim hakkım değil mi?"

Teninde gezinen parmaklarına baktı. "Bu senin vereceğin bir karar değil. Benim kararım."

Bir an için elini sıktı, kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. "Ve sen... kalmama izin vermeyecek misin? Sana engel olmam, çalışabilirim, şehirde yaşayabilirim - beni bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

Burun delikleri alevlendi ve bakışlarındaki soğukluk yumuşadı. "Hayır." "Neden?" diye meydan okudu, öfkesi onu yutuyordu.

"Sen buraya ait değilsin."

Bu basit cümle, pençelerini vücudunun içinde gezdirdiği gibi gezdirmemeliydi.

"Sınırların sizin için bir önemi olduğunu düşünmüyordum."

"Yok."

Yani beni istemiyorsun. Hepsi benim ruhumdu.

Gözlerini ona dikti. "Yarın gidiyorsun."

Yarın.

Kendini çok aptal hissediyordu. Onu kendi diyarından kovmasıyla bitmeyecek bir sonuç olabileceğine, yedi gün içinde onun odağını değiştirecek kadar bir etki yaratabileceğine inanmış olması.

çıkana kulağın duysun, seni umutsuz çocuk. Zihni onu azarladı.

Burada bir ilişki yok.

Arioch avucunu dudaklarında gezdirdi ve ellerini bileğinden çözmeden önce bir an orada tuttu ve geri çekildi, gölgeleri

arkasında kalın bir bulut oluşturdu.

"Hayır-"

Ama çoktan gitmiş, Aheia'yı yatağında yalnız bırakmıştı.

Ağzını kapattı.

Sikeyim.

Yatak başlığına yaslandı, aralarındaki baė sayesinde onu artık hissedemediği için şükretti. Çünkü eėer hissetseydi, onun parçalandığını, sessizce kırıldığını, gözyaşları yanaklarından aşağı dūřerken avucunu ısırdığını bilirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTERFORTY-FOUR

AHEIA

Aheia, Arioch'un bıraktığı yemeğı ya da saatler sonra yeni bir Leviathan'ın başucuna getirdiğı bir sonraki tepsiyi yemeyi reddetti. Pek uyumuyordu ama bir noktada uyuyakalmış olmalıydı çünkü paniğın eşiğinde, kâbusların altında kıvranarak uyandı. Yatakta doğrulup pencereden dışarı bakarken göğsündeki soğuk nefes almasını neredeyse imkânsız hale getirmiş, ertesi güne geçecek kadar uzun uyuyup uyumadığını merak etmişti. Bu düşünce boğazını zımpara kağıdı gibi hissetmesine neden oldu, yeni sinirler kemiklerine yerleşti. Yaraları daha iyi hissediyordu, donuk ve ağrılıydı ama iyileşmiş olmalıydılar. Beyaz bandajlardan birini sıyırdığında soluk pembe bir çizgi gördü, koyu renkli kan derisinin üzerinde kurumuştı.

Göğsü, ruhunun yenilenen varlığıyla kaskatı kesilmişti ve Arioch'u düşündüğünde, sanki henüz ondan uzak kalmaya alışmamış gibi gerilmesi de yardımcı olmadı.

Hâlâ hiçbir şey anlamamıştı. Ne başına gelenleri, ne kendini nasıl Cehennem'de bulduğunu, ne de Arioch'un neden birdenbire bu kadar soğuk davrandığını. Ama kalbindeki acı ondan daha derindi. Kurallarını asla tam olarak bilmediğı bir oyunu kaybetmiş gibi hissediyordu.

Buradaki son anlarının ötesini göremiyordu, nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Sadece yapabileceğini kendine kanıtlamak için bir süre daha kaçabilirdi ama bu istediğı bir hayat değildi, uzun vadede uygulanabilir değildi. Ve Ophion hakkında bildiğı bir şey varsa o da durmayacağıydı. Sahip olduğu kaynaklar göz önüne alındığında onu kovalamaya devam etmesi kolay olacaktı. Eğer onu yakalarlarsa, hayal bile edemeyeceğı şeylerle yüzleşecekti.

Dizlerini göğsüne bastırdı, istenmeyen gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Hüznü bir anlığına hissetmesine izin verdi, sonra onu hapsedmek zorunda kaldı çünkü bunu yapmazsa her şeyin ağırlığı altında ezilecekti.

Gözleri kapandı, karanlık elinin arkasında hafif bir hava gıdıklaması hissettiğini düşünene kadar etrafından kayıp gitti. Bileğinin etrafında kıvrılan yumuşak gölgeleri bulmak için aşağı baktı, ama elle tutulur türden değillerdi. Her şeyden çok duman gibiydiler.

"Koutávi." Önünde mayalanmakta olan siyah kütleye gülümsedi.

Varcolac daha da yaklaştı, Aheia'nın etrafına dolanırken şilteyi daldırdı ve vücudunu onun yanına bastırdı. Aheia dumanlı boşluğa uzandı ve derinliğinde yumuşak saçlar buldu. Varcolac'ın ne kadar acımasız olabileceğini bildiği halde özünde yumuşak bir şey bulmanın onu neden şaşırttığından emin değildi.

"Bana neden yardım ettin?" diye fısıldadı, parmakları Koutavi'nin omurgasını okşuyordu, dizinde ağır bir yük ve bacaklarına yaslanmış bir çenenin sert çıkıntısını hissediyordu. Koutavi şaşırtıcı bir hayvan sesi çıkardı, sanki onun sorularından yaka silkiyor, ona konuşmayı kesmesini söylüyor gibiydi. Neredeyse bir sızlanma.

Göğsündeki gerginliğin nebze hafiflediğini hisseden Aheia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Burnunu yana doğru itip bitişikteki tuvalete yönelmeden önce Koutávi'ye birkaç çizik attı.

Küçük bölmeye dizilmiş sabun ve losyonları kullanarak çabucak temizlendi ve saçlarını havluyla sararak yatak odasına döndüğünde Koutávi hâlâ onu bıraktığı yerdeydi. Aheia dolabı karıştırdı, siyah bir çift deri pantolon ve arkaya doğru atılmış büyük boy siyah bir gömlek buldu. Aljira'yı ipek bir elbiseyle bırakmasına imkân yoktu.

Pantolonu çok bol olan giysisini çekti ve deri kemeri beline doladıktan sonra yatağa geri dönüp Varcolac'ın etrafında kıvrıldı.

Aheia onun ortasına doğru eğildi ve vücudunu yastık olarak kullandı, yanağının altında güçlü ve sabit nefesleri hissetti, kulaklarına çarpan güçlü kalbi dinlerken ritmin içinde kayboldu.

Tekrar uykuya dalmak için mükemmel bir an olabilirdi ama zihni buna izin vermedi. Zihni son altı günün olaylarını hızlıca gözden geçirmeye başladı ve bunların yarısı ona korkulu bir rüya gibi geliyordu.

Arioch'un savunmasını biraz zorlayarak geçmesine nasıl izin verdiğini düşündükçe göğsünün içinde utancın kalıntılarının bir araya geldiğini hissetti. Bir yandan kendini aptal olarak görüyordu ama diğer yandan bunda o kadar da yanlış bir şey göremiyordu. Kalbi hâlâ onu düşününce biraz zorlansa da ona aşık değildi. Adam onun kontrolünü ele geçirmişti ama o da bunu istiyordu. Onun vermek zorunda olduğu şey için her parçası yanarken, kendini azarlamanın bir anlamı yoktu. Ruhu olsun ya da olmasın.

Şimdi bile, onca sözden, değiş tokuştan, öfkeden sonra bile, alabilse daha fazlasını alırdı -zayıf olduğu ya da onun fikrini değiştirmek istediği için değil, sadece *istediği* için. Hayatı boyunca kendini inkâr etmiş, diğer insanların çağdışı ve arkaik bir ahlaki yapı yüzünden arzularını bastırdıklarını görmüştü.

Neden hala bunlardan herhangi birine bağlı kalıyordu?

Bırak gitsin.

Aheia

Aheia kim bilir ne kadar zamandır karşısındaki duvara bakıyordu, gözlerine yeni bir yorgunluk çökmüştü. Artık dinlendiğine göre uyumaktan yorulmuştu, bu düşünce onu neredeyse tüketiyordu. Gözlerini kırpmadan baktığı kaba kayanın desenleri, hayvanların ve şekillerin çarpık hatlarını ortaya çıkarmaya başladığında Koutávi onun etrafında kıvrılmıştı. Gözleri kurumuş ve yanıyordu ve duvardaki figürlere ne kadar uzun süre dalıp gittiğinin farkında değildi. Ellerinin gözlerine bastırıp ovuşturdu ve rahatsızlığı biraz olsun hafifledi.

Ne boktan bir durum.

Ellerini kaldırırken kendi kendine düşündü.

"Tanrım!" diye soludu ve şaşkınlıkla ağzını kapattı. Arioch yatağının ayak ucunda duruyordu. Onu duymamıştı ama daha da yabancı hissettiren şey onu *hissetmemiş* olmasıydı. Koutavi yanına oturduğunda, gölgeler bacaklarının etrafında kıvrılırken eli biraz fazla hızlı bir şekilde göğsüne uçtu.

Arioch'un kaşları çatıldı ve ikisinin arasına baktı. "Vakit geldi," dedi sesi titreyerek.

Kalbinin ritmini kaçırdığı için lanet okudu, endişe yeniden başını kaldırdı.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu, onun yataktan sürünerek kalkışını izlerken.

"Dolapta buldum." Omuzlarını silktilti, yatağın başucundaki masadan bıçağını ve deri kesesini aldı. Adamın gözleri onu yakından izliyordu, grinin ardında sıcak ve soğuk savaşıyordu.

"Onu almayacaksın," dedi kesin bir ifadeyle, elini uzatarak.

"Kendimi korumam için bana bir bıçak vermeyecek misiniz?" Sesindeki şoku duydu ve keşke bunu gizleyebilseydim dedi.

"İhtiyacın olmayacak"

Adam bekledi ama kadın hareket etmedi, kolları aniden iki yanında ağırlaştı. "Neden?"

Eğer saf olsaydı, onun fikrini değiştirdiğini düşünebilirdi ama gözlerindeki bakış tamamen farklı bir şeye işaret ediyordu ve bu da kanının donmasına neden oldu.

"Neden bıçağıma ihtiyacım olmayacak?" diye sordu, kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Cevap vermedi, sadece baktı ve bu, sözlerinin olabileceğinden daha yüksek sesle oldu.

"Sen değilsin..." Sözcükler, bir sonuca varmadan odanın içinde kaybolmalarına izin verdiğinde onu hayal kırıklığına uğrattı.

Hiçbir şey söylemedi. Her şeyi söyledi.

Beni edecek.

Buna dayanamazdı. Aljira'dan ayrıldıktan sonra ne kadar bitkin olursa olsun koşabilirdi ama *buna dayanamazdı*.

"Neden?" Farkına vardığı şey kalbine bir buz parçası saplarken gözleri yandı, sanki adam göğsüne uzanıp onu çekmişti gibi. "Sana ne veriyor?"

"Reddedemeyeceğim bir şey."

Elindeki bıçak ağır geliyor, içindeki karanlık boğazını sarıyor ve nefes almasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"Alshaytan'ın reddedemeyeceği bir şey mi?" Göz ucuyla Koutávi'nin hareket ettiğini hissederek kelimeleri tükürdü.

Yine hiçbir şey söylemedi.

Gözleri ayaklarının dibindeki mermere kayd, zihni senaryoları, seçenekleri, izleyebileceği farklı rotaları gözden geçirdi. Her biri Ophion ve Keloseros'a geri dönüyordu. Aheia'nın eli o farkında olmadan hareket etti, bıçağının soğuk ağzı donmuş mermere değdi.

boğazının derisi. Hareket o kadar dengesizdi ki derisini kesti ve acı omzundan aşağıya doğru yayıldı.

Bu acıtacaktı.

Koutávi aynı anda yataktan fırlamış ve ona yaklaşan Arioch'la arasına girmişti; gözleri ve uzattığı eli buzdan yüzünü ele veriyordu.

"*Altajue walaisla*," dedi ona hırlayan Koutávi'ye sakince.

Hırladı.

"Geri çekil," dedi, eli titriyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Yani kendini öldürecek misin?"

"Evet." Ve bunu söylerken kendine inanıyordu.

Arioch'un çenesi sıkıştı ve Koutávi hırladı. Canını yakıyordu, her şey o kadar çok canını yakıyordu ki niyetine odaklanmak zorunda kalıyordu, gözlerinin yanmasına, gözlerinden akan yaşlara odaklanmak zorunda kalıyordu.

Karanlık onu her yönden yutmadan önce zamanın kendisi durakladı ve Arioch'un eli onunkine dolandı, bıçağı çekip aldı ve avucunu kanayan kesiğe doğru tuttu.

"*Bu şekilde ölmeyeceksin*," diye homurdandı şakağına doğru, elini saçlarının arasına sokarken. Bir an için neredeyse şefkatli hissetti. Sonra, Arioch onun bileklerini arkaya doğru zorladı, onu boşluktan mermer taht odasına çekerken gölgelerin dalları onu bağladı.

CHAPTERFORTY-FIVE

AHEIA

Tökezledi ve düştü, sadece onun sabitleyen eliyle tutunabildi. Öfke şimdi boynunu kavramış, halkının bakışlarıyla karşılaştığında diğer tüm duygular tamamen bastırılmıştı.

Nefilimler odayı herhangi bir günmüş gibi dolduruyor, duvara dayalı koltuklarda rahatlıyor, okuyor, mermer plakalar üzerinde anlamadığı oyunlar oynuyorlardı. O kendi kum saatindeki kumun tükenişini izlerken, Arioch onu odanın diğer ucuna sürüklerken hepsi hayatlarını yaşıyordu. Kar, Emryn ve Shiron -elinde tepesi altın iplerle tutturulmuş koyu kadife bir kese tutuyordu- Lúe ve Aylee'yle bir araya gelmiş, onlar yaklaşırken Lujha dilinde konuşuyorlardı.

Arioch Aheia'yı bıraktı, gölgeleri hâlâ onun bileklerini tutuyordu.

"Eğer bunu yapmama izin vermeyeceksen, beni kendin öldür," diye boğuldu ve adam diğer Nefilim'e doğru ilerlerken olduğu yerde durdu.

"Hayır." Göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. "Bugün olmaz, küçük tanrıça."

"Ari."

Adamın gözleri parladı, kadının hiç görmediği kadar karanlıktı. "Bu benim adım değil."

Göğsü sıkılaştı ve tıpkı onun ruhunu koluna taktığı zamanki gibi hissetti, tek fark şu anda ruhu bozulmamıştı, ama adam ona o kopuk gözlerle baktığında öyle hissetmiyordu. Gerçek bir avcı gibi görünüyordu.

"Peki ya Gehenna, olan biten her şey?" İlişkilerini içermeyen bir bakış açısı denedi.

İlişki.

Kelime aklından geçtiğinde kendini kapattı. Bu bir ilişki değildi, bu hiçbir şey değildi.

Sırıttı ve soğuktu. "Bunun bir anlamı yok." Ve bir şekilde onun Gehenna'dan bahsetmediğini hissetti.

O anda kelimeler kifayetsiz kalsa da, sırtından aşağı soğuk bir damlayla süzülen öfkeden başka bir şey düşünmesine izin verirse canının ne kadar yanacağını tahmin etse de kararından vazgeçmedi.

"Sakın buna *cüret* etme," diye bağırarak bir adım öne çıktı. "Ne?" diye homurdandı adam, gölgeleri bacaklarına doğru kayıyordu. "Bana böyle davranma."

"Ne gibi?" Gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

"Düşmanın gibi."

"Değil mi, küçük Dioscuri?" diye alay etti, sözcükler kızın tenini kesip geçti.

"Eğer istediğin buysa olabilirim," dedi.

"Ait olduğun yere geri dönüyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır."

"Burada senin için hiçbir şey yok, Aheia. Hiçbir şey yok. Burada kalamazsın. Halkım haklıydı, bu-" dedi, sanki kendi adına konuşuyormuş gibi aralarını işaret ederek, "bu duramaz, burada değil."

"Beni kaçırıp öldürmeye çalışan insanlar mı? Aynı kişiler mi?" Kaşlarını çattı, gerçek onun içinde parlak bir şeyleri aydınlatıyordu.

Burun delikleri alevlendi. "Ben icabına baktım."

"Böyle düşünüyorsun, değil mi? Yedi gündür buradayım ve bunun devam edemeyeceğini biliyorum, inşa ettiğiniz hiçbir şey devam edemez. Kapınızın önünde kurtlar var ve aslan olsun ya da olmasın, yeterince kurt sizin boyutunuzdaki bir canavarı devirecektir." Kadın geri adım attı, son sözü söyleyip gitmek niyetindeydi ama adam ona doğru gitti, eli kadının ensesine dolandı.

"Bunu sen yaptın, Aheia, bunu sen yaptın," dedi, nefesi dudaklarında sıcaktı.

"Dur." Omzunu adamın göğsüne bastırdı.

"Hayır." Adam onun belini kavradı. "Eve geri dönüyorsun, küçük tanrıça."

"Bana öyle deme."

"Ama çok hoşuna gitti, sikimin etrafına geldin." "Tanrım, sen-"

"Ne? Bir canavar mı?" Sırıttı. Gözlerine ulaşmadı.

"Sen ahlaksızsın," diye inledi, adamın elini çekerek sözlerinden kaçmaya çalıştı.

"Evet." Eğildi, gözlerinin altından geçen gölgeler onu yanlış gösteriyordu. Çok yorgun, çok kızgın, çok... ölü. "Ve bunun seni de boşalttığını hatırlıyorum. O güzel çığlıklar, dudaklarında benim adım. İyi bir fahişe gibi yalvarmıştın."

Onun kollarında hareketsiz kaldı. "Benim için senin için olduğundan daha fazla bir şey ifade etmiyordu," dedi, sesi ölçülüydü. Tam olarak doğru değildi ama kendini hiç bu kadar inandırıcı bulmamıştı. Tüm hayatı boyunca. "Sen dikkat dağıtıcıydın, *Matje*." Çenesini eğerek daha kısa olmasına rağmen ona bakabiliyordu. "Birçoğundan biri."

İfadesini sakın tutmaya çalıştı ama kadın onun şakağındaki nabzı, çenesinin gerginliğini yakaladı.

"Güzel." Kırpılmış, kızgın.

Adam kadının boynunu bıraktı ve kadın tökezleyerek geri çekildi, adamın elinin hayaletini hâlâ hissediyordu.

Daha fazla bir şey söylemek istedi, gücünün bir parçasını korumak istedi ama etraflarındaki gözlerin ona dikilmesine dayanamadı.

Şeytanla aynı yatağa girersen olacağı budur.

Gözleri onun yanından geçti ve Kar'ın kaşları çatılmış bir halde kendisine baktığını fark etti. Shiron'un koluna tutunmuş, parmakları elbisesinin siyah kumaşında kıvrılıyordu. Arioeh Aheia'dan uzaklaşıp Kar'ın yanına gitti ve Shiron'un omzu Kar'ın omzuna değince irkildi. Shiron kulağına eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra elindeki çantayı ona uzattı.

Öfke yerini üzüntüye bıraktı ve annesi öldüğünden beri benzerini hissetmediği bir umutsuzluk duygusu etrafını sardı. Gözyaşlarını yuttu, göğsü ağırırken boğazından aşağı aktığını hissetti.

Tanrı aşkına, kes şunu.

Bu şekilde hissetmeye devam edeceğini, son yedi gündeki tüm duygularının büyük ölçüde ruhunun alınmasından kaynaklandığını düşünmüyordu. Şimdi ruhu geri döndüğüne göre pek farklı hissetmiyordu ve bu canını acıtıyordu. Keşke duygularını da tıpkı bedeni gibi donmaya zorlayabilseydi... Kendini geri çektiğini, içine kapandığını hissetti, sadece yere batmayı diledi ama bunun yerine Arioeh döndü ve o duygusuz, gri gözler onu kırdı.

Gerçekten umurunda değildi, onu Tanrı bilir ne için takas ediyordu. O da diğerleri gibiydi ve bu düşünce kadının tutunduğu son kırıntıyı da bırakmasına neden oldu.

"*Tatlım,*" fısıldadı, kelime dilinde asidik bir his uyandırıyor.

Bunu söylememeliydin. Öfkeli yanı derisinin altına doğru kayıyor, içindeki karanlık pençelerini göğsüne saplıyordu. *Artık zayıf olduğunu biliyor. Acınası.*

Tıpkı gözyaşlarını yuttuğu gibi düşüncelerini de yuttu.

Gözleri bir an için kısıldı. "Oyunumuz bitti," dedi, sesi sert, gözleri daha da sertti.

Aheia'nın kalbi korkunç bir şekilde ortadan ikiye bölünmeye benzer bir şey yaptı, nefesi boğazında bir yerde sıkıştı. Adamın onu önemseydiğine inanacak kadar hayal kırıklığına uğramamıştı ama yine de küçük bir parçası, güvenli sözcükleriyle onu etkilemeye yetecek kadar bir etki yarattığını ummuştu.

Sessizlik etraflarına çöktü ve durdukları süre uzadıkça ikisini birbirinden daha da uzaklaştırdı, ta ki Aheia bir okyanusun ötesinden Ariocho'ya bakıyormuş gibi hissedene kadar. Küçülüyordu, vücudundaki gözler her geçen an zırhından küçük parçalar koparıyordu, ta ki Ariocho Shiron'la gündelik sohbetine devam edip sözleri zihninde yankılanırken kendini çıplak hissedip geri çekilme dürtüsüyle savaşıma kadar.

Oyunumuz bitti.

Ariocho çantayı Kar'dan aldı ve Aheia'ya dönmeden önce ona bir şeyler mırıldandı, yüz hatları gözlerinin değişmesiyle, dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesiyle, kaşlarının çatılmasıyla neredeyse sapkınlaşmıştı. Kendisine zarar veren iblisi tehdit etmesi ve derisindeki kanı yıkaması arasında bir yerde, onun da kendisi gibi maskelerle uğraşıp uğraşmadığını kısa bir süre merak etmişti. Çünkü yalnız olduklarında gördükleri, toplum içinde gördükleriyle çelişiyordu. Ama şimdi bunun tam tersi olduğunu, adamın taktığı maskenin başkalarını yanıltmak için değil, kendisini yanıltmak için olduğunu hissediyordu.

Elindeki çantayı açtı ve küçük, kırılğan bir inci çıkarıp beyaz küreyi Aheia'nın yüzünün önünde tuttu. Aheia ona sert bir bakış attı ve kendisini zapt eden gölgelere karşı savaştı.

"Kendini yıpratma, küçük tanrıça." Ariocho sırtıttı. "Bunların nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı, dişleri çenesi acı verici bir şekilde gerilene kadar birbirine çarpıyordu. *Margaritári*, Nefilim elçilerinin diyarlar arasında seyahat etmek için kullandıkları incilerdi. Mithra'da da buna benzer ama koyu renkli bir şey vardı. Bir keresinde onları Ophion'un çalışma odasından çalmayı denemişti; margaritári'lerden birini kullanarak Lyria'dan geçmek zorunda kalmak yerine göz açıp kapayıncaya kadar Aljira'ya adım atabilirdi. Ama bunun imkânsız olduğu ortaya çıkınca, yolculuğu eski usullerle yapmaya karar verdi.

Arioch onun önünde eğildi, küreyi yere bırakırken çantayı Kar'a geri verdi. Kendi küresini yere bırakıp çizmesinin topuğuyla ezmeden önce her bir adamının elinde bir tane olmasını bekledi.

Alemler arasında bir yarık açıldığında kör edici beyaz bir ışık önündeki odayı doldurdu. Soğuk günlerde Callay Ormanı'nın beyaz yapraklarını karıştırdığını hatırladığı rüzgâr gibi, teninde bir ürperti vardı.

"*Şimdi*," diye emretti Arioch, diğer Nefilimler de aynı şeyi yapıp beş geçit daha açarken incisine başını sallayarak.

Margaritári'ye bakarak yutkundu. Opalesan dış yüzeyinde onun hayatını taşıyordu. Cansız bir nesne, bu kadar küçük ve çelimsiz, geleceğinin gidişatını değiştirebilirdi.

Rengi ona ruhunun Arioch'un tenine nasıl işlendiğini hatırlattı ve topuğunu üzerine indirip inciye ezdiğinde, bu süreçte kendini kırıyormuş gibi hissetti. Beyaz ışık onu içine çekerken göğsü daraldı, kalbinin her atışında acı damarlarında atıyordu.

Buraya
kadarmış.
Bitmişti.

CHAPTER FORTY-SIX

AHEIA

Bir an için gerçekte rüya arasında gidip geldi.

Özden başka bir şey değildi, bedeni Arioch'un yerleşkesinin karanlık iç kısmında kayboldu, bilinci içeri girmeden önce ağırlıksızlık hissi onu bir anlığına sardı ve aşırı gerilmiş bir yay gibi tekrar bir araya geldi. Hava ciğerlerine hücum etti ve öksürdü, vücudu sert, soğuk bir yüzeye çarptı, görüşü hala beyaz ışıkla doluydu. Gözlerini kırıştırmaya çalıştı, gözlerinin kurduğunu hissetti ve yarığın tamamen temizlenmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Ta ki nasırlı eller tarafından yukarı çekilene ve dünya dönerken yarıktan *geçtiklerini* fark edene kadar. Parlaklık geçitten değil, Keloseros'tan geliyordu.

Mermer bir zeminde durduğunu ve düşmemek için Arioch'a yaslandığını fark ettiğinde çevresi ona baskı yapmaya başladı. Midesi dönmüştü, mide bulantısı onu çekiyordu, ta ki kendini tutmak için yapabildiği tek şey asitli tükürüğü tekrar tekrar yutmak olana kadar. Arioch'un yanından sendeleyerek uzaklaştı, tenine sinmiş olan sıcaklık soğuk hava ve çok iyi bildiği steril bir his tarafından kovulmuştu.

Etrafına bakındı, önündeki silüetler ve ana hatlar her göz kırışığında daha da netleşiyordu. Burayı tanıyordu. Yıllar boyunca birçok kez gittiği bir kilisenin beyaz sıraları arasında duruyorlardı. Kilise Aether'in onuruna inşa edilmişti ve Mithra'ya ışık sağladığı için ona tapınmak anlamına geliyordu.

Geriye doğru.

Tasvir edilen her zaman Aether'di ve Tanrılar Keloseros'u birlikte yaratmış olmalarına rağmen Theia'ya sonradan düşünölmüş gibi davranıldı. Hikayeleri farklı anlatıların içine çekilmişti ama hepsi de tüm Mithra'nın hemfikir olduğu birkaç temel gerçeğe geri dönüyordu.

Theia ve Aether'in sonsuzluğun daha iyi yarısını birlikte geçirdikleri söylenirdi, diğeri birçok varlık için ışık görevi gören Brite Tanrıları. Sonunda huzursuz oldular ve daha fazlasını aramak için dünyalarını geride bıraktılar. Asla doymadılar, tehlikeli bir alış veriş içinde yaşadılar; Theia kendi kendine patlayacak kadar çok ışık üretiyordu ve Aether yaşamak için ışığına ihtiyaç duyuyordu, tıpkı ölümlülerin nefes almak için oksijene ihtiyaç duydukları gibi.

İkisi bu diyarı eterden çekip çıkardı ve sayısız çeşitlilikteki ışık yaratıklarıyla doldurdu; kanatlarıyla Malekler, ışığı kendi isteklerine göre bükebilen Dioscuriler, parlayan sulara çekilen Periler, Fae'ler, Şekil Değıştirenler ve Brite Kafirleri ve Callay Ormanlarının derinliklerine dağılmış diğeri pek çok yaratık.

Ancak, uzun süredir ortak yaşam sürdüren Brite Tanrıları'nın kısır bir değışim geçirmesi ve Aether'in aniden daha açgözlü hale gelmesiyle pastoral yaşamları uzun sürmedi. Tanrı, zihninde kendini topraklamak için giderek daha fazla ışığa ihtiyaç duyuyordu ve Theia onu daha fazla destekleyemezdi. Kendi âlemlerinin dışındaki ölümsüz bedenlerin, Kaos ve Ölüm'ün Manât ve Kaymaat'ın idaresi altında hüküm sürdüğü sınıra yığılmasını izlerken, bu dünya için fazla uzun olmadığını ruhunda hissetti. Bunu karşısındakinde görebiliyordu, onun çılgınlığını, gözlerinin ihtiyaç ve istekle nasıl parladığını ve aklını saplantıya kaptırdığını biliyordu.

Gehenna'nın yaratılmasından ve Manât'ın hapsedilmesinden sonraki günlerde Theia zayıftı. Işığı Aether'e eskisi gibi veremiyordu ama Tanrı da huzursuzdu, delirme noktasına gelmişti. Aether, Tanrıçası hala zayıfken ondan çok fazla şey aldı, onu tamamen tüketti ve son özünü yedi. Aether yıllarca süren ama göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sersemliğe girdi ve sonra ne yaptığını anladı. Acı içinde öyle yüksek sesle feryat etti ki yer sallandı ve öfkesi çorak toprakları daha da yakarak ölümlü toprakları süpürdü. Kendisinden başka her şeyi ve herkesi suçlamak için elinden geleni yaptı, ta ki kendisini gökyüzünde asılı duran sıcak, yanan bir küreye indirgeyecek olan dehşet verici bir patlamada kendini parçalayana kadar; iki Brite Tanrısının bir kombinasyonu.

Aheia kiliseden her zaman nefret etmişti; beyaz mermerin üzerinde durmak bile ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. Kilise boyunca oturmuştu.

Sayırsız vaaz vermiş, sevmediğı insanların önünde inanmadığı hikâyeler anlatmış, hepsi de mükemmel aile hayallerine hizmet etmek içinmiş. O ve kız kardeşleri sunağın yanında, Ophion ve eşleri de yolun karşısında oturuyorlardı.

"Kardeşlerini" nadiren görebiliyordu - isimlerini bile bilmiyordu ve onlarla sadece kilisede karşılaşılıyordu. Çoğu kendi korunaklı odalarında yaşıyor, hiçbirinin yolu kesişmiyordu. Ophion'un evi, ailelerinin sanki diğerleri yokmuş gibi konumlandırıldığı bir şekilde inşa edilmişti.

Gözleri sıraları, saatlerce oturduktan sonra cildini kesen, dua ettiklerinde dizlerini morartan sert mermer çizgileri izledi.

Güneş dışarıdan içeri süzölüyor, geriye itilmiş, üzerinde hâlâ yanmış mumlar, dianthus ve bal bulunan sunağın üzerine pencere ızgarası gibi gölgeler düşürüyordu. Aheia yere baktı, parmaklarını birbirine sürtmeye ve o tanıdık kıvılcımı, ışığını çağırdığında damarlarında hissettiğı karıncalanmayı aramaya odaklandı. Ama teninde sıcaklıktan başka bir şey oluşmamıştı, büyücülük ondan sonsuza dek çalınmıştı.

Kilisenin karşısındaki kapının açılmasını izlerken kalbi gırtlacağına dayanmıştı, içeriden akan ışık daha da göz kamaştırıcıydı, eğer bu mümkünse. Haftalardır böyle bir aydınlık görmediğı için gözleri bulanıktı. Lyria bile nispeten donuk görünüyordu ve Keloseros'ta ışığın çok daha boğucu görünmesine neden olan şeyin güneşe olan yakınlığı olup olmadığını merak etti.

Ellerini sıkarken avuç içleri terledi, Arioch'un hâlâ bileklerine doladığı bağları çekiştirdi, nabızı kaçma isteğıyle hızla atıyordu. Etrafına bakındı, paniğı kocaman gözlerinde hissederek yanındaki Nefilimlerin her birine baktı. Bakışlarına karşılık vermediler, sadece bakışlarını ileride tuttular, siyah giysileri başka türlü taze ve yeni bir tuval üzerinde karanlık bir leke gibiydi.

Aheia ayak seslerinin yaklaştığını duyunca başını kaldırıp Arioch'a baktı.

Clack.

Clack.

Clack.

Alshaytan'a bakarken ses kulak zarlarını tırmaladı - hikayelerin bahsettiğı iblisin her parçası. Adam ona bir bakış bile atmadı.

Çok yakındaydı, eğer bu bağlardan kurtulabilirse, onun bıçaklarından birine ya da belki Shiron'unkine dalmayı deneyebilirdi. Onun hemen arkasında duruyordu. Bir silah bulabilirse belki-

Ne? Altı kişiyi değersiz bir bıçakla tehdit etmek mi? Sonra ne oldu?

Kendine duyduğu şüphe, zihninde keşfettiği her küçük yola sızdı. Kaçabileceğini düşündü ama herhangi bir gücü yoktu. Yakında etrafı sarılacaktı ve Keloseros'tan iki kez kaçamazdı, daha önce yaptığı gibi değil. Bunu ikinci kez yapmak ışığından daha büyük bir fedakârlık gerektirecekti.

Bu bir yolun sonu gibi hissettiriyordu ve daha önce olduğu gibi ölüm düşüncesi

... hoş geldin. Annesini tekrar görecekti, kaçmayı bırakacak ve tüm bunları geride bırakacaktı. *Aheia dinlenebilirdi.* Sonra Arioeh'u ve sonunda onu sonsuza dek terk edeceğini düşündü, öfke pençelerini midesine sapladı.

Ondan nefret ediyordu. Eğer şansı olsaydı, onu buna zorladığı için, bunu kendi şartlarıyla bitirmesine izin vermediği için, onu bir eşya gibi sattığı için kalbine bir bıçak saplardı. Ama bir yanı bu düşünceye isyan ediyordu, hâlâ ruhuna işleyen o ağır sıcaklığı hissediyordu, sanki onu lekelenmiş olarak geri vermişti, sanki bir daha asla kendisi olamayacaktı. Öfkeyle çılgılık atmak ya da hayal kırıklığıyla saçlarını yolmak istiyordu.

Bu adil değildi. Hiçbir zaman tek başına olmamıştı, gerçekten özgür olduğu zamanlarda bile. Hiçbir zaman kendi kararlarını verememişti, dışarıdan biri gerekli gördüğünde bunun bir sonucu olmadan. Bedeni yıllarca o Tanrıların lanetlediği evde tutulmuş, zihni düşünceleri yüzünden azarlanmış, diğer Mithras'lar gibi çalışmadığı için kendinden nefret etmesi öğretilmişti ve şimdi ruhu ona iade edildikten sonra bile bir kısmı hala Arioeh için acı çekiyordu.

Hiçbiri ona ait değildi.

Gergin teni kemiklerine uymuyor, düşünceleri nadiren kendine aitmiş gibi geliyor ve arzuları her fırsatta kendisiyle çelişiyordu.

Bu duyguların birleşmesi gözlerini yaşarttı ve bundan da nefret etti. Duygularını kontrol altında tutamamaktan, böyle anlarda onları dizginleyememekten nefret ediyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken dudakları kilisede kalan azıcık havayı yakalamak için aralandı ve beyaz takım elbiselilerin açık alana geçişini izledi.

Her birini tanıdı. Bazıları muhafızdı, bazıları onu tutmuş, bazıları ona vurmuştu ve hepsi de Kal ve Ophion'un birlikte içeride yürüdükleri görüntünün yanında bir hiçti.

Kal diğerleriyle aynı görünen bir takım elbise giyyordu; temiz, düz hatlı, mavi gözleri ışıltılı parlıyordu ve sarı bukleleri geriye taranmıştı. O

Cildinde, nereden geldiğini ve acıyıp acımadığını merak etmesine neden olan çürükler vardı.

Tanrıların öyle yapmasını umuyordu.

Ophion en sondaydı, beyaz ceketı biraz daha uzun ve süslüydü, kollarını altın manşetler süslüyordu, temiz, beyaz pantolonu ve elbise ayakkabıları takımını tamamlıyordu. Aheia onu en son ne zaman bu kumaş parçalarından başka bir şeyle gördüğünü hatırlamıyordu.

Adamın gözleriyle karşılaştığında hava kaybolmuştu, soğuk mavi onu geçmişine çekiyordu. Kendini yeniden küçük hissetti, cezalandırılma korkusuyla sözlerini dikkatle seçen küçük bir çocuk gibi. Gri saçları geriye doğru taranmıştı ve gülümsemesi aldatıcı gibiydi. Keloseros'a iyi huylu *bir Epimos* gibi görünmüştü ama o daha iyisini biliyordu. Hesaplamayı görebiliyordu, koyun postuna bürünmüş ve onlar fark etmeden onları sağdan soldan yiyen kurdu.

Arioch gölgelerini çekiştirerek onu Mithra'ya yaklaşırken hareket etmeye zorladı, her adım boynundaki ilmiğı daha da sıkıyordu. Çırpındı, tökezledi, onları çekti ama eller kolunu kavradı ve onu sabit tutup ilerleten Shiron'a baktı. Ona sert bir bakış fırlattı, ihanet midesinde ekşimişti ama Shiron ona bakmadı bile, kehribar rengi gözleri ileriye dikilmişti. *Tanrım!* Hiçbir şey ifade etmiyordu. Kimse için bir şey ifade etmiyordu ve bu düşünce kadının merkezindeki ince çizgiyi çatlattı.

CHAPTER FORTY-SEVEN

AHEIA

Sadece altı Mithra, kilisenin karşı tarafındaki Nefilimlerle şiirsel ve görünmez bir çizgide karşı karşıya geliyordu. Karanlık ve aydınlık birbirinden ayrılmıştı, yukarıdaki güneş tarafından yutulan iki mükemmel zıt grubun önerisiydi bu. Ama Aheia bu iki taraftan herhangi mükemmel derecede haklı ya da akıl almaz derecede yanlış olarak sınıflandırmaktan daha iyisini biliyordu. Çünkü onu yanına bağlayan iblis hakkında nefret ettiği her şeye rağmen, ona bir şey göstermişti; saf beyaz ya da sadece tüketen karanlık yoktu. Her ikisinin de lekeleri vardı, bazıları aydınlık, bazıları karanlık, hangi tarafa yapışırlarsa yapışsınlar onları griye bulayan.

Ophion kol düğmesini düzeltti ve bu Aheia'nın omurgasında bir ürperti yarattı.

"Hoş geldiniz." Gülümsedi ve Arioch'tan ona doğru baktı. "Evine hoş geldin kızım."

Çenesini birbirine vurdu, panik içini sıkı bir yumak haline getirdi.

Arioch sıkılmış bir ses tonuyla, "Hadi şu bitirelim," dedi.

Benden yeterince hızlı kurtulamıyor.

Göğsündeki öfke alevlendi ve ona tutundu çünkü öfke daha kolaydı. Öfke daha az acı veriyordu. İçindeki karanlığı ve buzu harekete geçirdi ve Ophion'a bakarken onların canlandığını, içinden yılan gibi geçtiğini hissetti. Bakışları meydan okuyucu ve muzafferdi ve elindeki bağları çekiştirirken gözlerini oymak istemesine neden oldu. Bu sefer Arioch'tan omuz silktiğinde, gölgeler yol verdi, bunun gücü

Ona çelme takıp yere çekti, avuç içleri kafasını mermere çarpmasını engelledi.

Ayağa fırladı, Arioch'tan uzaklaştı, yakınlığı ruhunda yakıcı ve acı verici bir şeyi sarsıyordu. Bir planı yoktu, ayaklarının onu nereye götürdüğünü bilmiyordu, tek bildiği onun yanında daha fazla duramayacağıydı. Arioch'un vücudunun hissi, ona doğru eğildiği andan beri hâlâ omzuna baskı yapıyordu ve bunu teninden kazımak için her şeyini verebilirdi.

Alshaytan şimdi ona bakıyordu ve diğer herkes de onun her hareketini izliyordu. Nefilim'in silahlarına baktı, hepsi göğüslerine bağlanmıştı, Mithra'nın silahları ise kemerlerine kılıflanmıştı. Kal bir adım daha yaklaştı ama o da onun hareketine uyarak aralarına yeni bir mesafe koydu. Gözleri yumuşaktı, sanki düşüp başını çarpmış bir çocuğa bakıyormuş gibi acıyordu.

Aheia bu bakıştan *nefret ediyordu*.

"Dışarıya açılan kapıları korumak için üzerinde anlaştığımız koğuşları kullanacağız. Bildiğiniz gibi, kilise zaten Şekil Değiştiren dönüşümüne ve temel seviye Sapkın büyülerin ötesindeki her şeye karşı korunuyor," dedi Ophion yavaşça. "Ve elbette, diyar herhangi bir gölge veya karanlık Nefilim büyüünün var olmasına izin vermez, tıpkı sizinkinin Brite olan her şeyi püskürttüğü gibi." Ophion, sıradaki Mithra'lardan birinin öne çıktığını söyledi.

"Bana ders vermeyi bırak. Nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Arioch huysuzca.

Aheia, Emryn'in Arioch'un yanına taşınmasını izledi, kanatları arkasından sıkıca çekilmişti, çizgiden çıkan Mithra'ya bakıyordu. Elini uzattı, Aheia'ya kucağında debelenen bir fareyi izleyen bir yılanı hatırlatan bir sırtış vardı dudağında. Emryn gülümsemedi. Ona baktı, Arioch'a bir bakış attı ve sonra elini tuttu. Bileklerini döndürürken parmakları iç içe geçti, yumuşak bir uğultu havayı doldururken ikisinin de dudaklarında mırıltılar vardı, birleşen ellerinden yanardöner ışık damlıyordu. Renkli ve yarı saydam görünen bu ışık ayaklarının altındaki zemini kaplıyor, duvarları ve tavanı eritip etraflarındaki ışığı bir renk cümbüşüne dönüştürene kadar ikinci bir deri gibi yayılıyordu. Aheia hayretler içinde, Kâfirlerin etraflarını sarana kadar bir tür koruma olduğunu düşündüğü şeyi döndürmelerini izledi.

"İşte," dedi Ophion ellerini kavuşturarak. "Hiçbir askerimin kilisenin kapısından giremeyeceğine güvenebilirsiniz, tıpkı hiçbirinizin dışarı çıkamayacağı gibi."

Emryn Kâfir'in elini bıraktı, saç çizgisinde ince bir ter pırıltısı belirdi ve avuç içini derisine silerek geri çekildi, yüz hatlarında iğrenme ifadesi belirmişti.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin," dedi Ophion, bakışları Aheia'nın vücudunda gezinirken. "Sanırım artık benimkini tutma zamanı geldi."

Aheia Arioch'a baktı, sert dış görünüşü karşısında bocalıyordu. Kaşları bir anlığına kalktı, gözleri yumuşadı, neredeyse yakalayamayacak kadar hızlıydı, nefes almayı bırakmış gibiydi.

Ona Ophion'un kendisi karşılığında ne verdiğini sormuştu ve Ophion'un tek söylediği şeydi *Reddedemeyeceğim bir şey*.

Alshayan'ı böyle büken neydi? Böyle çatlatan?

Arioch'un gözleri Aheia'ninkileri buldu ve aralarındaki boşluğu geçerek onun kolunu yakaladı. Onu Ophion'un önüne sürükledi, parmakları Aheia'nın tenine batıyordu, Aheia'nın daha önce gördüğü yumuşaklık hiçbir yerde yoktu. Kız ona karşı koydu ama Ophion *epimos*'a bakarken fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bana dokunmayı kes," diye bağırdı, sonunda sesini bulmuştu.

"Yoksa ne... çığlık mı atacaksın? Ne çığlığı atacaksın, *Aheia*?" Adamın sözleri müstehcen ve acımasızdı ve kızın yanaklarını koyu kırmızıya boyamıştı.

"*Gamsi  skot ,*" dedi Arioch't k rmeden önce, t k r    boynunun yan tarafına d   t .

Ophion'a bakarken bunu da umursuyor gibi görünmüyordu. "* imdi*. Fikrimi de i tirtme."

Ophion yersizmi  gibi görünen rahat bir gülümsemeyle sırtıttı. "Elbette."

Adamın eli ceketinin arkasında kayboldu ve Aheia kısa bir an için adamın bir hançer çıkarıp ona doğru adım attığını gördü. Gündüz geceye karı ırken g r    parçalandı ve gerçeklik ile hafıza ileri geri gidip geldi.

Nefesini tuttu, izlerken Arioch'a karşı hareketsiz kaldı, Ophion elini boş olarak geri  ekti inde içini bir rahatlama dalgası kapladı. Ya da boş olduğunu düşündü. Parmaklarını geriye doğru sıyırdı ve bir margaritari ortaya  ıktı. Parlak beyazdı, onları buraya getiren neredeyse krem renginden farklıydı. Daha önce hiç bu renkte margaritari görmemişti.

Onu Arioch'a uzattı, elinin yakınlığı Aheia'nın teninde bir karınca ordusu yarattı. Omuz silkerek geri çekildi ve Arioch'un g   s ne vurarak arkasındaki kötülüğün önündeki k t l   e tercih edilebileceğine karar verdi.

"Bu işler böyle yürümüyor, Ophion," diye homurdandı Arioch, eli kolunu bırakıp onun yerine boğazına dolandı. Adam sıktıkça nefesi kesildi, başı adama doğru geri itildi. "Onu geri getir."

Onu geri getirin.

Aheia, Ophion'un gözlerinin gidip gelişini izledi, yüz hatlarında tereddüt vardı ve kısa bir an için bir şey hissettiğini, tanıdık bir sıcaklığın sardığını düşündü. Ama Arioch konuştuğunda, bu sıcaklık neredeyse ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Onu kırmam için bana bir sebep ver. Çok kolay olacak." Onun şakağına doğru eğildi.

"Bunun caydırıcı olduğunu sana düşündüren nedir?" Ophion elini geri çekip bir kaşını kaldırdı, yanındaki Mithra hafifçe kıpırdandı. "Başından beri planın onun ölümü olmadığını düşündüren ne?"

"Ellerimde ne tuttuğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Arioch'un başparmağı nabzına sürtündü ve bu göğsünün acı verecek kadar gerilmesine neden oldu. "Neden onu geri almaya kararlı olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Neden benimle takas etmek için kendi adamlarınızı gönderecek kadar ileri gittiniz? Birini *katlettik*, diğerini hapsettik ve hiçbir şey..."

Kal ona bakıyordu, göğsü hızla inip kalkıyor, eli hançerine sıkıca sarılmıştı. Yüzündeki morluklar ve gözlerindeki öfke Arioch'un sözlerinin kanıtıydı.

Ophion hafifçe doğrulurken yüz hatları gözle görülür biçimde gerildi. "O bir iğrenç, Arioch. Sana bir iyilik yapıyorum, gerçekten."

Arioch onun saçlarına doğru kıkırdadı ve sonra çenesini başının yasladı. "Hatanızın farkındasınız, değil mi? Bir savaş başlatmak için gerekçeleriniz varken bize beyaz eldivenlerle yaklaşıyorsunuz, epísimos." Aheia onu tutmakta zorlandı ve o da elini sıktı. "Hareketsizliğinle onun *her şey* olduğunu açıkça ortaya koydun. Ve gördüklerimden sonra sana katılmaya meyilliyim."

Aheia'nın zihni bu yeni bilgiye ayak uydurmaya çalışırken kendini parçalamakla tehdit ediyordu. Ne anlama geldiğini anlamıyordu, bir uçurumun eşiğindeymiş ama atlayamıyormuş gibi hissediyordu.

Ophion elindeki inciye aralarına bıraktı. "Yeter." Beyaz ayakkabısının altındaki narin kabuğu kırdı ve parlak ışık gerçekliklerini Kal'ın omzunu kavradı.

Yani koğuşlar bizi sadece kapılardan kiliseyi terk etmekten alıkoyuyordu, mekânın dokusundan değil.

Aheia, Ophion Kal'ı iterken etraflarını saran boşluktan geri çekildi, öfkesi artık yüz hatlarından okunuyordu. Sadece saniyeler sürdü ama Kal bir başkasının koluna tutunarak geri dönene kadar saatler geçmiş gibi geldi.

Erkek uzun boylu ve zayıftı, koyu ten rengi ve koyu saçları vardı. Siyah yelesi sırtına kadar uzanıyor ve yüz hatlarını gizleyen kirli sakalıyla uyum sağlıyordu. Beyaz bir pantolon giymişti ve gövdesi açıktaydı. Kaslarını saran dövmelemin arasında hepsi iyileşmiş yara ve yanıklar görünüyordu. Gözlerini fark etmeden önce boynunun yan tarafındaki Nephilim glifini tanıdı. Gri renkteydiler. Onlar Arioch'un .

Ophion sana ne veriyor?

Reddedemeyeceğim bir şey.

Arioch'un eli boğazından düştü ve o bakarken kalbinin sırtına çarptığını hissetti. Karşısındaki gözlerden başka bir yere bakamıyordu. Sakin, donuk, sanki bunların hiçbirisi onun için bir şey ifade etmiyormuş gibiydi.

"Kazım, kardeşini hatırlıyorsun." Ophion Nephilim'in omzuna vurdu, dudaklarına hastalıklı bir alay yayıldı. "Ya da belki de hatırlamıyorsundur-çok, çok uzun zaman oldu."

Kazım gözlerini kırpmadan öylece baktı, çıplak göğsü nefes alırken yavaşça hareket ediyordu, neler olup bittiğini bildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Ona ne yaptınız?" Arioch her yerinden öfke fişkırarak sordu.

"O yaşıyor ve bence gereken şey de bu."

Aheia başını kaldırıp Arioch'a baktı, dosdoğru ileriye bakan gözlerini dikkatle izledi. Közlerin alevlendiğini, grinin siyahla kenarlaştığını gördü.

"Yine de haklıydın Alshaytan," diye devam etti Ophion ve etraflarındaki hava değişir gibi oldu, "o önemli. Onun gitmesine izin veremem ve ne yazık ki senin de gitmene izin veremem. Mithra'nın senin o kirli diyarını asimile etmesinin zamanı geldi, bu dünyayı Nephilimlerden kurtarmamızın zamanı geldi."

Ophion, Kazım'ı diğer Mithra'nın arkasına çeken Kal'a başıyla işaret etti, tam o sırada küçük bir sarsıntı zemini salladı.

Aheia'nın gözleri irileşti ve çılgınca etrafına bakındı; arkasındaki Nephilimlere, Alshaytan'a, pürüzsüz mermer duvarda beliren ve daha fazla beyaz giysili bedeni ortaya çıkarmak için açılan bir kapıya. Gizli koridordan silahlarıyla yeni Mithra'lar dökülüyor, yanındaki altı Nephilim'e yaklaşıyorlardı.

"Hayır," diye fısıldadı Aheia.

"Onu daha önce bırakmış olsaydınız bu durum önlenebilirdi.
Ama söylemeliyim ki bunu yapmadığınıza sevindim. Bu çok daha iyi."
"Katılıyorum," dedi Arioeh, Aheia'yla birlikte geri adım atarak, elleri şimdi onun omuzlarındaydı.
Ophion'un gözleri kısıldı ve tam adamlarına dönüp dudaklarında bir emirle kilise parlak bir ışıkla aydınlandı.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-EIGHT

AHEIA

Aheia, Koutávi'nin sırtında pelerinli bir figür taşıyarak dünyalar arasındaki bir başka yarıktan geçmesini şaşkınlıkla izledi. Aheia Varcolac'a doğru döndü, figürün sırtından kaydığını ve binicinin vücuduna bağlanmış olan siyah, kalın cübbeyi attığını gördü.

Bu imkansız.

Hiç görmemişti ama Ifrit'in varlığını kitaplardan öğrenmişti, bir Djynn ırkı - Kaymaat tarafından var edilen ve ruhlarında en eski, en ham Calmani magyck'lerinden bazılarını barındırdığı söylenen yaratıklardan biri. *Eğer* gerçek olsalardı, kötü topraklarda bir yerlerde yaşadıkları söylenen bir masal olurlardı. Ama işte orada duruyordu: uzun boylu, koyu tenli, içinden kızıl ateş çatlakları akıyor, saçları közlerle yanıyor, gözleri de bir o kadar parlaktı.

Ifrit ona baktı, oniks elbisesi vücuduna damlıyordu, ıslak ve parıltılıydı; turuncu gözleri Aheia'ninkilerle buluştuğunda göğsünde, Ifrit'in gözlerindeki ateşle eşleşen bir sarsıntı hissetti. Ayak sesleri mermeri yakıyor, tenini cızırdatıyordu ve Aheia yaratığın dokunuşuyla yanıp yanmayacağını merak ediyordu.

"Bir Ifrit."

"Onların büyüü diyarlara bağlı değil, doğrudan Calmani'nin soyundan geliyor, ne Karanlık ne de Aydınlik." Arioeh yavaşça sırttı, gözleri parlıyordu.

"Bu bir efsane," dedi Ophion ama Ifrit'e bakarken bakışları dalgalandı.

"Öyle mi?" Arioeh başını eğdi, Koutavi'nin dalları onun üzerinde geziniyordu. "Öğrenmeli miyiz?"

Aheia'nın bakışları Kazım'ın hayaletimsi gözlerine kayd, derinliklerinde sinir bozucu bir şey vardı. Tek kelime etmemişt, en ufak bir tanıma belirtisi göstermemişt, hatta Ifrit'in tüm ihtişamıyla karşısında şok ya da dehşet bile yaşamamıştı. Gözleri Arioch'a dikilmişti ama akraba olduklarını düşündürecek şekilde değıl ve bu onu tedirgin ediyordu.

"Bunu senden beklemeliydim," diye tükürdü Ophion, adamları daha da sıkılaştı ve Nefilim hançerlerini kınlarından çıkardı.

Son nefesine kadar bir ikiyüzlü.

"Baban da böyle yapardı," diye kıkırdadı, yüz hatlarında sadist bir ifade belirmişti, "ve hepimiz biliyoruz ki bu ailede 'baba gibi oğıl' vardır."

Aheia Arioch'a bir bakış attı ve burun deliklerinin açıldığını fark etti.

"Sahren ve benim ne kadar benzediğimizi öğrenmeli miyiz?" Arioch'un gözleri

bir anlığına Kazım'ın üzerinde durdu.

Ophion dişlerini birbirine geçirdi, tutunmaya çalıştığı sakın dış görünüşü etrafında paramparça oldu.

Koşmayı unutmuştu. *Kahretsin*, bakmaktan başka bir şey yapmayı unutmuştu. Hangi yönün yukarı olduğunu, kime güveneceğini, ne *yapacağını* bilmiyordu. Ve Tanrım, kendini çaresiz hissediyordu.

Aheia, Arioch'un Ifrit'e doğru döndüğünü hissetti. "Mazikeen, son bir iyilik?" Kaşlarını çatı. "*Seyyid?*"

"Karıncanın hurun. Yardım tulumu."

Son sözleri aralarındaki boşluğu doldururken Mazikeen'in gözleri büyüdü, bileklerindeki kırmızı mürekkep parladı. Aheia Ifrit'in gözlerinin yanışını izlerken etraflarındaki hava cızırdıyor gibiydi, derisi kabarıyor, vücudunu bölen ve ikiye ayıran pürüzlü çizgiler halinde büyük çatlaklar oluşuyordu.

Ifrit'in dönüşümünü izlerken gözlerini arkasında olup bitenlerden ayıramıyordu; koyu renkli derisi tamamen yarılmış, içinden bir ısı dalgası taşmıştı. Ateş onu öfkeyle sarmış, yarılmış ve kıvrılmış, yerini yeni bir şeye bırakmıştı; Aheia'nın sadece efsanelerde duyduğu bir varlığa: bağlanmamış bir Ifrit'e.

Etraflarındaki boşluk, görünmez bir şeyin gürültülü titreşimiyle doldu, eski derisinin korlarından, saçları ateş ve gözleri alev olan bir yaratık ortaya çıktı. Üzerine kömürle oyulmuş gliflerle kaplıydı, sırtında herhangi bir Syraphem'inkinden daha uzun ve zarif kanatları vardı.

Bu manzara Aheia'yı derinden sarstı, içinde oturan kadim bir şeyi yerinden oynattı. Damarlarındaki karanlıktan fısıltılar yükseldi ve daha önce hiç anlamadığı bir dilde onunla konuştu.

Gerçeklik ve kendi zihni arasında sıkışıp kalmıştı ama görünüşe göre tek kişi oydu. Etrafında Nefilimler hareket ediyor, Mithra ve Ifritler birbirlerinin üzerine çullanınırken kan sıçramaları ve çığlıklar havayı dolduruyordu. Eşi benzeri yoktu, emsalsizdi ama yine de Arioch'un halkı Dioscuri ve Malek'i yabani otlar gibi biçiyordu. Ophion'un güvenli bir şekilde geri dönüşünü izledi ve Aheia'nın içindeki her şey *onun* peşinden koşmak için çığlık attı, bir değişiklik olsun diye ellerinde kanının neye benzediğini görmek istiyordu ama Arioch kolunu kavradı ve Koutávi etraflarında dolanınırken onu geri çekti, yumuşak gölge dalları tenini okşuyordu.

"Bırak beni," diye tısladı Aheia, kolunu adamın elinden çekip aldı ama adamın parmakları sıkı, demir gibiydi. "*Dokunma bana.*"

"Kiminle savaşacaksın?"

Ona bakarken dudakları aralandı. "*Ne?*"

"Seç, Aheia," dedi, sesi alçak bir uğultuydu ve kadının içini en çelişkili şekillerde burktu.

"Anlamıyorum." Adam iyice yaklaşıp nefesi sıcak ve baştan çıkarıcı bir şekilde tenine değdiğinde başını salladı. Adam devam ederken bir ürpertiyle savaştı, kolundaki tutuşu morarmaya başlamıştı. "Ophion'un zihnini görmesi riskini göze alamazdım." Adamın boştaki eli kızın çenesine uzandı ve parmakları yanağında gezindi. "Buradan sensiz ayrılmaya *hiç* niyetim olmadığını öğrenmek için."

Geri çekildi, adamın gözleriyle buluştuğunda dudaklarında yumuşak bir nefes vardı. Ama o cevap veremeden tekrar konuştu, sesindeki aciliyet etraflarında çarpışan kılıç sesleriyle birlikte artıyordu. "Bir seçeneğin var."

Gözlerini onunkilere dikti. "*Seçim mi?* Anlamadığın kelimeleri kullanma." Aljira'daki ilk gününde söylediği sözleri tekrarlayarak dişlerini sıktı. Adam ona baktı, çenesi sıkıca kapanmadan ve gözleri daha önce gördüğü siyaha dönmeden önce ağzı kısa bir an için açıldı. O kadar uzun süre öylece durdular ki, zaman yavaşlamış gibi hissetti, devam etmeden önce etraflarında yeni bir şey dolanıyordu. "Eğer bizimle savaşırsan, benimle birlikte gidersin. Eğer Mithra'ya geri dönmeye karar vererseniz, bu kiliseden canlı çıkmanızı sağlayacağım, ancak aynı şeyi Čist'in geri kalanı için söz veremem."

"Neden? Bunu neden yaptın?" Sözlere ciğerlerindeki kırık parçaların arasına yerleşirken, onu parçalamak, ellerinde siyah kanının neye benzediğini görmek isteyen parçaları ciğerlerinden fırladı. "Ophion'a benim ne olduğumu, bende neyin farklı olduğunu bildiğini söylemişsin."

Arioch başını salladı. "Bir blöf, Aheia."

"Onun oynadığı bir blöf," diye devam etti, kelimeleri dudaklarından dökülürken. "Bende bir *sorun var*. Bu yüzden mi geri dönmemi istiyorsun? Beni anlayana kadar dürtmek, çekmek, itmek ve kırmak için mi? Bende neyin yanlış olduğunu bulana kadar?" Kollarını çekip göğsünü kavrarken gözleri yanıyordu.

Arioch ellerini kaldırdı, gözleri yumuşadı. "Seni buna inanmaya gerçekten zorladılar, değil mi?"

Aheia'nın bakışları onunkilere kaydı. "Aptal değilim, bir şeylerin ters gittiğini biliyorum, Arioch," diye tısladı, parmakları kollarının derisini yoğuruyordu, buz spiral çiziyordu. "Bunu hissedebiliyorum. Bu... bu ben değilim... bu bana uymuyor."

Soğuk ve karanlık, uzun zamandır birlikte yaşadığı iki şeydi. zaman fazladan bir deri gibi hissetmişti, kemiklerine çok sıkı gelen, ait olmayan türden.

"Ruhi-" Sesi alçak ve yumuşaktı.

"Beni aşağılamayı *kes*," diye bağırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Hakaret mi? I-"

"Her şey bitti. Her şey bitti. *Siktir*." Nefes alışları artık spastik patlamalar halinde geliyordu, arka plandaki gürültü kalbinin düzensiz atışlarıyla birlikte kayboluyordu.

"Aheia."

"Hayır." Ağladı, kendine sarıldı ve yavaşça görünmeye başlayan kana odaklandı. Kırmızı kana. "*Dur*. Sadece, dur-"

"Bu bir hakaret değil." Arioch'un parmakları yine kızın ensesini buldu, sesi alçak bir tondaydı. Onu kendine çekti ve bir an için karşı koymayı unuttu.

"Ne?"

"Ruhi. *Ruhum* demek."

Aheia'nın göğsü daha da gerildi, kalbi onun sözlerinin ince, kırık, küçük çatlaklardan süzüldüğünü hissetti. Bu basit ifadeyle onu biraz daha parçalamış gibi hissetti. Bu onu utandırdı, çünkü bu duygu gerçek değildi, onun istediği gelmiyordu. İsteddiği anlama gelmiyordu. Bu yüzden

Kendini toparladı, zihninin gözlerinin önünde canlandırdığı keşkeleri göz kırparak uzaklaştırdı ve onun karanlık bakışlarına olabildiğince güçlü bir şekilde karşılık verdi. "Neden geri gelmemi istiyorsun?" Yüzü hâlâ ıslaktı Gözyaşlarını tutamadı ama soruyu tekrarlarken sesi güçlüydü.

Çenesi, dilinin ucuna gelen her şeyi zapt etmek için fazla mesai yapıyor, gözleri kızın yüz hatlarını inceliyordu.

"Bana basit bir soruya düzgün bir cevap veremiyor musun?" diye sordu, yeni bir gözyaşı dalgasını engellemek için dişlerini sıkarak. Hâlâ göğsünde ayarlanan ruh, o anda hiçbir parçasının istemediği duyguları kalbinin soğuk derinliklerinden çekip çıkarıyordu.

"Hayır."

Başını iki yana salladı ve adamın bakışlarını kaçırdı.

"Aheia, benim bir ruhum yok." Sessizce söyledi. "Kalbim herhangi bir normal duygu için iki kat daha fazla çalışıyor. Sana bir sebep veremem ama bir seçenek sunabilirim. Karar ver Ruhi, seni duyacağım."

Nedense bu ifade onu diğer her şeyden daha çok etkilemişti.

Seni duyacağım.

"Eğer Aljira'ya geri dönersem, bu bana neye mal olur?" diye sordu, tekrar uzaklaşarak. Arioch elini Aheia'nın kolundan çekti ve hançerlerinden birini çözüp kabzasından tutarak Aheia'ya uzattı.

"Sana değerimi kanıtlamak için bir şans."

Kelimeleri anlaması bir anını aldı, çünkü zihni umutsuzca onları önünde farklı cevaplara dönüştürmeye çalışıyordu.

Sana değerimi kanıtlamak için bir şans.

"Sana bunun sözünü veremem," dedi, vücudu bu duyguyla savaşıırken bile. Ve sonra hançeri onun elinden aldı, çünkü Keloseros'a geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu.

Arioch'un bakışları dudaklarına kaydı, çenesi kasıldı; Aheia bir an için onun kendisini öpmeye çalışacağını düşündü. Ama bunun yerine alınlarını birbirine yasladı ve burnunun köprüsünü onunkine sürttü. "Sana dokunmalarına izin verme Ruhi."

"Bırak beni," dedi, onun önünde bir nebze de olsa kendini korumaya çalışarak.

"Bu güzel öfkeyi sonraya sakla. Bunun için bazı fikirlerim var," dedi sırtarak ve onunla tanıştığından beri ilk kez tereddüt etmeden ellerini bedeninden çekerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"Siktir git." Kendisini böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyordu, gerçek duygularının ona biraz daha tutunmak istemesinin nedeninden uzak olduğunu düşünürken onu önemsemediğini düşündürüyordu. Odağını önündeki katliama çevirdi.

Sırtışı azaldı ama tavrını değiştiren onun sözleri değil, Ophion'un Kazım ve Kal'la birlikte kiliseye doğru ilerlediğini ve şu anda yere saçılmış olan Mithra'yı ortaya çıkaran kapıya yöneldiğini görmesiydi.

Yutkundu, Emryn'in iki Malek'le boğuşmasını ve Lúe'un ellerini bir diğerinin göğüs boşluğuna sokup uzun siyah pençelerini eklemelerinin üzerine çıkarmasını izlerken kalbi boğazında çarpıyordu. Haklıydı, dövüşmek için dişlerini kullanıyordu.

"Haydi, küçük tanrıça," dedi Arioch, elinden tutup onu katliamın içinden çekerek.

Mazikeen başlarının üstünden geçerken, ateş vitray pencerelerin parlaklığını azaltıp onları kehribar rengi bir boşlukta bırakırken, sıcaklık Aheia'nın tenini yalayıp geçerken bıçağının sapını daha sıkı kavrayarak, "Koğuşlar onları tutmadı," dedi. Bunu göğsünde hissetti, tanıdık bir şey, bir çekiş gibi ve işte o zaman Maz, Nefilimlerle savaşıyan Mithra'nın üzerine indi ve her seferinde on tanesini alevler içinde bıraktı.

"Bu yapının bir parçası, yeraltında bir yere çıkıyor olmalı. Ayrıca, bu Kâfir koğuşları daha çok bir iyi niyet gösterisi. Bazı eski magycklere dayanmıyorlar, Emryn bundan emin oldu," dedi Arioch, onun elinden tutup savaşıyan insan kalabalığının arasından çekerek, dudaklarından iğrenç bir çığlık çıkarken Ifrit'in gazabından kıl payı kurtuldu. Ses pencereleri parçaladı, camlar üzerlerine yağdı. Arioch onu göğsüne çekti ve kırıklar giysilerini parçaladığında inledi, onu sabitleyip kalkmasına yardım ederken boynundan Aheia'nın saçlarına kan damlıyordu.

Aheia omzunun etrafından bakarken "Siktir," hırladı.

Büyük cam parçaları etrafındaki mermeri çatlatmış, bir Dioscuri ortadan ikiye ayrılmış, bağırsakları yarı saydam bir bıçağa dönüşen şeyin keskin kenarına savrulmuş, kan zeminde akıyordu. Aheia Kazım, Kal ve Ophion'un kanlar içinde gözden kayboluşlarını izledi. Parçalar Malek'in kanadını boydan boya kesmişti ve bu Aheia'nın göğsünde bir heyecan ateşi yaktı. Uçamıyordu.

Arioch ılık çalarken Koutavi bir Mithra'nın kafasını koparıırken gölgelerin arkasından pençelerini gösterdi. Varcolac

Kafayı ıslak bir gümbürtüyle yere düşürdü ve eğilerek yana kaydı. Arioch bir iniltiyle doğruldu ve Aheia'nın belini kavrayarak onu gölgenin sırtına kaldırdı. Kendini dengede tutarken Koutavi'nin omurgasını üzerinde hissederek irkildi. Arioch arkasına tırmanırken elleri tutunacak bir şey ararken dalların arasında kayboldu.

Sonra harekete geçip Ophion'un peşinden kapıdan geçtiler ve kilisenin derinliklerine inen beyaz merdivenlerden aşağı indiler; karanlık, tavanı çevreleyip etraflarını saran parlak, beyaz ışık çizgileriyle bölündü. Tenini aydınlatıyor, onları rahatsız edici bir ışıkla yıkarken Arioch'un bile hasta görünmesine neden oluyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-NINE

AHEIA

Arioch ve onun Koutavi'nin sırtına yatarak sığabilecekleri uzun bir merdivenden aşağı inmişlerdi, alttaki dar açıklık yerini geniş, açık bir alana bırakıyordu. Varcolac pençeleriyle mermer zemini kazıyıp kara benzeyen bir zemine atladığında Aheia'nın nefesi kesildi. Önlerinde beyaz, parlak bir orman uzanıyordu; çevrelerindeki doğal olmayan sessizlikte koşarlarken uzun, ince yapraklar etraflarına dökülüyordu.

Soğuk bir rüzgâr Aheia'nın açıkta kalan tenini ısırdı, Aljira'da olduğundan çok daha soğuktu. Etraflarına küçük buz çakılları yağıyor, takip ettikleri ayak izleri dışında bozulmamış zemini beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Koutávi homurdandı, yankılanan ses Aheia'yı iliklerine kadar sarsarken Kal ve Ophion'un Kazım'la birlikte ağaçların arasından dolandığını gördü. Kazım onları takip ediyordu ve hiçbir zorlama belirtisi göstermiyordu.

Aheia'nın kalp etrafındaki sesleri bastırırken, Mithra ve Kazım'ın ağaçların arasından geçerek yaklaşmasını, Ophion'un topal sol kanadının soğuk karın üzerinde sürüklenmesini izledi. Kal onlara bir ışık huzmesi için döndüğünde Malek omzunun üzerinden baktı, Koutávi son anda dönerek Aheia ve Arioch'u ormanın zeminine çarpan darbeden kıl payı kurtuldu, ikisi de güçsüzdü. Dirseği yere çarptı ve sırtı bir ağacın gövdesine çarparak ciğerlerindeki havayı dışarı attı.

"Aptal olma," nefes aldı Ophion, Arioch ayağa kalkıp Koutávi arka ayakları üzerinde yükselirken yaklaşarak.

"Kara büyüü burada , beni öldüremezsın."

Arioch'un gözleri, ilk geldiği zamanki gibi duygusuz bir şekilde orada duran Kazım'a takılmıştı. Gözleri hâlâ donuk, cildi soğuktan çakıllı ve saçları rüzgârdan dağılmıştı. O sadece vardı, başka bir şey yoktu.

"Seni öldürecek olan ben değilim," dedi Arioch, Aheia'ya bir bakış atarak.

Koutávi'nin sırtından inerken düşürdüğü bıçağı bulmaya çalıştı ve onu Ophion'un kalbine saplama düşüncesinden güç aldı. Varcolac uluyarak hiçbir uyarıda bulunmadan Ophion'a doğru savruldu ve Arioch etraflarını saran soğuk karda hâlâ bileklerine kadar ayakta duran kardeşinin peşinden giderken Aheia da onun peşinden koştu. Aheia dişlerini sıktı, koşarken sadece tenini değil kalbini de tehdit eden soğukla savaştı, ayakları karda çığlık atıyor, nefesi kesiliyordu.

Kal tıslayarak başka bir ışık huzmesini onlara doğru fırlattı, onu su gibi manipüle etti ama bu sefer Koutávi'nin etrafına doladı ve vücudunu saran bir ip gibi sıkıca çekti. Koutávi irkildi ve yana düştü, gölgeleri ışığın etrafında yanıyormuş gibi kaynıyordu.

"Hayır!" Aheia çığlık atarken bir şey yanına çarptı ve onu yere düşürdü.

Başı sert çalılıklara çarptı, ayak bileklerinde onu geriye çeken bir el hissedince görüşü bulandı. Gerçekliğe geri döndü, vücudu sürüklenirken soğuk zemini tırmalıyordu, parmakları kırmızı ve acılıydı. Ophion'un Arioch'un peşinden gittiğini görebiliyordu, aynı zamanda kardeşine karşı bıçak kullanan Kazım'la da savaşıyordu. Koutavi kıvranıyordu, onu bağlayan ışık, yüz ifadesi manik olan Kal'ı besliyordu.

Aheia dönüp tekme atarak ayaklarından birini serbest bıraktı ve Kal'ın ön koluyla birleştirdi. Kal diğer ayağını bıraktı ve onun üzerine atlayarak bileklerini başının üzerinde sabitledi.

"Çekil üstümden," diye bağırarak onun altında kıvranmaya başladı. Çenesini eğip kalçalarını oynatarak üzerindeki Dioscuri'yi atmaya çalıştığında hançerinin ulaşamayacağı bir yerde olduğunu görebiliyordu.

"Bu senin iyiliğin için," dedi, daha yakına eğilirken ağır ağır nefes alıyordu. "Bu sefer daha iyi olacak, Ophion söz verdi, her şey yoluna girecek." Neredeyse büyülenmiş gibi görünüyordu, gözbebekleri irislerine göre çok küçüktü. "Geri döneceksin ve her şey normale dönecek, sen ve ben, yapabiliriz..." Durakladı, daha da eğilirken gözleri kızın dudaklarına kaydı.

Yakınlık midesini bulandırıyor, adamın karnına bastırıldığını hissetmesi daha da kötüydü. Ama bu ona olası bir çıkış yolu veriyordu. Kendisini öpmesine izin verirse belki bıçağını alacak kadar dikkatini dağıtabilirdi. Sonra da, hâlâ Keloseros'tayken ona tüm o güzel yalanları söyleyen dilini kesip atacaktı.

Nefesini tuttu ve adam aralarındaki mesafeyi kapatırken, yumuşak dudaklarını onunkilere değdirirken bekledi. Şu anda bile çekingendi, dili alt dudağının üzerinde kayarken ona ilk kez öpüyormuş gibi hissettirdi. Adam onaylarcasına inlerken kadın ürperdi ve ağzındaki safrayı tattı. Ona doğru açıldı ve alt dudağını ağzına çekti, ancak o kadar sert bastırdı ki adam sarsıldı ve ellerini bıraktı.

Adam onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın daha da sert ısırdı, ta ki adamın eti ayrılana kadar ve adam geriye düştü, ağzından kan akıyordu, dudağı hâlâ kadının dişlerinin arasındaydı. Adam çığlık attı, kadın kanlı et parçasını beyaz zemine tükürüp kanı yüzüne silerken elleri titriyordu. Tadı tatlıydı.

Işığı tekledi, üzerindeki tutuşu, Varcolac'la bağlantısını kaybetmeden önce sönmekte olan bir mum gibi titriyordu. Koutavi hareket etmedi, hemen değil ama iyileşiyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu.

Aheia buna odaklanamadı. Kılıcına atladı ve ayağa kalktı, Kal ayağa kalkmak için çabalarken dizleri hâlâ titriyordu. Işığı tekrar çağırmaya çalıştı ama tam kolunu geri atacakken Aheia ona doğru hamle yaptı ve ikisini de yere düşürdü. Kal'ın kafası karla kaplı bir kayaya çarptı, vücudu gevşerken kafasından kan damlıyordu. Ölüp ölmediğini bilmiyordu, öğrenecek zamanı da yoktu; hareket etmesi gerekiyordu, arkasına bakamazdı.

Göğsündeki duygular zihninin her parçasını ele geçirirken gözleri , hepsi çelişkili ve acı vericiydi. Göğsündeki sıcaklığı hissederek Ariocho'un her iki erkekle de savaşmasını izledi. Bir parçası ondan nefret etse de hayatta kalması için ona ihtiyacı vardı. Onunla bir geleceği olmayacağını, olamayacağını biliyordu ama bu, keşkeler için duyduğu acıyı azaltmıyordu.

Aheia koşmaya başladı, hançerini havaya doğru savururken tüm geçmişi arkasında kalmıştı, Ariocho diğer taraftan Ophion'a saldırırken Ophion'u kıl payı ıskaladı. Göğüs göğüse çarpışmada pek iyi değildi ama Ophion'a karşı bıçak kullanma sırası *kendisinde* olduğu için artık bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Başını eğdi ve Kazım ona doğru atlarken, zar zor da olsa onun ulaşamayacağı bir yere düştü.

ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tüylere, hançerler ve hem kırmızı hem de siyah kanla dolu bir karmaşaydı.

Ophion'un silah kullanmadaki hünerini fark etmemişti, zaten onu ciddi bir şekilde kullanırken de görmemişti. Kanatlarının ve muhafızlarının arkasına saklandığını sanıyordu ama bu... bu eğitilmişti. Arioch onunla eşleşti, iki kara kılıç kullanıyordu, hareketleri de onun kadar akıcıydı, sanki onun bir uzantısıydılar, kaçıyor ve saldırıyorlardı, saçları topladığı topuzdan çözülmeye başlamıştı, gözleri siyahtı. Dişlerini sıktı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Sakin ölme. Sakin ölme. Ölme.

Bu düşünceyi Arioch'a doğru savuruyor, onun bunu iliklerinde hissetmesini umuyor, ruhunun onun üzerinde bir tür etki bırakmış olmasını, umutsuzca duymasını istediği bu son şeyi hissetmesine yetmesini umuyordu ki savaşılan erkeklerin etrafından dolanıp Kazım'ın sırtına atlamayı başardı. Nefilim bir hayvan gibi kükreyerek onu fırlatmaya çalıştı ama Kazım onun etrafına doladığı bacağını tutup bileğini öyle bir sıktı ki, kaslarının kemiğin etrafında hareket ettiğini hissederek inledi. *Kıracak. Hareket etmelisin.* Zihni çılgılık atıyordu ama Arioch'a zaman kazandırmak için dayanıyordu. Kazım ikisini de geriye fırlatıp iri gövdesini ona doğru sürdüğünde çılgılık attı. Ciğerlerindeki nefes kesilmişti ve göğsü darbenin etkisiyle yanıyordu. Adam eğildiğinde kaburgalarında keskin bir acı hissetti ve kıkırdağın kaslarına doğru hareket ettiğini hissederek nefesini tuttu.

Çılgılığı Arioch'un dikkatini dağıtmıştı, Kazım onun üzerinden kaymaya başladığında göz ucuyla bunu görebiliyordu. Arioch onun bakışlarıyla karşılaştı ve Ophion o anki müdahaleyle bıçağı omzuna indirerek kabzasına kadar gömdü. Arioch inledi, dişleri sıkılmıştı, sendeleyerek geri çekilirken vücudundan kan damlıyordu.

Her Gey o kadar gerçek dıGıydı ki, kâbuslarından biri gibi geliyordu ve o anda bunun o tanıdık dehşetlerden biri olması için her Geyi verebilirdi. Arioch hırladı, hançer hâlâ omzundaydı ve Ophion'u silahsız bırakmıştı. Beyaz kabzaya uzanıp yavaşça çekerek çıkarırken gözlerinde karanlık ve felaket dolu bir şey parladı. O ses çıkarmadı ama Aheia çıkardı. Bunu izlerken midesi bulandı, Kazım üzerinden inerken dudaklarının arasından hırıltıya benzer bir şey geçti. Yan tarafa yuvarlandı, kaburgaları çılgılık atıyordu ve kaybettiği bıçağı almak için çabaladı. Ama çok yavaştı.

Ağır bir yükün onu yere yapıştırdığını ve ardından kürek kemiklerinin arasında bir baskı hissetti. Nefes nefese kaldı, ciğerlerindeki hava kesildi, parmakları bıçağının ortasında hareketsiz kaldı. Nefes alamıyor, hareket edemiyor, sırtını kesen bir acı hissediyor, üzerindeki baskı artıyordu. Gözlerini kırptırdı, ne olduğunu anlamaya çalışırken sıcak bir ıslaklık teninde toplandı ve vücudundan aşağı damladı, acı büyüdü, nefesi sıkıştı.

Kendini karada hava emmeye çalışan bir balık gibi hissediyordu, her nefes acı veriyordu ve ışık lekeleri onu tükettikçe görüşü titremeye başlıyordu.

Sırtındaki baskı hafifçe azalırken yüksek sesli, hayvani bir kükreme sardı. Benekli, iri bir jaguar dişlerini Nefilim'in omzuna geçirirken Kazım ortaya fırladı.

Halüsinasyon mu görüyordu?

Gözlerini , vücudu hareket etmeyi reddediyordu, kırmızı, sıcak kan karın üzerine damlıyordu. Onun kanı.

Kazım onu bıçaklamıştı.

Etrafındaki kargaşayı duyduğunda, ormanın derinliklerinden koşarak yaklaşan Nephilim'i gördüğünde bile kıpırdıyamadı. Yavaşça başını kaldırdı, Emryn'in Maz'ın etraflarındaki karı eriterek görüş alanına girdiğini gördüğünde dünya etrafında dönmeye başladı. Kar ve Shiron şimdi Kazım'ı zapt ediyordu ve büyük bir Jaguar Ophion'u kara karşı tutuyordu

Gitmemiz gerek gibi şeyleri belli belirsiz duyabiliyordu. *Çok geride değillerdi*, Arioch onun yanında dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle yüzünü okşuyordu.

"Sakin *buna cüret* etme," diye hırladı. "Seninle işim henüz bitmedi." Adamın gözleri çılgına dönmüştü ama kadının tek yapabildiği ağzını açıp ; gözlerinden yaşlar süzülüp soğuk zemine düşerken sırtındaki bıçak kelimelerini sıkı sıkıya kilitliyordu.

"*Git*," diye soluk söyledi. Zar zor. *Siktir git buradan*.

Arioch dişlerini gıcırdatarak başını salladı, derisindeki siyah kan kendi havuzlarına damlıyordu. "Lanet olsun hayır," diye tısladı, gözleri kararmıştı, "bu şekilde gidemezsin."

Aheia'nın kalbi yerinden fırladı. Zar zor. Halsizleşiyordu, soğuktan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Göğsündeki buz, sırtından damlayan hayatla birlikte azalmadı, hayır, damarlarında yoğunlaşıyor gibiydi. Kana baktı ve kanın yansımasını yakaladı.

birikti. Gözleri. Gerçi o anda ne onunkilere ne de annesininkilere benziyorlardı.

Yanındaki çekişi belli belirsiz hissetti, göz ucuyla Emryn'in kanatlarını gördü ve Arioeh'un tekrar konuştuğunu duydu. "Düzeltil şunu, *lütfe*."

Ama karanlık etrafını sarıyordu, gözleri etraflarındaki Nefilim'i, ormanı ve ışığı kaybediyordu.

Ve sonra her şey karardı, Emryn'in sesi yumuşak bir dönüştü. "Yapamam."

Ölmek istemiyorum.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

AHEIA

Karanlık etrafını sarmıştı ve her şey tamamlanmıştı.

Vücudunu hissetmiyordu, ellerini gözlerinin önünde tutmaya çalıştığında göremiyordu, düşünceleri sanki evleri yokmuş gibi sürükleniyordu, sanki etrafındaki havada var oluyorlardı.

Çok sessiz, çok kesin hissetti ve kısa bir an için ölümün herkes için böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Üzgün olmalıydı, ağlamalıydı ama onu sıkıca saran bir sakinlik vardı, istemediği ve kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı ama başaramadığı bir kabulleniş.

Midesindeki ağırlıksızlık hissi onu boşlukta asılı bıraktı, aniden alçak bir fısıltı onu delip geçene kadar bir kez daha yüksek sesle hissedilen bir sessizlik.

Midesinin düştüğünü hissettiğinde kelimelerini inceleyemeyeceği kadar hızlı bir şekilde etrafını sardı. Düşüyordu, hava o kadar hızlı geçiyordu ki nefes alamıyordu ve aynı zamanda buna ihtiyacı varmış gibi de hissetmiyordu. İçini sıkması gereken panik asla gelmedi, nereye düşebileceğini ve çarpmanın canını yakıp yakmayacağını düşünürken bile.

Eğer ölmüş olsaydı, hiçbir şey onu gerçekten kıramazdı.

Ama sonra sert bir şeyin içinden fırladı, ona bir duvar gibi çarpan bir şey, gözleri sıkıca kapandı, dudaklarından bir inilti çıktı ve kemiklerini saran bir sıcaklık. Aheia gözlerini kırptırdı, kemiklerindeki ağrıyı hissetti, onu tutan karanlık yerini tamamen farklı bir şeye bırakmıştı. Tekrar asılı kalmıştı, koyu gri gölgelerden oluşan yuvarlanan bir topun ortasında ağırlıksızdı. Etrafında dönüyor gibiydiler ve gözlerini kısıp zihnini açtığında, damarlarındaki kanı pıhtılaştıran gözlerle karşılaştı. Karanlık bir gece gibi, birbirinden ayrılmayan ve siyah gözlerdi bunlar.

Hiç yıldız barındırmıyordu, sadece birkaç dakika önce gördüğü boşluk kadar karanlıktı. Sadece etrafındaki ışığı engellemekle kalmayan, aynı zamanda onu tamamen tüketen bir renkti.

Dudakları aralandı, havanın tadı dilinde ağırlaştı, kalp atışları yavaşça arttı.

Bu, bu yanlış hissettirdi. Sakinliği o siyah gözlerin tek bir hareketiyle buharlaştı, boğazına bir korku dolandı. Varlığın ağzını görmese de, gölgeler o gözlerin etrafında kıvrılıp karşı karşıya olduğu şeyin geri kalanını görüş alanından gizlerken, kopuk fısıltının oradan geldiğini biliyordu.

"*Sonunda.*" Ses tekrar zihnine girdi, bu sefer daha yüksek sesle, tam da dumanın hayal ettiği gibi geliyordu. Bu dildi, daha önce anlamadığı bir fısıltıydı ama şimdi anlıyordu. Ve zihni ona Calmani olduğunu hiç tereddüt etmeden söyledi, sanki öğrenmiş ve bir sır gibi kilit altında tutuyormuş gibi. Kelimenin aralarında somut bir şey gibi kaydığını gördü, gün gibi açık bir şekilde okuyabilene kadar dönüşen karanlık bir glif olarak.

Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Neredeyim I?"

Yaratık kendini gizlerken o siyah gözlere bir gülümseme yerleşti dumanın içinde, kollarındaki tüyler diken diken olurken, glifler bir kez daha önünde tercüme edildiğinde konuştu.

"*Ev.*"

Kanı dondu, gözleri çılgınca çevresini inceliyordu. Ara sıra donuk renklerle bölünen karanlıkta asılı kalmıştı, bir fırtınada yaşamamanın nasıl görünebileceğini hayal ediyordu, ancak renkler beyaz şimşekler değildi, bunun yerine alanı ısıtan ateşe benzer koyu kırmızılar ve turunculardı.

"Hayır." Boğazı kurumuştı.

"Bu panik çok lezzetli," dedi yaratık, sesi sert kayalara çakılmış çiviler gibi kulaklarını tırmalıyordu. "O gücü hissedebiliyorum. Bunu özledim, çocuklarımı çok özledim."

Çocuklar.

Aheia donup kalmıştı, o konuşurken gözyaşları yanaklarına süzülüyor, onu havada asılı tutan her neyse ondan kurtulmaya çalışırken kolları ve bacakları titriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu, onu sakinleştirmeye pek de yaramamış gibi görünen hava atışları arasında.

"Kan," dedi, "seninkiyle aynı. Karanlık, seninkiyle aynı. Açlık, seninkiyle aynı." Kelimeler birbirinin içine geçene kadar tekrar tekrar tekrarlandı, imalar Aheia'yı durduğu yerde boğdu.

"Tanrılar buluştuğunda seni tekrar göreceğim," diye devam etti ve dumandan uzun, siyah, çatlak bir pençe uzanıp bileğini sardı. Aheia'nın gözleri aşağıya kayd, temas yakıcıydı, o kadar acı vericiydi ki çığlık atmak istedi. Aheia'nın vücudu kasılırken pençeler daha sıkı sarıldı, başının içinden ateş fışkırdı, vücudundan aşağı düştü ve derisini yaktı, görünmez bir güç iç organlarını yerinden oynattı. Eğildi, sırtı o kadar şiddetli bir şekilde kamburlaştı ki, çatlağı havayı kesti, çıkardığı tüm sesler sanki bir vakumun içine çekilmiş gibi ağzından emildi. Aynı havasızlık aniden onu o karanlık gözlerden çekip öyle sert bir şekilde yere çarptı ki dişleri birbirine çarptı ve kemikleri çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Aheia çığlık atarak yanlarını tuttu, parçalanmamak için kendini tutarken tırnakları kendi derisini deldi. Derisi soyuluyormuş gibi hissediyordu, sanki artık ona uymuyordu, her yeri soğuk bir ateşle yanıyordu.

Devam edecek...

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Yazmak bir yolculuktur ve çoğu zaman yalnız bir yolculuk olabilir. Yeni başlayan yazarlara tavsiyem, kendinizi soyutlama hatasına düşmeyin. Zihninizi paylaşmak korkutucudur, ancak doğru insanları bulursanız, bu küçük inanç sıçramaları sizi var olduğunu bilmediğiniz bir dağın zirvesine uçuracaktır. Kafanızda gördüğünüz dünyayı başka bir insanın hayatına dokunmak umuduyla ölü ağaçlara kazımak, hayatım boyunca yaptığım en sinir bozucu, zihinsel olarak yorucu ve nihayetinde heyecan verici şey. Sıkı çalışma ve disiplin gerektiriyor ama çok daha fazlası var. Başkalarının sizi görmesine, gerçekten görmesine izin vermek cesaret ister. Onlara sadece "iyiydi" demek yerine gününüzün nasıl geçtiğini anlatmak. Eleştiriye açık olmayı öğrenmek gerekir çünkü kimse mükemmel değildir. Şimdiye kadar tek yaptığınız kendi başınızın çaresine bakmakken birinin elini tutmayı öğrenmek gerekir.

Size, hiçbirinize teşekkür etmenin bir yolu yok - hak ettiğiniz şekilde değil. Çünkü işin gerçeği şu ki, siz olmasaydınız bu kitap var olamazdı. Zor anlarımda verdiğiniz destek, kendimi kaybettiğimde bana verdiğiniz amansız güç, içimi dökmeme izin vermeniz, fikirlerimi dinlemeniz, yazar tikanıklığının zihnimde oluşturduğu duvarları aşmaya çalışmama ve büyümeme yardımcı olmanız fark yarattı. Defalarca düştüğümde yanımda olman fark yarattı. İletişim kurmak için doğru kelimeleri bulamadığımda ve kendi aptallığımı hissettiğimde saçımı başımı yolduğumda kaçmak yerine sadece kalman fark yarattı.

Bu ilk ithafı size yapmak istiyorum,

Tyler, Molly, Alyssa, Cass, Sarah, Car, Taylor, Amy ve Elif.

Benim için fark yarattınız ve bunu asla unutmayacağım.

OceanofPDF.com

İkincisi Instagram aileme, Heathens'ıma ve bu 8 aylık yolculukta bana katılan herkese gidiyor. Yaşadığım iniş çıkışların çoğunu sizlerle paylaştım ve yapamayacağımı hissettiğimde devam etmemin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü bu şekilde hisseden tek kişinin ben olmadığımı ve başkaları yapabiliyorsa benim de yapabileceğimi biliyordum.

Birçoğunuz bana güç verdiniz ve bunun anlamı dünyalar kadar büyük.

XO,
Murs

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.